

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A SINGLE DAD
BILLIONAIRE ROMANCE

The
**LOVE
HATER**
ELLE NICOLL

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

AŞK NEFRET EDEN

**BEKAR BİR BABA VE
MİLYARDERİN AŞKI**

**BEAUFORT MİLYARDERLERİ
KİTAP 3**

ELLE NICOLL

ROSE HOPE YAYINLARI LTD. ŞTİ.

Telif hakkı © 2024 Elle Nicoll'e aittir.

Rose Hope Yayıncılık Ltd.

Lytchett House, 13 Freeland Park, Wareham Road,
Poole, Dorset, BH16 6FA

Ziyaret etmek

www.ellenicollauthor.com

Yeni yayınlar, özel içerikler ve haber bülteni hakkında güncellemeler için kaydolun.

Kapak fotoğrafı Ren Saliba tarafından çekilmiştir.

Sara'nın PA ve Tasarım Hizmetleri tarafından tasarlanan Kişisel Kapak Tasarımı

BooksMoods tarafından tasarlanmış, sade kapak tasarımı.

Düzenleme: The Blue Couch Edits

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap, uluslararası ve yerel telif hakları yasaları kapsamında korunmaktadır.

Bu yayının hiçbir bölümü, yazarın önceden yazılı izni olmadan, fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sistemi de dahil olmak üzere, elektronik veya mekanik olarak herhangi bir biçimde veya yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez; ancak kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması bu kuralın istisnasıdır.

Bu kitap kurgusal bir eserdir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek kişilerle, yaşayan veya ölümlerle, olaylarla veya mekanlarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Yazarın telif hakkı kapsamındaki münhasır haklarını hiçbir şekilde sınırlamamak kaydıyla, bu yayının yapay zekâ (YZ) teknolojilerini metin üretmek üzere "eğitmek" amacıyla kullanılması açıkça yasaktır. Bu yasak dünya çapında geçerlidir. Yazar, bu çalışmanın yapay zekâ eğitimi ve makine öğrenimi dil modellerinin geliştirilmesi için kullanımına lisans verme hakkını saklı tutar.

İÇİNDEKİLER

Önsöz

Sullivan

1. Tate

Günümüz

2. Sullivan

3. Tate

4. Sullivan

5. Sullivan

6. Tate

7. Sullivan

8. Tate

9. Tate

10. Tate

11. Sullivan

12. Tate

13. Sullivan

14. Tate

15. Sullivan

16. Tate

17. Sullivan

18. Tate

19. Tate

20. Sullivan

21. Tate

22. Sullivan

23. Tate

24. Sullivan

25. Tate

26. Sullivan

27. Tate

28. Tate

29. Sullivan

30. Tate

31. Sullivan

32. Tate

33. Sullivan

34. Sullivan

35. Tate

36. Sullivan

37. Tate

38. Sullivan

39. Tate

İki hafta sonra

40. Sullivan

41. Tate

Bir ay sonra

42. Tate

43. Sullivan

44. Tate

45. Tate

Bir Ay Sonra

46. Sullivan

47. Tate

48. Düğün

Sullivan

Epilog

Elle Nicoll'un diğer eserleri

Yazar Hakkında

ÖNSÖZ

Telefonu açtığınız için çok teşekkür ederim.
Aşktan Nefret Eden.

Bu kitap tek başına okunabilir olsa da, ailenin geçmişine dair detayların serinin geri kalanında yer alması nedeniyle, Beaufort Milyarderleri serisinin 1. kitabı olan Çöpçatan ile başlamanızı şiddetle tavsiye ederim.

Aşk Nefretçisi, Sullivan'ın hikayesidir ve Sterling ile Halliday'in düğününden önceki aylarda, Çöpçatan'ın sonunda bıraktığımız yerden başlar.

Eğlence!

*Huysuz bekar babamızın da kendi tarafını anlatma zamanı geldi...
Sullivan'ın tadını çıkarın.*

Keyifli okumalar!

SULLIVAN

İKİ YIL ÖNCE

ŞARKI BİTTİ.

Mezarlığa doğru çıkarken arkamızdaki kiliseden müzik notaları yankılanıyordu. Fotoğraflar ve video kliplerden oluşan bir montaj eşliğinde çalınan bu müzik onun en sevdiği parçalardan biriydi. O tanıdık mavi gözleri görmek kalbime saplanan bir bıçak gibiydi.

Gittiğine inanamıyorum.

İkisinin de gittiğine inanamıyorum.

Şimdi etrafımızı saran tek şey, cılalı ahşaba vuran yağmurun sesi ve Sinclair'in yumuşak çığlıkları. Beni geceleri uykusuz bırakacak, akıllara kazınan bir senfoni. Patlamaların ve alevlerin teni yakmasının seslerine eşlik edecek bir şey.

Babam ikiz mezarlara doğru yaklaştı ve kardeşimin mezarının üzerine bir avuç toprak attı.

"Hayır!" diye hıçkırdı Sinclair, yüzünü tişörtüme gömüp bana sıkıca sarılarak.

Kolumu onun etrafına sardım, elim sırtında yukarı aşağı gezindi. Omurgasının her bir kemiği, giysilerinin altından girintili çıkıntılı tepeler ve vadiler gibi görünüyordu. Yürüyen bir iskeletti, kederden o kadar bunalmıştı ki yemek yiyemiyordu. Şemsiyeyi eğdim, yağmuru engellemeye çalıştım.

"Neredeyse bitti, tamam mı?" diyorum, dudaklarımı onun sarı saçlarına bastırarak.

Titreyerek, içimde bir başka parçanın büzülüp ölmesine neden olan bir inilti çıkarıyor. Onu sıkıca tutuyorum, ciğerlerime çektiğim derin havanın içinde güç arıyorum.

Babam yüzüğünü çıkarıp mezara attı. Mal Amca kız kardeşinin tabutuna baktıktan sonra babamın yanına gidip elini sırtına koydu. Dudaklarını büzdü, yağmur damlaları alnından aşağı süzülürken kaşlarında derin çizgiler belirdi.

İkisi de sırlıslık olmuştular. Ama bunu fark etmiyorlar.

Onlar hissiz. Hepimiz hissiziz.

Sinclair'in ağlaması şiddetlenirken babamın gözlerine bakıyorum. "Onu arabada bekleteceğim baba."

"Pekala oğlum. Yakında geleceğim."

Sinclair'i siyah giysili yasal kalabalığın arasından geçirirken, geçerken gözümün çarpanlara başımla selam veriyorum. Hepsinin yüzünde benzer bir şaşkınlık ve kayıp ifadesi var. Annem ve kardeşim seviliyordu. Saygı görüyordu. Arkadaşları vardı. Biz de vardık.

Biz Beaufort ailesiydik. New York'un en zengin ailesiydik. Değer ve zekâ dolu bir imparatorluk yönetiyorduk. Alanımızda öncüydük.

Beaufort pırlantaları, neredeyse onları takan kişi kadar güzel.

Şirketimizin sloganı.

Ailemizin mirası.

Şimdi biz neyiz, kırılmış bir halden başka? Bir zamanlar bütün ve muhteşem olan bir şeyin boş bir kabuğuyuz.

Nişanlım Claudia, kalabalığın arasından bana bakıyor, gözyaşlarıyla karışık endişe dolu bakışları var. Yanaklarını siliyor; parmağındaki devasa Beaufort pırlantası ıslık ıslık parlıyor. Yüzük kutusunu açtığımda nasıl gülümsediğini hatırlıyorum; daha diz çökmeye bile fırsat bulamadan kadifeden çıkarıp parmağıma takmış ve "Evet!" diye bağırıyordu.

Bana güven verici bir gülümseme vermeye çalışıyor. Ama bu acımı hafifletmeye yetmiyor.

"Kahretsin," diye mırıldandım Sinclair yanıma sendelediğinde ve kolumu çektiğinde.

Şemsiyeyi elimden gevşettim, fırlatıp onu yakalamaya hazırlanıyordum. Ama o çoktan doğrulmaya başlamıştı, babamın güvenlik şefi Denver'ın yüzüne dikilmiş gözlerini, o da ona doğrulmasına yardım ederken ve iyi olup olmadığını sorarken dikmişti.

"Teşekkürler, Denver," diyorum.

Bana doğru üstünkörü bir baş salladı, ardından dikkatini hemen kız kardeşime çevirdi.

"İyi misin?" diye soruyor, onu kollarından bırakmak istemiyor.

Omuz silkerek onu geçiştirdi ve iyi olduğunu söyledi. Tabii ki bu bir yalan. Hiçbirimiz iyi değiliz. Asla da olmayacağız.

"Yürümeye devam et." Yanıma yaslanarak burnunu çekti.

Bizi siyah şehir arabalarına doğru yönlendirdim ve Sinclair'ın içeri girmesine yardım ettim. Elimden tuttu ve beni de arka koltuğa çekti.

"Onlar olmadan ne yapacağız?" diye fısıldıyor, korkmuş gözlerle bana bakarak.

"Her şey yoluna girecek." Elini sıktım, parmaklarının bile kemik gibi sert olduğunu fark ettim.

"Babam bizim için her şeyi bir arada tutuyor, biliyorum. Dün her şey normalmiş gibi işlerden bahsediyordu. Ama annemin ilişkisini ancak onlar gittikten sonra öğrendi. Ondan herhangi bir cevap alması için artık çok geç. Her şeyi içine atıp bununla yüzleşmeyeceğinden korkuyorum."

Pencereden içeri dönüp yağmurda duran babamın ve amcamın karanlık silüetlerine baktım. Acı ve kayıpla omuzları çökmüş, birbirine benzeyen iki silüet.

Üzüntünün ikiz direkleri.

Baş ağrısının şiddetini bastırmaya çalışırken şakaklarım zonkluyor.

"Merak etmeyin," diyorum, ikisini de kaybettiğimiz ve babamın yüzündeki o büyük yıkımı gördüğüm gün aldığım kararı dile getirerek. "Artık CEO görevini devralma zamanım geldi. Babam ne kadar zamana ihtiyacı varsa o kadar zaman alabilir."

"Emin misin?" diye soruyor Sinclair; gözlerinde umut parıltısı beliriyor.

Üç kardeşin en büyüğü benim. Şimdi iki kişiyiz. Plan hep buydu. Aile şirketinin başına ben geçecektim. Sinclair modellik kariyerine devam edecekti. Ve kardeşim, ilk doğan olmanın getirdiği sorumluluklardan kurtulacaktı. Şelalelere tırmanarak ve gökdelenlerden atlayarak çılgın bir hayat yaşarken, istediği gibi küresel pazarlamayı yönetebilecekti - en sevdiği iki hobisi bunlar.

Bana onunla birlikte paraşütle atlamayı denemem gerektiğini söylediğinde alaycı bir şekilde güldüm.

O, iş dışında fiziksel sınırlarını zorlamaktan adrenalin patlaması yaşarken, ben her zaman anlaşmaları sonuçlandırmaktan, risk almaktan, kazanacağımdan emin olduğum durumlardan, kazanmaktan ve iş söz

konusu olduğuunda kimsenin bizimki gibi bir iş anlayışına sahip olmadığını bilmekten adrenalın patlaması yaşadım.

Beaufort İmparatorluğu'nu kimse parçalayamaz.

Şimdi, onlardan geriye kalan tek şey bu. Başarısının devamını sağlamak için elimden gelen her şeyi yapmalıyım.

“Eminim,” diyorum. “Endişelenmene gerek yok, abla. Ben hallederim.”

Gürültü giderek artıyor. Kısa bir süre duraklayan, sonra daha da meydan okurcasına yeniden başlayan aralıksız bir feryat.

"Bu da ne böyle?" diye homurdandım, başımın üzerindeki yastığı çekerken, ama önce başucundaki saatin gece 2'yi gösterdiğini gördüm.

Cenaze töreninden sonra, Claudia ile daireme döndüğümüzde yarım şişe viski içtik ve başım sanki biri onu kör bir cisimle ikiye ayırıyormuş gibi ağrıyor.

“Sanırım bebek.” Claudia kaşlarını çatı.

O yanımda yatakta doğrulurken ben de yastığın altından dışarı bakıyorum.

“Kal. Bir dakika içinde susar.” Kolumu kalçalarının üzerinden atıp onu yatağa doğru çektim ve yastığı başımın altına ittim.

Yanıma doğru yavaşça yaklaştı, ipek giysili kalçasını kasıklarına bastırdı. Bu şekilde mükemmel uyum sağladık. Penisimin sıkı, biçimli kalça yanaklarının arasına yerleştiğini hissettim. Bu kalçalar, iyi bir terbiye ve özel tenis dersleri ile polo oynamak için kendi midillisiyle geçirdiği bir çocukluktan doğmuştu.

Claudia kollarımın arasında erirken içini çekiyor ve kolumun arkasını nazikçe okşuyor.

"Senin için buradayım, bunu biliyorsun, değil mi?" diye yumuşak bir sesle söylüyor.

“Biliyorum,” diye karşılık verdim, askılı bluzunun kaydığı omzunun üst kısmına bir öpücük kondurarak. Gözlerimi sıkıca kapattım ve teninde kalan parfümünün kokusunu içime çektim. “Sensiz ne yapardım bilmiyorum.”

"Şşş," diye fısıldıyor, parmak ucuyla kolumun üzerinde hafif daireler çizerek.

Omzunu tekrar öpüyorum. Bu doğru. Tutunacak birine ihtiyaç duyduğumda o benim için her zaman bir sabit oldu. Kazadan sonra beni arayan, halimi soran oydu. Cenazelerini eve uçurduğumuz gün havaalanında beni bekleyen oydu. O günden beri her gece yanımda yatan, o günün anıları beni rahatsız ederken sessizliğin beni yutmasını engelleyen, nazik, uykuya dalmış nefesleriyle yanımda olan oydu.

Ve onunla kısa bir süre çıktıktan sonra evlenme teklifi ettim, çünkü o anılarla yalnız kalma düşüncesi akıl almazdı.

Claudia, durmak bilmeyen ve kulakları tırmalayan inlemelerin giderek artması üzerine, "Sence yan komşudan mı geliyor?" diye soruyor.

"Kim bilir," diye mırıldandım, o da yorganı üzerinden atıp yataktan kalkarken.

Odanın karşısına sessizce yürüyerek kapıyı açtı.

Gürültü giderek şiddetleniyor.

Kafamı yastıktan hızla kaldırdım, beynimi saran alkolün etkisiyle oluşan bulanıklığa lanetler yağdırdım ve onun ardından odadan çıktım.

Onu koridorda, ön kapının yanında beklerken buldum.

"Sullivan." Bana döndü, gözleri faltaşı gibi açılmıştı, kapıdan içeriye doğru yayılan o tiz ve ısrarcı ses o kadar yüksek ve rahatsız ediciydi ki, kapının çerçevesinde sallanmadığına şaşırdım.

"Bu da ne?" diye homurdanarak, kapıyı açabilmek için onu yavaşça arkama aldım.

Kaynağa doğru bakarken ses bir anlığına kesiliyor.

Bana göz kırpmıyor.

Sonra ağzını açar ve her zamankinden daha yüksek sesle feryat eder.

"Bu kimin bebeği?" diye sordu Claudia, yanımdan uzanıp ıssız koridorda bebeği baştan aşağı ararken.

Yüzü kızarıırken, yumrukları öfkeyle titriyor. Üzerinde minik oyuncak ayılar olan bir battaniyeyi tekmeleyerek üzerinden atmış.

Eğilip, üzerinde adım yazılı olan zarfı, içinde bulunduğu karton kutunun içinden çıkarıyorum. Zarfı ters çevirip, mühürlenmemiş kapağı kaldırarak ince kağıdı dışarı çekerken, her öfkeli çılgınlıkla vücudu kaskatı kesiliyor.

"Bu nedir?" Claudia'nın bakışları yüzümle bebek arasında gidip geliyor. Elimdeki kağıt buruşuyor ve mide bulantısı boğazıma doğru tırmanıyor. "Ne yazıyor?" diye soruyor.

O kağıda uzanıyor ama ben onu zarfın içine sokup pijamamın cebine tıkıyorum.

"Adının Molly olduğunu yazıyor," diye hırıltılı bir sesle, sanki benim sesimmiş gibi, söylüyorum.

"Ne?" Claudia geriye doğru sendeledi, gözleri kutunun içinde hâlâ ağlayan bebeğe çevrildi.

Bebeğe bakarken boğazımı temizledim.

"O benim."

Claudia, sanki şaka yapmışım gibi alaycı bir şekilde güldü, ama yüzümdeki asık suratı görünce bembeyaz oldu. "Sullivan... ciddi olamazsın, değil mi?"

"O benim kızım," diye onaylıyorum, cebimdeki kağıt adeta canlı bir el bombası gibi. Parmaklarımı etrafına dolayarak buruşturup bir topak haline getiriyorum.

Bebek ağlamayı bir anlığına kesiyor. Gözleri tıpkı benimkiler gibi mavi ve kocaman açılmış bir şekilde bana bakıp göz kırpmak için yeterince uzun bir süre.

Kahretsin.

TATE

GÜNÜMÜZ

"BURADAYIM, BURADAYIM!" DİYE SESLENEREK CAFFEİNE COUTURE'UN kapısından içeri koştum ve koyu renk takım elbiseli sabah müşterilerinin giderek uzayan kuyruğunun arasından sıyrıldım.

Arkadaşım ve patronum Ashley, bir iş adamına göz kırpıp kahvesini uzatırken, "Sakin ol canım, her şey yolunda," diye neşeli bir şekilde söyledi.

Kaşlarını anlamlı bir şekilde geriye doğru kaldırıp kavanoza cömert bir bahşiş attı.

"Yarın görüşürüz." Ashley surat asarak arkasını dönüp Manhattan'ın yoğun trafiğine doğru yürüdü.

"Buranın müdavimi mi?" diye soruyorum, aceleyle tezgahın arkasındaki küçük personel alanına doğru koşarken, ceketimi askıya asıp çantamı yere bırakıyorum.

Kızıl saçlarımla son derece zıt duran şeker pembesi önlüğümü bağlıyorum ve tezgaha geri dönüp kahve makinesinin yanındaki yerime oturuyorum, bir süt sürahisini alıyorum.

"Hayır." Rahat bir gülümsemeyle omuz silkti. "Ama şimdi öyle olacak. Kahve ve çekicilik." Sesini alçaltarak bana döndü. "Küçük bir flört, bahşiş kavanozumuzu güzelce dolu tutuyor. Tam da istediğimiz gibi."

O, parlak bir gülümsemeyle sıraya geri dönerken ve sıradaki adam siparişini ona söylerken kıkırdıyorum. O da siparişi kasaya geçiriyor ve ben de hazırlıyorum.

"Bunu sen yap," diye fısıldıyor ve öne doğru adım atmadığımda belime hafifçe vurarak beni cesaretlendiriyor.

"Ah... şey... kahveniz buyurun efendim," diyerek bardağı kum rengi saçlı, kırklı yaşlarının ortalarında olması gereken adama uzattım.

Onu benden alırken, ona umarım sevimli bir gülümseme atıyorum.

Kahverengi gözleri parıldayarak isim etiketime indi. "Teşekkürler... Tate," dedi.

Ashley, kavanoza yirmi dolarlık bir banknot ve bir kartvizit attıktan sonra, "Harika iş," diye mırıldandı.

Sabah yoğunluğunu hızla atlatırken arka planda radyodan müzik çalıyor ve hep birlikte uyum içinde çalışıyoruz; geriye sadece kahve çeşitlerini inceleyen birkaç kadın turist ve tezgahın ucunda kahvelerine şeker ekleyen iki iş adamı kalıyor.

"Peki, aldın mı?" diye soruyor Ashley, kollarını kavuşturmuş bir şekilde tezgâha yaslanarak.

"Evet. Geç kaldığım için özür dilerim. Stokta ilaç bulunan tek eczane yirmi blok ötedeydi," diye yanıtlıyorum, ellerimi önlüğüme silerek pembe kumaşın üzerine kakao tozu bulaştırıyorum.

"Sorun değil, bunlar öncelikli şeyler," diyor Ashley elini havada sallayarak.

O, turistlere dönüyor, onlar da seçimlerini yapıyorlar ve ben de siparişlerini düzenliyorum.

Ashley harika bir patron ve Caffeine Couture'da çalışmaya başladığımdan beri iyi bir arkadaşım oldu. İlk ay öğleden sonra vardiyalarında çalışıyordum. Ama sonra sabah baristası Whitney'nin izin alması gerekti, ben de onun vardiyalarını devraldım. Gündüz vardiyasından farklı bir kalabalık var. Sabahları Central Park'ta koşularından sonra uğrayan spor kıyafetli insanlarla dolu, ardından işe giden takım elbiseliler geliyor, espresso ve çift shot sipariş ederken telefon görüşmeleri yapıyorlar ve şehirdeki bir başka yoğun güne hazırlanıyorlar.

Sonra turistler geliyor. Şehrin büyüsunü yaşamak için zaman ayırabilenler. Telefonlarından başlarını kaldırıp küçük şeylerin tadını çıkarıyorlar. Mesela kakao tozu kullanarak kahve köpüğünün üzerine yaptığım resimler gibi.

Hayalperestler.

Benim gibi.

“Buyurun.” İki adet paket servis bardağını uzattım, ancak çiftin dikkati dışarıdaki caddede durmuş şık siyah bir şehir arabasına odaklanmıştı.

Ashley yanıma gelip ön pencereden dışarı bakarken, "Sabahleyin uzun boylu, esmer ve son derece bağlanma karşıtı bir adam belirdi," diye düşünüyor.

“Ne?” Ona şöyle bir baktım ama dikkati siyah arabaya ve iki turiste kilitlenmişti. İki iş adamı bile konuşmalarını kesmiş, izliyorlardı.

Takım elbiseli, kaldırımda tehdit ararcasına gözlerini kısarak etrafı tarayan, adeta bir Bond filmi için seçmelere katılacakmış gibi görünen şoför arabadan iner. Arka kapıya doğru yürür ve kapıyı açık tutar.

Mücevherlerle süslenmiş ve taç takmış bir kralın veya kraliçenin ortaya çıkmasını bekliyorum.

Bunun yerine, otuzlu yaşlarında görünen takım elbiseli bir adam arabadan iniyor.

Başımı hızla çevirip ona baktım. Herkesin gözü üzerindeydi; bir eliyle ceketinin düğmelerini iliklerken, diğer eliyle cebinden telefonunu çıkarıp, kusursuzca şekillendirilmiş simsiyah saçlarının altından kulağına götürdü.

Arkasını döndüğünde, mükemmel açılar ve keskin çizgilerden oluşan yan profil kaldırımda beliriyor ve yanından geçen bir kadının durup tekrar bakmasına neden oluyor. Kadının yüz ifadesi, sanki bir ünlü görmüş gibi hayranlık dolu.

“Şu,” diye sözünü kesti Ashley, sanki bana anlatacağı şey inanılmaz derecede önemliymiş gibi bir gerilim havasıyla. “...Sullivan Beaufort. Kendi kahve plantasyonuna sahip olacak kadar parası var, ama yine de her gün asistanını bizim kahvelerimizden birini almaya gönderiyor, çünkü kahvemiz o kadar iyi.” Gururla gülümsedi.

"Beaufort mu? Yan taraftaki yer gibi mi?" diye soruyorum.

“Tate.” Gözlerini devirerek homurdandı. “Evet! Komşu olmaktan şanslı olduğumuz milyar dolarlık mücevher mağazası ve genel merkezleri gibi.”

"Ah."

Yanımızdaki dev mağaza, Caffeine Couture'u yanında minicik bir nokta gibi gösteriyor. Her yer şık mavi ve altın renkli tabelalarla dolu, kapıda da beyaz eldiven giyen bir kapıcı var.

“Sanırım dün kapı aralığından dev bir akvaryum gördüm,” diyorum.

Ashley bana bakıyor, ağzı açık kalmış. "Hiç içeri girmedin mi?"

"HAYIR."

“Aman Tanrım.” diye alaycı bir şekilde söylüyor. “Bunu düzeltmeliyiz. En pahalı tasarımlarını denemek için ayda en az bir kere oraya gidiyorum. Muhteşemler. En güzel parçalara sahipler.”

"Sizde bunlardan var mı?"

Soruma karşılık önce gülüyor, sonra iç çekiyor. "Sevgilim, beğendiğim tasarımlardan birinin kaporasını bile ödeyebilmek için böbreğimi satmam gerekirdi." Bahşış kutusunu alıp içindeki paraları çıkarıyor. "Ama bir kızın motivasyona ihtiyacı var, biliyorsun?" Bana payımı uzatırken göz kırpmıyor.

Onu sütyenimin içine saklıyorum.

Bahşış kutusunun içindeki kartvizit yığınının karıştırırken dudaklarını büzdü.

“Gayrimenkul,” diye okuyor. “Hmm, demek ki sana bir fanteziyi, onu gerçekleştirmekten daha fazla satabilir.” Kartı destenin arkasına sıkıştırıp bir sonrakine geçiyor. “Cuthbert Taylor.” Burnunu kırıştırıyor. “Bunu gelir gelmez söylemeyi hayal et?” Başını yana eğip inceliyor. “Yine de doktor. Ve sanırım güzel kokan oydu.” Kartını önlüğünün cebine koyuyor.

“Aaa, işte sana bir tane.” Elime bir kart tutuşturdu.

"Avukat mı?" Altın harflerle kabartılmış kalın, koyu gri kartı incelerken burnumu buruşturdum.

“Evet. Belki o sana her konuda yardımcı olabilir, biliyor musun? Ve bu kadar fazla mesai yapmak zorunda kalmazsın... burada olmanı sevmediğimden değil tabii.” Bana gülümsedi, sonra iç çekti. “Sadece kendini bu kadar yıpratmanı istemiyorum.”

“İyiym. Ve tüm bu ekstra flört ipuçları sayesinde düşündüğümde daha hızlı para biriktiriyorum,” diyorum, ses tonumu yumuşatmaya çalışarak. Sırtımda soğuk bir ürperti hissederken sütyenime dokunuyorum, tıpkı son birkaç ayı ve maddi olarak işlerin ne kadar zor olduğunu düşündüğüm her seferinde olduğu gibi.

Ashley, sahte cesaret gösterilerime inanmıyormuş gibi bana bakıyor ama geri adım atmayacağımı bildiği için ağzını kapalı tutuyor. İyi bir arkadaş olmaya çalıştığını biliyorum, ama yeterince para biriktirdiğimde kendim bir avukat tutacağım.

“Pekala.” İçini çekti. “Ama kartı sakla. Onu ara. Akşam yemeğine çık. Biraz seks yap. Dışarı çıkıp eğlenmen gerekiyor. Yirmi yedi yaşındasın, yetmiş değil.”

"Bunu düşüneceğim," diyorum ona, vardiyam biter bitmez kartı atacağımı bilerek.

Onaylayarak başını salladı. "Güzel."

"Ayrıca," diye ekliyorum, "dışarı çıkıp eğleniyorum."

"Maskeli tuhaf bir adamın peşinden şehirde koşturmak sayılmaz."

"Onun çaldığını duymadınız," diye belirtiyorum. "...Söylentilere göre bu akşam bir yerde sahne alacaktı." Kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum.

Gözlerini kısarak, "Pekala. Seninle geleceğim, yeter ki kendini piyanosuna zincirlemeye kalkışıp hapse girmene sebep olacak bir şey yapma." dedi.

"Öyle değil. Kimse ona dokunacak kadar yaklaşmıyor zaten. Zaten beni etkileyen kendisi değil, müziği."

"Yüzünü göremiyorsanız, kesinlikle o olmalı. O siyah kıyafetlerin ve kayak maskelerinin altında herhangi biri olabilir."

Bir bez alıp tezgahı silmeye başladım, Ashley'nin aptalca gülümsememden dikkatini dağıtmayı umuyordum. Ona Maskeli Maestro lakabı takılmıştı. Tamamen siyah giyinen ve şehirde rastgele yerlerde piyanosuyla ortaya çıkan, sanki hayatı boyunca bunu yapıyormuş gibi çok güzel çalan bir adam. Kimliğini kimse bilmiyor. Sosyal medyada kim olabileceğine dair komplo teorileri dolaşıyor olsa da. Ama ben bilmemeyi seviyorum. Gizemi seviyorum. Ve onu izlemekten çok, çalmasını dinlemeye gidiyorum. Bazen gözlerimi kapatıp müziğin damarlarımda, yaşamak için ihtiyaç duyduğum kan gibi aktığını hissediyorum. Benim sığınağım.

"Umurumda değil." Omuz silkiyorum. "Onun müziği için gidiyorum. Hangi şarkıyı seçeceğini, nasıl çalacağını bilmeden."

"Ne kadar romantiksin." Ashley içini çekerek tezgahın altındaki bir çekmeceyi açtı ve kalan kartvizitleri zaten içeride olan yığının içine attı.

"Bence toplum, bir insanın değerini çok sık güzelliğine göre belirliyor. Ben her zaman karın kasları ve pazıları olan bir adam yerine, derin bir bağ kurduğum bir erkeği tercih ederim."

"Hı hı," diye mırıldandı Ashley. "Ben de bunların hepsini istiyorum. Sadece ruh eşimin büyük bir penisi, kasları ve yakışıklı bir yüzü olmasını tercih ederim. Ona baktığımda kıyafetlerini yırtıp haftalarca onunla sevişme isteği duymak istiyorum."

Gülüyorum. "Cuthbert'i arayıp haber vermeli miyim?"

Omuz omuza şakayla karışık bir şekilde bana dokunuyor. "Piyanocu buna değmeli. Bu gece doktor ve hemşire rolü oynayabilirdim."

"Öyle olacak." Gülümsedim. "Bana inan."

SULLIVAN

YENİ VİBRATÖRÜ, LANCEFORD OTELİ'NDEKİ SÜİTİMDE YATAKTA uzanmış, siyah iç çamaşırı giymiş kadına fırlattım. Parlak, koyu saçları altındaki ipek çarşaflara dağılmıştı.

"Isınmaya başlayın. Bu gece fazla vaktim yok," diye talimat verdim ceketimi çıkarıp kravatımı gevşetirken.

Beyaz iç çamaşırı giymiş, ikiz kardeşi gibi görünen diğer kadın, kirpiklerini kırıştırtarak bana somurtuyor. "Neden bu gece burada kalamayalım?"

Onun buyurgan tonu karşısında çenemde bir kas seğirdi.

"Çünkü başka bir yere gitmem gerekiyor," diye çıkıştım, sesimdeki sertliği gizleyemeden.

Hiç de rahatsız olmuyor. Aksine, gözlerime imalı bir şekilde bakıyor ve sütyenini çıkararak dolgun göğüslerini ortaya seriyor.

Gözlerim onun büzülmüş meme uçlarına kaydı ve yatağa doğru bir adım attım.

Sonra telefonum çaldı.

Ceketime uzanıp cebimden çıkarıyorum.

Ekranda gördüğüm isme homurdanarak, "Kahretsin," dedim. Gözlerimi yatakta uzanmış, beklentiyle bana bakan iki kıza kaldırdım. "Bensiz başlayın. Bunu halletmem gerek."

Banyoya girip kapıyı arkamdan kapatınca, onların hayal kırıklığı dolu sızlanmaları kesildi.

"Neden arıyorsun?" diye tersledim telefonu kulağıma götürür götürmez.

“Ne? Selam bile yok mu?”

Burnumun köprüsünü sıkıyorum, kendimi zorlayarak yavaşça nefes alıyorum. Konuşması peltek. Yine fena halde sarhoş.

“Natasha!” diye çıkıştım, “Sana söyledim. Benimle avukatım aracılığıyla konuşacaksın.”

“Sadece Peaches'ın nasıl olduğunu öğrenmek istiyorum,” diye mırıldanıyor.

Çenemi o kadar sıkı sıkıyorum ki canım acıyor.

“Adı Molly,” diye tısladım.

“Acaba yeni dişleri çıktı mı?” diye soruyor, beni görmezden gelerek.

“Sanki umurundaymış gibi. Saçmalığı kes de neden aradığını söyle.”

Telefonun diğer ucundan sendeleyerek bir şeyleri devirme sesi yankılanıyor. Şanslıysa, kafasına büyük ve ağır bir şey düşer.

“Mutfakta bir boru sızdırdı ve—”

“HAYIR.”

“Ne söyleyeceğimi bilmiyorsunuz!” diye itiraz ediyor.

“Bir boru sızdırdı ve maaşınızı alana kadar biraz para ödünç almanız mı gerekiyor? Ya da işinizi kaybettiniz ve yeni işiniz başlayana kadar idare edecek bir şeye mi ihtiyacınız var? Ya da arabanız bozuldu ve krediye mi ihtiyacınız var?” diye sabırsızca içimi çekerek soruyorum. “Bunların hepsi kullanıldı. Yeni bir şeyler düşünmenin zamanı geldi.”

“Sullivan...”

Mermer tezgaha yaslandım, boşta kalan elimi soğuk kenarına doladım, duvardan sökecek kadar sıkı tuttuğum için parmak boğumlarım bembeyaz oldu.

“Benden bir kuruş daha alamayacaksın,” diyorum yavaşça, dinlemeyeceğini bilmeme rağmen. Bu kahrolası oyunu birkaç ay sonra tekrarlayacağız. Bir dahaki sefere, en son beş para etmez erkek arkadaşı ondan sıkılmış olacak ve alışkanlığını finanse edecek birine ihtiyacı olacak.

“Sen milyarder birisin, bana birkaç dolar bile ayıramıyor musun? Ben Peaches'ın annesiyim!”

“Beni dinle,” diye tükürdüm. “Adı Molly. Ve sen tam bir rezilsin. Tanrı aşkına, kızını bir kutuda bıraktın.”

“Şehre gelebilirim diye düşünüyordum, şöyle bir şey yapabilirdim—”

Kanım dondu.

“HAYIR.”

“Ancak-”

“Kendini toparladığında, Natasha. İşte o zaman seninle görüşme haklarını konuşmayı düşüneceğim.” Gözlerimi sıkıca kapattım, başımın arkasında hafif bir zonklama yaklaşan bir baş ağrısını işaret ediyordu.

"O benim, senin değil!" diye çıkıştı, yumuşak tonunu kaybederek gerçek zehirli Natasha'nın ortaya çıkmasına izin verdi.

"DNA testi onun kesinlikle benim çocuğum olduğunu söylüyor," diye soğuk bir şekilde belirtiyorum. "Ve eğer bu konuda benimle tartışmak istiyorsanız, buyurun. Sizi gerçekten düzgün bir insan, hele ki Molly'nin hak ettiği anne olabileceğinize inandıracak herhangi bir arka sokak avukatını yerle bir etmeyi dört gözle bekliyorum. Mahkemeler asla sizin gibi bir bağımlının yanında yer almayacak."

"Seni şerefsiz," diye kekeleydi.

"Bir daha beni arama!" diye tükürdüm telefonu kapatırken.

Telefonumu tezgâhın üzerine koydum ve dönüp ikiz lavaboların üzerindeki dev aynada kendime baktım. İki yıldır onun saçmalıklarına katlanmaktan sertleşmiş açık mavi gözler bana bakıyordu. Aile şirketimizin CEO'su olarak her gün aldığım milyarlarca dolarlık kararların üstesinden gelebiliyorum. Hatta kardeşimi ve annemi kaybettiğimizden beri her gün içimi kemiren kederle bile birlikte yaşamamın bir yolunu buldum.

Çalışıyorum.

Ben akıl almaz miktarda para kazanıyorum.

Ve haftada bir veya iki gece, sürekli olarak rezervasyon yaptırdığım bir otel süitinde kadınlarla—veya birden fazla kadınla—seks yapıyorum. Kız kardeşimin sevimli bir şekilde "iğrenç seks odam" diye adlandırdığı bir yer burası.

Ama konu kızım Molly olunca, onun mutluluğunu ve iyiliğini tehdit edebilecek herhangi bir şey yapıldığında veya söylendiğinde, aklımı kaybetmek üzere olan bir adamım.

Çoğu zaman bu kişi, kendisini anne olarak adlandırmaya cesaret eden kadındır: Natasha.

Molly hayatıma girdiği gece, o benim nişanlım Claudia'ydı.

"Bunu yapabileceğime emin değilim Sullivan. Başka birinin kızına bakmak, yani... Bunu bir düşünmem gerek."

Bunu düşünmeme gerek yoktu.

Valizlerini hazırladım ve ona bir taksi çağırdım. Güneş doğmadan gitmişti.

Yüzüme biraz soğuk su serpip yatak odasına çıktım. Kızlar, ikisi de yatakta çıplak halde, beklentiyle bana bakıyorlardı. Biri bacaklarını iyice açmış, devasa kauçuk dildo ile kendini tahrik ediyordu.

"Önce seni içimde istiyorum," diye nefes nefese söylüyor, onu içine sokarak, penisimi nereye sokmamı istediğini tam olarak gösteriyor.

"Adil değil. O halde, onu ilk ben oral seksle tatmin edeceğim," diye mırıldandı diğer kadın.

Onların didişmeleri yaklaşan baş ağrımı hafifletmeye hiç yardımcı olmuyor.

Ceketimi ve kravatımı düzeltiyorum.

"Çıkmak."

Şok içinde bana bakıyorlar. "Ne?"

Çıplak bedenlerine şöyle bir göz gezdiriyorum. İkisi de çok güzel. Bu fırsatı kaçırmak yazık olur. Ama Natasha'nın araması beni çok kötü bir ruh haline soktu.

Gözlerim bir an dildoya takılıyor, sonra da bakışlarımı ondan ayıramıyorum.

"Fikrimi değiştirdim," diye sertçe karşılık verdim. "Kendiniz çıkabilirsiniz."

"Aşağılık herif" ve "şerefsiz" diye bağırانların öfkeli sesleri arasında kapıyı arkamdan çarparak dışarı çıktım.

TATE

"BABA, MERHABA?" DİYE SESLENDİM, BİNAMIZIN BODRUM KATINA İNEN merdivenlerden aşağıya bakarak.

"Buradayız!" diye karşılık veriyor.

Aşağı kata indim ve babamın diğer sakinlerden biri olan Larry ile konuştuğunu görünce gülümsedim. Eski, pas rengi deri kanepede oturuyorlardı; kanepede çatlamış ve sarkmıştı, önceki kiracıdan kalmaydı. Dev, eski çamaşır makinelerinden birinde çamaşırların yıkanmasını bekliyorlardı. Doğrusu, bir fırça ve kova daha iyi iş görürdü herhalde. Makineler sürekli bozuluyor.

"İşler nasıldı?" diye soruyor babam, bizden daha eski olan eski piyanonun yanına gidip otururken. Bugün daha solgun görünüyor, gözlerinin altındaki koyu halkalar daha belirgin. Bana gülümsüyor ve göğsümde bir sızı hissediyorum.

"Güzeldi," diye yanıtlıyorum, fildişi tuşların üzerine kapatılmış, üzerinde izler bulunan piyano kapağının üzerindeki koyu ahşap yüzeyindeki küçük çiziklerin ve girintilerin izini sürerek. Her biri, üzerinde çalmış olan insanlar hakkında kendi hikayesini anlatıyor. Müzikle birbirine bağlanan tüm o ruhlar.

"Bize bir şarkı söyleyecek misin, Tate?"

Larry'ye utangaç bir şekilde gülümsüyorum. Yaşlı, nazik gözlerinin kenarları umutla bana bakarken kırışıyor.

"Şey..." Dudaklarımı yaladım, merdivenlere doğru bakarken midemde hafif bir gerginlik hissettim.

"Burada sadece biz varız, tatlım," diyor baba cesaret verici bir şekilde.

Haklı. Burada sadece biz varız. Ve eski piyano yıpranmış ve iyi bir akort gerektirse de, sevdiğim bir cazibesi var. Sık sık gizlice buraya yalnız başıma inip piyano çalmaya çalışıyorum.

Hayal kurmak.

"İyi olduğunu biliyorum, seni burada duydum," diyor Larry.

O çok iyi bir adam. Birkaç yıl önce karısını kaybettikten sonra burada yalnız yaşıyor. Babamla aralarında bir bağ oluşmuştu. Ve isteyken ya da arkadaşlarımla dışarıdayken babamın yalnız olmadığını bilmek bana teselli veriyor.

"Tamam." Kolayca pes ediyorum çünkü babam dışında dünyada en çok sevdiğim şey bu ve oyun oynama isteği çok güçlü.

Derin bir nefes alıp kapağı kaldırmadan önce kendimi uygun pozisyona getiriyorum ve siyah beyaz fildişi tuşları ortaya çıkarıyorum. Parmaklarımı tuşların üzerinde hareket ettiriyorum.

Sonra oynamaya başlıyorum.

Nakarat kısmına geldiğimde, sözler kendiliğinden geliyor.

"Sözlerinize inandım, ama hepsi güzel yalanmış. Şimdi gözlerim yaşlarla dolu, içim boş ve yıkılmış haldeyim."

Dudaklarımdan neredeyse fısıltı gibi dökülen sesler çıkarken gözlerimi kapatıyorum. Bu şarkıyı ne kadar çok çalarsam, her heceyi söylemek o kadar kolaylaşıyor. Sanki müzik, nota nota beni iyileştiriyor, acı her seferinde azalıyor.

"Bu yeni bir parça mı?" diye soruyor babam, son akorları çalarken ve melodi yavaşça sona ererken beni inceliyor.

"Evet. Üzerinde çalıştığım bir şey sadece." Omuz silkiyorum. "O filmi izledikten sonra ilham aldım. Hani askerlik yaparken öldürülen adamla ilgili film var ya?"

Yalanımı inanıp inanmadığını görmek için beklerken babamın gözlerine bakmaya cesaret edemiyorum.

Larry bana parlak bir gülümsemeyle, "Beğendim," diye belirtti.

"Ben de," diye ekliyor babam.

Nefesimi veriyorum, gergin omuzlarım gevşiyor.

Babam düşünürken elini havada sallayarak bana işaret etti. "Tate, Larry'ye o 'kendin ol' şarkısını çal. Hangi şarkıdan bahsettiğini biliyorsun." Bana hatırlatmak için parmaklarını şıklattı ve melodiyi mırıldandı. Ama ben tam olarak hangi şarkıdan bahsettiğini biliyorum.

Başımı salladım, boğazım düğümlendi. "Şu an olmaz. Ashley ile buluşacağım. Hazırlanmalıyım."

"Ah, tamam." Babam başını salladı ve gözlerindeki sevgi boğazımı daha da çok acıttı.

Piyanonun kapağını kapatıp ayağa kalktım ve çantamı aldım. "Sizin için biraz yemek hazırlayıp fırına bırakacağım."

"Benim için endişelenmeyin," diyor.

"Fırında bırakacağım," diye kararlı bir şekilde tekrarlıyorum. Biliyorum ki, eğer işi babama bırakırsam, akşam yemeğini tamamen atlayacak.

Gülerek, "Tamam. Teşekkürler, canım." dedi.

"Beklemeyin, geç olabilir," diyorum ona. Merdivenlere doğru yönelirken, "Seni gördüğüme memnun oldum, Larry," diye ekliyorum.

"Sen de öyle, Tate," diye yanıtlıyor.

"İyi eğlenin," diye sesleniyor babam. "Ve gitmeden önce o üniformayı aşağı indirin. Bir sonraki yıkamada atarım." Başparmağıyla eski makinelerden birini işaret ediyor. "O şeyin yıkanması gerekiyor; yine o kahverengi şeye bulaşmış."

Pembe tişörtümü ve siyah eteğimi kaplayan kakao tozuna bakıyorum. Haklı. Her vardiyadan sonra olduğu gibi her yerim kakao tozuyla kaplı. Her yere bulaşıyor. Ama bayılıyorum buna. Hatta Caffeine Couture'un logosunu taşıyan birkaç yeni şablon bile tasarladım, denemek için sabırsızlanıyorum. Belki de saçma ama insanların yüzlerinde beliren gülümsemeyi çok seviyorum.

"Tamam baba, teşekkürler," diye seslendim merdivenlere doğru yönelirken.

"Aman Tanrım, burası her zaman bu kadar kalabalık mı?" diye bağırdı Ashley, etrafımızda yükselen kalabalığın tezahüratları arasında.

"Her seferinde daha çok insan geliyor. Şimdi onun bir gösteri yapacağına dair bir söylenti çıkarsa insanlar yurtdışından uçakla geliyorlar," diye bağıríyorum.

Gözlerim, Grand Central İstasyonu'nda, merdivenlerden birinin dibinde bir köşeye yerleştirilmiş tekerlekli bir piyanonun önünde, adeta yoktan var olmuş gibi görünen, kayak maskesi de dahil olmak üzere baştan aşağı siyah giyinmiş adama odaklandı.

"Nasıl oluyor da yanına kâr kalıyor?" diye soruyor Ashley.

Adam yerine oturduğunda kalabalığın çıkardığı sesler doruk noktasına ulaşıyor.

"Bilmiyorum. Sanırım hayır kurumlarına yapılan bağışlar?" Piyanonun etrafını saran ip çitin bizim tarafına yerleştirilmiş devasa bağış kutularını işaret ederken omuz silkiyorum. Kutular şimdiden banknot ve bozuk paralarla dolup taşıyor.

Maskeli Maestro'yu ilk olarak birkaç yıl önce tesadüfen keşfettim. YouTube kanalında iki yüz kişilik bir takipçi kitlesi vardı. 'Sing for Hope Pianos' etkinliğinde ortaya çıktı ve Beethoven'ın Für Elise'ini yorumlamasıyla insanları büyüledi. Hatta Good Morning America bile onun bir klibini yayınladı.

Bundan sonra herkes maskeli adamın kim olduğunu öğrenmek istedi. Ve takipçi sayısı bir gecede altı yüz bini geçti. Şimdi şehir yönetiminden her seferinde sadece dört şarkıdan oluşan rastgele pop-up konserler verme izni alıyor. Konserin tarihini sosyal medyasından duyuruyor, ancak konser başlamadan otuz dakika öncesine kadar yerini açıklamıyor. Ashley ve ben zamanında yetişmek için çılgın bir koşuşturma yaşadık.

Omuzlarını silkip başlamaya hazırlanırken kalabalık beklentiyle sessizliğe bürünüyor. Derin bir nefes alırken sırtının geniş kasları inip kalkıyor. Acaba o da benim gibi sahneye çıkmadan önce bir gerginlik yaşıyor mu diye merak ediyorum. Sanmıyorum.

İlk notası kalabalığın nefesini kesmesine neden oluyor. Ben de onlara katılıyorum ve Beethoven'ın Ay Işığı Sonatını ezberden, her notayı kusursuz bir şekilde çalarken büyülenmiş bir şekilde dinliyorum.

Ashley yanımda duruyor, Chopin'in Etüdünü ve ardından Rachmaninoff'un Kırmızı Başlıklı Kız'ını çalarken şaşkınlık içinde kalmış.

"Vay canına, inanılmaz biri," diyor kadın, gözleri klavyenin üzerinde kamburlaşmış karanlık bedenine kilitlenmiş halde.

"Haklısın," diye fısıldadım karşılık olarak, o son notaları çalarken gözlerimi ondan ayıramıyordum.

Son eserini hangi parçayla seçeceğini görmek için nefesimi tutuyorum. Bir Einaudi eseri olmasını umuyorum. Birkaç ay önce Nuvole Bianche'ı

çalarken onu dinlemeyi çok sevmiştim.

Başını göğsüne eğmiş, yumruklarını tuşların üzerinde sıkmış bir şekilde duraksıyor. Kalabalık yeniden sessizliğe bürünüyor. Bekliyorlar.

Yemin ederim, nefesini zorlukla içine çekerken, göğsü kabarırken, ciğerlerindeki yoğun duyguyu duyabiliyorum. Uzun, gergin bir saniye boyunca, acaba hiç çalacak mı diye merak ediyorum.

Ardından yavaşça nefes verir ve başlar.

İlk notalar yankılanırken ağzım kuruyor, sesler yukarıdaki istasyonun göksel tavanına kadar ulaşıyor ve orada kayan yıldızlar gibi dağılıyor.

Şarkı hızlanmaya başlarken Ashley, "Bu farklı," diye belirtiyor.

"Biliyorum." Çünkü ilk defa duyduğum şey klasik bir eser değil, modern bir eser.

"Bu ne? Biliyorum, ama yapamıyorum..." Ashley melodiye eşlik ederek başını salladı.

"Sia'nın Unstoppable şarkısının cover'ı," diyorum, gözlerim bulanıklaşırken kaşlarımı çatıyorum; görüş alanımda sadece o, daha doğrusu elleri kalıyor; sanki tuşlara kıracakmış gibi sertçe basıyor.

Başını öne eğmiş, eminim gözlerini görebilseydim sıkıca kapalı olurlardı. Şarkıyı hem nefret ediyor hem de seviyormuş gibi çalıyor.

İçindeki yoğun duygu boğazımda bir düğüm oluşturuyor.

"Bayıldım." Ashley sırtarak omuz omuza bana dokundu.

Ama ben öyle hissetmiyorum.

Nefes alamıyorum.

Şarkıyı bitirip aniden piyanonun başından kalkarken yapabildiğim tek şey ona bakakalmak oldu.

Adam iplerden birini yere düşürüp metroya doğru hızla uzaklaşırken kalabalık şaşkınlıkla nefesini tuttu.

Onun uzaklaşırkenki görüntüsü, tamamen gözden kaybolmadan önce kalabalığın içinde kayboldu.

SULLIVAN

"HADİ AMA, TEMBEL HERİF." YORGANIMIN ALTINDAN ÇIKAN MİNİK AYAK bileğinden tuttum.

Molly, onu aniden yatağın ayak ucuna doğru kaydırıp kollarımın arasına aldığım da çığlık atıyor.

"Kendi yatağın var," diyorum ona.

Kollarını boynuma doladı, bana iyice yapıştı. "Babamla yatıyorum."

Yüzümü koyu kıvrıkcık saçlarına gömüp onu içime çekiyorum. Geceleri yanıma yatağa girmesine artık alıştığımızı sanıyordum. Gece boyunca kesintisiz uyuması tam iki yıl sürdü. Ama bu hala kesin değil. Haftada en az iki kez gizlice yanıma geliyor ve California King yatağımın neredeyse yüzde doksanını kendine ayırıp yüzüme bir dirsek darbesiyle ya da karnıma minik bir ayak darbesiyle uyanıyorum.

Ben uykusuzluğa iyi uyum sağlayabilen biri değilim. Ama Molly için çift shot'lı latte'ler var.

"Seni hazırlamamız gerek tatlım. Seni büyükbabanın yanına bırakıyorum, gününü Halliday ile geçireceksin."

"Yaşasın." Molly kıkırdarken yanaklarımı sıkıştırıp dudaklarımı balık gibi büzdü.

Onu öpmeye çalışıyormuş gibi yaklaşıyorum ve o da kahkaha atarak uzaklaşmaya çalışıyor.

Komodinin üzerindeki saate baktığımda içimden homurdandım.

"Kıyafetlerini getirelim mi, babanla kimin önce giyineceğini görmek için yarışalım?"

Molly, dün sabah da aynı oyunu oynamış olmamıza rağmen, sanki isteğimi değerlendirmiş gibi alt dudaklarını büzüyor. Hatta her sabah oynuyoruz. Ama beni kırmamak için, önerimi sanki ilk defa duyuyormuş gibi dikkatlice değerlendiriyor.

Her sabah yarışı kazanıyor.

Ama iki buçuk yaşında olup da kıyafetlerin zorunlu olmadığını düşündüğünüzde böyle oluyor işte. Molly iç çamaşırıyla duracak, kazananın kendisi olduğunu ilan edecek ve ben de onu kıyafetlerini giydirmek için boğuşmak zorunda kalacağım, sonra da kendim giydireceğim.

Ciddi bir şekilde başını salladı, vardığı sonuca vardı. "Pekala. İrk."

Halliday, babamla paylaştığı dairenin kapısını açarken, "Kıyafetine bayıldım," diyor.

Molly ona gülümsüyor ve elini uzatıyor, bu sırada tüylü panda tulumunun kapüşonu başından kayıyor.

Halliday kıkırdamasını zor tutarken ben de homurdanarak, "Elimdeki imkanlarla idare ettim," dedim.

Bu sabah ya küçük tüylü bir pandayla evden çıkacaktım ya da hiç çıkmayacaktım.

Molly'nin çantasını ona veriyorum.

Halliday, yüzümdeki gergin ifadeyi inceleyerek, "Git," diyor. "İyi olacak. Eğlenceli bir gün planladım. Baban zaten işe gitti, yani sadece ikimiz kalacağız."

"Teşekkürler." Molly'nin yanağına bir öpücük kondurmak için eğildim. "Seni seviyorum, tatlım. Görüşürüz."

"Güle güle babacım," diye cıvıladı.

Doğrulurken gözlerim Halliday'in kıyafetlerinin altındaki büyüyen şişliğe takıldı.

"Biliyorsun, her zaman Arabella'dan rica edebilirim—"

"İyiym." Endişemi önemsemeden elini salladı. "Hastalık evresini atlattım artık. Ve eğer uyumaya ihtiyacım olursa, Molly ile daha sonra uyurum."

“Pekala.” Hamilelik hakkında itiraz edecek hiçbir şey bilmediğim için başımı salladım. Molly'nin hayatının o kısmını kaçırmıştım.

Halliday, babamın İngiliz nişanlısı. Babamdan yirmi yaş küçük. Ablamın, babamın hayatında aşka ihtiyacı olduğu konusunda ısrar etmesinin ardından işe aldığı, dünya çapında bir ilişki koçu. İkisinin birbirine aşık olmasını ve Halliday'ın birkaç ay içinde hamile kalmasını kimse beklemiyordu. Ama hayatın insanın karşısına beklenmedik sürprizler çıkardığını keşfettim. Halliday iyi bir insan. Molly onu seviyor. Ve babam mutlu. Tıpkı Sinclair'in, annemin ilişkisinden ve onu ve kardeşimi kaybettikten sonra hayatına devam etmesine izin verirse mutlu olacağı konusunda ısrar ettiği gibi.

Sinclair bugün Molly'ye göz kulak olacaktı. Ancak Molly isimsiz tehditler aldığını ve arabasının tahrip edildiğini itiraf edince, babam Güvenlik Şefi Denver'ı onun kişisel koruması olarak görevlendirdi. Sinclair bundan hiç memnun kalmadı. Ablamın Denver'a çok kötü davranacağından eminim.

"Harika bir gün geçireceğiz. Görüşürüz," diyor Halliday.

Bakışlarım Molly'ye kayıyor, Halliday'ın bileğindeki kristal bileklikle oynuyor.

Halliday bileziği çıkarıp denemesi için ona vermeden önce, "Sana neler yaptığımızın resimlerini göndereceğim," diye ekledi.

Boğazımı temizledim. "Lütfen yapın."

"Güle güle, tatlım," diye seslendim Molly'ye son bir kez, sonra ondan ayrılıp koridorda hızla yürümeye başladım. Asansöre bile varmadan telefonumdan iş aramalarından ilki çaldı.

Beşinci Cadde'deki Beaufort Diamonds amiral mağazasının yanındaki binada bulunan kahve dükkanına doğru yöneliyorum. Dekorasyon, şeker pembesi detaylarla retro bir havaya sahip. Ama beni içeri çeken şey kokusu. Ve kahvelerinin, binamdaki en üst düzey makinelerin üretebileceğinden daha lezzetli olduğunu bilmek. Asistanım Arabella her sabah benim için

buradan kahve alıyor, ama ona bugün geç gelebileceğini söyledim. Annesinin ayağı ve doktor randevusu varmış.

İçeri girerken tepede bir zil sesi duyuluyor. Mekan kalabalık. Takım elbiseli bir adamın arkasındaki sıranın sonuna geçiyorum ve beklerken telefonumdaki gelen bir aramayı yanıtlıyorum.

"Beaufort."

"Fairfax," diye selamlıyorum.

Beaufort Diamonds'ı sigortalayan şirketin sahibi Rafael Fairfax. Acımasız bir İngiliz iş adamı; uzmanlığı için çok yüksek fiyatlar ödüyoruz. Ancak şirketi, milyarlarca dolarlık teminatı sağlayabilen dünyadaki sayılı şirketlerden en iyisi.

Tren hattı ilerlerken konuşuyoruz. Bana Botsvana'da satın aldığımız yeni madenin primlerimizi artıracaklarını anlatan, İngiliz aksanıyla konuşan amcamı dinliyorum. Mal Amca, yerel bir adam olan Ade'nin yardımıyla tüm yurtdışı ithalat işlerini yürütüyor; Ade ise Mal birkaç haftada bir gidip gelirken madenleri yönetiyor.

Telefonu kulağıma dayayarak Rafael'e "Bir saniye," dedim.

"Sullivan için çift shot latte," diye hızla sipariş verdim tezgahın arkasındaki kadına.

"Birazdan geliyor," diyor, ben ona yirmi dolarlık bir banknot verip para üstümü almadan uzaklaşırken.

Tezgahın ucunda duruyorum, Rafael yükselen piyasa maliyetleri hakkındaki nutkuna devam ederken garip bir şekilde onaylıyorum. Kahvemi yapan kızıl saçlı kadın kendi kendine bir melodi mırıldanıyor. Giydiği şeker pembesi üniforma gömleği ikinci bir deri gibi vücuduna yapışmış, düğmeler arasındaki boşluklar dolgun göğüslerinin etrafında genişliyor. Eteği de pek daha iyi değil. Kumaş, kalçalarının özgür kalmasını engellemeye çalışıyormuş gibi geriliyor.

Rafael'in bana söylediği rakam beni uçağa binip Londra'ya uçup çenesine yumruk atmaya ittiğinde, bakışlarımı ondan ayırarak "Ne kadar?" diye hırladım.

"Sadece dinlediğinden emin olmak istedim," diye mırıldandı hafif bir kıkırdamayla.

Kızıl saçlı kadın kahve bardağını tezgâhın üzerine koyarken ben de bardağımın kapağını kapatıyorum.

"Ha, dinliyorum. Şimdi sıra sende, aptal herif. Gerçek rakamlardan bahsetmeye hazır olduğunda beni tekrar ara."

Onun derin, boğuk kahkahasına son vererek telefonu kapatıyorum. Bizim çalışma şeklimiz bu. Bana bir numara veriyor. Molly'nin yanında asla kullanmayacağım birkaç küfür ediyorum. İkimiz de birbirimizin birer pislik olduğunu düşünene kadar karşılıklı laf atıyoruz, ama aslında daha iyi anlaşmayı biz yapmış oluyoruz.

Mükemmel bir iş ilişkisi. Ve dostluk.

Telefonumu takım elbisemin cebine geri koydum.

“Sullivan?”

Uzun sarı saçlı, desenli bir spor tişörtü ve tayt giyen bir kadının gözlerine bakıyorum.

"Merhaba." Ona tanıdığımı belli edecek kadar sıcak, kısa bir gülümseme atıyorum.

Onun cilveli gülümsemesi ve gözlerindeki parıltı, bir zamanlar birlikte olduğumuzu gösteriyor.

Üzerindeki yamuk üniformayla kızıl saçlı kadın, "Jemima için yağsız çay!" diye seslendi.

"Jemima," dedim yumuşak bir sesle. "Seni görmek ne güzel. İyi günler."

Kibarca başımı salladım ve ondan sıyrılmak için kenara çekildim. Rafael'le yaptığım o telefon görüşmesi beni iyice kızıştırdı ve cehennemi serbest bırakmaya hazır hale getirdi. Eminim muhasebecim de o herifin bana verdiği gülünç rakamı ona anlattığımda söyleyecek çok şey bulacaktır.

"Sullivan?" Jemima uzanıp ceketimin koluna elini koydu. Ona döndüğümde yüzündeki ifade gizlenemeyen bir heyecan taşıyordu. "Belki yakında akşam yemeği yiyebiliriz? Biraz sohbet edebiliriz?"

Dudak parlatıcısının bir kenarı kıvrıldı.

Aylar önce boğazını becermem için yalvaran o dudakların görüntüleri zihnimde canlanınca gözlerimi kısıyorum. Ama aklımda kalan tek şey bu.

"Harika görünüyor," diye yalan söylüyorum, ses tonuma hayal kırıklığını da katarak. "Ama iş yerinde yeni bir ürün serisi piyasaya sürdük. Şu an işler çok yoğun."

"Ah." Yüzü düştü, sonra kaşları tekrar çatıldı. "Ofisinize gelip öğle yemeği getirebilirim? Yarın müsaitim."

"Yarın kızım ile öğle yemeği yiyeceğim," diyorum ona. Bu sefer yalan söylemiyorum.

"Harika olur. Çocukları çok seviyorum." Yüzü ışıldıyor.

Sırtımda bir ürperti hissediyorum ve kahvemi sıkıca kavradığımda parmaklarım daha da sıkılaşıyor.

"Kızım yeni insanlarla arası iyi değil," diyerek, o cevap veremedi oradan uzaklaştım.

Kapıdan dışarı, sokağa çıktığım anda, onun yüksek sesi lacivert takım ceketimin arkasına çarptı.

"Ara beni!"

SULLIVAN

BİR GÜN KENDİ KAHVEMİ KENDİM ALMAK ÜÇ GÜNE UZADI. MEĞER Arabella'nın annesinin ayağındaki sorun küçük bir şey değilmiş, diyabetinden kaynaklanan kangrenmiş. Ona birkaç hafta izin verdim ve yerine geçici birini asistan olarak işe aldım.

Yeni asistan gayet iyi; ajansdan gelen genç bir kadın ve göreve sorunsuz bir şekilde uyum sağladı. Sorun Arabella'nın işe gelmemesi değil. Sorun, Molly ile ilgili bana verdiği ekstra yardım. Onu toplantılara getirmem gerektiğinde yanında oturması, babamın evinden alması, işim geç kaldığında, zamanında çıkmak için elimden gelenin en iyisini yapmama rağmen, onu eve götürmesi.

Ben, babam ve Sinclair, son iki yıldır birlikte idare ettik. Molly, annemi ve erkek kardeşimi kaybettikten sonra odaklanabileceğimiz olumlu bir şey vererek, hepimizin hayatına bir yıldırım gibi girdi. Onu kreşe veya bakıcıya göndermek istemediğim konusunda ısrarcıydım. Dört yaşında anaokuluna başlayana kadar ailemin ve arkadaşlarımın ona bakmasını istedim. Onun yabancı bir yerde olması fikri, koridorlarda atılmış ağlama kutularının istenmeyen anılarını geri getiriyor.

"Babam üzgün."

"Baban üzgün değil tatlım," dedim Molly'ye kahve dükkanının kapısını açıp onu içeri taşıırken.

Sıraya girerken beni inceliyor, küçük yüzü ciddi bir ifadeyle dudak büzüyor.

"En iyi arkadaşım bir aslanken nasıl üzülebilirim ki?" diye soruyorum kendime.

"Kükre!" diye çığlık attı, sırada bekleyen iki kadının eğlenmiş bakışlarını üzerine çekecek kadar yüksek sesle. Gözleri, kabarık aslan tulumu içindeki pembe yuvarlak yanaklarında gezindi, sonra da takım elbisemle bana döndü. İkisi de gülümsedi ve içlerinden biri, pek de gizli olmayan bir şekilde sol elimde alyans olup olmadığını kontrol etti.

Molly'yi daha sıkı tutuyorum, dudaklarım büzülüyor. Babam burada olsaydı kıkırdardı. Bana, büyüdükçe dizginleri gevşetmem gerekeceğini söylerdi. Haklı olduğunu biliyorum. Üç çocuğu vardı ve hepimizi dizlerimizdeki sıyrıklardan, ateşlerden ve kardeşimin eski bir ip ve elbise askısıyla apartmanımızda derme çatma bir zipline yapmaya çalışırken kırılan kolundan geçirmişti. Ve elli yaşında, Halliday ile aynı şeyleri tekrar yapmaya hazırlanıyor.

Ama Molly benim dünyam.

O, aklımı başımda tutan tek şey. Onu kaybettikten sonra sabahları kalkmamı sağlayan tek şey. Annemi çok severdim. Ve bu, her gün hissettiğim bir kayıp. Ama onunla durum farklıydı... o benim kardeşim gibiydi. Benim diğer yarımım.

Öldüğü gün, sanki benden bir parça da onunla birlikte gitti. Onsuz nasıl yaşayacağımı bilmiyordum. Yaşayabileceğimi düşünmüyordum. Ta ki kapımı açtığımda ağlayan bir bebek ve hayatımı yeni bir yöne çeviren el yazısıyla yazılmış bir notla karşılaşana kadar.

"Babyccino ve Latte. Çift shot," dedim tezgahın arkasındaki kadına.

"Sullivan için çift shot latte," diye tekrarladı, beni önceki iki günden hatırlayarak ve adımı bardağa kalın siyah mürekkeple yazdı. "Ve bir de babyccino..." Molly'ye göz kırptı, "...aslan için."

Molly, yabancılara çok sık verdiği gülümsemelerinden biriyle onu büyülüyor ve ben de bunu görünce içimde oluşan koruma içgüdüsünü görmezden geliyorum.

Beklemek için tezgahın sonuna doğru ilerliyoruz. Cebimdeki telefonum çalıyor ve telefonu çıkarıp cevaplarırken Molly'yi sıkıca tutuyorum.

Operasyon ekibinin kıdemli üyelerinden biri daha konuşmadan, "Sizi geri arayacağım," diye çıktım. On dakika içinde ofisimde olacağım ve özel olarak görüşmek istediği her neyse onunla konuşabileceğim.

Telefonumu bir kenara koydum ve masaya konulan kahvenin kapağını alıp üzerindeki sade beyaz köpüğü inceledim.

“Benim— nerede?”

"Senin neyin?"

Baristaya şöyle bir baktım, ama siparişimi alan kadın aynıydı, her zamanki dar üniformalı kızıl saçlı kadın değildi.

Bana beklentiyle bakıyor.

"Boş ver," diye homurdanarak kapağı kapattım.

"Ben çok üzgünüm!"

Nefes nefese kalmış gibi görünmesi beni başımı kaldırmaya zorladı. İşte orada. Kızıl saçlı. Dün olduğundan bile daha küçük görünen, aynı, hiç şüphe götürmeyen üniforma. Hırıltılı nefesleri, göğüslerinin düğmelerden fırlayacakmış gibi görünmesine neden oluyordu.

"Ne oldu?" Diğer kadın bana sırtını döndü ve kızıl saçlı kadına tüm dikkatini vererek beline bir önlük bağlamaya çalıştı.

"Tıraş kesimi," diye mırıldandı alçak sesle.

"Her şey yolunda mı?"

Karşıdaki kadının sesindeki o fazladan endişe tonu kaşlarımı çatmamı sağladı. Ne zamandan beri tıraş kesiği geç kalmak için geçerli bir sebep oldu ki?

"Evet," diye yanıtladı kızıl saçlı kadın, biraz sarsılmış görünüyordu. "Kanamayı durdurdum, her şey yolunda."

"Pekala. Yeter ki sen iyi ol?" Diğer kadın anlayış gösterircesine kolunu sıktı, bu da kaşlarımı daha da çatmamı sağladı. Eğer biri bana böyle saçma sapan şeyler satmaya kalkışsaydı, çalışanlarımdan birini işten çıkarırdım.

Kızıl saçlı kadın bir süt sürahisini alıp köpürtücünün altına koyarken ona daha yakından bakıyorum. Çok dar eteği dizlerinin hemen üstünde bitiyor. Bacaklarının alt kısmı çıplak, yara bandı izi yok. Tam olarak hangi bölgesini tıraş ediyordu acaba?

O, sütü minyatür bir paket servis bardağına doldururken, ben de alt dudakımı dilimle yalıyorum; sonra bardağın üzerine bir şablon tutuyor ve biraz kakao serpiyor.

"Aslan için Babyccino mu?" diye neşeli bir sesle sordu.

"Ben!" diye seslendi Molly kollarımın arasında.

Kızıl saçlı kadın ona bakıyor, başını yana eğiyor ve dudaklarını birbirine bastırıyor.

"Hım. Emin misin? Bana bir aslan olmak için çok fazla dost canlısı görünüyorsun."

"Kükre!" diye bağırdı Molly, bu sefer ilk seferkinden daha yüksek sesle.

Kızıl saçlı kadının gözleri faltaşı gibi açıldı. "Vay canına! Lütfen mütevazı özürlerimi kabul edin. Aslan Hanım, ne kadar etkileyici bir kükremeniz var! Gerçekten çok güçlü."

Kadın gülümseyerek küçük bardağı tezgâhın üzerinden bana doğru uzatırken Molly kollarımda kıkırdıyor. "Buyurun."

"Baba!" diye bağırdı Molly, ben kapağını kapatmadan önce içeceğinin üzerindeki köpüğü işaret ederek. "Bir tavşan."

Kızıl saçlı kadın ona sırtarak baktı. "Beğendin mi? Eski evcil hayvanım Bumper'a benziyor."

"Bu Thumper olmalı değil miydi?" diye düşünmeden soruyorum, kahverengi kulakları incelerken.

"Hayır. Tek gözü vardı ve sürekli bir yerlere atlıyordu."

Kızıl saçlı kızı ilk kez dikkatlice inceliyorum. Bana gülümsediğinde açık mavi gözleri parıltıyor, burnu hafifçe kıvrıyor ve yanaklarındaki çiller kıpır kıpır oluyor.

"On üç yaşına kadar yaşadı," diye ekliyor, sanki bu bilgi çok önemliymiş gibi.

"...Doğru," diyorum.

Telefonum tekrar çalıyor. Çıkıyorum ve daha önce gördüğüm aynı ismi görüyorum.

"Bu nedir?" diye tersledim, kulağıma götürerek.

"Üzgünüm, bekleyemezdim. Bunu hemen duymak istediğinizi biliyorum."

"Ne duydun?" diye hırlıyorum.

"Ekip üyelerinden biri Fabienne'in yeni tasarımlarını ele geçirdi."

Telefonu daha sıkı tutuyorum. Fabienne, kendilerini yüksekte gören bir mücevher markası. Beaufort Diamonds ile rekabet edemezler, gerçi keşke öyle olmasaydı. Parçalarının kalitesi bizimkilerin yanında devede kulak bile değil. Ama ne zaman yeni bir koleksiyon çıkarsak, tahmin edilebileceği gibi, tasarımlarımızı ucuz ve gösterişsiz alternatiflerle kopyalayarak sınırları zorluyorlar. Bu, olağanüstü kalitedeki yeni lansmanlarımızın parlaklığını gölgeliyor. Sanki taksiye biniyorsunuz ve şoför gururla bileğinde bir Canal Street Patek Philippe saati gösteriyor, sizin saatinizle aynı olduğunu söylüyor, oysa sizinki çeyrek milyon dolara mal olmuştu, ama onunki sadece doksan dolara mal olmuştu.

Kesinlikle kıyaslanamaz.

Telefonumdan yeni bir e-posta geldiğini bildiren bir zil sesi duyulurken, "Onları bana gönderin. Ve hukuk departmanını da işin içine katın," diye tısladım dişlerimi sıkarak.

"Zaten yapıldı. Bunlar şimdiye kadarki en cesur olanlar."

"Harika," diye mırıldandım, Molly kollarımda olmasaydı kullanacağım alternatif kelimeyi yutarak.

Telefonu kapatıp tezgahın yakınındaki küçük, boş bir masaya doğru yürüyorum ve Molly'yi sandalyeye oturtuyorum.

"Hadi içeceğini burada içelim tatlım. Babanın işiyle ilgili bir şeye bakması gerekiyor."

Ofise geri dönüp onların yapmaya çalıştıkları yeni saçmalıkları inceleyene kadar beklersem boynumdaki gerginlik daha da kötüleşecek.

Molly, sandalyede bacaklarını sallayarak bana başıyla onay verdi.

Tezgaha geri döndüm, içeceklerimizi aldım ve yanına geri döndüm. Ben oturup e-postayı açarken o da kakaolu keke gülümseyerek baktı.

Şerefsizler.

Derin bir nefes aldım. İlk tasarım, yeni Asscher kesim pırlanta gerdanlığımızın bariz bir kopyası. Ve işler daha da kötüleşiyor. Hatta kendi tasarımı olan yeni nişan yüzüğü kasasını bile berbat bir şekilde kopyalamaya çalışmışlar.

"Tatlım, ofise vardığımda babanın birkaç özel telefon görüşmesi yapması gerekiyor, tamam mı?"

Molly, ben çalışırken ofiste benimle birlikte olmaya alışkın. Ama ne zaman 'Siktir' kelimesinin aşırı kullanılacağı ve Fabienne'in CEO'sunun kışına bir şeyler sokmakla tehdit edileceği bir telefon görüşmesi yapmam gerekse, Molly Arabella'nın yanında kalıyor.

"Unutmayın, Arabella bugün burada değil, bu yüzden babanızın diğer iş arkadaşlarından biri size eşlik edecek."

"Den-Va mı?" diye soruyor Molly umutla.

Hayır. Bugün Sinclair teyzenin yanında.

Sinclair'in defilesi var. Babam ve Halliday'in de bu sabah kadın doğum randevusu var. Aklımı zorluyorum. Onu ofisimde sadece Arabella ile yalnız bırakıyorum. Ama üst düzey yönetim ekibinden biri yakın zamanda doğum izninden döndü. Ofisimin karşısındaki odayı kullanırlarsa Molly onunla sorun yaşamaz. Tüm duvarlar cam, bu yüzden onu her zaman görebileceğim.

“Clare size eşlik edecek. Yeni doğum yaptı. Size gösterebileceği fotoğrafları olacak.”

“Hayır. Ben babamla kalacağım.” Molly bana kaşlarını çatı. Bebeklere ve oyuncak bebeklerine olan düşkünlüğüne rağmen, bu çocuk zeki. Ne zaman yönlendirildiğini anlıyor.

E-postaya tekrar baktım ve küfretmemek için burnumun köprüsünü sıktım.

“Buradayken bunları da ister misiniz? Tezgahın altında birkaç tane saklıyoruz.”

Başımı hızla yukarı kaldırdım ve kızıl saçlı adam yüzümdeki acı ifadeyi görünce sendeledi. Damarlarımda kaynayan kanı soğutmaya çalıştım ki birini öldürmek üzereymişim gibi görünmeyeyim.

Elinde bir yığın boyama kağıdı ve boya kalemi tutuyor.

"Aslan Hanım için," diyor, parmağıyla içeceğinin köpüğüne dokunan Molly'ye bakarak.

"Teşekkürler."

Onları masanın üzerine koyuyor. "Sorun değil. Çocuklar için eşyaları burada tutmayı seviyorum."

Molly, hayvan benzeri bir toz parçasına hayran kalmış bir şekilde ona gülümsüyor. "Awabella bugün burada değil," diye duyuruyor.

"Ah, doğru. Umarım annesi iyidir," diye yanıtladı kızıl saçlı kadın. Molly'ye gülümsedi, sonra bana kısa bir bakış attıktan sonra tezgahın arkasına döndü.

O, yüzünde dalgın bir ifadeyle içeceğini hazırlarken ona bakakalıyorum. Eminim yine kendi kendine mırıldanıyordur.

Arama listeme girip Arabella'nın numarasını buluyorum.

"Merhaba. Annen nasıl?" diye sormaya kendimi zorluyorum, oysa aslında arama nedenime hemen geçmek istiyordum.

"Ah, şey... moralini yüksek tutmaya çalışıyor... ve çiçekler için teşekkür ediyor," diyor Arabella bana. "Ama durumu pek iyi değil. İlaçların işe yarayıp yaramadığını anlamak zor. Ayağını kaybetmekten korkuyor."

"Tüm ekibin selamlarını ona iletin," diyorum.

"En kısa sürede geri döneceğim."

"Endişelenme, sadece onunla birlikte ol. Dinle, sana bir şey sormam gerekiyordu... Arkadaşının yeğeninin yan taraftaki kahve dükkanında çalıştığını söylemiştin, değil mi?"

"Evet, öyle. Çok tatlı bir kız."

"Anaokulu öğretmeni mi?"

"Doğru. İş görüşmelerine giderken orada çalışıyor. Çocuklar onu çok seviyor. Çok tatlı bir kız. Çok da güzel. Erkekler sürekli ona numaralarını veriyor."

Tezgahta bir adama servis yaparken gözlerim kızıl saçlı kadının kıvrımlarına takılıyor. Adam ona sırtıyor ve bir banknotla birlikte bahşiş kutusuna kartvizitini bırakıyor.

"Yani Molly'yi ona emanet edebilirdim, öyle mi?"

"Aman Tanrım, evet. O gerçekten çok değerli biri. İnsan Kaynakları departmanı da onu zaten inceledi. Erkek arkadaşıyla şehre taşınmadan önce Los Angeles'taki bazı Beaufort etkinliklerinde gönüllü olarak çalışmıştı."

Denver'in yapabileceği tam bir güvenlik kontrolü kadar iyi değil, ama şimdilik yeterli. Ayrıca öğretmen ise ek bir güvenlik soruşturmasından da geçmiştir.

"Anladım. Teşekkür ederim."

Ben oturup hukuk departmanına sert ifadeler içeren birkaç e-posta göndererek, yakında yapılacak bir telekonferansa hazır olmalarını bildirirken, Molly de içeceğini bitirip havuç yiyen bir tavşan resmini boyuyordu.

"Hazır mısın tatlım?" diye soruyorum, o da gururla bana doğru uzattığı tavşanı incelemek için zaman ayırıyorum ve ona şimdiye kadar gördüğüm en iyi boyanmış tavşan olduğunu söylüyorum.

"Den-va'yı istiyorum." Elimi tutarken dudak büzdü ve sandalyesinden kalktı.

"Denver bugün çok yoğun. Clare ile eğleneceksin. Baban fazla kalmayacak, sonra da benim ofisimde oynayabilirsin."

Yürümeyi bırakıyor ve ben de müzakerelere hazırlanıyorum. Molly geçen sefer inat ettiğinde, onu ikna etmek için bir günümü hayvanat bahçesine ve özel yapım bir prenses arabası yatağına mal olmuştu. Ve hâlâ her gece o yatakta uyumuyor.

"Molly," dedim arkamı dönerken.

Ama inatçılığından dolayı durmadı. Tezgahın arkasında yeni bir içki hazırlayan kızıl saçlı kadına gülümsemek için durdu.

Molly fotoğrafını gururla havaya kaldırdı.

"Bu çok güzel. Bunu kendin mi yaptın, yoksa baban mı yardım etti?"

Kızıl saçlı kadının açık mavi gözleri, çizimin çizgilerinin dışına taşan mor karalamalardan benimkine, sonra da ona parlak bir gülümseme veren

Molly'ye doğru gidip geliyor.

“Ben.” Molly sırttı.

"Aferin."

Kızım onun övgüleri karşısında ışıldıyor ve aklımda kızıl saçlı öğretmenin anaokulundaki tüm öğrencilerinin ona böyle baktığı görüntüler beliriyor. Çocukların mutlaka fark ettiği bir özelliği var. Bazı insanlar doğuştan çocuklarla iyi anlaşır. Bizim gibiler ise ebeveyn olunca bunu öğrenmek zorunda kalıyoruz.

Molly elindeki kağıdı daha yukarı kaldırarak, "Senin için," diye ilan etti.

"Molly, hanımefendi meşgul," diyorum.

Kızıl saçlı kadın, Molly'ye bakıp beni görmezden gelerek, ellerini önlüğüne silip arkasında kahverengi lekeler bırakırken, "Bu şaheseri hayranlıkla izlemek için vaktim yok," diyor.

Yaklaşıp Molly'nin elinden fotoğrafı alıyor ve iki eliyle tutarak inceliyor. Daha önce bahşış kutusuna numarasını bırakan aynı adam, elinde içki olmasına rağmen tezgahın başında bekliyor. Kızıl saçlı kadın Molly ile konuşmak için eğildiğinde gözleri kadının göğüs dekoltesine kayıyor. Beni izlediğimi görünce kaşlarını kaldırıyor, sanki masum bir göz zevkini paylaşan iki kardeşmişiz gibi.

Ona dik dik bakıyorum, o da gözlerini kaçırıp boğazını temizliyor ve yakasını çekiştiriyor.

“Bunu saklayabileceğimden emin misin? Çok güzel.”

Molly ona başıyla onay verdi.

“Teşekkür ederim. Şuraya, insanların ne kadar güzel olduğunu görebileceği yere asacağım.” Tezgahın arkasından çıktı ve duvardaki küçük ilan panosuna doğru yürüdü. Panoda bir kitap kulübü, kahvehanenin bağış yaptığı ayın hayır kurumu ve içine kısa denemeler yazılmış teşekkür kartları hakkında posterler vardı. “İşte,” diye duyurdu, resmi ortaya astı ve sonra ellerini beline koyarak geriye çekilip resme hayranlıkla baktı.

Tezgahtaki o densiz, fırsattan yararlanıp kadının kalçalarına bakıyor.

"Bir şey mi bekliyorsun?" diye çıkıştım ona, kendimi tutamadım.

“Sana yanlış bir şey mi hazırladım? Karamel şuruplu Americano, değil mi?” Kızıl saçlı kadının gözleri irileşti ve gerçekten de bu kaba adamı hayal kırıklığına uğratmaktan endişeleniyormuş gibi görünüyordu.

“Hayır, tadı mükemmel, Tate. Seninkiler her zaman öyle olur.” Ona aşırı dişli bir gülümseme fırlattı. “Aslında...” Bana baktı, beni baştan aşağı süzdü—rekabet seviyemi çözmeye çalışan mikrosaniyelik bir tarama.

Gözleri Molly'ye kaydı ve endişelenecek bir şeyi yokmuş gibi omuzları gevşedi.

Dişlerimi gıcırdatıyorum ve baş parmağımla Molly'nin minik elini avuçlarımın içinde okşuyorum.

"...Vardiyın bittiğinde birlikte kahve içebiliriz diye düşünüyordum. Buradan bir blok ötede harika kahve yapan bir yer biliyorum."

Ben homurdandım, o da bana ters ters baktıktan sonra Tate'e döndü.

"Harika bir kahve mi?" diye sordu, kaşlarını çatarak.

Ofisime geri dönüp Fabienne hakkında Hukuk Departmanına dert yanma isteğim, gün boyu kahveyle çevrili bir kadına çıkma teklif etmeyi -üstelik de kadının az önce hazırladığı kahveyi elinde tutarken harika bir kahve yapan bir yer bildiğini söylemeyi- çok büyük bir hata olarak gören kaybedeni izlerken bir anlığına duraksıyor.

Bu, kardeşimin hayattayken duymaya bayılacağı türden saçmalıklar.

"Saat kaçta bitiriyorsunuz?" diye soruyor adam, batmakta olan bir gemide olduğunun farkında olmadan.

"Öğle yemeğine kadar burada, ama şimdi otuz dakikalık bir molaya çıkıyor," diye araya giriyor diğer barista, arka odadan yeni çıkmışken. Tate'e bir iyilik yapıyormuş gibi cesaret verici bir gülümsemeyle bakıyor.

"Harika," diyor Douchebag. "Gidelim mi?"

Tate, meslektaşına, "Beni köşede harika kahve yapan bir yere götürmek istiyor," diyor.

"Kahveniz harika mı?" Diğer kadın geri çekildi, yüzü buruştu ve adama cehennemi dondurabilecek bir bakış fırlattı. Bütün bu konuşmayı izleyen Molly'ye baktım.

"Burayı seviyorum babacım," diyor, elimi çekiştirip masum gözlerle bana bakarak.

"Biliyorum, sevgilim."

Adamın yüzüne, "Neredeyse üç yaşında olan çocuğum senden daha zeki, aptal herif" dercesine, kendinden emin bir gururla bakıyorum.

"Simit demek istedim. Oranın simitleri harika." Adam öfkeyle geri adım attı.

Tate ona, yaralı bir köpeğe bakan birinin bakışını hayal ettiğim gibi bakıyor. Acıma duygusuyla karışık, konuşmadan önce onları daha iyi hissettirmek için bir şeyler söyleme veya yapma ihtiyacı duyuyor.

"Şey, ben—"

"Tatilini kızım ile geçiriyor," diyorum. "Boyama yapacaklar."

"Yaşasın!" diye ciyaklıyor Molly, yanımda duran tüylü aslan tulumunun içinde heyecandan titriyor.

"Boyama mı?" Bu sefer, burnundan ses çıkaran o kendini beğenmiş herif.

Ona dik dik baktığımda yüzündeki alaycı gülümseme kayboldu.

"Doğru, unuttum. Otuz dakika sonra geri gelsin," diye ekledi diğer barista kocaman bir sırıtışla.

Tate, itilmiş gibi sendeleyerek öne doğru gelir, ardından arkadaşına uyarıcı bir bakış atar.

"Şimdi gidelim mi?" diye sordu Molly.

Tate'in ağzı açılıyor ama kızım elini onun ağzının içine sokup gülümsediğinde hiçbir şey çıkmıyor.

"Evet, artık gidebiliriz tatlım," dedim, bakışlarım şaşkınlık dolu açık mavi gözlerle buluşurken.

TATE

ÖNLÜĞÜMÜN ARKASINDAKİ BAĞCIKLA UĞRAŞIRKEN, KÜÇÜK parmaklar diğer elimi neşeyle kavradı. Yan taraftaki binaya doğru kaldırımında bizi yönlendiren ve diğer elini tutan küçük kızın babasına şöyle bir yan bakış attım.

Sullivan Beaufort.

Koyu saçları delici soğuk mavi gözlerinden geriye doğru taranmış ve yüzü gergin. Korkmalı mıyım, korkmamalı mıyım bilmiyorum. Sanki kahvaltıdan önce İtalyan deri ayakkabılarıyla iş rakiplerini ezip geçiyor, hem de hiç terlemeden. Telefon görüşmesinin bir kısmını duyduğuma ve gergin boynundaki atan damara bakılırsa, bir sonraki hedefini gözüne kestirmiş gibi görünüyor.

Küçük kız bana sırtıyor ve ben de ona gülümsüyorum.

Mavi gözleri beni süzüyor ve üniformamın üzerinden bakışlarını kaçırıp kaşlarının arasındaki iki kırışıklığı derinleştirirken yutkunuyorum. Önlüğümün bağını tekrar çekip kakao lekeli kumaşı kenara ayırıyorum ve yanımda tutuyorum.

“Tate, değil mi?” Adımı söylerkenki derin, boğuk sesi tüylerimi diken diken etti. Telefonda da korkutucu gelmişti, eminim ki öfkesinin hedefi olduğunuzda yüz yüze çok daha korkutucu olurdu.

“Doğru.” Beaufort Diamonds’ın devasa cam kapılarına yaklaşırken önlüğümle ne yapacağımı bilemeden uğraştım.

Kalın, mavi ve altın rengi kabartmalı kaldırım halısının üzerinde duruyor ve beni, her neyse bu yere davet etme kararından pişmanmış gibi

inceliyor.

Kirli önlüğü koltuk altıma sıkıştırıyorum ki kızının elini bırakmak zorunda kalmayayım ve diğer elimi ona doğru uzatayım.

“Tate Miller.”

Gözleri bir anlığına uzattığım elime kayıyor, sonra kızının elini bırakıp parmaklarını benimkilerin etrafına doluyor. Sıkışması sağlam ve kendinden emin, sanki her zaman önde olan, kontrolü elinde tutan o olmak zorundaymış gibi.

Eli saniyeler içinde kızının eline geri dönüyor ve belki de temaslarının kesildiği o kısa anlarda nasıl kasıldığını hayal ediyorum.

“Sullivan Beaufort. Ve bu da Molly,” diye kesiyor.

Koyu kıvrırcık saçlı küçük kıza bakarken gözleri yumuşuyor, ama bakışları tekrar bana döndüğü anda ciddi ve mesafeli tavrını geri kazanıyor.

“Merhaba,” diye araya girdi Molly.

Kızın yüzündeki gülümsemeyi görünce babasının göz temasını kesmeden ve sırtımdan edemedim. "Merhaba," diye yanıtladım, "resmi olarak tanıştırıldığımıza memnun oldum, Bayan Aslan." Elimizi uzattım ve o da elini benimkinden ayırarak tokalaştık.

"Peki... boyama mı?" diye soruyorum beceriksizce.

“Önemli bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor ve kızım yanımda olamayacak. Gözümün önünde olacaksınız. Ve elbette, zamanınız için size ödeme yapacağım,” diyor, çenesindeki bir kas seğiriyor ve kolumun altına sıkıştırdığım önlüğe sanki seçiminden çok pişmanmış gibi bakıyor.

“Yani, beni önümüzdeki otuz dakika için mi işe alıyorsunuz?” diyorum, olduğumdan çok daha cesur bir ses tonuyla. Ama omuzlarımı geriye çekip çenemi yukarı kaldırarak, sahte bir özgüven sergiliyorum. Belki de içine girmek üzere olduğumuz son derece gösterişli binanın sahibi bir milyarderdur, ama anlattıklarından anladığım kadarıyla, bana bir seçenek sunulmadan ona yardım etmek üzereyken, ondan korkmayı reddediyorum.

Önlüğü çıkarıp daha düzgün bir şekilde yanıma doğru tutuyorum ve üniformamın üzerinden geçerken burun deliklerinin nasıl genişlediğini fark ediyorum.

"Yirmi dakika sürecektir," diye hırıltılı bir sesle söyledi, sonra boğazını temizledi. "Bu... size uygun mu?" Sözleri zorlama gibiydi, sanki insanların onun dediğini sorgusuz sualsiz yapmasına alışmış gibiydi.

Bana bakıp bakmadığını bilmiyorum. Babasının kutup soğukluğunu hiç miras almamış gibi görünen sevimli kızına gülümsemekle meşgulüm.

"Renk?" diye umutla soruyor.

"Boya. Umarım kalemeleriniz vardır? İçeri girip birkaç tane alabilirim ___"

"Molly'nin bolca var," diye sözünü kesti, takım elbiseli kapıcı altın kulplu devasa cam kapıyı bizim için gösterişli bir şekilde açarken.

"Bay Beaufort. Bayan Beaufort. Hanımefendi."

Sullivan, bizi içeriye davet ederken, "Günaydın, Joe," diye karşılık verdi.

Beaufort Diamonds'ın amiral gemisi mağazasının gösterişli iç mekanına girdiğimizde ağızım açık kaldı. Ashley'nin buraya gelip parçalarını denemeye cesaret etmesi gerçekten inanılmaz. Sanki arkamı dönüp doğruca dışarı çıkmam gerekiyormuş gibi hissettim. Buraya ait değilim. Burası çok şık, gösterişli... ve aşırı lüksle dolu.

Bir satış görevlisi, kadife bir altlık üzerinde duran devasa, parıldayan bir yüzüğü bir çifte sunarken, "Bu yeni ürünlerimizden biri," diyor.

"Kaç karat?" diye soruyor kadın.

"Beş."

"Netlik mi?" diye mırıldandı.

"İç yapısı kusursuz. Beaufort madenlerinden birinden geliyor," diye gururla söylüyor satış görevlisi.

"Fiyatı ne kadar?" diye soruyor kadın.

"Yüz yetmiş."

Kadın, şık bir takım elbise giymiş yaşlı partnerine başıyla onay verdi.

"Beğeniyorsan canım, alırız," diyor hiç düşünmeden.

Ağızım kuruyor. Binlerden bahsediyorlar. Yüz yetmiş bin.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım, bu da Sullivan'ın gözlerinin bana kaymasına neden oldu.

Önlüğümü sıkıca kavrayan parmaklarımla ağızımı kapadım ve bizi lüks halının üzerinden asansörlere doğru götürürken onunla aynı tempoda yürüdüm. Mekanın ortasında bulunan devasa silindirik bir akvaryumun yanından geçerken, tüm personel bizi parlak ve güzel gülümsemelerle karşıladı. Akvaryum, üzerine göz alıcı mücevherlerin asıldığı dev deniz kabuklarıyla doluydu. Mekanın tamamı pahalı ve lüks kokuyordu. Mağazanın arka tarafında bulunan özel izleme odalarından birinden İngiliz Kraliyet ailesinden birinin çıkmasına şaşırmazdım.

Başımı geriye doğru eğerek, cam vitrinlerden birinin arkasındaki duvarda boydan boya uzanan, göz alıcı bir poster hayranlıkla inceliyorum.

Molly, "Sin Teyze," diye ilan ediyor.

Takım elbiseli bir personel, beyaz eldivenli elini uzatarak bizi karşılamakta ve bekleyen asansöre davet etmektedir.

Sullivan içeri girerken, "Kız kardeşim şirket için mankenlik yapıyor," diyor.

Kapılara doğru dönerken Molly'nin elini bıraktım, ama o parmaklarını kolayca tekrar benimkilerin içine soktu, aynı şeyi karşı taraftaki babasıyla da yaptı. Işıltılı bir elmas kolye ve ona uygun küpeler takan çarpıcı sarışının görüntüsü, kapılar kapanırken gözden kayboldu.

Mağazanın zemin katının ihtişamından başım hâlâ dönüyorken, en üst kata çıkıp tertemiz mermer zeminli bir resepsiyon alanına adım atıyoruz.

"Cara mı?" diye soruyor Sullivan, bizi devasa, şık, lacivert bir resepsiyon masasının arkasında oturan sarışın bir kadının yanına götürürken. Platin sarısı saçları, şık bir tarzda çene hizasında mükemmel bir şekilde kesilmiş ve buz gibi parlıyor.

"Günaydın, Bay Beaufort. Günaydın, Molly." İkisine de gülümsedikten sonra gözleri bana takıldı ve tişörtümdeki Caffeine Couture logosunu incelikle okudu.

"Bayan Miller'a bir ziyaretçi kartı verebilir misiniz lütfen?"

"Elbette." Sullivan'a tekrar gülümsedi, kusursuzca yapılmış kaşları kalkarken beni görmezden geldi ve doğrudan ona konuştu. "Peki, ziyaretinin amacı nedir?"

Sullivan, cebinden çalan telefonunu çıkarıp ekrana kaşlarını çatarak bakarken, "Özel konuk," diye araya girdi.

"Anlıyorum." Resepsiyonist, klavyesine bir şeyler yazarken dudaklarını büzdü, ardından yazıcıya uzanıp bir şey aldı.

Sullivan telefonunda bir şeyler yazarken, kadın bir klipse tutturulmuş kimlik kartını tezgâhın üzerine bırakıyor. Kırmızı tırnağıyla kartı bana doğru kaydırıyor, sanki daha fazla dokunmak ellerini ovuşturmasına neden olacaktı gibi.

"Beaufort ekibinin sadece ziyaretçi olduğunuzu anlaması için onu her zaman taktığınızdan emin olun," diyor yapmacık bir gülümsemeyle.

Üzerinde şirketin altın rengi logosu kabartılmış, pürüzsüz, lamine edilmiş kartı elime alıyorum. Fotoğrafımı çekeceğini hiç söylemedi. Kameranın nerede olduğunu bile bilmiyorum. Burnumun dibinden çektiği, hiç de hoş olmayan açıya bakılırsa, inanılmaz derecede parlak masasının bir yerinde olmalı.

"İşlem tamam Bay Beaufort," diye neşeli bir sesle karşılık verdi ve telefonundan başını kaldıran adama ışıltı ışıltı bir gülümseme fırlattı.

"Güzel," diye homurdandı, kaşlarının arasındaki kırışıklıklar derinleşirken kimliğini gömleğimin göğüs cebine taktığım yere baktı. Başka bir yere takmalı mıydım diye düşünerek ona şöyle bir baktım, ama burada başka kimse kimlik kartı takmadığı için havalı bir kimlik kartı gafi yapıp yapmadığımı anlayamadım.

"Beni takip et."

Elini kızının eline koymuş, kararlı adımlarla beni, her biri podyum mankeni gibi şık ve zeki iş insanlarıyla dolu, cam duvarlı ofislerden oluşan bir ağı önünden geçiriyor.

Açık bir kapının önünde duruyoruz. Kapı, şehrin panoramik manzarasına sahip devasa bir köşe ofise açılıyor.

"Vay canına," diyorum düşünmeden.

"Telefon görüşmesini ofisimde yapacağım," diyor. "Molly ile birlikte burada rahatınıza bakabilirsiniz."

O, kendi odasının tam karşısındaki cam duvarlı başka bir odanın kapısını açıyor ve ben içeri giriyorum. İçerisi kanepeler, kitaplıklar ve büyük bir büfenin üzerinde kurulmuş bir kahve köşesi ile parıldayan mücevher broşürlerinin bulunduğu bir bekleme odası gibi görünüyor. Ancak kurumsal oturma alanının arkasında, ancak bir çocuğun rüyası olarak tanımlanabilecek bir yer var. Kalemle ve çok renkli kağıt ve çıkartma kitaplarıyla dolu büyük bir el işi masası var. Bir köşede, çocuk kitaplarının sergilendiği bir standın yanında, devasa puf koltuklar zemini kaplıyor. Ve köşede, etrafına gökkuşağı bayrakları asılmış bir çadırın yanında küçük bir kaydırak var.

Molly neşeyle içeri giriyor, boğucu ofis mobilyalarını atlayıp doğrudan arkasındaki harikalar diyarına yöneliyor.

"Babam, kız kardeşim ve ben yüzünden Molly burada pek vakit geçirmiyor. Ama geçirdiği zamanlarda, onun..." Dudaklarını birbirine bastırdı, gözleri Molly'nin bir pufun üzerindeki oyuncak ayıyı alıp onunla konuşmaya başlamasını izledi.

"Onun kendi oyun alanına sahip olmasını istiyorsun, değil mi?" Ona gülümsedim, göğsümde bir acıma hissi belirdi. İş nedeniyle onu bazen buraya getirmek zorunda kalmaktan dolayı açıkça vicdan azabı çekiyordu. Milyarder olabilir, ama bir babanın vicdan azabını gördüğümde anlarım.

“Çocukken babamla birlikte çok sık işe giderdim. Çok severdim,” diye anlatıyorum ona. “Bu, onun ikimiz için ne kadar çok çalıştığını anlamama yardımcı oldu.”

"İkiniz de mi?"

Başımı salladım, gözlerinin bana odaklandığı anlardaki yoğunluğu karşısında nefesim kesildi.

"Evet, sadece biz. Annem ben küçükken vefat etti."

"Özür dilerim," diyor, her zamanki soğuk ve iş odaklı ses tonundan bir derece daha sıcak bir tonda.

"Teşekkürler." Odaya şöyle bir göz gezdirdim. "Yani Molly ile burada oynamamı istiyorsun, sen de orada mı olacaksın?" Odaya doğrudan görüş açısı olan devasa köşe ofisi işaret ettim. Belli ki, ofisinden içeriye engelsiz görebilmesi için özel olarak böyle düzenlenmiş. "Akvaryum gibi. Aşağıdaki gibi burada da elmas bulacak mıyım?"

Sinirlerim beni güldürüyor ama o sessiz kalınca bu gülme hissi kayboluyor.

"Dikkatiniz kızımda olduğu için, böyle bir şey olsa bile, fark edecek vaktiniz olacağını sanmıyorum."

"Hayır, elbette ki hayır," diye katılıyorum.

Gözleri kısılmış bir şekilde, sanki mikroskop altında bir böceğe bakıyormuşum gibi bana dik dik bakıyor. "Arabella senin için harika bir referans verdi," diyor yavaşça, sanki kendi sözlerini anlamakta güçlük çekiyormuş gibi.

"Öyle mi?" Sesimdeki şaşkınlığı gizleyemiyorum. Asistanı çok hoş biri ve kahve içmeye geldiğinde onunla sohbet etmekten keyif alıyorum. Ama her zaman sabahın yoğun saatlerinde oluyor, bu yüzden birkaç kelimedenden fazla konuşmadan tekrar gidiyor.

"Bunu yapmamalı mıydı?" diye hırıltılı bir sesle sordu.

Gözlerini iyice inceliyor, midem bulanıyor. "Hayır, hayır, tabii ki. Bu çok nazik bir davranış ve çocukları çok seviyorum. Siz kararınızı verirken Molly ile eğleneceğiz. Ve daha önce hiç park cezası almadım. İşte karşınızda kanunlara uyan bir vatandaş." Göğüs kafesimin ortasına dokunuyorum ve kimlik kartım tişörtümde şıkırdayarak ses çıkarıyor.

O bana bakarken yutkunuyorum.

"Molly?" diye seslendi, gözleri benimkine dikilmişti. "Babam yakında dönecek, tamam mı? Tate seninle kalacak."

"Pekala," diye karşılık verdi kısık bir ses.

"Bilgilerinizi Cara'ya verin, o da ayrılmadan önce hesabınıza beş yüz dolar havale edecek."

"Beş yüz mü? Yirmi dakika için mi?" Ona şaşkınlıkla bakıyorum. Bu, babam ve benim için iki haftalık iyi yiyecek almak için yeterli.

Kaşları çatıldı. "Elbette... bu son dakika haberi idi. Cara'ya bin kere söyleyeceğim. Şimdi, lütfen, beni mazur görün."

Kapıya doğru yürürken Molly'ye seslendi: "Birazdan görüşürüz, tatlım."

Sonra kapıyı kapatıyor ve bizi içeride bırakıyor.

SULLIVAN

“ZATEN ÜZERİNDE ÇALIŞIYORUZ. FABIENNE NEYE UĞRADIĞINI anlamayacak.”

“Mm.” diye homurdandım, masamın arkasında ileri geri yürürken, Beaufort Diamonds hukuk ekibinin başındaki Jones, masa telefonunun hoparlöründen onlara yönelteceği suçlamaların listesini sıralıyordu.

Molly, Tate'in ona söylediği bir şeye kıkırdarken ben de durdum ve ellerimi masanın üzerine dayadım. Tate de başını kaldırıp beni izlerken gülüyordu. Gülümsemesi soldu ve bakışlarını kaçırdı, ben ona bakmaya devam ederken dikkati tekrar Molly'ye döndü.

"Küçük bir aksaklık, merak etmeyin," diye devam ediyor Jones, ben de masamın üzerine eğiliyorum, sanki biraz daha yaklaşırsam kızımın kahkahadan karnını tutmasına neden olan o komik şeyi duyabilecekmişim gibi.

O kahkahayı çok seviyorum. O kahkaha için yaşıyorum.

"Bu son kez böyle bir saçmalık yapacaklar. Şirketlerinin mahvolmasını istiyorum," diye tısladım, ellerimi soğuk cama bastırarak yumruk yaptım. "Onları satın almak için ne gerektiğini öğrenin. Sonra onları ele geçirdikten sonra parçalara ayırıp satabiliriz."

Jones kıkırdıyor, çünkü iş söz konusu olduğunda, en iyi yaptığı şeyi yapma fırsatından daha çok sevdiği bir şey yok. Kan peşinde koşan bir köpekbalığı gibi acımasız olmak. Ona yılda milyonlarca dolar ödediğim, ahlaktan yoksun avukat tipi olmak. Paranın çoğu insanın ahlakını silip atabileceğini öğrendim.

Tate, Molly'ye katılıyor ve her ne kadar komik buluyorlarsa ona gülüyorlar; dikkatim ise göğsünün her titreşiminde tişörtüne sürtünen kimlik kartına kayıyor. O saçma pembe tişört, iri göğüslerini zar zor örtüyor. Daha önce resepsiyondan yürürken kimlik kartı göğüslerime sürtünmüştü ve hâlâ kulaklarımda çınlayan sinir bozucu bir "pat pat" sesi çıkarmıştı.

Jones, "İş tamamdır," diye belirtiyor. "Bir gelişme olduğunda sizi arayacağım."

"Teşekkür ederim," diye yanıtlıyorum.

Masadaki telefonda aramayı sonlandır tuşuna bastığım sırada cep telefonum çalıyor.

"Baba?" diye cevap veriyorum, ekranı yukarı kaydırarak.

"Merhaba oğlum. Her şey yolunda mı? Molly nasıl?"

Koyu kıvrıcık saçları masanın üzerine doğru eğilip boyadığı resme odaklanınca dudaklarımdan bir kenarı kıvrılıyor. Ne zaman konuşsak babamın aklına ilk gelen o oluyor.

"İyi gidiyor. Boyama yapıyor."

"Bugün onu izleyemediğim için üzgünüm."

Babamın sesindeki pişmanlık boğazıma bir yumruk gibi oturdu. Bunun ne kadar içten olduğunu biliyorum. Molly'ye her zaman elinden geldiğince yardım etti. Sinclair de öyle. Ama Halliday'in hastaneye kaldırılmasına neden olan kulüpteki kundaklama saldırısından, Sinclair'in arabasının tahrip edilmesinden ve tehditler almasından beri ikisi de meşgul.

Biz Beaufort ailesiyiz. Biz bir aileyiz. Ve aile her zaman önceliklidir. Ama ben Molly'nin babasıyım, bu yüzden sonuçta ona bakmakla yükümlü olan benim. Onu anaokuluna kadar kreşe göndermeme kararımdan pişman değilim. Ancak son gelişmeler ve Arabella'yı öngörülebilir gelecekte kaybetmem, yeni bir zorluk ortaya çıkarıyor. Beaufort Diamonds kendi kendine işlemeyecek ve ailenin mirasının korunması konusunda herkese karşı bir sorumluluğum var. Bunların hepsi bir gün gelecek neslimize ait olacak.

Ofisimin cam duvarına doğru yürürken babama, "Sorun değil," diyorum ve Molly'yi izlerken elimi pantolon cebime sokuyorum.

Babam, "Hallie yarın onu ağırlayacağı için çok heyecanlı," diyor.

"Molly de çok heyecanlı."

"Onu erkenden alacağız. Hallie, mayosunu paketlemenizi rica etti. Onu yüzmeye götürecekti."

"Buna bayılacak."

Molly, resmine hayranlıkla bakan ve Molly'yi kıkırdatan bir şeyler söyleyen Tate'e bakıyor. Jones'la telefonda konuşurken ses sistemini kapalı tuttuğum için kendime kızarak dudaklarımı deviriyorum. Eğer kapalı tutmasaydım, küçük kızımın bu kadar tasasız ve mutlu olmasını sağlayan her kelimeyi duyabilirdim.

"Perşembe akşamı bazı şeyleri biraz değiştirmem gerekecek ama—"

"Sorun yok," diye araya girdim.

Molly bu hafta Sinclair'le geceyi geçirecekti, böylece ben de her zamanki gibi Perşembe akşamları izinli olacaktım. Ancak Sinclair'in aldığı tehditler hakkında daha fazla bilgi edinene kadar Molly'nin orada geceyi geçirmesi konusunda rahat değilim.

İçimden bir ah çekerek camın ardından bakıyorum. İçimin bir kısmı bu günün geleceğinden korkuyordu.

"Birini işe almayı düşünüyorum," diye itiraf ediyorum. Kelimeler ağzımdan çıkarken yabancı ve yanlış geliyor.

"En azından Arabella annesiyle birlikteyken. Ve sadece birimiz Molly'ye bakamadığı zamanlarda. Ve onları burada, gözetimim altında tutabileceğim bir yerde tutardım," diye ekliyorum.

"Anladım. Killian'dan ajansları araştırmasını rica etmemi ister misiniz?"

"Buna gerek kalmayacak."

Ailemizin güvenlik ekibinden birinin kimliği belirsiz bir ajansa gidip, kağıt üzerindeki belgelerini incelemesini istemiyorum. Arabella, aile şirketimizde yirmi yıldan fazla süredir çalışıyor. Onun yargısına güveniyorum. Ayrıca, bizim için herhangi bir iş yapan herkesi (hatta bir halkla ilişkiler etkinliğinde garsonluk yapanları bile) şirketimizin uyguladığı güvenlik soruşturma prosedürüne de güveniyorum.

Gözlerim, karşı odadaki ışığı yakalayan kızıl saçlara takılıyor. Arabella, Tate'i çocukluğundan beri tanıyor. Ve kendisi bir anaokulu öğretmeni. Molly dört yaşına girince okul öncesi eğitime başlayacak. Bir yıldan biraz fazla bir süre var. Bu sadece... zaman çizelgesini biraz öne alıyor.

"Bundan emin misin?" diye soruyor babam.

İçimden lanet ediyorum. Hayır, gerçekten emin değilim. Mümkünse, ailemden veya yakın arkadaşlarımdan başka kimsenin küçük kızıma yaklaşmasını istemiyorum. Ama başka ne seçeneğim var ki?

"Sorun yok," diye dişlerimi sıktım, alnımı çimdikleyerek.

Telefonu kapatmadan önce birkaç iş konusu konuşuyoruz ve ardından koridorda ilerliyorum.

Derin bir nefes alıp kapıyı açıyorum.

Molly bir şeyin 'güzel' olduğunu mırıldanıyor. Ama Tate'in sırtı onu görmeyi engelliyor. Tate topuklarının üzerinde yere oturmuş. Bu pozisyon, kalem eteğinin arka fermuarının kalçasının üzerinden gerilmesine neden oluyor.

Tate, kapının açılma sesiyle arkasını döndü ve gözlerim onunla buluştu.

"Kakao mu? Üzerimde daha mı var?" Gözleri irileşti, kalçasını silkeledi ve ne olduğunu görebilmek için başını omzunun üzerinden çevirdi.

"Size bir iş teklifim var."

Kendini incelemeyi bırakıp bana şaşkınlıkla baktı. "Ne?"

"Affedersiniz," diye düzeltiyorum. Tanrım, kızımın görgü kurallarına uymasını istiyorum. Belki de Bayan Miller ile kızımın yanındayken kullanmaması gerektiğini düşündüğüm dil hakkında konuşmam gerekiyor.

"Kısa süreli olacak," diyorum, Arabella geri döndüğü anda önceki düzenlemelere memnuniyetle döneceğimi biliyorum. "Ara sıra, ben çalışırken ve kızım ailesiyle birlikte değilken birkaç saatliğine. Ve bu esneklik için size fazladan ödeme yapacağım."

Mavi gözleri hâlâ kocaman açık ve ona ağzını kapatmasını söylemekten kendimi alıkoyuyorum.

"Molly'ye sen bakacaksın," diye onaylıyorum, kısmen yüzündeki şaşkın ifadeden dolayı bunu açıkça belirtmem gerektiğinden, kısmen de kızım benimle pazarlık yaparsa Tate'in teklifimi reddetme olasılığının azalacağını bildiğim için kurnazca bir oyun oynuyorum.

"Yaşasın!" diye çığlık attı Molly.

Tate ona şöyle bir bakıyor ve gözlerinin kızımın temasında yumuşaması, beni hem koruma hem de şefkat duygularıyla dolduruyor.

"Şey..." Molly yalvaran gözlerle ona bakarken Tate'in kaşları çatıldı. "Bir saniye, Molly." Ona gülümsedi.

Yerden kalkıp yanıma geldi ve sesini alçaltarak, "Molly'nin yeni insanlarla arasının iyi olmadığını söylemiştin sanırım," dedi.

"Bunu ne zaman söyledim?"

Gözlerini kırıştırdı, kaşları çatıldı. "Az önce. Spor kıyafetli, seninle öğle yemeği yemek isteyen kadına."

Öfke patlamamı bastırmak için ellerimi belime koydum ve burnumdan yavaşça nefes aldım. "Kızım senden hoşlandığını çoktan gösterdi."

Tate'in bakışları tekrar Molly'ye kaydı. "Ben de onu seviyorum ama—" "Ve kişisel konuşmalarımı dinlemek iş tanımınızın bir parçası olmayacak."

Bakışları aniden tekrar benimkine döndü.

"Bu nedenle," diye kaşımı kaldırdım, "sizi işe aldığımında, özel hayatımla ilgili hiçbir soru sormanızı beklemiyorum."

"Elbette," diye kekeledi.

"Güzel." Gülümsemeye çalıştım ama yüzündeki telaşlı ifade, gülümsememin bir surat buruşturmaya dönüştüğünü düşündürdü. "O zaman işe alındınız. Yarın akşam başlayabilirsiniz."

Kaşları birden yukarı kalktı ve birkaç saniye boyunca bana öylece baktı.

"Bunu biraz düşünmem gerek," diyor kısa bir duraksamanın ardından.

Toplantı odasındaki yüz ifademi takınarak şokumu ve sinirimi başarıyla gizliyorum. Başkalarının bir şeyleri düşünmesini bekleyecek vaktim yok.

"Elbette," diye yanıtladım sakince. Ceketimin iç cebinden bir kartvizit çıkarıp ona uzattım. "Karar verdiğinizde beni arayın, pozisyon hala müsaitse, o zaman sizindir."

"Hâlâ mevcut mu?"

"Kesinlikle. Şimdi, Molly ve ben sizi dışarıya kadar uğurlayalım. On dokuz dakika oldu."

"Doğru, evet, tabii ki." Dikkatini karta verdi ve kartı benden aldı. Kaşlarını çatarak, "Vardiyama geri dönmem gerekiyor," diye mırıldandı.

"Beyler," diye gürlledi babam, toplantı odasına benden önce girerken.

Onun arkasından içeri giriyorum, ardından Mal Amca da geliyor ve üç ses birden "Patron!" diye karşılık veriyor.

Biz içeri girdiğimizde Denver ve ekibinden Killian ve Jenson uzun toplantı masasında oturuyorlardı.

"Herkes iyi mi?" diye soruyor Mal, bir sandalye çekip içine çökerken derin bir iç çekiyor, sanki bu hareket bile onu yormuş gibi. Seyrek saçlarını eliyle geriye itiyor, gözlerinin altındaki mor halkalar her zamanki gibi koyu. Annemi kaybetmek, onun tek kardeşini kaybetmesi demekti. Ve kardeşimin

adının anılması bile gözlerinde acıya neden oluyor. İkisini de kaybetmek onun için çok zordu. Hepimiz öyleydik.

Kapı çalındı ve kapıyı Cara açtım.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim Bay Beaufort, ancak acil bir görüşmeniz var."

"Bayan Miller?" diye sordum.

Sonunda arayıp son derece cömert teklifimi kabul etmesinin zamanı geldi. Gece boyunca düşünmesini görmezden geleceğim, çünkü itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de; ona ihtiyacım var. Molly'nin ona ihtiyacı var.

"Kahveci kız mı?" Cara'nın yüzü buruştu, ama kaşımı kaldırarak ona baktığımda hızla düzeldi. "Hayır. Fabienne'in CEO'su. Hayat memat meselesi olduğunu söylüyor."

"Anlıyorum." Dudaklarım seğiriyor. Onun için ölüm kalım meselesi olabilir belki. Benim içinse sadece üstünlüğümün olduğu bir başka iş anlaşması. Ama Beaufort Diamonds'ın küçük şirketini satın alma planlarından haberdar olduğunu bilmek hoşuma gidiyor. Ne yazık ki artık bir şey yapamayacak kadar geç kalmış durumda. Köpekbalıklarıyla oynarsan ısırılmaya hazır olmalısın.

"Ona geri arayacağımı söyle." Düşünceli bir şekilde başımı yana eğdim. "... bir gün mutlaka."

Cara sıırttı. "Pekâlâ, Bay Beaufort."

"Hadi başlayalım, ne dersin?" diyerek masaya geri döndüm ve diğer adamların yanına oturdum.

"Bir sorun mu var?" diye sordu babam.

"Hayır. Sadece biri beni arıyor. Onları geri arayacağım."

Fabienne'i alma işlemi tamamlandığında babamı bilgilendireceğim. Halliday geldiğinden beri bambaşka bir insan oldu. Şimdi de hamile ve evleniyorlar, bu yüzden onda oluşan hafiflik gözden kaçmıyor. Bunun tadını çıkarmak ve zaten halledilmiş olan işlerle yüklenmemek için zamana ihtiyacı var.

Arkama yaslanıp, annemin ölümünden önce babamın arkasından ilişki yaşadığı sevgilisi hakkında yapılan konuşmanın giderek ivme kazanmasını dinliyorum. Adam, Neil, bilinmeyen bir nedenle şehre geri dönmüş. Bunun zamanlaması, Sinclair'in arabasının hurdaya çıkarıldığı zamana denk geliyor. Tesadüf mü? Belki. Ama babam hiçbir riske girmek istemiyor.

"Görünüşe göre durumu iyi karşılıyor," diyor babam Denver'a, Sinclair ve onun koruması olarak atanması hakkında konuşurken.

Denver'ın gergin yüz ifadesine içten içe sııttım. Ablamla hiçbir zaman iyi geçinemedi. Onunla aynı odada bulunmak zorunda kaldığı her an gözlerini deviriyor.

"Sana çok mu zorluk çıkarıyor?" diye soruyorum.

Denver, nasıl incelikli bir yanıt vereceğini düşünüyor gibi duraksadı. Siyah takım elbisesinin içinde iri omuzları gerildi. "O—"

"Evet," diyorum gözlerime bakarken. "Kardeşimi biliyorsun. Sana ne kadar sert davranırsa, ona o kadar yakınlaşırsın."

Eğer adam eski özel kuvvetler mensubu olmasaydı, ona acıyabilirdim. Ama eğer kız kardeşimin istemediği bir şeyi yapması söylendiğinde sergilediği meydan okuyucu davranışına dayanabilecek biri varsa, o da Denver'dır. Yine de, Sinclair onunla işini bitirdikten sonra adama bir tatil ve büyük bir ikramiye borçlu olacağımızı düşünüyorum.

Jenson bir şey söylemeye başladı ama telefonum cebimde titrediği için ne dediğini anlayamadım.

Ekranda beliren bilinmeyen numaraya kaşlarımı çatarak, "Sadece ona iyi bakın," dedim. Aramayı sonlandırdım ve birkaç saniye ekrana baktım, ancak sesli mesaj bildirimi gelmedi.

Adamlar kıkırdıyorlar, ben de babamın Cape Town'daki Halliday ile düğününden ve tüm ekibin davetli olduğundan bahsettiğini dinlemeye devam ediyorum. Denver, bağlantıları aracılığıyla güvenlik ayarlamayı teklif ediyor ve babam ayağa kalkıp Halliday ve Molly'nin yanına dönmesi gerektiğini söylüyor.

"Ve bir arama yapmam gerekiyor," diyerek sandalyemden kalktım ve Fabienne'in CEO'su herhangi bir şey yapmaya kalkarsa benimle birlikte aramaya hazır olması için Jones'a hızlı bir mesaj gönderdim.

Amcamın omzuna hafifçe vurdum, o da yanından geçerken bana başıyla selam verdi ve babamın peşinden odadan çıktım.

"İşim biter bitmez gelip Molly'yi alacağım," dedim ona.

"Sorun değil oğlum. Onu daha sonra evine bırakırız. İstersen bu gece bizde kalabilir. Çok çalıştın. Belki de kendine biraz zaman ayırman gerekir?"

Başımı salladım. "Teşekkür ederim, ama buna gerek yok."

Babam beni inceliyor, başka bir şey söyleyip söylemeyeceğimi bekliyor. Bugün Perşembe değil. Molly hayatımıza girdiğinden beri onun veya

Sinclair'in her zaman benim için ona baktığı haftanın tek gecesi değil. Kayıp aile üyeleri, gece yarısından sonra bulunan karton kutular ve eski nişanlılarla ilgili tüm düşüncelerimi bir kenara bırakmadan önce, Lanceford otelindeki süitimin kapısının dışında ebeveynlik sorumluluklarımı geride bıraktığım haftanın tek gecesi değil.

Perşembe geceleri her şeyi bir kenara bırakıp kendimi serbest bırakıyorum. İşlevimi yerine getirebilmem için ihtiyaç duyduğum, ruhu uyuşturan bu süreçte bana yardımcı olan kadınların sayısını unuttum. İçine boşaldığım ve sonra da işe yarayacağını umarak çöpe attığım prezervatiflerin sayısını da unuttum.

Ve bir süreliğine de olsa işe yarıyor... Çünkü her yayın sonrasında, aklımı başımda tutmak için altı gece daha kazanıyorum.

Molly için.

Babam o gecelerde nereye gittiğimi her zaman biliyordu. Anlıyordu. Ablam ise anlamıyordu. Lanceford'dan bahsetmekten nefret ediyordu. Ona göre, yaşananlardan sonra bizi ayakta tutabilecek tek şey sevgiydi. Aile sevgisi. Yeni bir partnere duyulan sevgi. Bu yüzden babamın ilişki koçu olarak Halliday'i tutmakta ısrar etti.

Ama Molly'ye olan sevgimin bana yeteceğini kabul etmek zorunda kalacak. Çünkü romantik aşk düşüncesinden nefret ediyorum. Romantik aşk, hayatınıza giren kız çocuğuyla başa çıkamayacaklarını söyler. Romantik aşk güneş doğarken gider. Romantik aşk koşulludur.

Bir babanın sevgisi öyle değildir.

Babamı asansöre kadar uğurlayıp vedalaştıktan sonra Fabienne'i aramak için ofisime döndüm.

"Cara mı?" diye sordum, sonradan aklıma gelmiş gibi geri dönüp resepsiyon masasında durdum. O, geçici olarak Arabella'nın benimkinin yanındaki ofisinde çalışıyor olmalıydı. Ama resepsiyon görevlilerinden biri hasta olduğu için burada görevlendirilmişti.

"Evet, Bay Beaufort."

Bana göz kırparak, burada çalıştığı süre boyunca ondan istediğim her görevi sorunsuz bir şekilde yerine getirebileceğini söylüyor. Gömleğinin düğmelerinin her geçen gün daha da açıldığını fark etmeden edemedim. Yavaş yavaş kusursuz, bronzlaşmış teninin, kalkık göğüslerinin ve atletik vücudunun bir kısmını ortaya çıkarıyor. Tam da benim aradığım tip. Zarif, ince, bakımlı.

"İstediğim gibi teslimatı ayarladınız mı?"

“Evet, efendim.” Bilgisayarına bir şeyler yazıyor ve ekrandaki yazıyı okuyor. “Teslimat bu sabah saat altıda yapıldı.”

“Altı mı?” diye tekrarladım. İçimde bir öfke patlaması oldu ve dudaklarımı büzdüm. “Pekala.”

Cara, "Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı, Bay Beaufort?" diye soruyor.

“Hayır,” diye hırladım. “Lütfen Bayan Miller aradığı anda bana haber verin,” diyerek uzaklaştım.

TATE

"KOKTUĞUNA BAKILIRSA, KOCAMAN BİR CİNSEL ORGANI VAR."

Ashley bana imalı bir sırtıyla bakarken, önlüğü burnumdan çekip alaycı bir şekilde güldüm.

"Çamaşır kokuyor, aptal!" diye bağırdım, onun yüz ifadesine bakıp gülmemeye çalışırken omuzlarım titriyordu.

"Çamaşırları böyle kokan bir adamın kocaman bir cinsel organı olmalı. Olmaması imkansız."

Ona başımı salladım ama yeni yıkanmış önlüğü belime bağlarken, bu sabah kuryenin teslim ettiği paketi açtığımda Beaufort Diamonds kutusundan bulut gibi yükselen kokunun tekrar burnuma geldiğini fark ettim.

Dün vardiyama devam etmek için o kadar aceleyle ofisinden çıktım ki önlüğümü unuttum. Kakao kokulu önlüğümün bağcıklarından birinde küçük bir yırtık vardı. Neyse ki, bu sabah vardiyama yetişmek üzere tamir edilmiş ve mis gibi kokarak geri getirildi...

Tıpkı devasa bir cinsel organı olan milyarderin çamaşırları gibi.

Mükemmel bir şekilde ütülenmiş yumuşak kumaşın üzerinde ellerimi gezdiriyorum. Sanırım hiç bu kadar güzel görünmemişti. Yeni halinden bile daha güzel. Ve Ashley haklı. Ondan yayılan koku... dün on dokuz dakika geçirdiğim adamın kendisinin incelikli bir versiyonu. Aslında teknik olarak on dakikadan fazla değil. Çoğunu sevimli kızıyla geçirdim.

"Sence onu iç çamaşırıyla mı yıkadı? Onun cinsel organına değen kumaşa temas etmiş bir şey giyiyor olabilirsin."

Ashley, onu şakayla karışık ittiğimde gülüyor.

"Kes şunu."

"Ne zaman başlıyorsunuz?"

Omuz silkip kendimi işe veriyorum, ilk müşteri akını gelmeye başlarken zaten tertemiz olan tezgahı silmeye koyuluyorum.

"Dün gece arayıp kabul ettin, değil mi? Anlaştığımız gibi?" Ashley kollarını kavuşturdu, bana dünyanın tüm potansiyeline sahip ama sıfır girişimciliğe sahip bir öğrenciden bunalmış bir öğretmenin bakışını attı. "Geçici asistanı sana teklifi e-postayla gönderdi—yazılı olarak elinde var. Kızım, fikrini değiştirmeden önce hemen kabul et. O parayla neler yapabileceğini düşün. Beni omzunda oturan kanat adamın olarak hayal et. Yeteneğin var Tate. Peşinden koşacağın hayallerin var. Bu teklif her şeyi değiştirebilir—şarkını... babanı... bir düşün."

"Biliyorum." Alt dudakımı ısırıyorum.

Ashley fırsatları değerlendirme konusunda her zaman benden daha iyiydi. O her şeye 'evet' diyen bir insan. Bu sayede tek başına bu kadar başarılı bir iş kurmayı başardı. Başka kahve dükkanları açmayı planlıyor. Ve biliyorum ki bunu başaracak, çünkü risk almaktan korkmuyor.

Benim gibi değil.

"Baban ne dedi?" diye soruyor.

"Eğer bunu yapmak istiyorsam, bunun harika bir fırsat olduğunu düşündüğünü söyledi. Ve her gece onunla evde olmak yerine dışarıda olmam gerektiğini belirtti."

"Haklı." Ashley bana anlamlı bir bakış attı. "Biliyorsun haklı. Ve bunu senin buradaki vardiyalarına göre ayarlayacağız. Sana en çok ihtiyacım olduğu zaman sabah saatleri, sözleşmede de gündüz ve ara sıra akşam vardiyaları yazıyordu, değil mi? Ayrıca, sadece birkaç saatlik bir şey."

"Bana bunu satmaya çalışıyorsun, değil mi?" diye gülüyorum, terli ellerimi önlüğüme siliyorum, sonra pahalı bir şeyin ince kokusu burnuma gelince duruyorum. Önlüğümün Sullivan Beaufort'un çamaşırları arasında olduğunu düşünmek tuhaf.

"Neden elini koparıp teklifi kabul etmediğini anlamıyorum."

Ashley bir müşterinin siparişini almak için dönerken ben de siparişi hazırlamakla meşgul oluyorum.

Onun teklifine evet demem gerektiğini biliyorum. Nasıl demeyeyim ki? Babam ve ben paraya ihtiyacımız var. Ve Molly ile vakit geçirmek için zamanımı bile seve seve veririm. Çok tatlı. Gülücüklerle ve kıkırdamalarla

dolu. Ama asıl endişelendiğim babası. Ofisinde olduğu süre boyunca öfkeli bir boğa gibi bir aşağı bir yukarı yürüdü durdu. O delici mavi ve ölümcül gözleriyle bana birkaç kez dik dik baktığını yakaladım. Öyle büyüleyici gözler ki, insanı şaşırtıyor ve bakmaktan kendini alamıyorsun. Seni olduğun yerde dondurup, canlı canlı yutma gücüne sahipler.

Yine de ona bakmaktan kendimi alamadım. Tıpkı dün gece yatakta uzanırken, kartvizitini parmaklarımın arasında tekrar tekrar çevirip, kadifemsi dokusunu hissetmekten kendimi alamadığım gibi. Hatta o bile inanılmaz kokuyordu. Üzerindeki altın yaldız o kadar canlıydı ki, gerçek altın olsa şaşırmazdım. Sonuçta o bir milyarder.

Burundan bir ses çıkardım, bu da Ashley'nin şaşkın bakışlarıyla karşılandı.

"Pekala," diye fısıldadım kakaoyu alırken. "Vardiyam bittikten sonra arayacağım."

Vardiyamın sonu çabuk geliyor çünkü sürekli müşteri akışı var. Bir müşteri, tezgahın arkasındaki menü panosunu incelerken koluna Beaufort Diamonds marka bir çanta asmış. Bunu görünce midem bulanıyor.

"Hemen yap." Önlüğümü çıkarıp düzgünce katladığım anda Ashley, Caffeine Couture'un telefonunu bana uzattı.

"Metroya giderken cep telefonumu kullanacağım."

"Korkacaksın." Telefonu avucuma bastırıyor. "Yap. Şimdi."

Derin bir nefes verip çantamdan kartvizitini çıkardım. Telefonu elime aldığımda Ashley memnun bir şekilde gülümsedi.

"Bekleyin. Burada hem ofis numarası hem de cep telefonu numarası var. Hangisini aramalıyım?"

"Hücresi," diyor hızla.

Onaylayarak başımı salladım. Ayrıca, doğrudan onunla iletişime geçersen o burnu havada resepsiyonistle karşılaşma ihtimalim daha düşük. Gerçi onunla konuşmak, Sullivan Beaufort'la konuşmaya kıyasla çok daha kolay olabilir.

Tuşa dokunup nefesimi tutuyorum.

Kalp atışlarım hızlanırken Ashley'e "Çalıyor," dedim.

"Sullivan Beaufort."

Onun zengin, derin sesi telefondan duyulur duyulmaz ağzım kuruyor.

"Şey, Tate... yani, Bayan Miller."

"Merhaba, Bayan Miller."

Ashley, devam etmem için parmaklarını çevirirken ben ona panik dolu bir bakış attım.

"Molly'nin bakıcısı olma teklifinizi kabul etmek için arıyordum."

Bir an duraksıyor ve acaba hâlâ orada mı diye sormalı mıyım diye düşünüyorum.

"Molly'nin hiçbir şeyi olmayacaksınız. Sözleşmede belirtildiği gibi benim çalışanım olacaksınız."

Yüzümdeki kanın ayaklarıma kadar çekildiğinden neredeyse eminim.

Aman Tanrım, ne kadar kaba!

"Sözleşmeyi okudunuz, değil mi?" diye soruyor.

"Okuyabiliyorum," diye çıkıştım, kendimi tutamadım, onun ani tavrına karşılık yeni bir küstahlık duygusu oluştu. Onun sessizliği karşısında özgüvenimdeki patlamayı yuttum ve kendime lanet ettim. Gerçekten de teklif ettiği paraya ihtiyacım var. "Yani hala yardıma ihtiyacınız var mı, yoksa pozisyonu doldurdunuz mu?" diye sordum, daha profesyonel görünmeye çalışarak.

Boğazını temizlemeden önce kısa bir sessizlik oluyor.

"Pozisyon sizin, Bayan Miller. Vardiyanız bittiğinde başlayabilirsiniz."

"Ah..." Ashley'e şaşkınlıkla baktım. "Şey, bugünlük zaten bitti ve ben ___"

"Öyleyse orada bekleyin, şoförüm sizi almaya gelecek."

"Ancak-"

Telefonu kulağımdan uzaklaştırıp ekrana bakıyorum.

"Ne dedi?" diye soruyor Ashley.

"Telefonu kapattı," dedim ona.

Ben az önce neye onay verdim böyle?

TATE

ŞOFÖR SİYAH ŞEHİR ARABASININ ARKA KAPISINI BENİM İÇİN AÇIK tutarken ona garip bir gülümsemeyle karşılık veriyorum.

"Teşekkür ederim."

"Rica ederim, Bayan Miller."

Serin deri iç döşemeye kayıyorum ve soğuk mavi gözler üniformamın üzerinde geziniyor. Sanki şahsen ona hakaret edilmiş gibi burun delikleri genişliyor ve bacakları açık bir şekilde pantolonunun üzerinde sabırsızca parmaklarını tıkırdatıyor. Koyu mavi tasarımcı takım elbisesi içinde kibir.

"Gizlilik perdesini kaldırayım mı, Bay Beaufort?" diye soruyor şoförü.

Bana yönelik mesafeli değerlendirmesi sona eriyor ve dikiz aynasında şoförünün gözleriyle buluşuyor.

"Buna gerek yok, Cliff. Bayan Miller benden gelen iş teklifini kabul etti."

"Ah. Tebrikler ve hoş geldiniz," diye bana seslendi Cliff.

"Teşekkür ederim," diye yanıtlıyorum.

Sullivan'ın gözleri tekrar gözlerime döndü ve bacaklarını daha da açtı. Geniş göğsü yavaşça nefes alırken şişti ve uzun bir gün geçirmiş gibi koltuğa biraz daha gömüldü.

Acaba buraya kaç kadın getirmiştir? Cliff, onun isteği üzerine o mahremiyet perdesini kaç kez kaldırmıştır? Onlarla pürüzsüz deri koltuklarda mı sevişmiştir, yoksa bacaklarının arasına diz çöküp ona oral seks mi yaptırmıştır?

Bu düşünce aklıma hiç beklemediğim bir anda geldi ve yüzüme yansımadan önce onu uzaklaştırdım. Sözleşmesini aldıktan sonra dün gece internette onu araştırdım. Bunu yapmamı sağlayan şey gizlilik sözleşmesiydi. Ne sakladığını merak etmeme neden oldu. Ashley, zengin insanların gizliliklerine çok önem verdiğini ve muhtemelen onunla birlikte gördüğüm tüm kadınlar hakkında hikayeler satmamı istemediğini söyledi. Basın, aktrisler ve modellerle birlikte olmak için özel olarak kullandığı bir otel süiti söylentisi üzerine spekülasyon yapıyor.

"Bu akşam bir saatinizi ayırmanız gerekecek. Avukatım, ilgilenmem gereken bazı sözleşmelerle geliyor. Babam Molly'yi eve getiriyor ama kendisi kalamayacak. Bu yüzden biz sözleşmeleri incelerken Molly'yi eğlendirmenizi rica ediyorum."

"Tamam aşkım."

Arabanın arka koltuğu sessizliğe bürünüyor ve kıpırdanmamak için ellerimi kucağında birleştiriyorum. Sessizlik uzuyor ve boğazımda onu bozma isteği uyanıyor.

"Önlüğümü yıkadığınız için teşekkür ederim. Bunu yapmak zorunda değildiniz," diyorum.

Sullivan sert bir şekilde başını salladı. "Ev hizmetçim yaptı. Gülen yüzler yapmak için kullanılan kakao ile kaplıydı."

Ağzımı açıyorum, sonra tekrar kapatıyorum, kendi gülümsememi bastırıyorum.

Bence kahvesinin kapağını çok hızlı kapatmış, fark etmemiş. Ama bu da gösteriyor ki, kakao işe yarıyor. Müşteriler fark ediyor. Beğeniyorlar.

"Bazen iki kahve çekirdeği, bazen logomuz, hatta Empire State Binası bile oluyor. Onu aceleyle yapmak zor ama turistler beğeniyor," diyorum. "Sonra tabii ki tavşanlar da yapıyorum. Mesela—"

"Tampon," diye söylendi, kaşlarını çatarak kravatını gevşetmek için elini uzattı.

"Hatırlamışsın." Kendimi tutamayıp sııttım.

Gözleri bana kaydı ve çenesindeki bir kas kasıldı, sanki sonunda benimle konuşmak zorunda kalacağını anlamış gibiydi.

"Cliff seni daha sonra eve götürecekt."

"Sorun değil, metroya bineceğim."

Kaşları çatıldı. "Eve arabayla bırakılacaksınız, böylece güvende olduğunuzdan emin olacağım," diye sertçe söyledi. "Gece geç saatte eve"

gitmelerini ben istiyorsam, personelimin hiçbirinin risk altında kalmasını istemem."

"Pekala, o zaman. Teşekkürler, Cliff." Dikiz aynasından sürücünün gözlerine baktım ve o da karşılık olarak gözlerini hafifçe buruşturdu.

"Memnuniyetle, Bayan Miller."

"Teşekkür ederim," diye ekledim daha sessizce, Sullivan'a bakarak.

Başını hafifçe salladıktan sonra elini uzatıp çenesindeki hafif sakal izlerini düzeltti. Derin bir nefes verdi ve ceket cebinden vızıldayan telefonunu çıkardı. Yüzündeki kaş çatması hafif bir gülümsemeye dönüştü ve o telefonunu tekrar cebine koymadan önce ekrana şöyle bir göz attım. Ekranda Molly'nin parlak sarı yüzme simitleri takmış bir mayoyla çekilmiş fotoğrafı vardı.

Cliff'in beni eve bırakması konusunda ısrar ederek gösterdiği koruyucu tavır, kesinlikle babalık içgüdüsünden kaynaklanıyor olmalı. Bu, babamın yapacağı türden bir şey.

Sullivan dudaklarını büzdü, kaşlarını çatarak pencereden dışarıdaki bir şeye baktı.

Ya da belki de bana bir şey olursa dava açılmasını istemiyordur. 'Milyarder iş adamı Sullivan Beaufort'un çalışanı, gece karanlığında metroda öldürüldü' muhtemelen işleri için iyi olmaz. Gerçi imzaladığım altı sayfalık sözleşmede ona dava açma hakkımdan feragat ettiğime dair bir madde olduğundan eminim. Aslında tüm haklarımdan vazgeçtiğime dair. Muhtemelen onun zamanında tuvalete gitmek için bile izin istemem gerektiğine dair gizli küçük yazılar bile vardır.

"Hiç kendin arabayla eve gidiyor musun?" diye soruyorum, içimdeki huzursuzluk sessizliği tekrar doldurma isteği uyandırıyor. Belki de işler böyle devam edecekse, Cliff'ten gelecekte radyoyu açmasını isteyebilirim. Yanımdaki kasvetli, iri yarı adama kıyasla çok daha cana yakın görünüyor.

"Nadiren. Ablam kendi başına araba kullanmayı seviyor. Bu, zamanımı daha verimli kullanmamı sağlıyor. Yolculuk sırasında çalışıyorum, böylece eve geldiğimde Molly ile akşam yemeği yiyebiliyorum."

Ses tonundaki sertliğe rağmen, sözleri içimi ısıtıyor. Belli ki küçük kızına çok düşkün, gerçi sanırım yaptığı iş çok fazla enerji ve zaman gerektiriyor.

"Ama şu an çalışmıyorsun. Benimle konuşuyorsun," diye belirtiyorum, bakışlarım onun uzanmaya bile kalkışmadığı, ayak boşluğundaki fermuarlı dizüstü bilgisayar çantasına kayıyor.

"Hım." Soğuk mavi gözleri tekrar benimkilerle buluşunca homurdandı.

Pembe tişörtümü süzdükten sonra gözlerini kaçırdıklarında ağzımı açtığıma pişman oldum. Birkaç saniye sürdü ama bakışlarının derinliğini kemiklerime kadar hissettim.

Yolculuğun geri kalanında sessizliği kucaklamayı tercih ediyorum.

Sullivan'ın alçak sesi koridordan yankılanıyor ve ona başka bir adamın, sanırım babasının, sesi ve "Baba!" diye neşeli bir çığlık eşlik ediyor. Kapıyı açmaya giderken devasa oturma odasında beklememi söyledi ve Molly'nin döneceğini belirtti.

Onu görmeyi dört gözle bekliyorum. Varlığı, milyon dolarlık çatı katına adım attığımdan beri nefes almamı zorlaştıran o garip havayı biraz olsun dağıtmaya yardımcı olacak. Burada kendimi çok yabancı hissediyorum. Sullivan'ın kalın, koyu kaşları, ön kapının içinde çantamı destek olacakmış gibi sıkıca tutarak, tek renkli şıklığa bakıp ona ne kadar güzel bir oturma odası olduğunu söylerkenki sert ifadesiyle aynı şekilde çökmüştü.

Bunun sadece giriş holü olduğunu bilmiyordum. Kimin koridorunda kanepeler, devasa tablolar ve çiçek aranjmanları olur ki?

Onun gerçek yaşam alanına adımımı attığım anda, yerden tavana uzanan pencerelerin önünde pırıl pırıl bir kuyruklu piyano ve arkasında uzanan şehir manzarasını görünce utançtan çığlık attım. Kapı çalınana kadar Sullivan'ın gözlerinde bana ilgiye benzer bir şeyle baktığını ilk kez fark ettim.

Çantamı sehpanın üzerine koyup piyanonun yanına doğru yürüdüm ve ona özlemle baktım. Eminim çok güzel çalıyordur. Binamızın bodrum katındaki eski, yıpranmış piyanodan daha akortlu. Parmağımı pürüzsüz akça ağaç ağacının üzerinde gezdirdim. Kalın mürekkep kuyusu kadar siyah. Parlak. Muhteşem. Döşemeli tabureye oturup çalma fikri parmaklarımı karıncalandırdı.

Sullivan boğazını temizleyerek artık yalnız olmadığımı duyurdu. Molly onun kollarındaydı ve onun tatlı küçük yüzünün, ona sarılırken gömleğinin ön tarafına yaslanmış halini görünce, yumurtalıklarım patlayacak gibi oldu.

“Merhaba, Molly.” Ona hafifçe el sallayıp piyanonun arkasına döndüm, Sullivan'a neden ona dokunduğumu açıklamak zorunda kalmayacağım için rahatlamıştım. İçimden bir ses, insanların onun eşyalarına karışmasına pek hoşgörülle bakmayacağını söylüyordu.

"Beni hatırlıyor musun?" diye sordum, yavaşça yanlarına doğru yürürken.

Başını salladı ve yanağını Sullivan'ın gömleğine gömdü.

“Yorgun. Babamın nişanlısı onu yüzmeye götürdü ve öğlen uykusundan erken uyandı,” diye açıklıyor Sullivan, koyu renkli buklelerinin tepesine yumuşak bir öpücük kondururken; bu hareket o kadar doğal ki, sanki hiç düşünmeden yapıyor gibi.

Gözlerim, takım elbisesi içinde, Molly'yi dünyanın en kıymetli şeyiymiş gibi göğsüne bastırmış olan adamda dolaşıyor. Bu şekilde giyinmişken nasıl davrandığına bizzat şahit oldum. Milyarder CEO kişiliğindeyken. Ama burada, kendi evinde, yorgun kızı kollarında, ondan başka bir şey akıyor.

Aşk.

Öylesine çok fazla sevgi ki, kalbimi parçalıyor ve gözlerim yaşıyor. Çünkü ne kadar güzel olsa da, içinde acı verici bir trajedi de var. Neden böyle bir izlenim edindiğimi bilmiyorum.

Sullivan'ın bakışları benimkilerle buluşuyor ve o yumuşaklık kayboluyor.

"Molly," diyor bana bakarken sesi iş odaklı. "Tate seninle daha çok vakit geçirecek. Baban çalışmak zorunda kaldığında yardım edecek. Tıpkı Arabella gibi."

Molly bu bilgiyi duyunca başını kaldırdı ve yuvarlak yanaklarının arasında iki sıra mükemmel süt dişini göstererek bana gülümsedi. Utangaçlığı azaldıkça ve dün tanıştığım Molly ortaya çıktıkça ben de ona gülümsedim.

"Odamı görüyor musun?" diyor.

“Çok isterim. Baban için de sakıncası yoksa?”

Sullivan kısaca başını salladı. "Size bir tur yaptıracağım."

Onu oturma ve yemek alanından, en üst düzey aletlerle ve pırıl pırıl mermer tezgahlarla dolu devasa bir mutfığa kadar takip ediyorum. Oturma alanı gibi, mutfakta da yerden tavana uzanan pencereler var; bu da kendinizi aşağıdaki şehirden kilometrelerce yukarıda gibi hissetmenizi sağlıyor.

“İstedığınız her şeyi alabilirsiniz. İhtiyacınız olan bir şey varsa, hizmetçim Joan sizin için getirebilir. Şu iPad,” diye büyük mutfak adasının üzerindeki cihaza işaret ediyor, “onun. Ona mesaj bırakabilirsiniz. Her sabah geliyor, bu yüzden muhtemelen onu göremeyeceksiniz çünkü...” Gözleri üniformama kayıyor ve burun delikleri genişliyor. “...İşte olacaksınız.”

Arkasını dönüp kapılarla dolu bir koridorda ilerleyene kadar bekliyorum, sonra tişörtümde leke olup olmadığını ya da dikkatini sürekli dağıtan her neyse onu kontrol ediyorum. Ama pembe kumaşın üzerine dikilmiş Caffeine Couture logosundan başka hiçbir şey yok.

Birden fazla yatak odası, ev spor salonu, sinema odası ve ofis—hepsi bana gösteriliyor. İçinde prenses arabası şeklinde bir yatak bulunan, orman gibi dekore edilmiş, aydınlık ve eğlenceli bir odada durup nefesimi tazelediğim için minnettarım.

Sullivan, Molly'yi yere bırakır ve Molly oyuncak sepetine doğru koşar, ardından kucağında bir bebek bebeğiyle geri döner.

"Bebegi tut," diye talimat verdi ve bebeği karnıma doğru itti.

Sullivan, "Oldukça geniş bir koleksiyonu var," diyor.

Kapı çerçevesine yaslanmış, elleri pantolon ceplerinde. Dikkatini Molly'ye vermişken, dudaklarının çizgisi şefkatle yumuşuyor. Molly de başka bir oyuncak bebek almış, onu kucağına almış, sakinleştirip sırtını okşuyor.

“Evet, öyle. Harika bir koleksiyon,” diyorum Molly'ye, içinde daha fazla oyuncak bebek bulunan bebek karyolası ve pusetine bakarken. Odanın ortasında yatak var. Üzerindeki oyuncak hayvan yığınının altında yastıklar zar zor görünüyor.

Sullivan'ın telefonu titrer ve onu çıkarır.

"Avukatım burada," diye duyurdu, iş moduna girerek. "Onunla görüşürken siz ve Molly'nin oturma odasında kalmanızı rica ederim."

“Elbette,” dedim, Molly elimi tutup beni odadan dışarı çekerken ona sırtarak.

Sullivan'ın içeri aldığı adam birkaç dakika sonra oturma odasında belirir. Otuzlu yaşlarının sonlarında gibi görünmektedir ve Sullivan'inkine neredeyse aynı derecede yakışan bir tasarım takım elbise giymesine rağmen, tavırları tamamen farklıdır.

“Merhaba.” Molly'yi selamladıktan sonra doğruca bana doğru geldi ve dostça bir gülümsemeyle elini uzattı. “Sanırım tanışma şerefine nail

olamadım.”

Yanaklarım kızardı, ellerini benimkilerin etrafına kenetleyip coşkuyla pompalarken, gözleri yüzümün her santimini hayranlıkla inceliyormuş gibi dolaşıyordu.

“Jones, bu Tate. Tate, bu da avukatım Jones,” diye çıkıştı Sullivan, yanıma gelip o kadar yaklaştı ki, vücut ısısı ondan yayılıp benimkine doğru süzüldü.

Jones sırtıttı. "Tate," diye tekrarladı. "Tanıştığımıza memnun oldum. Ne zamandır birlikte çıkıyorsunuz?"

Sullivan'ın boğazından gelen boğuk ses, gözlerimi yüzüne çevirmeme neden oldu.

"Biz sevgili değiliz," diye itiraz etti. "O buraya Molly'ye yardım etmek için geldi."

"Benim hatam," diyor Jones, Sullivan'ın tepkisine hiç şaşırılmış görünmeden.

Bu sırada, damarlarımda kanı kaynatan öfke dalgasını bastırmaya çalışıyorum ve onun kaba ağzına yumruk atmayı hayal ediyorum. Yani ben bir oyuncu ya da manken değilim. Cara gibi pürüzsüz ve bakımlı görünmüyorum, ya da onun gösterişli, abartılı ofislerinde etrafındaki diğer insanlar gibi de değilim. Ama onun böyle bir kaba adam olmasına gerek yok.

Jones, tişörtümdeki logoyu okuyarak düşünceli bir şekilde mırıldandı: "Caffeine Couture. Beşinci Cadde'deki ofisin yanındaki yer, değil mi?"

"Öyle." diye karşılık verdim, bunun tek sebebi Jones'un benimle konuşmasının Sullivan'ı daha da gerginleştirmesiydi.

"Hmm. Bu civardayken kahve içebileceğim yeni bir yer bulmam gerek. Uğramak zorundayım."

"Yapmalısın," diyorum ona. "Biz en iyisini yapıyoruz."

"Eminim öyledir." Göz kırptı.

Yanımda duran kişinin nefesini keskin bir şekilde içine çekmesi, gülümsememin genişlemesine neden oldu; Jones bunu, onun flörtüne bir yanıt olarak yorumladı gibi görünüyor.

"Tanıştığımıza çok memnun oldum, Tate," diyor, gözleri tekrar tişörtümdeki logoya kayıyor. "Mutlaka gelip kahvenizin tadına bakacağım."

"Sözleşmeler!" diye bağırdı Sullivan, öne doğru adım atıp Jones ile benim arama yerleşerek. Geniş odanın diğer tarafındaki büyük yemek

masasını işaret etti. Jones onun önünden yürüdü, evrak çantasını masaya koydu ve kilitlerini açtı.

Sullivan, kalın krem rengi halının üzerinde mutlu bir şekilde oturmuş, oyuncak bebeklerinden biriyle konuşan Molly'ye bakarken sesini alçaltarak, "Çok uzun sürmeyecek," dedi.

"Sorun yok. İyi olacağız."

Kaşlarını çatıyor ve yüzünde kısa bir an için ayrılmak istemiyormuş gibi bir ifade beliriyor; oysa ev ofisine gitmiyor, bizimle aynı odada kalmayı tercih etmiş. Sanırım bunu planlamıştı, çünkü henüz kızıyla birlikteyken beni gözünün önünden ayırmaya güvenmiyor. Ama bu koruyucu tavrı beni ona karşı daha da sempatik hissettiriyor.

"İyileşeceğiz. Ben ona bakacağım," diye teselli ettim, düşünmeden elimi ceketinin koluna koyarak.

Donakaldı, gözleri elime indi. Elimini hızla çekip arkama sakladım, sanki koparacaktı gibi.

"Özür dilerim." Yutkunuyorum, neden özür dilediğimi tam olarak anlamasam da, gözlerinin bana dikilmiş keskin lazer ışınları gibi bakışlarından belli ki bir sınırı aşmış olmalıyım.

"Çok uzun sürmeyecek," diye tekrarladıktan sonra topuklarının üzerinde dönüp Jones'a doğru yürüdü.

Molly ve ben oyuncak bebekleriyle oynarken, iki adam masanın üzerini kaplayan evrak yığınları hakkında konuşuyorlardı. Ama zaman çabuk geçti ve kısa süre sonra eşyalarını toplamaya başladılar.

Jones elinde evrak çantasıyla yanlarından geçiyor.

"Güle güle Molly. Tanıştığımıza memnun oldum Tate," dedi, tişörtündeki logoya tekrar bakarak. "Kahve için birazdan geleceğim."

"Yapmalısın." diye gülümsedim.

Sullivan onu uğurlarken içimden kıkırdıyorum. Ashley, Jones gibi çapkın bir adamın gelmesine bayılacak. Ne olduğunu anlamadan bahşiş kutumuzu dolduracak.

Sullivan kravatını ve ceketini çıkarıp odaya öfkeyle geri döndü. Gömleğinin üstteki iki düğmesi açıktı, gergin ve kızarmış boynu görünüyordu. Molly ve benim önümde durdu ve ellerini beline koydu.

"Üniforma," diye homurdandı. "Size bir tane mi vereyim, yoksa benim için çalışırken giyebileceğiniz daha uygun bir şeyiniz var mı?"

“Şey...” Bebek bebeğimi Molly'ye uzattım. “Lütfen onu uyutmak için sallayabilir misin? Bebeğinle çok iyi iş çıkardın. Ama uykuya dalmakta zorlanıyor,” dedim usulca.

"Sakin ol, sakın ol bebeğim," diye mırıldanıyor, ben Sullivan'la yüzleşmek için ayağa kalkarken, sesimi kısık tutarak, o da güzelce kontrolü ele alıyor.

“Ne demek istiyorsunuz? Üniforma mı giymemi istiyorsunuz?”

“Ben...” Dudaklarını büzdü, elleri hâlâ belindeydi. “Üniforma giymeni istemiyorum. Ama bunu giyemezsin.” Gözleri pembe tişörtümü ve eteğimi tekrar süzdükten sonra, çenesini sıkarak bakışlarını kaçırdı.

Aşağıya bakıyorum ve sonunda onu rahatsız eden şeyin ne olduğunu anlıyorum. Kumaşın gerginliğini düzeltmeye çalışırken yanaklarım kızarıyor, düğmeler arasındaki boşlukları kapatmaya çalışıyorum.

“Babam yıkayınca küçüldü. Biliyorum...” Utanç duygusunu yutkunarak dile getirdim. “Vücut yapım bu stile pek uymuyor biliyorum ama—”

“Tarz güzel,” diye hırslı bir şekilde söylüyor, sonra gözlerini tavana dikip dilini dudaklarının üzerinden geçiriyor. “Sadece... Bunu giymene izin veremem.”

Yanaklarım kızarıırken başımı salladım. Ashley bana yeni bir tane getiriyor. Hem üzerime tam oturacak, hem de her kıvrımımı ve çıkıntımı göstermeyecek bir tane.

“Şey...” Sullivan’ın başı öne eğildi ve gözleri tişörtüme takıldı. Sanki bu görüntü onu kızdırmış gibi yüzünü buruşturdu. “Bunu giymen... Dikkatimi dağıtıyor.” Şakağındaki bir damar zonkladı ve sanki kendini kontrol etmeye çalışıyormuş gibi derin bir nefes aldı.

Kaşlarımı çatıyorum. "Dikkat dağıtıcı mı?"

Göz bebekleri parlıyor ve ısıya benzeyen ama ısı olamayacak bir şey gözlerinden bir anlığına parlıyor. Bir anda kayboluyor.

“Şey... tamam, olur. Bir dahaki sefere kendi kıyafetlerimi getireceğim.” Omuzları gevşedi ve çenesi rahatladı. "Bunu mutlaka yap."

TATE

"YARIN ÖZEL BİR ŞEY YAPACAĞIM, SÖZ VERİYORUM," DİYORUM BABAMA, buzdolabımızın kısıtlı içeriğiyle hazırladığım spagetti tabaklarını masadan kaldırıırken.

"Hayatımda yediğim en iyi spagettiydi." Babam sırtarak yorumumu savuşturdu.

Gülümseyerek başımı salladım ve ortalığı toplamayı bitirdim. Sullivan'dan gelen ilk maaşım, yemek yemeye oturduğumuz sırada hesabıma yattı. Ağzıma bir lokma almadığıma sevindim, yoksa boğulurdum. Hesabımdaki miktar, sözleşmede belirtilenden daha fazlaydı. Ve hemen ardından Sullivan'dan, fazladan paranın avans olduğunu bildiren kısa bir mesaj geldi.

O deli, kesinlikle öyle. Onun evine gittiğimden beri son üç gündür bana neredeyse hiç ihtiyacı olmadı. Molly ailesinin yanındaydı. Sullivan onun bakımını iyi hallediyor. Bana hiç ihtiyacı olacağını sanmıyorum. Yine de şikayet edemem. Para daha iyi bir zamanda gelemezdi.

"Sonra görüşürüz. Ben yokken dikkatli ol," diyerek babamın bıyıklı yanağına bir öpücük kondurdum.

"Henüz ölmedim, Tate." diye kıkırdadı.

Alışveriş listemi ve çantamı alıp kapıya doğru yöneldim. "Böyle kalsın," diye arkamdan sırtarak seslendim.

"Sence sana evinin anahtarını verir mi? Bir milyarderin evini şöyle bir gezmeyi çok isterdim."

"Sullivan Beaufort'un bana evinin anahtarını asla vermeyeceğine sol böbreğim üzerine bahse girerim." Ashley'nin hayal kırıklığına uğramış ifadesine gülümseyerek başımı salladım ve dikkatimi tekrar telefonuma verdim.

Sabahki yoğunluğun ardından biraz nefes alıyoruz ve ben de Maskeli Usta'nın sosyal medya hesaplarına bakıyorum.

"Aman, aman, aman!" diye çığlık atarak telefonu Ashley'nin burnunun dibine soktum. "Birkaç hafta sonra başka bir gösteriye çıkıyor."

Ashley telefonumu alıp gönderiyi okuyarak sayfayı aşağı kaydırıyor. "Sence bu nerede olacak?"

"Hiçbir fikrim yok. Belki dışarıda bir yerlerde. Uzun zamandır ay ışığında çekim yapmamıştı."

Telefonum çalınca Ashley'nin kaşları birden yukarı kalktı.

"Babam mı?" Endişe içime işliyor, midem kasılıyor.

"Hayır." Ashley'nin yüzünde sinsi bir gülümseme belirdi ve ekranı bana doğru çevirdi. "Bu Bay Milyarder."

"Bırakın ben cevaplayayım," diyorum elimi uzatarak. Sullivan bekletilmekten hoşlanmayacaktır.

Ashley, telefonu elimden uzak tutarak, "Nazlanmalısın," diye mırıldandı.

Şok içinde ona bakıyorum. "Beni işe aldı. Bu bir flört olayı değil." Telefonuma tekrar uzanıyorum ama Ashley beni geri çevirdiği için ıskalıyorum. Göz kırıyor ve aramayı cevaplıyor.

"Tate'in telefonu," diye şarkı söylüyor.

Gözlerimi kocaman açtım. Ne yapıyorsun? diye fısıldadım.

"Şu an konuşamıyor, bir müşteriye yardımcı oluyor. Durun bir dakika... numarasını istiyor. Sanırım biraz zaman alacak. Mesajınızı alabilir miyim?"

Ashley gülmek için dudaklarını büzdü. Gözleri neşeye parladı. "Mm-hm, ona söyleyeceğim."

Telefonu bana geri verdi.

"Ne istiyordu?"

"Sen. Bu gece vardiyan bittikten sonra."

"Nereye gideceğimi söyledi mi? Yandaki binaya mı gitmemi istiyor yoksa...?" O büyüleyici Cara ile tekrar karşılaşma düşüncesiyle dilimdeki ekşiliği yutuyorum. Sullivan'ın bu gece bana ihtiyacı olacağını bilmiyordum. Yanımda sadece eski bir eşofman ve Ashley'e Sevgililer Günü için dekorasyon yaparken yardım ettikten sonra burada bıraktığım bir tişört var. Eğer Beaufort ofislerine o kıyafetlerle gidersem Cara'nın onaylamayan bakışlarını şimdiden hissedebiliyorum.

"Seni alacağını söyledi."

"Tamam aşkım."

Ashley, sanki bir tepki bekliyormuş gibi beni inceliyor.

"Başka bir şey var mı?" diye soruyorum.

Başını salladı, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Konuşurken her zaman bu kadar kısa ve öz mü konuşuyor? Yoksa aradığında senin flört edildiğini hayal etmesini sağladığım için mi böyleydi?"

Burun kıvırdım. "Saçmalama. O her zaman böyle konuşuyor."

Omuz silkerek, "Öyle diyorsanız," dedi. İçeri giren bir müşteriye karşılamak için parlak bir gülümsemeyle döndü.

Telefonumu önlüğümün cebine sokup işime geri döndüm.

Arabasının serin iç mekanına girerken, acımasız ve değerlendirci bakışları Linkin Park tişörtümü didik didik etti.

"Merhaba, Molly." Gülümseyerek önce onu selamladım, sonra da Sullivan'a başımla onay verdim.

"Yolda bir mola vermemiz gerekiyor. Bir de telefon görüşmesi yapmam lazım," diye homurdandı, kıyafetime kaşlarını çatarak.

"Tamam, olur."

Bütün dikkatimi, aramızdaki çocuk koltuğuna bağlı Molly'ye veriyorum; Sullivan ise başını cama doğru eğip telefonuna 'Fairfax' diye bağılıyor.

"Günün iyi geçti mi, Molly?" diye soruyorum.

Dişlerini göstererek sırtıyor ve defalarca başını sallıyor. Ben de onu taklit ediyorum, böylece başını sallayan iki köpek gibi görünüyoruz, bu da onu kıkırdattırıyor.

Sullivan'ın gözleri bize kaydı ve ben donakaldım, telefonda konuşurken bizi susturacağını bekliyordum. Ama bunun yerine, gözleri yumuşadı ve Molly'nin kıvrıkcık saçlarını okşadı.

"Bu benim kızım," diyor telefonda. "Benimle ve bakıcısıyla birlikte arabada."

Tepkimi kontrol altında tutmaya çalışıyorum, bir haftadan kısa bir süre önce bana açıkça sadece 'çalışanı' olduğumu ve başka bir şey olmadığını söylemişken, şimdi bana 'Molly'nin dadısı' diye hitap etmesine duyduğum şaşkınlığı gizliyorum.

Boğazından derin bir hırıltı yükseldi, Adem elması kıpırdadı ve ondan duyduğum en kahkaha benzeri şeye şahit olduktan sonra ona şaşkınlıkla bakmadan önce gözlerimi kaçırdım.

"Bu yeni bir bebek mi?" diye sordum Molly'ye, elinde tuttuğu ve kendisinininkiyle aynı dinazor tulumu giymiş bebeğe hayranlıkla bakarak.

Başını ciddi bir şekilde sallayarak bebeğin iri, geniş gözlerine baktı. "Bebeğim," dedi.

"Bebeğin de senin gibi harika bir tarzı var," diyorum ve burnuna hafifçe vuruyorum, bu da bana kocaman bir gülümseme kazandırıyor.

Sullivan konuşmasına devam ederken bakışları bana kayıyor ve kıyafetime tekrar kaşlarını çattığında yerimde kıpırdanmamak için kendimi zorluyorum. Telefon görüşmesini bitirip telefonunu cebine koyuyor.

"Linkin Park hayranı olduğumu düşünmemiştim," diyor, dirseğini cama yaslayıp parmağıyla dudaklarını okşayarak şehre bakarken.

Eteğin kenarından çekiştiriyorum. "Aslında değilim. Erkek arkadaşımındı."

"Öyle miydi?"

"Ayrıldık," diyorum, eski sevgilimi düşündüğümde olduğu gibi omuzlarımın kasılmasını önlemek için omuzlarımı gevşeterek.

Boğazını temizledi. "Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Öyle deme." diye alaycı bir şekilde karşılık verdim. "O bir kaybedendi."

Dudaklarımı sıkıca kapattım ama artık çok geçti. Küçük patlamam, delici mavi gözlerin bana dikilmesine neden oldu. Araba kenara çekilirken, o dikkatini Cliff'e çevirmeden önce, onun bakışları altında yutkundum.

"Çok uzun sürmez, Cliff. Gerekirse bloğun etrafında tur at."

Bir an sonra, kapımı Cliff açtı. Dışarı çıktım ve Sullivan'ın dışarı çıkıp bana doğru yürümesini, ceketini zahmetsiz bir zarafetle iliklemesini izledim. Tam önümde durdu, boyu benden çok daha uzundu. Kalbim bir an durdu. Tıraş sonrası losyonunun temiz ve keskin kokusu burnuma çarptı ve istemsizce onu içime çektim.

"Affedersiniz," diye sertçe seslendi ve beni bir an için daldığım zengin baharatlı aromalar dünyasından çıkardı.

Yolundan çekiliyorum ve o da arka koltuğa doğru eğilerek Molly'nin oto koltuğunun emniyet kemerini çözüyor ve onu dışarı çıkarıyor.

"Bu uzun sürmez. Eve döndüğümüzde planlanmış başka bir görüşmem var."

Marketin içine girerken ona yetişmek için acele ediyorum.

"Joan hasta. Molly için akşam yemeğine bir şeyler almam gerek," diyor.

"Pekala," dedim, çocuk koltuğu olan bir alışveriş arabasına uzanırken. Sullivan'ın dudağı tiksintiyle kıvrıldı ve dehşete kapılmış gibi başını salladı. Tahmin etmeliydim. Alışveriş arabası kullanmak için çok tutucu biri. Muhtemelen Molly'nin bir hastalık kapacağından korkuyor.

Ben bir sepet alıyorum ve Sullivan tam sepeti elimden almak üzereyken telefonu çalıyor.

"Şimdi ne olacak?" diye mırıldandı, Molly'yi bir kolunda dengede tutarken telefonu kulağına götürdü.

"Aman Tanrım, ne yaptılar?" Karşıdaki kişinin söylediklerinden bıkkın bir ses tonuyla iç çekti.

Sepeti ayaklarımın dibine koydum ve ellerimi uzatarak Molly'yi işaret ettim. Sullivan bana kaşlarını çattı, çenesi kasıldı. Ama telefon görüşmesi her neyle ilgiliyse önemli olmalı, çünkü Molly'yi bana verdi, sonra da burnunun köprüsünü sıktı.

Molly kollarımda tüy gibi hafif, onu hafifçe sıkıp bir kalçama doğru kaydırırken sepeti almak için eğiliyorum. Ama Sullivan çoktan parmaklarını sepetin sapına dolamış durumda.

"Hadi, lezzetli bir şeyler yiyelim mi?" diye sordum Molly'ye.

Mutlulukla başını salladı, dikkati bileziğıme takılmıştı. Kaşlarını çatmış bir şekilde, ortadaki büyük değerli taşı okşadı.

İlk koridordan aşağı doğru ilerliyorum. Sullivan yanımda kalıyor, tüm dikkati Molly'de, sanki hâlâ onun gözetimi olmadan ona bakabileceğime

güvenmiyormuş gibi. Raftaki makarna sosunu işaret ediyorum ve dudaklarını büzüyor.

"Taze ve organik olması gerekiyor," diye homurdanıyor.

"Doğru," diye yanıtlıyorum.

Taze meyve ve sebzelerin olduğu yere ulaşana kadar yürümeye devam ediyorum. Bir saksı şeftaliyi kaldırıyorum ve bana verdiği bakış, sanki kedisini öldürmüşüm gibi.

"Kesinlikle şeftali yok," dedim Molly'ye sessizce, onları rafa geri koyarken ve birkaç çilek alırken. Onaylayarak başını salladı, ben de onları sepete koydum. "Baban ne pişirmeyi sever?" diye sordum Molly'ye, belki bu Sullivan'ı cesaretlendirir ve bana bir şeyler verir diye umarak.

Ağzını açıyor ama telefondaki kişinin söyledikleri yine dikkatini dağıtıyor ve öyle sert bir şekilde bağılıyor ki, diğer müşterilerin bakışlarını üzerine çekiyor.

Molly vitrindeki pasta resmine işaret ettiğinde gözlerinin onunla buluşması ve alnındaki çizgilerin bir anda düzleşmesi, ona karşı kalbimde yeniden bir acıma duygusu uyandırıyor. Stresli görünüyor. Her zaman stresli görünüyor.

"Yemek yapmayı ve pasta pişirmeyi severim," diye öneriyorum. "Döndüğümüzde bir şeyler yapabilirim? Sanırım sana ihtiyaç duyulabilir."

Telefonun diğer ucundaki ses, söylediklerimi vurgulayarak durmadan konuşuyor.

Sullivan, onların söylediklerine yüzünü buruşturdu, sonra sepeti yere koydu ve cebine uzandı. Deri bir cüzdan çıkardı ve içinden siyah bir Amex kartı çıkardı.

"Neye ihtiyacın varsa al, Tate," diyor, genellikle sert olan sesine alışılmadık bir minnettarlık tonu karışarak.

Elinden kartı alıp kısaca inceliyorum, baş parmağımla adının yazılı olduğu harflerin üzerinden geçiyorum. Diğer kredi kartlarından farksız gibi geliyor ama avucumdaki ağırlığı tüylerimi diken diken ediyor. Milyarder. Eminim limiti yoktur.

Cildime işlerken yakıcı etkisini yutuyorum.

Sullivan sesini alçaltmış ve telefondaki kişiye tıslıyordu, ben de kartı Molly'ye uzattım.

"Sıkı tut; bu babanın."

Başını salladı, rolünü üstlenirken alt dudağı ciddiyetle büzülmüştü.

"Eğer biri onu almaya kalkarsa, ona kükreyebilirsin," diye önerdim, dinozor tulumunun kapüşonuna hafifçe vurarak. Fikrin hoşuna gittiğini gösteren bir şekilde bana sırttı.

Reyonlarda dolaşırken, raflardan malzemeleri alıp Sullivan'ın taşıdığı sepete atarken alışveriş çok daha eğlenceli hale geliyor. Taze trüf mantarlarını görünce çığlık atıp sepete attığımda, Sullivan beni eğlenmiş bir şekilde kaşlarını kaldırarak izliyor. Yemek yapmayı sevdiğimi söylediğimde tamamen dürüst değildim. Bayılıyorum. Büyürken öğrendiğim ilk şeylerden biriydi bu—babam isteyken annemle mutfakta. Bana bildiğim her şeyi o öğretti. Ve yıllar önce aramızdan ayrılmış olsa da, onun tariflerini pişirmek onu bana geri getiriyor. Sadece kokuları bile beni onunla geçirdiğim o sıcak, dağınık, kahkahalarla dolu öğleden sonralara götürüyor.

Hem Molly hem de ben kasada ödeme yaparken aynı şekilde gülümsüyorduk, ardından Sullivan'a kartını uzattım.

"Market alışverişi yaparken bu kadar mutlu olan birini hiç görmemiştim," diyor poşeti cüzdanına geri koyarken.

"Bir dinozorla ilk kez alışveriş yapıyordum. Çok heyecan vericiydi," diyorum ve Molly kıkırdıyor. Sullivan'a bakıyorum, onu benden almasını bekliyorum ama o homurdanıp çantalarımızı alıyor.

Mağazadan çıkarken onun yanında yürüyorum. Kaldırımda yavaş yavaş yürüyen yaşlı bir kadın yanımdan geçerken bize bakıyor.

"Güzel bir aile," diye yorum yapıyor gülümseyerek ve yavaşça ilerliyor.

Onun kadını düzeltmesini bekledim ama dikkati arabanın bagajını açan Cliff'teydi. Yanımıza geldi, Molly ve bana başıyla selam verdi ve Sullivan'dan çantaları aldı.

Sırtımın alt kısmına bir şey değdi. "Gitmemiz gerek. Trafik kabus olabilir."

Güçlü parmakların belime değen sıcaklığı tenime rahatlatıcı bir his veriyor. Beni arabaya götürmesi tamamen kollarımda tuttuğum kızı için duyduğu endişeden kaynaklanıyor, ama bu hareket o kadar şefkatli ve koruyucu ki, o kısacık anlarda kendimi bu duyguya kaptırmadan edemiyorum.

SULLIVAN

YAŞAM ALANIMI, CANLI, NEFES ALAN BİR VARLIK GİBİ SARAN, AĞIZ sulandıran bir koku var; bu kokuya müzik ve yumuşak bir kadın sesi de eşlik ediyor. Dizüstü bilgisayarımın başımı kaldırdığımda, Tate'in ocak başında, yükseltilmiş bir basamakta duran Molly'ye sırtıttığını görüyorum. Molly'ye bir kaşık uzatıyor ve büyük bir tenceredeki bir şeyi karıştırmasına yardım ediyor.

"Aferin Molly," diye övüyor. "Ben kurabiyeleri kontrol ederken sen de göz kulak olabilir misin?"

Kızım başını sallıyor, sorumluluk kendisine verildiğinde minik yüzü ışıltıyor.

Dizüstü bilgisayarımın kapağını kapatıp parmaklarımı birleştirerek izliyorum.

Tate, fırından bir tepsi alıp soğuması için rafa koyarken, "Ooo, piştiler," diye ilan etti.

Telefon görüşmem bir süre önce bitti ama ikisini de doğrudan görebileceğim yemek masasında oturmaya devam ettim. Tate, eve gelir gelmez Molly'yi mutfığa götürdü ve ben de çalışmaya çalıştım. Ama Molly'nin her neşeli kahkahası, onu bu kadar eğlendiren şeyin ne olduğunu görmek için başımı kaldırmama neden oldu. Ve her seferinde gözlerimi ekrana indirdiğimde, başka bir ses kulaklarımı doldurdu ve dikkatimi çekti.

Tatlı tatlı söylenen notaların sesi o kadar sessizdi ki, tuşlara vursam kaçırabilirdim.

Tate, Molly'ye göz kırparak şarkı söylüyor; Molly de ona katılarak ocaktaki tencereyi karıştırıyor. Söylediği şarkıyı tanımıyorum ama Molly'nin duyabileceği şekilde olup olmadığından emin olmak için her kelimeyi dikkatlice duyuyorum.

"Geçmişin fısıltıları, geleceğin çağrısı... Potansiyelinizi serbest bırakın... Dünyaya sesinizi duyurun."

"Hazır!" diye seslendi Tate, omzunun üzerinden bakarak. "Ah." Bana baktığımı görünce duraksadı. "Şey... akşam yemeği hazır."

Mutfak adasında hazırladığı yerlere doğru yürüdüm ve Molly'nin mama sandalyesine oturmasına yardım ettim. Tate, üzerine mantar ve trüf mantarı rendesi serpilmiş iki tabak buharı tüten makarnayı masaya koyduktan sonra, endişeli bir ifadeyle geri çekildi.

"Ne düşündüğünüzü söyleyin," diyor.

Koltuğa kayarak oturdum ve çatalıma kalın bir makarna şeridi doladım, ağzıma dikilmiş gözlerinin farkındaydım. Lezzet dilimde patladı ve yutkunup dudaklarımı yaladıktan sonra, bir çatal daha doldurdum bile.

"Çok iyi. Gerçekten çok iyi."

Sanki nefesini tutmuş gibi, kahkahayla nefesini verdi. "Şaşırmış gibisin."

"Özür dilerim." Çatalımdaki buharı tüten makarnanın üzerinde gözlerini dikiyorum ve o da telaşlanıyor.

Molly yanımda keyifle yemeğini yiyor ve Tate'in gözleri ona kayıyor, onaylayıcı sesler çıkarırken gözleri parlıyor. Makarnası onun için küçük parçalara kesilmiş, böylece küçük çatalıyla ağzına götürebiliyor. Gözlerim tabağındaki küçük parçalara odaklanıyor, sonra da yemek kaplarını toplayan Tate'e bakıyorum.

"Neden yemek yemiyorsun?" Basit bir soru ama suçlayıcı bir tonda söyleniyor.

Kadın irkilerek kaşığı düşürdü. Ben de oturduğum yerden kalkıp dolaptan bir tabak aldım. Tate, yanına gelip tavadan bir porsiyon yemeği tabağa koyarken bana yan gözle baktı.

"Yemek yemen gerek," diyorum.

"Eve gidene kadar bekleyebilirim. Erimeye mahkum değilim ki." Kalçalarını saran, kaybeden eski sevgilisine ait tişörtü düzeltirken garip bir şekilde gülüyor.

Gözlerimi, grubun logosunun göğüslerini kapladığı yere çevirdim ve dişlerimi sıktım.

"Tate mi?" diye kısık bir sesle sordum.

"Öyle mi?" Masum bir ifadeyle bana doğru göz kırptı.

Sakinleşmek için yavaşça nefes alıyorum.

"Kızım, sağlıklı kadın bedenlerinin gurur duyulacak bir şeyden başka bir şey olduğu yönündeki söylemlere asla maruz kalmayacak."

Gözleri irileşti. "Ah... Ben..."

Ona doğru yaklaştım ve o da başını geriye doğru eğerek bana baktı. "Bu yüzden kendinizden bahsetme şeklinizi dikkatlice düşünmeye başlamanızı öneririm. Anladınız mı?"

Başını salladı.

"Anladın mı?" diye tekrarlardım, makarna tabağını uzatarak.

Yutkunuyor, dudakları aralanıyor ve gözlerime bakıyor. "Anlıyorum."

"Aferin kızım. Şimdi ye."

Üçümüz birlikte yerken makarna hızla tükeniyor. Tate bana bakmaktan kaçınıyor, bunun yerine dikkatini Molly'ye veriyor ve ona hayvanlar hakkında rastgele bilgiler anlatıyor; örneğin, az önce yediğimiz trüf mantarlarını bulmak için domuzların nasıl kullanıldığını anlatıyor. Kızım ise kocaman gözlerle onun her sözünü dikkatle dinliyor.

Tate ona, "Babana göstermek için yaptığımız tatlıyı getireyim mi?" diye soruyor.

"Yaşasın!" diye alkışladı Molly. "Baba, kurabiye yaptık."

"Öyle mi? Çok meşgulmüşsün."

Bana gülümsüyor ve Tate tabaklara uzanıyor. Ondan önce ayağa kalkıp tabakları kendim kaldırıyorum. "Ben hallederim."

"Teşekkürler," diye mırıldandı, sanki mutfağında kendini rahatsız hissediyormuş gibi bir an duraksadı, oysa yirmi dakika önce burada evindeymiş gibi şarkı söylüyordu.

"Yan tabaklar şurada." Bir dolabı işaret ediyorum ve omuzları gevşiyor.

"Harika. Onları alacağım."

Kurabiyeler Molly'yi heyecandan çığlık atmaya itti.

"Baba!" Kedicik figürlerini işaret ediyor.

Yarısı, bir pastacılık dergisinden çıkmış gibi özenle tasarlanmış; kedilerin yüzleri ve bıyıkları krema ile mükemmel bir şekilde çizilmiş ve vücutlarını pastel renkli kazaklar süslüyor. Diğer yarısının ise titrek ağızları ve üzerlerine serpiştirilmiş kalın krema lekeleri var.

Sarhoş gibi görünen kedilerden birini kucağıma alıyorum.

“Hayatımda gördüğüm en iyi kazak giymiş kedi bu,” diye ilan ediyorum. Tate bana bakıyor, bu yüzden ekliyorum, “Sen de aynı fikirde değil misin, Tate?”

Yanakları kızardı ve başını salladı. "Kesinlikle. En iyisi."

Molly gururla ışıltıyor.

Kurabiye düşkününü değilim ama hepsini yedim, bitirdiğimde dudaklarımı parmak uçlarıma şapırdatarak ve şef öpücüğü vererek bir gösteri yaptım. "Aferin tatlım."

Molly, yüzü kırıntılar ve kremayla kaplı halde gülümsüyor.

Molly başka bir kurabiye alıp ısırırken Tate'in gözleri birden yüzüme dikildi. "Yulaf unu ve hindistan cevizi şekerinden yapılmışlar. Tamamen organik," dedi aceleyle, sanki bir yorum yapacakmışım gibi.

"Kazaklar bile mi?" diye soruyorum, gözlerim eğlenerek puantiyeli kazak giyen daha düzgün kedilerden birine kayıyor.

"Evet, kazaklar bile," diyor, sanki sinirleneceğimi bekliyormuş gibi bana bakarak.

Benden önce ayağa kalktı ve tekrar toplamaya başladı.

"Bunu yapmanıza gerek yok."

Başını salladı, sırtını bana dönmüş, sanki bana bakmak istemiyormuş gibi. "Sorun değil. Dağınıklığı ben yaptım; gitmeden önce temizlerim. Yoksa Molly'nin yatma rutinini ben mi yapayım?" Duraksadı ve omzunun üzerinden bana baktı.

“Hayır,” dedim, Molly kurabiyesini bitirir bitirmez hızla ayağa kalkarak.

Tate, sert cevabımdan rahatsız olmuş olsa bile bunu belli etmiyor.

Ona teşekkür edip Molly'yi yıkanmasına yardım etmek için banyoya götürdüm. Yatağında uzanmış, gece lambasını yakmış ona kitap okumayı bitirirken kapıya hafif bir tıkırtı geldi.

“Sözünüzü kesmek istemem ama ayrılmak zorunda kaldım,” diyor Tate, gözleri yumuşayarak başını göğsüme yaslamış, ağır göz kapakları önündeki sayfadaki çizgi film resmine odaklanmaya çalışan uyuklu Molly'ye bakarken.

"Sorun yok," diye fısıldıyorum. "Artık geceyi bitirme vakti geldi."

Molly uyuklu bir şekilde mırıldanıyor ve ben de parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum; ipeksi dokusu beni sakinleştiren tek şey. Onunla hikaye okumak günün en sevdiğim kısmı. İş yerinde ne kadar kötü bir şey

olmuş olursa olsun, burası benim sığınağım. Beni ayakta tutan ve dengede tutan şey.

Onu yastığının üzerine yatırıp yataktan kalktım, eğilip alnından öptüm ve üzerini yorganla örttüm. "İyi geceler, tatlım."

Ben dışarı çıkıp kapıyı kapatırken Tate koridorda bekliyordu.

"Ona okuduğun hikaye çok güzeldi," diye yorum yaptı, kollarını kendine sararak. "Adı neydi?"

"Hatırlamıyorum," dedim, omurgam kaskatı kesildi.

"Maceracı bir adam hakkında gibiydi?" diyor bana bakarak.

"Bakış açınıza bağlı olarak maceracı veya risk almayı seven biri."

Gülerek, "Bütün maceralar risk değil mi zaten?" dedi.

Dudaklarımı birbirine bastırdım, göğsüm sıkıştı.

Cevap vermeyince utanmış gibi görünüyor. "Gitmeliyim."

Boğazımdaki yumruyu yutarak kendimi toparladım. "Cliff seni eve bırakacak."

"Pekala, evet, teşekkürler." Arkasını döndü ve ben de onu takip ederek oturma odasına girdim. Cliff'e seslenip onu kapıdan almasını rica ettim.

Biz beklerken Tate garip bir şekilde etrafta dolanıyor.

"Yeni üniformam geldi," diyor, kelimeleri birbirine karıştırarak. "Gerçekten üzerime tam oturan bir üniforma." Zoraki bir kahkahayla omuz silkiyor. "İsterseniz gelecekte bunu giyebilirim, değil mi?"

"Eğer istersem?"

"Yani... tüm kıyafetlerime sanki onlardan nefret ediyormuşsun gibi bakıyorsun. Bu gece en az altı kez şu tişörtümün etek ucuna dik dik baktığını yakaladım," diye tişörtünün etek ucunu çekiştiriyor.

Altı yüz civarı.

Dişlerimi sıktım ve ellerimi belime koydum.

"Tüm kıyafetlerin değil. Sadece kaybeden eski erkek arkadaşlarından kalanlar. Ve onlar da..." Doğru kelimeyi bulmak için dilimi dişlerimin kenarında gezdiriyorum.

"Dikkat dağıtıcı mı?" diye soruyor Tate.

"Uygunsuz tepkilere yol açanlar," diyorum.

Zayıf bir şekilde gülüyor. "Jones için endişelenmiyorum. O sadece çapkın biri. Az önce kahve içmeye geldiğinde patronum Ashley'e de aynı şekilde davranmıştı."

Duraksıyorum, Jones'un çoktan kahve içmeye gelmiş olması gerçeğini düşünüyorum; çünkü biliyorum ki o sadece benimle bir toplantısı

olduğunda Beşinci Cadde'ye gelir. Ve bugün için planlanmış hiçbir şeyimiz yoktu. Aklım Tate'i aradığımda Ashley'nin bana numarasını isteyen bir müşteriyle meşgul olduğunu söylemesine geri dönüyor. Arabella'nın bana Tate'in çalışırken sürekli başına gelen şey tam olarak buydu.

"Jones'tan bahsetmiyordum."

"Sen değil miydin?" Kaşları çatıldı. "Öyleyse kim?"

Ona yavaşça göz gezdiriyorum. Kıyafetleri, açıkçası, rezalet. Gözlerim, ucuz ve şekilsiz kumaşla kaplı olmasaydı vücudunun kıvrımlarının ve girintilerinin nerede olacağını incelerken kıpırdanıyor. Benim birlikte olmayı sevdiğim kadınlara hiç benzemiyor. Onlar bakımlı, ince, narin figürlerine yakışan tasarımcı kıyafetler giyiyorlar.

Kaşlarımı çattığımın farkındayım, onu izlerken penisimin neden hızla sertleştiğini anlamaya çalışıyorum.

Kapı çalıyor ve ben de ondan uzaklaşıp kapıyı açmak için bu fırsatı değerlendiriyorum.

Cliff kapının diğer tarafında onu eve götürmek için beklerken, "Sana tekrar ihtiyacım olduğunda seni ararım," diyorum Tate'e.

"Pekala." Başını salladı ve bir an durdu, geçmesi için kapıdan çekilip çekilmeyeceğimi görmek için bekledi.

Hayır, öyle yapmıyorum. O yanımdan süzülüp bana bakana kadar dimdik duruyorum. Kızıl saçları açık ve dağınık, bana bir uyarı işareti gibi bakıyor.

Cliff'in gelişi beni tam zamanında kurtardı.

"Ben mi? Asıl benim için endişelenmelisiniz." diye tıslayarak söylememi engelledi.

TATE

"HARİKA GÖRÜNÜYORSUN KIZIM," DİYE ISLIK ÇALDI ASHLEY, YENİ üniformamla içeri girerken. "Gerçi, bahşiş kutusu küçülmüş olanına çok sevindi."

"Sanki!" diye homurdandım, önlüğümü kapıp belime bağladım.

Ashley, açılış için hazırlanırken mırıldanmalarımı izleyerek kaşını kaldırdı. "Bu sabah biri çok neşeli görünüyor. Milyarder Bey dün gece sana büyük bir ikramiye mi verdi yoksa?"

"Ne? Hayır." Gülümsüyorum. "Ama tahmin et bakalım, binamızın bodrumunda şimdi ne var?"

"Zincirlenmiş ve sadece oral seks yapmak için var olan, büyük penisli çıplak bir adam mı?"

Yüzündeki ışıltıya bakıp gülüyorum. "Sadece dilini kullanıyorsa neden büyük bir penise ihtiyacı olsun ki?"

Cevabımı düşünürken başını yana eğdi. "Doğru. Zeki birisin, Miller." Beni işaret etti. "Peki, neydi o?"

Dün gece eve girdiğimde babamın bana anlatmak için acele ettiği manzarayı aktarırken gülümsüyorum. "Yepyeni, en üst model çamaşır ve kurutma makinelerinin tam bir sırası."

Ashley bana bakıyor. "Çok seksi değil ama harika." Yüzünde bir sırıtiş beliriyor. "Bunlara uzun zamandır ihtiyacın vardı! Ama ev sahibinin tam bir pislik olduğunu sanıyordum? Gelen tüm istekleri görmezden geldiğini söylemiştin."

Omuz silktim. “Evet, yaptı. Ama binayı yeni bir kadına sattı ve o da bazı şeyleri yenilemek istiyor. Şunu da söyleyeyim, banyomuzdaki o sızdıran musluk da tamir edildi.” Dün dışarıdayken yapılan tüm iyileştirmeleri hâlâ sindirmeye çalışırken heyecanla gözlerimi kocaman açtım.

Ashley, sırtını benimkine sürterek, "Bana da biraz şans ver," diyor. "İhtiyacım var. Makine yine arıza yaptı, teknisyen gelene kadar tek başına idare etmek zorundayız."

“Gerçekten mi?” Kahve makinesine bakarken nefesimi dışarı verdim. Ashley, birkaç ay önce duvarlardaki boyayı tazelemek için dekoratörler tarafından yerinden oynatıldığından beri onunla ilgili sorunlar yaşıyor. Sabah yoğunluğunu tek başına idare etmek çok zor olacak.

“Evet. Eğer bu kadar harika bir kahve yapmasaydın, seni çöpe atardım,” diyor makineye. “Bu sabah biri gelip bakacak.”

Sabahın yoğunluğunu atlattıktan sonra, geniş bir gülümsemeyle bana döndü, bahşiş kavanozunu kaldırıp salladı. "Kahve ve çekicilik, ne demiştin sana?" Elini dolu kavanoza daldırdı ve sabahın taze kartvizitlerini çıkarıp inceledi. "Buraya gel ve şansını bana tekrar sür. İhtiyacım var, bu sabahki teklifler Fulton Balık Pazarı'ndaki bir vardiyadan daha ıslak." Kartvizitleri bir iç çekerek çekmeceye attı.

Zil çalıyor ve kargo pantolonlu, alet çantası taşıyan bir adam içeri giriyor.

"Günaydın," diye gürlledi, koyu kahverengi sakalının altında geniş bir sırıtış belirdi. "Ben Huck. Makinenizle ilgili mi aradınız?"

“Merhaba. Ben Tate, bu da Ashley,” diye gülümseyerek selam veriyorum.

Ashley ona bakıyor, gözleri paspasa sildiği devasa iş botlarına kayıyor. Doğrudan tezgaha doğru yürüyor, arkasındaki kahve makinesine doğru başını eğiyor. "Bu mu baş belası?"

"Ne yaptığının farkında mısın? Bu bizim en iyi makinemiz. Onsuz yapamayız," diyor Ashley dehşet içinde, tezgahın etrafından dolaşıp ekipmanını yere sert bir şekilde bırakırken.

“Yıllar içinde bir iki şey öğrendim canım. Bebeğin benimle güvende, hiç endişelenme.”

Çantadan bir alet çıkarıyor ve Ashley'nin gözleri şaşkınlıkla açılıyor. Aleti makineye hafifçe vuruyor, sanki eski bir dostuna selam veriyormuş gibi. "Ürettiğimiz en iyi model. Memnun kaldın mı?" diye soruyor. Ashley

ile bana bakıyor ve onun söyleyecek söz bulamadığı anlaşılnca başımı sallayıp cevap veriyorum. "Güzel," diye karşılık veriyor ve dikkatini makineye çeviriyor.

Ashley, ağzının kenarından fısıldayarak, "Tate," dedi. "Senin molan. Git. Ben ona göz kulak olacağım..."

Mühendis kendi kendine ıslık çalmaya başlarken Ashley'nin ona endişeyle bakış şekli paha biçilmez. Umarım tamir etmeyi biliyordur, yoksa Ashley'nin alet çantasını tıktırtmak için yeni bir yer bulacağından şüpheleniyorum.

Mola vermek için mağazadan çıkıyorum, eczaneye uğrayıp Molly'nin benimle birlikte bakmaktan hoşlanacağını düşündüğüm sevimli bir çocuk hayvan dergisi alıyorum. Onu ne zaman tekrar göreceğimi bilmiyorum ama umarım yakında olur. Onunla vakit geçirmeyi çok seviyorum.

Sullivan... pek öyle değil.

Molly her zaman yeni şeyler öğrenmeye ve keşfetmeye hevesli. Ve koyu saçları ve mavi gözleriyle Sullivan'ın minyatür bir versiyonu olmasına rağmen çok mutlu bir kız çocuğu. Kişilik olarak annesine benziyor olmalı. Nerede olduğunu merak ediyorum. Sullivan ondan hiç bahsetmedi ve evinde ona ait olabilecek hiçbir fotoğraf yok. Neredeyse hiç aile fotoğrafı yok. Hakkında yaptığım Google aramasında eski bir nişanlısından bahsedildi. Ama bu iki yıldan fazla önceydi.

Telefonum titriyor ve Sullivan'ın Molly'ye daha sonra bakmamı istemek için aradığını umarak telefonu çıkarıyorum. Tanıdık ismi görünce midem bulanıyor. Alt dudağımı ısırp baş parmağımı ekranın üzerinde gezdiriyorum. Reddetmeliyim. Ama yine de geri arayacak. Her zaman yaptığı gibi.

"Ne istiyorsun Brandon?" diye homurdandım, adım söylediğinde yüzümü buruşturdum ve tüylerim diken diken oldu.

"Tate."

Onun evine girdiğim ve onu tanımadığım bir kadınla sonuna kadar birlikte yakaladığım günkü gibi, aynı uzatılmış iniltiyi kullanıyor. Tam o kritik anda, gözleri kapalı, başı zevkten yana yatmış, benden başka bir kadınla birlikte olurken onu görmek için tam zamanında gelmişim. Kadın beni ondan önce görmüştü. O sabah Brandon'la oturduğum koltuğa doğru itilirken, o da arkadan ona sertçe girerken ve penisinin etrafına sarılmış halinin ne kadar iyi hissettirdiğinden inlerken birbirimize bakakaldık.

"Tate," diye sızlandı yine, tıpkı beni koridora kovaladıktan sonra bunun hiçbir şey olmadığını ve beni sevdiğini söylediği gibi.

O anıyı hatırlayınca kendime geliyorum. "Sana aramayı bırakmanı söylemişim."

"Hadi ama, en azından beni dinleyin. Bu harika bir fırsat. Size bir görüşme ayarlayabilirim. Benim yardımım olmadan bir daha böyle bir görüşme ayarlayamayacağınızı biliyorsunuz."

Derin bir nefes aldım, parmaklarım eczane poşetini ve dergiyi kalkan gibi göğsüme bastırarak sıkıca kavradı. "Yardıma ihtiyacım yok."

Memnuniyetsiz bir nefes vererek, "Saçmalama. Bunu kastetmiyorsun herhalde." dedi.

İşte orada. Dokuz aylık ilişkimiz boyunca fark edemediğim o ince alt metin. Onsuz hiçbir şey olmadığını, onun yardımını olmadan hiçbir plak şirketinin şarkılarımdan birine ilgi göstermeyeceğini söyleyen o alt metin. İlişkimiz boyunca sürekli olarak bana bu fırsatı sunmuştu. Liberty Records'ta pazarlama asistanı olarak çalışmasının, her hafta aldıkları binlerce şarkı arasından benim de bir şarkımın duyulması için bir şans yaratacağını söylemişti.

Ama sevgili olduğumuz süre boyunca bana bir kez bile yardım etmeye çalışmadı. Öyleyse, iki ay önce ayrıldığımıza göre neden ona inanayım ki?

"Yardıma ihtiyacım yok. Ve istemiyorum da. Neden o küçük hilekar sikiinin ucuna sokmuyorsun?"

Göğsümü zaferle kabartarak telefonu yüzüne kapatıyorum. Ashley gurur duyardı. Bana her zaman kendimi daha çok savunmamı söyler.

Caffeine Couture'un kapısından içeri girdim. Ashley hâlâ mühendisi etkilenmemiş bir bakışla izliyordu. Ama adam aletlerini toplamış, tezgaha yaslanmış, devasa iş botlarıyla dolu ayak bileklerini çaprazlamış bir şekilde kahvesini yudumluyordu.

"Harika bir kahve yapmışsın," diye yorum yapıyor, ıslak dudaklarını diliyle yalarken Ashley'e eğlenerek bakıyor. "Biliyorsun, önümüzdeki hafta bir konferansım var."

"Peki, ne olmuş yani?" diye karşılık veriyor, sanki hiç umursamıyormuş gibi.

Elini sakalının üzerinden geçiriyor ama yüzündeki alaycı gülümsemeyi hala görebiliyorum.

"Cuma günü döndüğümde seni dışarı çıkarmayı düşünüyorum. Yoksa geldiğinde çekmeceye attığın kartlardan biri erkek arkadaşına mı aitti?"

Soruyu görmezden geldi ve kaşını kaldırdı. "Öyle mi düşünüyorsun? Varsayımında bulunmak biraz kibirli değil mi sence?"

"Umut etmekte kibirli değilim canım." Göz kırptı, sonra bardağını yere koydu ve kargo pantolonundan bir kartvizit çıkardı. "Eğer bana zaman ayırabilirsen adresini mesajla gönder."

"Hayal kurmaya devam et." Ashley dudaklarını büzdü ve uzattığı eline baktı.

Kıkırdadı ve kartını bahşiş kutusuna attı. "Seni saat yedide alacağım. Şimdiden dört gözle bekliyorum."

Islık çalarak dışarı çıktı. Ashley çenesini kaldırıp adamın gözden kayboluşunu izledi, ardından bahşiş kutusuna uzandı ve kartını çıkarırken neredeyse kutuyu devirecekti.

Gülüyorum. "Onu sevmediğini sanıyordum?"

"Daha önce bilmiyordum," diyor.

"Öncesinde ne vardı?"

Hafifçe içini çekti. "Tam... önce."

"Ama sen o zavallı adama karşı buz kraliçesi gibiydin."

"Bunun için çalışması gerekiyor, Tate. O çalışırken, ben onun devasa ayı benzeri vücuduna nasıl bineceğimi hayal ettiğimi düşünmesine izin veremem."

"Sen miydin?" diye şaşkınlıkla kekeledim.

"Kesinlikle. Makineyi nasıl tamir ettiğini gördün mü? O eller ne yaptığını biliyordu. Huck," diye mırıldandı, kartını çenesine vurarak. "Aman Tanrım, Huck. Hatta kafiyeli bile."

Kartı okumak için uzattığında kahkahayla güldüm.

"Aman Tanrım." Koyu kahverengi, derin kavrulmuş kahve rengindeki karta bakıyor.

"Ne? Adı gerçekten Benedict mi yoksa?"

"Hayır." Kaşları kalktı. "Huck Turner. Şirketin tamamına sahip." Kartı bana doğru çevirdi, böylece kurucu olarak adının bronz harflerle yazılı olduğunu görebildim. Rüya gibi bir gülümsemeyle kartı tekrar kendine çevirdi. "İyi bir kahve yaptığımı söyledi. Onun makinesi değil, benim."

Eşyalarımı yerleştirirken ve önlüğümü alırken, gülümseyerek başımı salladım.

"Az önce kiminle konuşuyordun? Seni pencereden gördüm ve seni uyardığım o kaşlarının arasındaki çizgiler vardı," diye soruyor, Huck'ın kartını sütyeninin içine saklarken.

Gözlerim suçluluk duygusuyla onun gözlerine kaydı.

"Brandon mı?" diye tısladı. "Yine mi? Numarasını engellediğini sanıyordum?"

"Evet, öyle yaptım. Ama telefonunu çok sık kaybettiği için sürekli yenilerini alıyor."

"Sanki diğer kadınların yanında pantolonunu çıkarıyor gibi." Kadın tiksintiyle homurdandı.

"Evet, aynen öyle," diye mırıldanarak tezgahın yanına gittim.

"O halde, sana yenisini alacağız. İşten sonra seninle geleceğim." Bana anlamlı bir bakış attı, çünkü eğer benimle gelmezse ve beni zorlamazsa muhtemelen zahmet etmeyeceğimi biliyordu. Brandon tam bir pislik, ama onu görmezden gelebilirim.

"Pekala. İşten sonra," diye isteksizce kabul ettim.

"Seni sürekli arıyor çünkü ne kadar iyi olduğunu biliyor. Şarkını patronlarına götürüp onların bayılmasını sağlayarak övünme hakkını elde etmek istiyor."

"Sanmıyorum," diye homurdandım.

Ashley homurdandı. "İnan bana. Senin çalışmalarını dinledim. Gerçi bitmiş şarkını uzun zamandır duymadım."

Kakao tozunu yeniden doldurmaya odaklanıyorum. "Bu bana Brandon'ı hatırlatıyor," diye itiraf ediyorum.

Ashley'nin bahsettiği şarkıyı -babamın bana ve Larry'ye çalmamı istediği aynı şarkıyı- Brandon'ın evinde geçirdiğim rahat bir hafta sonunda yazdım. Onu aldatırken yakaladığım hafta sonundan önceki hafta sonuydu. Şarkıyı söylerken kendimi aptal gibi hissediyorum. Ama başka bir şeyle meşgulken zaman zaman ağzımdan kaçıyor.

Sullivan'ın mutfağında yemek pişirmek gibi.

Boğazımdaki rahatsız edici kuruluğu yutkunarak bastırdım. Yemin ederim beni dinliyordu. Her zamanki gibi yüzündeki o sert bakışla bana baktığını fark ettim. Sonra da kıyafetlerimle ilgili o garip yorumu yaptı. Beni bu kadar sevmiyorsa neden işe aldığını anlamıyorum.

"Tate, bir erkeğin senin için yazılmış olanı mahvetmesine izin verme." Ashley içini çekti. "Ne kadar potansiyelin olduğunu bilmiyorsun. Seni kaybetmek istemiyorum elbette. Sen benim yıldız baristamsın." Çenesini göğsüme doğru salladı. "Bu hafta bahşişler yüzde otuz arttı."

"Ne olursa olsun." Bana göz kırpınca gülüyorum. "O yüzde otuzluk kısım tamamen Sullivan'ın avukatının seninle flört etmesinden kaynaklandı

ve bunu sen de biliyorsun.”

Gözleri ışıldıyor ve parmak uçlarına üflüyor. "Günlük işimin bir parçası."

SULLIVAN

"GELİN BİZİMLE OYNAYIN," DİYE SESLENİYOR MOLLY.

Mutfak adasında oturan Denver'a sııttım. "Çağrıldın."

"Denver geliyor, tatlım," diye yanıtlıyorum, e-postamı gönder tuşuna basıp, Molly'nin Sinclair ve köpeği Monty ile yerde oynadığı yere bakmak için dizüstü bilgisayarımın üzerinden göz ucuyla bakıyorum.

Denver taburesinden kalktı, kalın boynu kasıldı ve kalçasındaki kılıftan tabancasını çıkarıp şarjörünü söktü. İki parçayı da bana uzattı ve ben de onları masamın altındaki kasaya koymak için ofisime gittim.

Çömelerek aralık kapıyı küfür ederek açtım. Kilitli bırakmış olmalıyım. Gerçi önemli değil. Önemli şeylerin olduğu başka bir kasam daha var. Bu yedek. Bunu sadece Denver ziyarete geldiğinde silahı için, ya da Killian veya Jenson Molly ile oynarlarsa onların silahı için kullanıyorum. Bir de başka bir şey için...

İçeri uzanıp kare kadife kutuyu çıkarıyorum. Normalde en arkaya itilmiş olurdu ama sanki biri ona bakmış gibi önde duruyor. Mavi kapağı kaldırıp ne göreceğimi tahmin ediyorum. Ama bu, çenemde bir ağrıya neden olacak kadar dişlerimi sıkmamı engellemiyor.

"Kahretsin," diye tısladım.

Burası boş.

Claudia'nın ilişkimiz bittikten sonra bana geri verdiği nişan yüzüğünün yerine... hiçbir şey yok. Sadece bir zamanlar doksan bin dolarlık bir elmas yüzüğün bulunduğu boş bir oyuk olan bir yastık.

"Bunu tahmin etmeliydim."

Yüzük kutusunu sertçe kapatıp, Denver'ın silahının arkasına, kasanın içine fırlattım ve kasayı da sertçe kapatıp kilitledim.

Oturma odasına doğru öfkeyle yürürken kanım kaynıyordu. Molly ve Sinclair kedi şeklindeki kurabiyeleri yiyorlardı. Ve eğer tabaktaki son kurabiyeleri de almamış olsalardı, o lanet olası şeyleri pencereden dışarı fırlatırdım.

"Tate kim?" diye sordu kız kardeşim, elindeki kedi şeklindeki kurabiyelerden birini havada sallayarak sinsi bir gülümsemeyle bana bakarak. Molly ben yokken ondan bahsediyor olmalıydı.

"O hiç kimse," diye çıkıştım, telefonumu tezgahın üzerinden kaparak.

Sinclair, Molly'ye "Tate kim?" diye soruyor.

"Babamın arkadaşı," diye yardımcı olmaya çalışıyor kızım.

Telefonuma mesaj yazarken derin bir nefes aldım. "O benim arkadaşım değil."

"Yeni bakıcınız mı?" Sinclair başka bir şey söylüyor ama ben mesajı gönderirken kulaklarımda kanın gümbürtüsünü duyabiliyorum.

Denver'a şöyle bir baktım ve endişeli ifadesini yatıştırmak için başımı salladım. Molly'ye yaklaşan herkesi kontrol etmek isteyecektir. Kahretsin, ondan bunu istemeliydim. Görünüşe göre herkes anaokulu öğretmeni olabiliyor. Ahlaksız, kıvrımlı kızıl saçlılar bile.

"Bir bakıcı tutmuyorum. Tate buradaydı ve bir arama yapmam gerekiyordu. Tüm süre boyunca odadaydım. Molly'yi neredeyse hiç tanımadığım birine bırakmazdım."

Mesajda 'okundu' bildirimi belirdiğinde izliyorum. Mesajı okuduğunda yüzündeki ifadeyi hayal ederken göğsümde küçük bir zafer parıltısı belirliyor. Yaptığı şeyi bildiğimi anladığında...

Aman Tanrım, dün gece bize yemek pişirdi. Ya yemeğe bir şey katmışsa? Başımı hızla kaldırıp Molly'nin küçük bedenini acımasızca süzdüm. Ama sapasağlamdı, Monty'yi mutlu bir şekilde okşuyor ve Monty kuyruğunu şiddetle sallayıp Denver'ın baldırına defalarca vurduğunda gülüyordu.

Sinclair, sesinde açıkça belli olan bir tiksintiyle, "Lanceford'daki arkadaşlarınızın da buraya geldiğini bilmiyordum," diyor.

"Hayır, öyle değiller." Telefonumu cebime soktum. "Dediğim gibi, Tate arkadaşım değil. Bunu böyle bırakalım, olur mu abla?"

Omuz silkerek içini çekti, sonra dikkatini tekrar Molly'ye çevirdi ve ona gülümseyerek veda öpücüğü verdi.

Onlar gittikten sonra Molly'ye tuvalete gideceğimi söylüyorum. O yine bebekleriyle oynuyor, ben de onun için televizyonu açıyorum ve koridordan geçerken evdeki spor salonunda kum torbasına indirdiğim devasa yumruğu duymayacak kadar sesini açıyorum.

"Aptal!" diye kendi kendime söylendim. Ve düşünün ki, onda çekici bir şey bulmuştum. Onda... seksi bir şey.

"Aptal herif," diye dişlerimi sıktım.

Yumruğumu geri çekip torbaya bir kez daha sertçe vururken eklemlerim zonkluyor.

Ev ofisimdeki koltuğa yaslanmış, bir elimde viskiyle oturuyorum. İkinci kadehimi içiyorum ve boğazımdan aşağı inerken hissettiğim yakıcı tadın keyfini çıkarıyorum.

Onu evime, Molly'nin evine nasıl aldığımı inanamıyorum.

Telefonum masanın üzerinde titriyor. Telefonu kaldırıyorum, ismini görünce damarlarımda öfke alevleniyor. Demek cevap vermiş. Uyduracağı zavallı bahaneyi veya yalanı uydurması dört saatini almış. Molly yattığından beri baktığım boş yüzük kutusunun yanına viskiyi bırakıyorum.

Tate Miller: Anlamadım. Bu mesaj bana mı gönderilmişti?

Ona gönderdiğim mesaja geri dönüp bakıyorum, küstahlığına gülüyorum. Sanki başka birine gönderilmiş gibi. Ben sadece güvendiğim insanlarla çalışırım. Onu işe almak bir hataydı.

Ben: Derhal geçerli olmak üzere, yardımınıza artık ihtiyaç duyulmayacak. Kızımın yanına asla yaklaşmayacaksınız, aksi takdirde sizi tutuklatacağım.

Aşağı doğru kaydırarak, yüz yüze olabilmeyi ve ne kadar ciddi olduğumu görmesini dileyerek bir cevap yazıyorum.

Ben: Kızımın yanına hırsızların yaklaşmasına asla izin vermem. Yüzüğü götürdüğünüz o arka sokak rehincisinden geri alıp hemen iade etmenizi öneririm.

Tate Miller: Ne demek istediğinizi anlamıyorum.

Keyifsiz bir kahkaha attım. "Elbette ki bilmiyorsun."

Telefonumu masaya fırlatıp parmaklarımı ve başparmağımı gözlerime bastırıp ovuşturuyorum. Uzun bir gün oldu. Ama en azından Fabienne'i edinme sürecinin son aşamaları başladı. İyi haberler işte.

Tate'in mesajını okumadan bırakıp, viskinin geri kalanını bir çırpıda içtim.

Bir yalancıya söyleyecek başka bir şeyim yok.

TATE

ASHLEY, SULLIVAN'DAN GELEN MESAJLARI OKUDUKTAN SONRA telefonumu bana uzatırken, "Kahvelerinin üzerine penis resimleri çizmeliydin," diye homurdandı.

"Hangi yüzükten bahsettiğini bile bilmiyorum. Ama onu benim aldığımı düşünüyor!"

Hâlâ onun suçlamasına çok kızgınım. Dün gece gözümü bile kırpmadım çünkü neyden bahsediyor olabileceğini düşünmekten beynimi yoruyordum. Sonra da, ilk düşüncesinin beni suçlaması beni çok kızdırdı.

"Orada olduğum süre boyunca beni bir şahin gibi izledi. Sadece kapıyı açtığında yalnızdım. Kıymetli yüzüğünü almak için ne zaman vakit bulduğumu sanıyor?" Telefonumu sinirle önlüğümün cebine soktum.

"Rahat ol. Sorun yok. Eğer kanıt olmadan böyle suçlamalar yöneltebileceğini düşünüyorsa, o adam açıkça kendini beğenmiş bir ukala."

"Benden hoşlanmadığını biliyordum. Sürekli bana dik dik bakıyordu. Molly'yi korumak için yaptığını sanıyordum. Onu ne kadar çok sevdiğini çok tatlı bulmuştum." O mesajları aldığım günden beri ağzım talaşla dolmuş gibiydi. "Şimdi anlıyorum ki bana güvenmiyordu. Sanki bir hata yapmamı bekliyordu ki beni kovabilsin. Ve ben de ondan aldığım ilk maaşımı babama avukat tutmak için kullandım."

Ashley beni kucaklıyor ve ben de ona sarılırken gözyaşlarımın acısını zorlukla bastırıyorum.

"O avukat baban için mücadele edecek ve hak ettiği tazminatı almasını sağlayacak. Sen de şarkılarını plak şirketlerine göndermeye başlayacaksın."

Sonra hepimiz yeni şöhretini ve Sullivan-Asshole-Beaufort'un servetine rakip olacak kadar kazandığın parayı kutlamak için dışarı çıktıktan sonra, sen ve ben birlikte sıcak bir yerde kokteyller ve günlük masajlarla dolu bir tatile çıkacağız,” diyor Ashley, beni sıkıca kucaklayarak.

"Kulağa cennet gibi geliyor." Zoraki bir gülümsemeyle burnumu çektim. "Ama ya avukat daha fazlasına ihtiyaç duyarsa? Dava uzarsa, ona ödeme yapamam."

Ashley kollarımın üstünden tutarak bana güvenle baktı. "Öyle olmayacak. Bu açık ve net bir dava. Onu sağlık sorunları nedeniyle işten çıkardılar, ki bunu zaten onlara açıklamıştı. İzin almasının tek nedeni, güvenli bir çalışma ortamı sağlamadaki ihmalleri yüzünden, onların tesislerinde yaralanmasıydı."

Umarım haklısınızdır.

"Ne zaman değilim ki?" Göz kırptı. "Dinle, Sullivan Beaufort hayatından çıkarak sana bir iyilik yaptı. Şimdi de geri kalan çöplerle ilgilenelim. Brandon seni bir daha aramayacak. Telefonunu ver bana."

Cebimden çıkarıp ona uzattım.

"Bana iki dakika verin, yeni numaranızı sizin için hazırlayacağım."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Ashley dün gece yeni bir SIM kart almak için benimle geldi ama bir türlü kurulumunu yapamadım. Babamla birlikte akşam yemeği hazırlarken Sullivan'ın mesajı geldi. Beni tutuklamakla tehdit etmesi üzerine şaşkınlıkla nefesimi tuttuğumda babam kayıp düştü ve doğrama bıçağıyla elini kesti. Sonraki dört saati acil serviste onu tedavi ettirmeyi bekleyerek geçirdik.

"İşlem tamam." Ashley telefonumu bana geri verdi ve ben de hemen babama mesaj attım, böylece yeni numaramı almış oldu.

"Teşekkürler."

Telefonumu tekrar cebime koyarken gülümsemem zayıftı, ama Ashley'nin dikkati dışarıdaki bir şeye takıldı ve kısık sesle "Kahrolası herif," diye fısıldadı.

O, sanki savaşa atılacakmış gibi öne doğru bir adım atarken, ben de koluna elimi koyuyorum.

"Yapma," dedim güçsüzce, bakışlarını dışarıda durmuş olan şık siyah şehir arabasına çevirerek.

Cliff arka kapıyı açar ve işte oradadır—Sullivan Beaufort, artık tanıdığım o soğuk ve acımasız milyarderin tüm özelliklerini taşıyor gibi görünmektedir.

Bugün koyu gri üç parçalı bir takım elbise giymiş ve her zamanki somurtkan ifadesiyle duruyor. Ceketini ilikliyor ve Cliff'e başıyla selam veriyor. Bir an duraksıyor. Ve içindeki acınası bir parça, onun da böyle bakıp bakmayacağını, yüzünde bir pişmanlık ya da suçluluk belirtisi olup olmayacağını görmek için bekliyor. Beni, iddia ettiği gibi bir hırsız olmadığını bildiğini gösteren bir şey.

Ama sonra arkasını dönüp arka koltuğa doğru yaslanıyor.

Onu görünce boğazıma kadar safra yükseliyor. Ama Molly'yi görünce dudaklarımdan sessiz, nefes kesici bir hıçkırık ve yakarış karışımı bir ses çıkıyor.

Üzerinde tavşan desenli bir tulum var. Krem rengi ve kabarık. İçimden bir ses, acaba benim yüzümden mi seçti diye merak ediyor. Çünkü geçen akşam marketteyken bir mısır gevreği kutusunun üzerindeki tavşan resmine işaret edip "Bumper" demişti. Sanki soruma cevap verircesine, Molly minik eliyle uzanıp Caffeine Couture'un vitrinini işaret etti. Ama Sullivan, başını hızla sallayarak, bana bir bakış bile atmadan onu kucağına alıp uzaklaştı.

Boğazım düğümlendi, bakışlarımı tezgaha indirdim ve bir bez alıp, parmaklarım kanayana kadar parlak yüzeyi ovdum. Bu kadar çabuk bağlanmam aptallık. Molly'ye bakmak bir işti. Ben sadece bir çalışandım. Ama kahretsin, o tatlı küçük gülümsemeyi ve o koyu kıvrıkcık saçları çok özleyeceğim.

"Tam bir pislik," diye tükürdü Ashley.

İşe geri dönerken, "Katılmadığımı söyleyemem," diye mırıldandım.

Sabah yoğunluğunun sonuna doğru yaklaşırken, buz gibi sarı saçlı ve sesi de bir o kadar soğuk bir adam tezgâha yaklaşıyor.

"Latte, çift shot ve...?" diye soruyorum, kendi içeceği için ikinci siparişini vermesini beklerken.

Cara'nın parlak dudakları küçümseyen bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ah, ne kadar iyi bir hizmet, siparişini hatırlıyorsunuz, sanki onu gerçekten tanıyormuşsunuz gibi. Ama Bay Beaufort'un kahvesini buradan almayacağım. Bana buranın bundan sonra kesinlikle yasak bölge olduğunu söyledi." Şeker pambesi duvarlara bakıp tiksintiyle burnunu buruşturdu. "Artık dayanamadığını söyledi. Sonuçta hoşuna gitmemiş gibi görünüyor."

Arkasındaki insan kuyruğunun farkında olarak, profesyonel bir ifade takınmaya çalışıyorum. Boğazımdaki yumruyu yutarak kibarca, "Kendiniz için bir şey ister misiniz?" diye soruyorum.

Artık dayanamıyor musun? Ne kadar kaba bir herif. Buradaki kahve muhteşem ve bunu herkes biliyor. Ashley inanılmaz bir ün kazandı. Onun sorunu kahveyle değil, benimle.

Cara dudaklarını büzdü ve gözlerini başımın arkasındaki menü panosuna çevirdi. "Sanırım bir kapuçino alacağım."

Onun adına kasayı açtım, sonra Ashley hemen arkamdan geldi, Cara da bekleme alanına doğru ilerledi.

"Ben yer değiştireyim. Sen onun için cadı iksirini hazırla. Ve eğer içine tükürme ihtiyacı duyarsan, ben tek kelime etmem."

Bana imalı bir şekilde kaşlarını kaldırıyor ve ben de sırtıyorum. Fikir ne kadar cazip olsa da, asla böyle bir şey yapmazdım. Babam her zaman der ki, insanlar sana kaba davrandığında sorun onlardadır, sende değil. Ve muhtemelen hayatlarında bir şeylerden mutsuzdurlar. Bu mantığa göre, Sullivan kesinlikle çok mutsuz olmalı.

Cara'nın içeceğini hazırlıyorum ve bir şablon kullanarak üzerine Caffeine Couture'un logosunu koyuyorum. Ashley'nin önerdiği gibi, Sullivan için sipariş vermiş olsaydı, onunkine bir penis resmi koymayı hayal ederken dudaklarım kıvrılıyor.

"Ne kadar tatlı." diye alaycı bir şekilde söyledi Cara, ben de ona tezgahın üzerinden kahve bardağını uzatırken.

"Teşekkürler." Parlak bir şekilde gülümsedim ve etrafta kimsenin duymadığından emin oldum. "Hiçbir kendini beğenmiş, ukala şablonum yoktu, bu yüzden bunu seçtim."

Şok olmuş bir şekilde bana bakıyor ve parlak dudakları aralanıyor. "Affedersiniz?"

"İçeceğinizin tadını çıkarın." O alaycı bir şekilde beni baştan aşağı süzerken, ben de yapmacık bir gülümsemeyle karşılık verdim, sanki üzerine bastığı bir şeymiş gibi.

Bu çok çocukça ve bana hiç yakışmaz. Ama son on iki saatte başıma gelenlerden sonra bir şeyler söylemek zorundaydım. Ve o kendini beğenmiş ifadeyi yüzünden silmek iyi geldi. Artık Molly'yi izlemediğime göre onu bir daha görmeyeceğim zaten. Hem o hem de ben biliyoruz ki buraya sadece hava atmak için geldi. Geri gelmeyecek.

Cara homurdanarak, tasarım topuklu ayakkabılarıyla dönüp kapıya doğru tıkırtılar çıkararak ilerledi. Bana doğru kısa bir bakış attı, etkileyici bir şekilde durakladıktan sonra elini uzattı ve bakımlı parmaklarını gösterişli bir şekilde açarak dokunulmamış içeceği çöp kutusuna bıraktı.

SULLIVAN

"SENİ BU KADAR SİNİRLENDİREN NE?"

"Sizce ben kızgın mıyım?"

Rafe'in koyu kahverengi gözleri telefon ekranından parıltıyor ve derin bir kahkaha atıyor. Ofisindeki sandalyeye yaslanırken avuç içleri yukarı bakacak şekilde ellerini uzatıyor. "Konuşmak istemiyorsan, tamam."

Yıllar içinde birlikte çalışmak, iş ilişkimizin dostluğa dönüşmesi anlamına geldi. Beaufort Diamonds'ın CEO'su olmadan önce bile, sigorta ve diğer yasal gerekliliklerle ilgilenen bendim. Babamın bana bir gün dümeni devralmaya hazırlanmam için öğrettiği ilk şeylerden biri buydu. Kardeşim seyahat etmeyi çok sevdiği için küresel pazarlamanın başına geçmeyi öğreniyordu, ben de geri kalanını öğreniyordum. Ben katıydım ve sıkı rutinleri takip etmekten zevk alıyordum, o ise eğleneliydi ve her şeyi bir macera olarak görüyordu.

Her gün neden ben hayatta kaldım da o kalmadı diye merak ediyorum.

"Molly için işe aldığım bakıcı Claudia'nın yüzüğünü çaldı," diye hırçın bir şekilde söylüyorum.

İtirafımın ardından dilimde acı bir tat bırakan bir küfür dökülüyor ve masamın üzerine kollarımın üzerine yaslanıyorum. Molly saatler önce yatmıştı ve ben, olaydan beş gün geçmiş olmasına rağmen, yine buradayım; ofisimde yalnız başıma oturmuş, viski yudumluyor ve Tate Miller'ın zihnimde çok fazla yer kaplamasına izin veriyorum.

İnkâr edeceğini bekliyordum, ki öyle de yaptı. Ama beklemediğim şey, bir çocuk hayvan dergisi ve işten çıkarken bana vermesi için Cliff'e

bırakılmış el yazısıyla yazılmış bir nottu. Notta Molly'nin çok sevdiği mantarlı ve trüflü makarnanın tarifi vardı. Tate imzalamamıştı ama ondan gelmişti. Hatta üzerinde o lanet kakao tozunun lekeleri bile vardı. Onu o küçük pembe tişörtüyle yazarken hayal edebiliyorum. Sanki içine dökülmüş gibi kıvrımlarını saran o tişörtle.

Kendi çıkarını düşünen bir kadına karşı beklenmedik ve geçici bir çekime kapılıp kalmama izin verdiğim için tam bir aptalım.

Belki de kızıma karşı sergilediği davranışlar da tamamen sahteydi.

Kahretsin, bu düşünce beni kayıp herhangi bir aptal yüzükten daha çok sinirlendiriyor.

"Kahretsin. Onu yakaladığında ne dedi?" diye soruyor Rafe.

"Hiçbir şey söylemedi. Onu aldığını görmedim ama kutunun boş olduğunu gördüm." Bardağımı kaldırıp bir yudum viski içtim. "Joan hastaydı, ama asla böyle bir şey yapmazdı. Yıllardır sorunsuz bir şekilde benim için çalışıyor. Aile dışında burada olan tek kişi Tate." Adını sanki asit yutuyormuş gibi tükürdüm.

"Kameralar mı?" Rafe kaşlarını çatarak sordu.

"Hayır, güvenlik sistemi kapalıydı," diye homurdandım.

Yine aptalca bir hata yaptım. Dersimi aldım, ortalıkta kızıl saçlı hırsızlar varken sistem güncellemesi yapmamalıyım.

"Peki ne yapacaksınız?"

"Sigortadan karşıla." diye sııttım.

Rafe kıkırdadı. "Priminiz artacak."

"Defol git." Derin bir iç çekerek bardağımı yere bıraktım ve elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Bu hafta tam bir felaketti. Tek olumlu yanı Fabienne ile işin neredeyse bitmiş olması."

Rafe de "Evet, öyle," diye onaylıyor. "Bizim tarafımızda devralma için her şey hazır."

"Teşekkür ederim," diye yanıtlıyorum.

"Yani sorun sadece çocuk bakıcısının hırsızlığı değilse, sizi rahatsız eden başka neler var?"

Dün babamla yaptığım konuşmayı ve şehre kimlerin döndüğü haberini hatırlarken dilimi dişlerimin kenarlarında gezdiriyorum.

"Sinclair'in arabası harap olmuş ve tehditler alıyor. Babam, evden çıktığı her an Denver'ı ona emanet etti," diye anlattım Rafe'e.

"Kahretsin. Ciddi görünüyor."

“Belki. Babam, bunun Neil'in New York'a dönmesiyle bir ilgisi olabileceği fikrine kapılmış durumda.”

“Neil mi?” Rafe sözlerimi düşünürken elini çenesinin üzerinde gezdiriyor. “Annenin ilişki yaşadığı adam o, değil mi?”

"Öyle."

Ellerimi sandalyemin kollarına doladım, sıkıca kavradım ve onları Neil'in boynu olarak hayal ettim. Annemin ölümünden önceki aylarda ilk aşkıyla yaşadığı kirli ilişkiden en az onun kadar sorumlu olduğunu biliyordum. Ama gerçek şu ki, ölümünden sonra geride bıraktıkları tüm o iğrenç kanıtları bulduktan sonra babamın gözlerindeki acıdan sorumlu olan adam oydu. Annemle babamın birbirlerine delicesine aşık olmadıklarını biliyordum. Birlikte olmayı bilinçli bir şekilde seçen, bunun iyi bir seçim olduğunu ve mantıklı olduğunu düşünen, birbirlerinden ayrı yaşayamayacakları için değil, bir çifti tanırım. Claudia ile de tam olarak böyleydin.

Masamın üzerinde duran boş yüzük kutusuna dik dik bakıyorum. Tate'i işe aldığım da yaptığım hatayı bir daha yapmaya gücümün yetmeyeceğini hatırlatması için buraya koydum.

“Neden burada olduğunu bilmiyoruz. Ama bilene kadar babam hiçbir riske girmek istemiyor. Onun olduğundan emin değilim. Sinclair'in itiraf edeceğinden çok daha uzun süredir devam ettiğini düşünüyorum. Sanırım endişelenmememiz için bunu saklıyor.”

“Kız kardeşler.” Rafe neşeli bir gülümsemeyle başını salladı. Üç erkek kardeşi ve bir kız kardeşi var. Eğer birinin kardeşleri varsa, o da kendisidir.

"Evet."

Neil'in yeniden ortaya çıkması muhtemelen bir tesadüf. Ama yanılıyor da olabilirim. İnsanlar bencil ve yıkıcı olabiliyor. Aklım hemen Natasha'ya gidiyor. Haftalardır ondan haber alamadım. Umarım böyle devam eder.

"Bana ilginç bir şey anlat. Sigorta hakkında saçma sapan bir şey değil. Beni oyalayacak bir şey," diye mırıldanıyorum.

Rafe derin bir nefes aldıktan sonra ağır bir iç çekişle nefesini verdi. "Birinden hoşlanıyorum... ve o da kız kardeşimin en yakın arkadaşı."

“Ne?” Ona dik dik bakıyorum. Bu Rafe. Hiçbir kadınla birkaç haftadan fazla çıkmayan bir adam. Ve bu bile iyimser bir ifade. Milyarlarca dolarlık şirketinden başka hiçbir şeye ya da kimseye ciddi anlamda ilgi duyduğunu hiç görmedim.

Yüzünü buruşturdu. "Biliyorum. Daha da kötüsü, benden on üç yaş küçük, ağzı bozuk ve kötü huylu biri ve onu düşünmeden duramıyorum."

Sandalyeme yaslandım, dudaklarım kıvrıldı, açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi bu dikkat dağıtıcı şeye kendimi kaptırdım.

"Onunla mı yattın?"

"Tabii ki de sevmedim," diye kekeleydi Rafe. "Aurora, Dove'un arkadaşı ve... ondan hoşlanmamam bile gerekirdi..." Nefesini dışarı verdi, sonra gözleri parladı. "Bir moda vlogu var. Kendini çeşitli kıyafetler denerken filme alıyor... elbiseler, etekler..."

"Tahmin edeyim mi? Her gün izlediğin bir şey haline geldi?" Boğazımdan gelen boğuk bir kahkaha attım ve bu iyi hissettirdi.

"Komik değil, aptal herif," diye homurdandı Rafe. "Hayatımı mahvediyor. Artık onunla olmadığı için seksin bile tadını çıkaramıyorum."

Eğlencemi bastırıyorum. Çünkü Rafe'in sahip olamayacağı genç bir kadına duyduğu şehvet düşüncesi ne kadar eğlenceli olsa da, içimde ona karşı bir nebze de olsa acıma duygusu birikiyor. Zavallı herif, işin bitti, bunu gözlerinden anlıyorum. Birine aşık olmanın sadece sorunlara yol açmasının bir başka nedeni de bu.

Rafe telefonu kapatmadan önce biraz daha sohbet ediyoruz ve ben de Molly'nin odasına gidip halini kontrol ediyorum.

Yastığına yayılmış, gece lambasının ışığında parıldayan küçük koyu bukleleri görünce kalbim sevinçle doldu. Yanına gidip alnına bir öpücük kondurdum. Uykusundan hiç kıpırdamadı.

"Tatlı rüyalar, sevgilim," diye fısıldıyorum.

Çok sevdiği kaşifler kitabı yatağının yanındaki yerde duruyor. Onu alıp kapağındaki çizgi film karakterine bakıyorum.

"Bunu ona okumanı çok isterdi," diye mırıldanıyorum, sanki kardeşim beni duyabiliyormuş gibi.

Ama o asla cevap vermez. Ölüler cevap vermez.

Kitabı komodinin üzerine koyarken, Molly'nin orada bıraktığı Barbie bebeğe gözüm takıldı. Pembe dudaklı gülümsemesi ve bembeyaz dişleriyle bana ışılıyordu.

Bileğinde Claudia'nın yüzüğü var.

"Ne oluyor be?"

Bebeği kaldırıp kolundaki yüzüğü çıkarıyorum ve göz hizasına getiriyorum. Barbie alaycı bir şekilde sırtıyor ve bakışlarım oturduğu resme kayıyor.

Aniden midem bulandı. Bu, Tate'in Molly'yi ilk gördüğü zaman ofisimde çizdiği resimdi. Resimde iki figür vardı. İkisinin de geniş bir sırtışı vardı. Küçük olanın saçları koyu renkli kıvrımlardı. Daha büyük olanın ise pembe giymiş, kızıl saçlı bir figürü vardı. Kızıl saçlı olanın kolunda, ortasında mücevher gibi açık mavi bir leke olan bir karalama vardı.

Tate'in akşam yemeğinden sonra tezgahı toplarkenki görüntüleri aklıma gelince midem bulanıyor. Tezgahı silerken bileziğinin çıkardığı sese şahit olmuştu. Target'ın indirim reyonundan alınmış gibi duran, gösterişli bir şeydi; ortasında büyük bir şeffaf plastik parça, gümüş bir bileziğe takılıydı.

Arkama dönüp huzur içinde uyuyan kızıma bakıyorum.

"Ben ne yaptım böyle?"

TATE

ZİL ÇALARAKEN VE SULLİVAN SANKİ MEKANIN SAHİBİYİMİŞ GİBİ İÇERİ girerken Ashley, "Ona günlerini göster, kızım," diye fısıldadı.

O mesajları göndereli günler oldu. Ne istiyor bu herif?

O sıradaki beklemeden doğrudan, bir müşteriden ödeme aldığım tezgaha doğru yürürken, sırtımı dikleştirdim.

"Tate. Konuşmamız gerekiyor."

Soğuk mavi gözleri yüzüme dikildi, ama ben adama kısa bir bakıştan fazlasını atmadan gülümsedim ve kart makinesini geri aldım.

"İçeceğiniz birkaç dakika içinde hazır olacak."

Adam, cömert bir bahşiş kavanozuna atmadan önce beni baştan aşağı hızlıca süzerek, "Teşekkürler," diye yanıtladı.

"Tate." Sullivan tekrar deniyor ama ben bakışlarımı ileriye dikiyorum.

"Sıradaki kim?"

Çiftin gözleri menü tahtasına kilitlenmiş, hâlâ karar veremiyorlar.

Sullivan sesini alçaltarak, "Tate," dedi. "Seni aradım. Ulaşamadım. Beni engelledin mi?"

Burnumu çektim. Bir daha ararsa diye onu engelleme zahmetine gireceğimi düşünüyorsa, ne kadar da kendini beğenmiş biriymiş.

"Neden arıyordunuz?" Öne bakmaya devam ediyorum ama bekleyen sırayı fark ederek sesimi alçaltıyorum. "Bu sefer beni ne çalmakla suçlayacaksınız? İnsanlık onurunuzu kaybettiğinize göre, bu açıkça sizin onurunuz değil."

Sonunda ona baktım ve gözleri, enseme yakacak kadar yoğun bir bakışla beni olduğum yerde mıhlıyacak gibiydi.

“Ben...” Şakağında bir damar atıyor, sanki kelimeleri söylemekte zorlanıyor. “Özür dilerim. Biliyorum, almadın.”

“Bunu size bir hafta önce söylemiştim,” diye yanıtlıyorum, dikkatimi sipariş vermeye hazırlanan çifte çevirerek.

Kendini kim sanıyor bu adam? Buraya böyle izinsiz giriyor. Özürünü öylece kabul etmemi mi bekliyor? Sanki onun yaptıkları yüzünden günlerce kendimi berbat hissetmemiş ve uyuyamamışım gibi.

“Tate mi?” Sullivan müşterilerin önündeki tezgâhın üzerinden eğildi ve ben ona dik dik baktım.

"Bir sınır var," diye tısladım.

Gözleri kısıldı ve burun delikleri genişledi. "Pekala," diye zorla söyledi. Arkasını dönüp sıranın arkasına yürüdü, sonra lacivert takım elbisesiyle, kollarını kavuşturmuş ve bacaklarını açmış, kibirli bir ukala duruşuyla orada dikildi.

Ashley içecekleri hazırlarken homurdanmalarını ve alaycı sözlerini dinleyerek servis yapmaya devam ediyorum. Sullivan, Ashley'nin ona fırlattığı ölümcül bakışlardan etkilenmemiş gibi görünüyor. Önünde sadece bir kişi kalana kadar gözleri bana dikili kalıyor.

Kadına hizmet ederken acele etmeden, gün için planları hakkında uzun uzun sohbet ettim ve onunla etkileşimimi olabildiğince uzattım. Kadın sonunda uzaklaştığında Sullivan'ın kaşları o kadar derin bir şekilde kırışmıştı ki, kafatasını göremediğime şaşırdım.

“Tate—”

"Ne olacak?" diye soruyorum, yapmacık bir gülümsemeyle.

Çenesindeki bir kas seğirdi ve cüzdanına uzanıp kartını çıkardı. "Her zamanki gibi."

"Özür dilerim, o nedir?"

Ashley arkamdan homurdanıyor ve Sullivan sanki limon emmiş gibi dudaklarını büzüyor. Eskiden ondan nasıl çekindiğimi düşünün. Onun yanında çok sessizdim. Hiç kendim gibi değildim. Onu baskıcı ve konuşması zor buluyordum. Açıkçası kaba. Onun yanında kendimi çok yabancı hissediyordum. Ama artık onun benim hakkımdaki düşünceleri umurumda değil, çünkü bana hırsız diyerek hakkımdaki düşüncelerinin daha da alçalamayacağını zaten gösterdi.

Çalmak istediğim tek şey, onun aşırı şişmiş egosunun beni kolayca affedeceğim yanılgısına kapılması.

"Latte, çift shot lütfen," diyor dişlerini sıkarak.

Kart makinesini uzatıyorum, o da ödeme yapıyor.

"En sonda hazır olacak," diyorum ona.

Ashley belirgin bir şekilde öksürdü ve adam kaşını kaldırdıktan sonra cüzdanından saymadan bir tomar banknot çıkarıp bahşiş kutusuna attı.

Ona içecek hazırlamaya başlıyorum.

"Tate?"

"Özür dilerim. Süt köpürtücünün sesinden seni duyamıyorum." Gözlerine bakarak düğmeye bastım ve ağzını açtığı anda sözünü kestim.

Ellerini beline koymuş, içeceğini hazırlamamı beklerken bir şeyler mırıldanıyor.

Ashley, servis sırasını devralmak için yanımdan geçerken fısıldayarak, "Kakao penis," dedi.

"Beni engelleme gerekmiyordu," diye homurdanıyor Sullivan, ben bardağını tezgâhın üzerine koyup kakaoyu alırken.

"Hayır, değiştirmedim. Numaramı başka bir nedenle değiştirdim. Dünya senin etrafında dönmüyor."

Kaşları çatıldı. Eminim daha önce kimse onunla böyle konuşmamıştır. Yanlarında hâlâ garip bir hal alma ihtimalim olsa da, bu durum omurgamda bir heyecan dalgası yaratıyor. Elimde değil. Şu anki gibi sana baktığında, insanı tedirgin ediyor. Çok... yoğun.

"Pekala," diye dişlerini sıktı. "Sebebi ne olursa olsun, yenisine ihtiyacım var. Geri dönmeni istiyorum."

Kakaoyu bir kenara bırakıp, tozsuz lattesini ona doğru kaydırıyorum. "Hayır."

"Hayır mı?" Sanki beni doğru duymamış gibi kekeledi. "Özür diledim, çünkü gerçekten özür diliyorum. Özür dilerim Tate. Yanlış yaptım."

Daha da yaklaşıyor ve onun tüm dikkati üzerimde olduğu için istemsizce titreme isteğini bastırmak zorunda kalıyorum.

"Özürünüzü takdir ediyorum, ancak cevabım hâlâ hayır. Beni bir suçlu gibi, aşağılık bir yalancı gibi hissettirdiniz."

Çenesi seğiriyor ve dikkati kahvesine takılıyor. Ama elimi geri çektiğimde, bakışları elimi takip ediyor. Baktığı kahve değil, bilekliğim. Elimi önlüğümün cebine sokup bekliyorum.

"Özür dilerim," diye tekrarladı yavaşça. "Lütfen, hatamın kızımı etkilemesine izin vermeyin."

Boğazım düğümlenirken ona bakıyorum.

"Şimdi, yeni numaranı alabilir miyim?" Kaşlarından birini soru işaretiyle kaldırdı ve nefesim kesildi. Mavi gözleri gözlerime dikildi, ayak parmaklarımdan tepeme kadar her yerimi ısıttı.

"Hayır, asla!" diye çıkıştı Ashley, ben pes etmeden önce. "O sevimli küçük kızı pazarlık kozu olarak kullanma. Tate'in yeni numarasını mı istiyorsun? Dostum, bunu hak edebilirsin." Sullivan'ın lattesini kaptı ve üzerine dağınık bir şekilde bir rakam yazdı. "İşte!" diye ilan etti. "Birincisi bu. Başka bir içki al ve kibarca rica et, belki bir tane daha alırsın."

Sullivan gözlerime bakıyor ve çenesini acı çekiyormuş gibi sıkıyor. Boğazını temizliyor, sonra sakince cüzdanını çıkarıp Ashley'e kartını uzatıyor, hâlâ sadece bana bakıyor.

"Herkesin emirlerini buraya yazın."

Sıraya şöyle bir göz attım. Bekleyen insanlar var ve kapıdan daha fazla kişi giriyor.

"Madem ısrar ediyorsun." Ashley, elinden kartı alırken yapmacık bir gülümsemeyle ona baktı.

Sullivan bir kenarda, ellerini pantolonunun içine sokmuş, yüzünde somurtkan bir ifadeyle dururken, Ashley ve ben sırayı boşaltmak için harekete geçiyoruz. Çenesini kaldırıyor, kakao tozu üzerinde duran bir sonraki içeceği hazırlarken tüm dikkati ona odaklanmış durumda.

"Aa, şuna bakın! Bitti." Ashley, toz bezini elimden alırken ve boşmuş gibi sallayarak sahte bir özür diler gibi gülümsedi.

Sullivan dişlerini sıkarak, keskin çenesini tezgahın üzerindeki başka bir toz bezine doğru uzattı ve "Şunu kullan," dedi. Ashley dirseğiyle bezi yere düşürdü ve kapağı fırlatarak tozun dökülmesine neden oldu.

"Üzgünüm. Sanırım başka bir gün tekrar gelmeniz gerekecek." Kartı ona uzattı.

Gülsem mi ağlasam mı bilemiyorum. Ona karşı durduğum için içimden kendimi tebrik ediyorum ama Ashley'nin sahip olduğu cesarete sahip değilim.

Hiçbir şey söylemiyor ama şakağındaki damar patlayacak gibi görünüyor. Yavaşça bardağının kapağını kapatıyor, sonra da bekleyen müşteri sırasına dönüyor.

"İçeceklerinizin tadını çıkarın," diyor yumuşak bir sesle.

Ona bakıyorum, benimle konuşmasını bekliyorum. Gözleri kısılıyor, bardağı dudaklarına götürüyor ve bir yudum alıyor, gözlerini benden ayırmadan. Kalın boynundaki kaslar kasılıyor, sonra bardağı indiriyor ve dudaklarının mükemmel yay şeklindeki kıvrımından hafif bir köpük izini yalıyor.

Gözlerinde bir parıltı belirir, ama tek kelime etmeden arkasını dönüp dışarı çıkar.

SULLIVAN

“TOPLANTIDAYKEN BABAN ARADI. BU AKŞAM HER ZAMANKİ planlarının olup olmadığını öğrenmek istedi.”

Cara, ofisimin kapısında dururken, köşedeki çöp kutusuna ve içindeki giderek artan paket kahve bardaklarına dikkatini veriyor.

Bugün Perşembe. Babam, Molly'yi bu gece yatıya bırakıp bırakmayacağını merak ediyordur. Lanceford'daki her zamanki Perşembe gecesi aktivitelerime katılalı birkaç hafta oldu. Natasha'nın araması, Fabienne ile olan anlaşma, ardından Tate'i işe almak ve bununla birlikte gelen tüm sorunlar... bunların hepsi, oraya gitmeyi aklımdan bile geçirmeme neden oldu.

"Onu geri arayacağım," diye yanıtlıyorum e-posta yazmaya devam ederken.

Cara'nın sürekli orada bulunması beni başımı kaldırmaya itiyor ve o da kısa süreli göz temasımızı masama yaklaşma daveti olarak algılıyor.

Şehrin tüm ihtişamını sergileyen yerden tavana uzanan pencerelerden dışarı bakarken, "Ofisinizi çok beğendim," diye mırıldandı. "Masayı çevirip manzaraya bakacak şekilde yerleştirmelisiniz. Buradan manzara inanılmaz."

Onu görmezden geliyorum. Bunu asla yapmayacağımı bilecek kadar uzun süredir burada. Masamın konumu, Molly buradayken oynadığı karşı ofisi doğrudan görmemi sağlıyor.

Cara masanın etrafından dolaşp yanıma geldi ve kalçasını cam masaya yasladı. Güçlü, misk kokulu parfümü bulut gibi etrafını sarıyordu ve biraz daha yaklaştı.

"İyi misin? Gergin görünüyorsun?"

Yazmayı bırakıp sinirli bir şekilde iç çektim.

"Yardımcı olabilirim. Masaj konusunda iyiyim. Bir kurs aldım." Elini omzuma koydu ve tişörtümün üzerinden hafifçe sıktı.

"Bayan Miller'ın yeni numarasını biliyor musunuz?"

"Kahveci kız mı?" Burnunu kırıştırdı. "Hayır, neden—"

"O halde işinize geri dönebilirsiniz. Çıkarken kapıyı kapatın."

Elini hemen geri çekti ve utanç içinde kısa bir nefes alıp kendini topladı. "Elbette, Bay Beaufort. Lütfen beni mazur görün."

Kapı arkasından tık diye kapanıyor ve ben de koltuğuma geri çöküp parmaklarımı çenemin altında birleştiriyorum. Umarım Arabella yakında işe döner. Bu iki sorunu çözecek. Birincisi, Cara gidecek ve artık ofisimde diz çöküp bana oral seks teklif edip etmeyeceğini sorgulamayacağım. Bir çalışanla asla aşmayacağım bir sınır bu. Lanceford'daki süiti bir sebeple aldım. İkincisi, Bayan Miller benimle bu aptalca kahve bingo oyununu oynamaya kararlı olduğundan, Molly'ye kimin yardım edebileceğini düşünmeme gerek kalmayacak.

Beş gün. Beş rakam. Hafta sonu hariç, çünkü nöbette değildi. Cliff'ten arabayla gelip kontrol etmesini rica ettim.

Telefon numarasının tamamını bulmadan önce son iki rakama kaldım. Patronu zaten ofis ve cep telefonu numaralarını sabit hatlarından engellemiş, bu yüzden onunla birlikte hareket etmek zorunda kaldım. Keşke binalarını satın alsaydım. O zaman numaramın engelini kaldırmak zorunda kalırlardı. Ama evrak işleri çok uzun sürerdi.

Onu şimdi geri istiyorum.

Parmaklarımı dudaklarımın üzerinde gezdirip masamdaki telefona bakıyorum. O son iki rakam ne anlama geliyor? Yüz olası kombinasyon mu? Ve bu da, daha önce topladığım numaraların doğru sırada verilmiş olması şartıyla.

Bir sonraki toplantımın başlamasına yirmi dakika kaldı.

Öne doğru eğilip telefonu alıyorum ve ezberlediğim ilk beş rakamı tuşluyorum.

Cliff arka kapıyı açarken ben de boğazımı temizledim.

Elli yedi dakika, sayısız yanlış numara, telefonu kapatmadan önce bana küfreden üç adam, geri ararsam ölüm tehdidi ve evcil papağanının bağırsak hareketleri hakkında on bir dakika boyunca beni oyalayan yalnız bir kadın.

Ama başardım.

Buradayım.

O burada.

Onu geri istiyordum. Ve onu geri alana kadar da durmayacaktım.

Arka koltuğa otururken, Cliff'e teşekkür ederken, onun kokusu ilk önce burnuma geldi. Mavi gözleri benimkilerden kaçınıyor, sanki kızımı görmeyi bekliyormuş gibi arka koltuğu tarıyordu. Ama bu akşam yine babam ve Halliday ile birlikteydi. Babam ne yaptığımı söylediğimde kıkırdadı. Kiminle olduğumu bilmiyor, sadece bir kadınla birlikte olduğumu ve perşembe değil cuma akşamı olduğunu biliyor. Bu, Molly'ye gece boyunca bakmayı gönüllü olarak üstlenmesi için fazlasıyla yeterli görünüyordu.

"Molly büyükbabasıyla birlikte."

"Ah."

Dün nihayet numarasını doğru bulduğumda ve telefonumu açtığımda Tate'in sesindeki meydan okuma kaybolmuştu. Onun yerine, ondan daha alışkın olduğum tereddüt gelmişti. Masum olduğunu nereden bildiğimi sordu ve ben de yüzüğü bulduğumu söyledim. Yüzüğü her zaman sakladığım yerde olduğunu, ama kendi aptallığım yüzünden onu göremediğimi anlattım.

Yanlış olmaktan nefret ettiğimi ve nadiren özür dilediğimi itiraf ettim, ancak fırsat bulana kadar aramaya devam edecektim.

"Şık bir şey giymemi söylemiştin. Ben de sen iş yemeğine giderken Molly'ye göz kulak olacağımı sanıyordum?" Gözleri benimkine kaydı ve göğsüme keskin bir şey saplandı, sonra kayboldu.

Kapı koluna uzanıyor, sanki dışarı çıkacakmış gibi.

"Tate, lütfen."

Sesimdeki gizlenemeyen umutsuzluk tonu beni şaşırttı ve o arkasını dönüp sonunda bana düzgünce baktığında boğazımı temizledim.

Dün nihayet telefonda ona ulaşabildiğimde tekrar özür diledim. Enerjisinin tükendiğini, sesindeki öfkenin neredeyse tamamen kaybolduğunu ve yerini yenilgiyi andıran bir tona bıraktığını hissedebiliyordum. Bir köpekbalığı gibi avını avlar gibi üzerine çullandım.

Onu geri istiyordum. Ve onu geri alana kadar o aramayı sonlandırmayacaktım.

"Size karşı davranışımın, kendimi nasıl davranmak istediğimle örtüşmediğini kabul ediyorum," diyorum. Boğazım jilet dolu gibi hissediyor. "Bu gece bunun için bir kez daha özür diliyorum. Ve umarım bundan sonra yetişkinler gibi yolumuza devam edebiliriz."

"Beni senden hırsızlık yapmakla suçladın." diye alaycı bir şekilde söylendi, koltuğunda kaskatı bir şekilde oturarak.

Cliff akşam trafiğine karışıp yola koyulurken göğsüm rahatladı. Artık çıkamaz.

Gözlerimi topuklu ayakkabılarına indirdim, sonra da onları yavaşça çıplak bacaklarından yukarı, önden çaprazlama geçen ve her iki göğsünü de saran siyah kadife elbisenin üzerinden geçirdim.

"Yaptığım için kendimden gerçekten hayal kırıklığına uğradığım bir hata," diyorum içtenlikle, onu yavaşça süzmeye devam ederken. "Çok güzel görünüyorsunuz. Bu elbise size çok yakışıyor."

Gözleri kocaman açıldı, yanaklarında iki küçük allık lekesi belirdi. "Yani, çok büyük olduğum için dikkat dağıtıcı değil mi demek istiyorsun?"

Sesinde bir güvensizlik seziliyor, ama çoğunlukla gizlemeye çalışsa da, artık bildiğim o enerjik tavır da buna karışmış durumda.

"Yanlış hatırlamıyorsam, üniformanızın 'çok büyük' olduğu için dikkat dağıtıcı olduğunu hiçbir zaman söylemedim."

"Mm," diye mırıldandı.

Onunla konuşurken çenesini kavrayıp gözlerinin bana bakmasını sağlama isteği, boğazımı yumruk gibi sıkıyor.

"Sanırım sözlerim uygunsuz tepkilere yol açtı," diye ekledim.

"Bu ne demek ki?" Dikkatini bana çevirdi ve kafamdaki uyarı sirenlerinin bana başka yöne bakmamı söylemesini görmezden geldim.

İnce düşünceden yoksun olup olmadığımı umursamadan, onu tekrar süzdüm. Bu gece tam bir şölen. Kusursuz kıvrımları, gözlerinde yeni bir ateş, her geçen saniye daha da çekici hale gelen, baştan çıkarıcı bir çiçek kokusu.

Dudaklarımı ıslattım. "Bu, patron ve çalışan arasında uygunsuz tepkilere yol açan şeyler anlamına geliyor."

Kırmızıya boyanmış dudakları aralandı ve gözleri kasıklarına indi, ardından mantıksız bir düşüncüyü kovuyormuş gibi kaşlarını çattı. Sonra dikkatini kucağındaki kavuşturulmuş ellerine verdi.

"Bu akşam seni bir içki içmeye davet etmeme razı olduğun için teşekkür ederim," diyorum içtenlikle.

"Bir içki mi? Demek bunu yapıyoruz? Pek bir seçeneğim yoktu. Molly'nin bana ihtiyacı olduğunu düşündüm. Eğer..." Bana hızlıca baktı, sonra aynı hızla gözlerini kaçırdı. İçini çekti. "Gerçekten beni mi soruyor? Yoksa bu gece gelmemi sağlamak için bir oyun muydu?"

"Soruyor," diye itiraf ediyorum, kızımın her kahve fincanı veya tavşan gördüğünde işaret etmesinden nefret etsem de, sesi umutla yükseliyor, "Tate'i görüyor muyuz?" diyor.

İnsanların duygularını kendi isteklerimi elde etmek için manipüle etmeyi alışkanlık haline getirmem ama Tate'e ulaşmanın tek yolunun Molly aracılığıyla olduğunu varsaymakta haklıydım. Molly ona ısındı. Ve yeni birini işe almak için vaktim yok. Molly olmasaydı, Tate'in geri dönmeyi asla kabul etmeyeceğini çok iyi biliyorum.

Sonunda telefonda ona ulaştığımda, benim isteyeceğim gibi daha fazla para istemedi. Sadece geri dönerse ona saygılı davranmamı talep etti.

Keşke parayı isteseydi. Kızımı ne kadar çok sevdiğini ve Molly'nin de ona karşılık olarak ne kadar değer verdiğini bilmektense bu daha kolay olurdu.

Bu farkındalık bana dev bir neon tabela gibi çarptı.

Ama o konuyu daha sonra açarım.

Şu anda ona ihtiyacım var. Bu yüzden ne kadar saygılı olabileceğimi yakında öğrenecek.

Araba kenara çekiliyor ve ben iniyorum, Cliff de aynı şeyi yapıyor ve Tate'in kapısını onun için açıyor. Kapısının önünde elim uzanmış, ona yardım etmeye hazır bir şekilde bekliyorum.

Elimi bir timsahın çenesiymiş gibi bir an inceliyor, sonra parmaklarını avucumun üzerinde gezdiriyor. Arabadan inmesine yardım ediyorum.

"Müziği sever misin?"

Göz bebekleri genişledi ve hızla nefes aldı. "Müzik?"

"Özellikle piyano."

"E-evet." Gözleri arkamdaki binaya kaydı ve kaşları çatıldı.

"Güzel." Cliff'e başımı sallayarak onu gönderdim. Çağırdığımda daha sonra geri dönecek.

Elimi Tate'in belinin alt kısmına kaydırıp onu girişe doğru yönlendirdim. "Burası babamın kulübü. Kundaklama saldırısından sonra yeniden açıldı. Yeni dekoru gören ilk kişilerden birisin."

Kapıcı, altın kulplu büyük kapıyı bizim için açıyor ve ben Tate'i loş ışıklı koridora doğru sürüklüyorum. Koridorun sonundaki bir başka kapıcı da bizim için kapıyı açıyor ve ana bara giriyoruz.

"Aman Tanrım!" diye haykırdı.

Parmaklarım belinin alt kısmına bastırıyor ve onun tepkisine dudaklarımın seğirmesini engelleyemiyorum. Bunu hak ediyor. Yeniden modellemeyi üstlenen tasarım şirketi olağanüstü bir iş çıkarmış.

Büyüleyici otuzlu yıllar havası taşıyan bu oda, adeta bir film setine adım atmak gibi. Bir duvar boyunca uzanan, arkasında dumanlı cam bir duvar bulunan uzun bir bar ve kadife koltuklu samimi masalar, aralarında konuşmaların gizliliğini koruyacak kadar boşluk bırakılarak odanın çeşitli yerlerine stratejik olarak yerleştirilmiş.

Seasons'ta gizlilik her şeyden önemlidir. Başkanlar burada içki içer. Kraliyet ailesi burada içki içer. Alanlarında en iyiler burada içki içer. Babam, her hareketinin izlenmesinden ve incelenmesinden rahatsız olanlar için güvenli bir sığınak yarattı. Burada, her türlü kısıtlamadan özgürler.

Burada kendilerini müziğin içine bırakıp sadece kendileri olabilirler.

Tate'i sahnenin yakınındaki mum ışığıyla aydınlatılmış bir köşede bulunan bir masaya doğru yönlendiriyorum. Başını çevirerek yukarıdaki avizelere hayranlıkla bakıyor, ancak onu olduğu yerde durduran şey sahnedeki büyük piyano oluyor.

Kadın, büyülenmiş bir şekilde oturma alanının ortasında duruyor, gözleri Vincent'in ustalıkla çaldığı Debussy eserine kilitlenmiş durumda.

"O muhteşem," diye fısıldadı.

"Kendisi stüdyomuzun piyanisti. Julliard'da eğitim gördü."

Ayakta durup izliyoruz. Tate adeta bir trans halinde ve ancak Vincent son notaları çaldıktan sonra masamıza kadar olan yolun geri kalanında bana yol göstermeme izin veriyor.

"Burası gerçekten çok güzel. Sanki bir rüya gibi," diyor, ben onun için koltuğu çekerken etrafına bakarak.

"Bu babamın vizyonuydu. Ona sizin söylediğinizi ileteceğim, memnun olacaktır."

İçecek siparişi veriyoruz ve garson içecekleri getirene kadar Tate ile konuşmuyorum. O, Vincent'in çaldığı başka bir şarkıyı dinlerken kendi dünyasına dalmış durumda. Müziğin yükselişleriyle birlikte nefesinin kesilmesi ve sanki doğrudan ruhuna hitap ediyormuş gibi gözlerinin yaşarması beni büyüledi.

Kadınların zevk aldıkları anlardaki yüz ifadelerini görmeye alışkınım.
Ancak Tate'in vizyonu tamamen farklı.

Kadehlerimizi tokuştururken dikkatim onun bileğindeki plastik bilekliğe kayıyor.

"Biliyorum, buranın havasına uymuyor," diyor içeceğini yudumlarken, sonra da bileziği incelediğimi fark edince hızla bardağı bırakıp eliyle kapatıyor. Başparmağıyla nazikçe okşuyor. "Ama onu her zaman takıyorum. Annemle birlikteyken fuarda kazanmıştım. Ölmeden önce birlikte dışarı çıktığımız son gündü."

Tanrım, sandığımdan çok daha büyük bir pislikmişim.

Viskiyi bir yudumda içip bardağımı yere bıraktım. "Özür dilerim. Ona ne oldu?"

Tate bileziğini ovuştururken hüzünlü bir gülümsemeye, "Beyin kanaması. Hiçbir uyarı yoktu. Bir an buradaydı, bir sonraki an..." dedi ve omuz silkti.

"Bunun ne demek olduğunu anlıyorum."

Gözlerini yüzüme kaldırdı. "Elbette... annen ve erkek kardeşin. Çok üzgünüm. İnternette okudum." Basının ölümlerini sanki hasta bir eğlenceymiş gibi bir medya sirkine dönüştürdüğünü hatırlattığı için kendine kızmış gibi yüzünü buruşturdu. Sonrasında bir süre boyunca bunun bir sigorta örtbası mı yoksa benzer şekilde sinsi bir şey mi olduğu konusunda spekülasyonlar yaygındı. Birkaç hafta sonra, soruşturma yat yangınını bir kaza olarak ilan edince her şey yatıştı. Ne fazla ne eksik. Sadece korkunç, trajik bir kaza.

Bilinçsizce eğilip, elini bilekliğinden nazikçe kurtardım.

"Kız kardeşim, ona erkek kardeşimizi hatırlatan bir kolye takıyor. Kolyedeki elmas, onun küllerinden yapılmış."

Tate'in gözleri anlayışla parlıyor. "Onlara sahip olmakla aynı şey değil, ama kayıplarının acısını hissettiğiniz zamanlarda tutunacak bir şeyinizin olması yardımcı olabilir."

"Hiç beklemediğimiz bir anda ortaya çıkıyor, değil mi?"

Gözlerime bakıyor, sesi anlayışla dolu, yumuşak. "Evet, kesinlikle."

Vincent çalmaya devam ediyor ve Tate'in dinlerken yüzündeki genişleyen gülümsemeyi gözlemliyorum. Piyanoya dokunuşunu benim yerimde görmüştüm. Onu buraya getirmekle doğru yapmışım.

"Oynuyor musun?" diye soruyorum.

“Evet, biliyorum. Ama pek iyi değilim.” Bakışlarını Vincent'tan ayırıp benimkilerle buluşturdu. “Sen de biliyor musun?”

“Bazen,” diye yanıtlıyorum. “Bana mükemmel olduğum söylendi.”

O şaşkınlıkla gülmeye başlayınca ben de gülümsememi zor tuttum.

“Mükemmel” kelimesi v-a-i-n şeklinde mi yazılıyor acaba?”

Dudaklarımın hafifçe kıvrılmasına neden olacak kadar ufak bir gülümsemeye izin verdim. “Gördüğüm kadarıyla sen de ablamla aynı okulda imla eğitimi almışsın.”

Tate alt dudağını ısırdı ve kahkahası yumuşadı. “Sana karşılık veriyor, değil mi? Çok havalı biriymiş.”

“O.”

“Sadece müzik yapmıyorum.” Tate, kokteylinden bir yudum daha almadan önce utanmış gibi yüzünü buruşturuyor. “Şarkı yazmayı da seviyorum.”

“Siz yapıyorsunuz?”

“Evet. Bir keresinde neredeyse bir kız grubuna katılacaktım. Ta ki 'kalın bacaklarımın' albüm kapağında yer almaması gerektiğine karar verene kadar.”

“Kasvetli bacaklar mı?”

Omuz silkerek, gözlerime bakmaktan çekindi. “Onların sözleri, benim değil. Zayıf ve güzel olmalarını istediler.”

“İnce,” diye tekrarladım, gözlerim elbisesinin yakasından göğüslerinin dolgunluğuna kaydılar. Bakışlarımı yukarı doğru çekerken alt dudağımı dilimle yaladım.

“Aynen öyle. Yani olay buydu.” İçini çekiyor. “Yazdığım bir şarkıyı plak şirketlerine göndermeyi hep düşünüyorum. Ama babam işten çıkarıldı, sonra Brandon'la ilgili olaylar oldu ve ben de erteledim. Ama bu benim hayalim, o yüzden zamanı gelince tekrar başlayacağım.”

“Kariyerinizden vazgeçmek mi istiyorsunuz?”

Sanki komik bir şey söylemişim gibi tekrar gülüyor. Ama bu sefer şaka yapmıyorum. Öğretmen olmak yıllarca eğitim gerektiriyor ve Tate yirmili yaşlarının ortalarında olmalı. Çocukların hayatlarında ne kadar büyük bir etki yaratabileceğini henüz yeni yeni fark etmeye başlıyor.

“Ama bu konuda çok iyisin,” diye devam ediyorum. Onu ders verirken görmemiş olabilirim, ama Molly ile birlikteyken gördüm ve küçük kızımın ona sanki ayı o asmış gibi baktığını inkar edemem.

“Pekala.” Tate bana şaşkın bir şekilde baktı. “Teşekkür ederim sanırım.”

Viskimi alıp koltuğuma yaslandım ve onu inceledim. "Brandon kim?"

Göğsünün inmesi ve gözlerinin donuklaşması şüphemi doğruluyor.

"Ah, o beceriksiz eski sevgili," diyorum, bardağımı dudaklarıma götürüp bir yudum alırken.

Bardağı indirip parmaklarımın arasında sallanmasına izin verirken, Tate'in gözleri dudaklarıma dikildi; kolumu da koltuğun kenarına yasladım.

"Ne yaptı?"

Dudaklarını büzdü, sorumu düşündü. Gözlerindeki tereddüdü görebiliyorum. Benden hoşlanmıyor. Ve suçlamalarından sonra, muhtemelen bana da güvenmiyor. Ama bu akşamı Molly ile geçirmeyeceğini anladıktan sonra Cliff'in onu eve götürmesi konusunda ısrar etmemesi, içten içe benden hoşlandığının bir işareti. Bu akşam davetimi kabul etmenin, çalıştığı adam hakkında daha fazla şey öğrenmenin bir yolu olduğunu düşünebilir. Ama bu akşam, onun kadar benim için de önemli. Kızımın yanında olmasına izin verdiğim kadın hakkında daha fazla şey bilmem gerekiyor. Bir geçmiş kontrolünün bana söyleyebileceği şeyler değil. Formda yazmayacağı şeyler.

Tate Miller'ı neyin motive ettiğini bilmem gerekiyor. Neleri seviyor, nelere özlem duyuyor. Nelerden korkuyor? Kızımın onunla birlikteyken nelere maruz kalacağını bilmem gerekiyor.

"O..." Sanki cesarete ihtiyacı varmış gibi içeceğinden bir yudum alıyor. "Başka bir kadınla birlikte oluyordu ve ben de tam işlerini bitirirken onları yakaladım. Üstelik çok yüksek sesle. Benimle olduğundan çok daha hevesliydi."

Gözlerimi kısarak onu inceledim. "Bu, aldatmaktan daha mı çok rahatsız ediyor seni?"

"Hayır. Umurumda değil. Yani, neden umrumda olsun ki? Aldatanlar için bu zaten aşık, değil mi? Yeni kişi için daha çok çaba gösterirler."

Gözlerindeki ateş, altta yatan bir belirsizlik akıntısıyla sönük kalıyor.

"Onun çabalarından bahsetmiyordum. Demek istediğim, onun bu diğer kadınla seks yapmaktan seninle seks yapmaktan daha çok zevk aldığı açıkça belli olduğu için daha çok rahatsız oluyorsun," diye belirttim gayet sakın bir şekilde.

"Ne?" Bana sanki hayatında gördüğü en kaba adammışım gibi şaşkınlıkla bakıyor.

"Tate," dedim, bardağımı masaya koymak ve bacaklarımı aralayıp ön kollarımı onun gözlerinin içine doğru uzatarak, onunla dürüstçe konuşmaya

hazırlanırken. “Bu hafta işte kaç erkek sana numarasını bıraktı?”

Burnunu kırıştırdı. "Bu önemli değil..."

"Kaç tane?"

Kafası karışmış bir şekilde başını salladı. "Bilmiyorum. Belki on iki?"

"On iki," diye tekrarlardım yavaşça, bu sayı çenemi bir an sıkıkmama neden oldu. "Ve biliyor musun, o on ikiden kaç o pembe üniformanın altında nasıl görüldüğünü hayal ediyordu? Kaçı meme uçlarının daha çok pembe mi yoksa kahverengi mi olacağını merak ediyordu? Kaçı onları tadarken dillerinin ucunda nasıl hissedeceklerini düşünüyordu?" Sözlerim karşısında nefesleri düzensizleşirken gözlerimi göğüslerinin kabaran şişkinliğine indirdim.

"Onlardan kaçının, eğer onlara seninle sevişme fırsatı verseydin, cennete gidip tekrar dünyaya dönmüş gibi ne kadar yüksek sesle inleyeceklerini hayal ettiğini biliyor musun?"

"N-ne?" diye sordu, aniden durup ciddi yüzümü süzerek.

Yavaşça başımı sallayarak söylemek istediğimi iyice vurgulamaya çalıştım.

"Hepsi," diyorum. "Lanet olası her biri."

TATE

BİNAMIN MERDİVENLERİNİ ÇIKARKEN, "BENİ KAPIMA KADAR götürmenize gerek yoktu," diye itiraz ettim.

"Hangi erkek bir kadını kapısına kadar götürmez ki?" diye çıkıştı Sullivan, aksini öne sürmemden rahatsız olmuş bir ses tonuyla.

Omzumu çevirip ona baktım ve bana kaşlarını çattı. Cliff arabada bekliyordu ama sanki bir süre daha bekleyeceğini tahmin ediyormuş gibi motoru kapatmıştı.

"Başarısız eski sevgililer," diye ekliyorum hafif bir gülümsemeyle.

"Kesinlikle," diye hırıldadı Sullivan ve gözleri, bu akşamın başlarında Brandon'dan bahsettiğim zamanki gibi tehditkar bir soğukluk kazandı.

Bu akşam onunla geçirdiğim zaman... beklenmedikti. İlk defa onunla vakit geçirmek katlanılabilir geldi. Tamam, keyifliydi. Milyarder ukala modunda olmadığı zamanlarda gerçekten hoş ve ilginç biri. Akşamın büyük bir bölümünde müzik hakkında konuştuk. Piyano şarkıları konusunda çok bilgili ve en sevdiğim şarkıların birçoğunu çalmaktan keyif aldığı şarkılar olarak sıraladı.

Brandon hakkında bir daha konuşmadık. Sullivan'ın yorumları beni tuvalete gidip yüzüme soğuk su serpmeye zorladıktan sonra bir daha hiç konuşmadık. İltifat ediyordu. Bu bile beni sarsmaya yetmişti. Ama asıl sarsıcı olan, bakışlarının beni süzdüğü ve benimle sevişirken erkeklerin inlemelerinden bahsettiği anlardı.

O boğuk sesinden bu sözleri duyunca, yüzümdeki kızarıklığı fark etmeden önce aceleyle masadan kalktım. Daha önce tam olarak

anlamamıştım, ama şimdi anlıyorum.

Şimdi anlıyorum neden insanlar Sullivan Beaufort kaldırımında arabasından indiğinde durup ona bakıyorlar.

Çünkü onu ve seks fikrini aynı cümlede bir araya getirdiğinizde, artık bunu aklınızdan çıkaramazsınız.

Bahse girerim seni başka bir boyuta sürükler, sonra o yoğun mavi gözleriyle geri çeker ve kemiksiz bırakır.

Tuvaletten döndükten sonra, gözlerinin içine tekrar bakabilmeden önce iki kokteyl daha içtim. Belki de o sözleri sadece beni pohpohlamak için söylemişti. Onun için tekrar çalışmaya başlamamı kabul etmemi sağlamak için. Ama ne olursa olsun, bunları takdir ettim.

Çünkü o an, tüm dikkati bana odaklandığında, kendimi inanılmaz derecede değerli hissettim.

"Aman Tanrım!" diye bağırdım, ona bakmaktan dikkatim dağıldığı için merdivenlerde sendeledim.

Elini uzatıp belime sıkıca sararak beni desteklemeye çalıştı ama artık çok geçti. Çantamın içindekiler beton zemine saçıldı. Sullivan, beni saran ve karnımın üzerine bastırdığı parmaklarını esnetti. Sonra elini geri çekip yere saçılmış eşyaları toplamak için eğildi.

Elindeki plastik ilaç şişesini kaldırırken kaşları çatıldı.

"Teşekkür ederim." Onu elinden alıp, bir paket tampon, bir ruj ve bir saç fırçasıyla birlikte çantamın içine geri koydum.

Anahtarlarımla beceriksizce kapının önünü açtım, sonra rahatlamış bir şekilde ona döndüm.

"Evet, o benim. Güzel bir akşam için teşekkürler. Babanızın yeri gerçekten inanılmaz."

İçeri girmek için arkamı döndüm, ama Sullivan'ın eli, birkaç dakika önce karnıma yaptığı gibi, başımın üstündeki kapıya uzandı. Sanki beni takip edip içeri girecekmiş gibi kapıyı açık tuttu.

"Bundan sonrası iyiyim," diye inandırıcı olmayan bir şekilde mırıldanıyorum. Çünkü onunla akşamı geçirmeme ve damarlarımda dolaşan sayısız alkollü kokteylin verdiği cesarete rağmen, adam beni hâlâ tedirgin ediyor. Özellikle de gözleri bana dikildiğinde, tıpkı şimdi olduğu gibi, masmavi ve yoğun bakışlarıyla.

"Tate, kapınıza kadar," diyor.

"Elbette, kapıma kadar." Arabada oturan Cliffe şöyle bir baktım ve içeri girmeden önce ona hafifçe el salladım.

Sullivan'ın geniş vücutundan yayılan ısı, merdivenlerden yukarı doğru beni takip ederken omurgamı yalayan alevler gibi bir cehennem gibiydi.

“Üzgünüm, asansör yine bozuldu. Ama yeni bir ev sahibimiz var, önceki adamdan çok daha iyi. Bu yüzden eminim bir dahaki sefere tamir edilir. Gerçi buraya tekrar gelmenizi beklemiyorum. Yani, elbette gelebilirsiniz. Ama neden gelesiniz ki? Sonuçta siz benim patronumsunuz.”

Gözlerimi önümdeki merdivenlere dikiyorum, böylece Sullivan benim utandığımı görmesin. Kokteyllerin bana verdiği özgüven geçmeye başladı.

Daireme vardığımızda Sullivan yanımda yürüyor ve benden bir saniye önce kapımın önünde duruyor.

"Bunun ben olduğumu nereden biliyorsunuz?"

Yukarı bakıyorum ve o da yine o gözleriyle bana bakıyor. İş yerinde bana numaralarını veren adamlardan bahsettiği zamanki aynı ateşi taşıyor gözlerinde. Ona doğru eğilirken, olduğum yerde mıhllanmış gibi bakıyorum. Tıraş losyonunun nefesindeki viski iziyle karışmasıyla göz kapaklarım kendiliğinden kapanıyor. Çenemi yukarı kaldırıyorum, dudaklarının benimkilerle buluşup buluşmayacağını merak ediyorum. Ve bunu isteyip istemediğimi bile.

“Binanın sahibi Molly. Kiracıların listesi bende var.”

“Ne?” Gözlerim faltaşı gibi açıldı.

Sullivan arkamdaki kapıya kaşlarını çatarak yaklaştı ve kilitleri inceledi. "Sizin ve diğer dairelerin güvenlik sistemini yükselteceğiz."

Geri çekilerek aramızda tekrar mesafe yarattı. Gerçekten beni öpeceğini düşündüğüme inanamıyorum. Sullivan Milyarder Beaufort.

Tanrım, ne kadar aptalım.

“Molly’nin sahibi olduğunu mu kastediyorsun?”

“Onun için oluşturduğum ve yaşlanana kadar yöneteceğim bir yatırım portföyü var. Bana kurutma makinelerinizin bozuk olduğunu söylemiştiniz ve Cliff adresinizi biliyordu, bu yüzden baktım; ev sahibiniz binanın bakımını yapmıyorsa belki satmaya açık olabilir diye düşündüm.”

"Bütün bunları onun için mi yaptın?"

“Elbette. O benim kızım ve aile şirketinin dışında da maddi olarak istikrarlı olmasını istiyorum.”

“Bu mantıklı,” diyorum, sanki milyarlarca dolarlık bir imparatorluğu yönetmenin ve şehirdeki binaları Monopoly oyununda toplar gibi satın almanın nasıl bir şey olduğunu biliyormuşum gibi.

Sullivan, Molly'ye bir şey açıklıyormuş gibi sabırla ekliyor: "Bu mahalle sağlam bir yatırım. Bu sadece iş, Tate. Fazla anlam yükleme."

"Hayır, değildim." Gözlerimi ondan ayırıp anahtarımı kilide soktum. Buraya baktığında gördüğü şey buydu. Eskimiş kilitler. Köhne ve yenilenmeye ihtiyacı olan bir yer.

Kapıyı açıp içeri girdim ve ona doğru döndüm. İçeri girmeye çalışmadı ve midemdeki gerginlik rahatlamayla birlikte hafifledi... belki de biraz hayal kırıklığıyla birlikte.

"Kurutma makinelerini tamir ettiğiniz için teşekkür ederim. Artık kıyafetlerim küçülmeyecek."

Keşke ağzımdan çıkan sözleri anında geri alabilseydim. Çok konuşuyorum, yine ondan çekinmeye başladım. Bir hafta içinde onun yanında gergin olmaktan, ona kızmaya, onunla vakit geçirmekten keyif almaya, Molly için yaptığı her şeyden dolayı ona hayran kalmaya ve tekrar ondan çekinmeye kadar her şeyi yaşadım.

Başım ağrıyor.

"Hayır, uymayacaklar," diyor kaşlarını çatarak, gözleri elbisemin içinde bana doğru kayarken. "Hepsi mükemmel uyacak." Gözlerime bakmadan önce burun delikleri genişliyor. "İyi geceler, Tate."

Önemli bir yere gitmesi gerekiyormuş ve ben de onun vaktini fazlasıyla almışım gibi, koyu renk takım elbisesiyle hızla uzaklaşırken arkasından bakakalıyorum.

"İyi geceler, Sullivan," diye sesleniyorum.

Ama o çoktan gitti.

TATE

"PANDA!" DİYE SIRITTI MOLLY, TABAĞI ÖNÜNE KOYARKEN.

“Doğru. Pandalar.”

Küçük beyaz pirinç toplarının üzerindeki siyah kısımları yapmak için biraz deniz yosunu kullandım ve Molly'ye öğle yemeği olarak doğranmış sebze çubuklarıyla birlikte servis ettim. Geçtiğimiz hafta boyunca Sullivan için birkaç kez ona baktım. Genellikle vardiyam bittikten sonra ve onların evinde. Onunla eve gitmek, o iş görüşmelerini bitirirken akşam yemeği hazırlamak hızla bir rutin haline geliyor. Joan hala hasta ve Arabella hala uzakta. Doktorlar Joan'ın hastalığının viral olduğunu ve kendiliğinden geçeceğini söylüyorlar, ancak Joan tamamen iyileşene kadar Molly'nin yanında olmak istemedi.

Joan aradığında Sullivan'ın yüz ifadesi, telefonu kapattığı anda akşamları daha çok yardım etmeyi teklif etmeme neden oldu. Çok stresli görünüyordu. Bana cevap vermeden önce telefonu işle ilgili bir şey için tekrar çalmıştı. Burnunun köprüsünü sıkmadan ve telefonu açmadan önce Molly'ye suçluluk dolu gözlerle bakmıştı. "Teşekkür ederim, Tate," diye fısıldamıştı.

Ama bugün onun evinde değiliz, ofisindeyiz. Ve sadece öğle yemeğinde bir saatliğine bana ihtiyacı vardı, o sırada bir video görüşmesi yapacaktı. Molly'nin büyükbabası öğleden sonra onu almaya gelecek.

İkimiz masada birlikte oturmuş, panda temalı aynı öğle yemeklerini keyifle yerken, Sullivan koridorun diğer tarafındaki ofisinde masasında

oturmuş, yüzünde asık bir ifadeyle bilgisayar ekranından bir toplantı yönetiyordu.

Gözlerimin üzerinde olduğunu hissetmiş gibi yukarı bakıyor ve ben de ona hafifçe parmağımla işaret edip, tabağındaki panda için bambu gibi şekillendirdiğim salatalık çubuğunu afiyetle yiyen Molly'ye doğru başımı eğiyorum. Sullivan bana bazen Molly'nin öğle yemeğini yiyecek kadar uzun süre sakın durmasını sağlamakta zorlandığını söylemişti. Ama eğer yemeği eğlenceli göstererek ilgisini çekebilirim, oturup hepsini silip süpürüyor.

Sullivan'ın dudakları, özellikle Molly için sakladığı o gülümsemeyle kıvrılıyor, gözleri ona kayıyor. Bana tekrar bakmadan önce o gülümseme kayboluyor, ama gözlerinde hâlâ bir sıcaklık var. Eminim ki bu minnettarlık. Onun için çalışmaya geri döndüğümünden beri bunu birkaç kez fark ettim. Ama minnettar olmasına gerek yok. Molly'ye bakmak bir zevk. Onun arkadaşlığını ve meraklı küçük sorularını seviyorum. Geçen hafta oturma odalarındaki bir bitkinin üzerine konan bir uğurböceği gibi küçük şeylerden nasıl keyif aldığını seviyorum. Ve her zaman bileziğimi nasıl beğendiğini ve ona annemi hatırlamama yardımcı olduğunu söyledikten sonra "Tate, anne, çok güzel" dediğini seviyorum.

Sullivan'ın katıldığı toplantıda ne olup bitiyorsa, bundan hiç memnun görünmüyor. Cam duvarların arasından bile duyabildiğim bir sesle, "Yeterince iyi değil" dercesine başını sallıyor, ardından da verilen cevaba karşılık aynı şekilde başını sallıyor.

"Aferin Molly," dedim, boş tabağını görünce. Pandaları koyduğum tencerenin kapağını açtım. "Bir tane daha ister misin?"

Tabağına bir tane daha koyarken, büyük ve istekli gözlerle başını salladı.

"Pandaları sevdiğini hatırlamam gerekecek, değil mi?" diye gülümseyerek söylüyorum.

Molly, "Pandalar," diye tekrarladı.

Onun mutlu yüzünü ve koyu kıvrıkcık saçlarını bitirip, "Hepsi bitti!" dediğinde, içimi kolayca bir mutluluk kaplıyor.

"Aferin sana, tatlım," diye övgüyle karşıladi kalın bir ses.

Molly'yi izlemekle o kadar meşguldüm ki Sullivan'ın içeri girdiğini duymadım.

"Hepsini yedi baba," diyorum ona.

Molly ona gururla gülümsüyor.

"Hepsini mi yedin? Yani, babana panda verilmeyecek mi?"

Sullivan, ellerini koyu mavi pantolonunun ceplerine sokmuş halde odaya giriyor. Üzerinde hangi takım elbise olursa olsun, her zaman en sevdiğim takım elbise olduğunu düşündürmeyi başarıyor bana. Ona en çok yakışan, geniş omuzlarını en iyi gösteren, mavi gözlerini vurgulayan, yakasının üstünde kısa kesilmiş koyu saçlarının parlaklığını ortaya çıkaran takım elbise.

Beni cezbeden o değil. Caffeine Couture'daki vardiyalarımnda her sabah o kadar çok takım elbise görüyorum ki, en iyi oturanları tanımaya başladım. Tom Ford'lar, Brioni'ler... Bir de giyen kişi için özel olarak tasarlanmış, uzman terzilerin getirilerek dikildiği takım elbiseler var.

Sullivan'ınki gibi.

Gerçekten çok güzeller.

"İstersen senin adına kayıtlı bir panda daha var?" diye soruyorum tencereyi uzatıp içindeki tek pirinç topunu ona veriyorum.

"Hayır, iyiyim."

"Baba, ye şunu," diye araya girdi Molly.

Sullivan'ın, sanki panda kalkıp yürümeye başlayacakmış gibi ona şaşkınlıkla bakarkenki kafa karışıklığına gülmemeye çalışıyorum.

"Serious Sullivan'ı pek sevmiyorsun, değil mi?" diyorum ayağa kalkıp öğle yemeği malzemelerini toplamaya başlarken.

"Ciddi misin Sullivan?" Kaşını kaldırıyor ve ben de sırtıtmamak için kendimi zor tutuyorum. Geri döndüğümünden beri onun için çalışmak kesinlikle çok daha kolaylaştı. Bana saygılı davranma sözünü tuttu. Hatta zaman zaman arkadaş canlısı bile olduğunu söyleyebilirim.

"Evet." Omuz silkerek onu biraz kızdırmaya karar verdim. Toplantısında ne olduysa olmuş, çok gergin görünüyordu ve bundan nefret ediyordum. "Aptal Sully' pandayı verdi."

Bana sanki tüm ofis için 'işe çıplak gelme günü' önermişim gibi bakıyor.

"Aptal Sully mi?" diye o kadar yavaş tekrarladı ki midem bulandı. Gözleri gözlerime dikildi ve toplamayı bıraktım.

Fazla ileri gittim.

"Panda ye!" diye bağılıyor Molly.

Sullivan'ın yüzü yumuşadı ve onunla aynı hizaya çömeldi. "Baban aç değil tatlım. Ama çok lezzetli görünüyorlar."

"Panda." Molly, yerinde dururken sık sık gördüğüm o somurtkan ifadeyi harika bir şekilde taklit ediyor.

“Tate. Lütfen bir panda getirir misin?” Elini yana doğru uzatarak, yenilmiş gibi yapmaya çalıştı.

Molly, küçük pirinç hayvanı avucuna koyduğumda keyifle kıkırdıyor ve tıpkı sofra adabı olmayan bir maymun gibi ağzına tıkıyor, sonra da çiğnerken ve birkaç saniye içinde yiyip bitirirken büyük bir şov yapıyor ve bir sürü 'mm' ve 'yum' sesi çıkarıyor.

Onun bu yönüne şahit olmaktan dolayı istemsizce gülümsüyorum. Kızı ve ailesi dışında kimsenin görmediği bir yönü bu. İş hayatında birinin kafasını koparacakmış gibi görünen, bir an sonra da kızını güldürmek için aptalca hareketler yaparken saçlarını karıştıran iri yarı, ciddi bir adamı görmek gerçekten özel bir şey.

Sullivan, Molly'ye, "Büyükbaban bir süreliğine seni almaya gelemeyecek, tamam mı?" diyor. "Halliday'e bakması gerekiyor."

"Pekala," diye yanıtlıyor neredeyse üç yaşında bir çocuğun rahat kabullenışıyle ve oynamak için bir oyuncak almaya gidiyor.

Sullivan'ın bir eliyle şakaklarını ovuşturma şeklini fark ederek, "Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Halliday'in kanaması var. Çok fazla değil, ama bebeğin iyi olduğundan emin olmak için kontrol ettirmek istiyorlar. Daha fazla bilgi edinince arayacağımı söyledi."

"Aman Tanrım, umarım her şey yolundadır." Bakışlarını Molly'nin neşeyle oynadığı yere çevirdim ve ondan yayılan gerginliği hissettim. "İhtiyacınız olursa daha uzun süre kalabilirim? Siz çalışırken?"

"Sorun yok, Tate," diye yanıtlıyor, dikkati Molly'de kalmışken. "Yeterince iş yapıyorsun. Geri dönmek gereken vardiyan var."

"Bugün olmaz. Ashley bana öğleden sonra izin verdi. Güneşin tadını çıkarıp parkta kitap okuyacaktım. Molly'yi de yanımda götürebilirdim?"

Sözlerim ağzımdan çıktığı anda Sullivan kaskatı kesildi.

"...Ya da burada kalabiliriz. Oynayacak çok şey var. Belki boyamayı sever." Hâlâ bana güvenmediği gerçeğinin verdiği hayal kırıklığını görmezden gelerek öfkeyle geri adım atıyorum. Ama aptallık ediyorum. Bu benimle ilgili değil. Bu Molly ile ilgili. Sullivan çok koruyucu bir baba. Ve bunu kişisel algılamamalıyım.

"Hayır." İçini çekti. "Sabahı benimle burada geçirdi, ben de e-postaları yanıtladım. Artık buradan çıkması gerekiyor."

"Parka gidelim mi?" diye umutla sordu Molly.

Sullivan sırtıttı. "Dinlemiyormuş gibi görünen bir çocuk için, hiçbir şeyi kaçırmıyorsun, değil mi?"

Molly ona masum bir ifadeyle bakıyor, ta ki o nefesini verene kadar. "Tamam, park edelim tatlım. Ama biz giderken babanın birkaç telefon görüşmesi yapması gerekebilir, tamam mı?"

"Bu senin için uygun mu?" Keskin mavi gözlerini bana çevirdi ve ben de onun gözlerine baktım.

"Sen gelip çalış, ben de ona bakayım mı? Elbette."

"Harika." Omuzları gevşedi, sanki rahatlamış gibiydi. "Dizüstü bilgisayarımı alayım."

Birkaç dakika sonra asansöre binmek için resepsiyona doğru ilerliyoruz. Molly elimi tutuyor ve yürürken sevimli bir melodi mırıldanıyor.

"Cara?" Sullivan duraksadı, bir eliyle Molly'nin elini tutarken diğer eliyle dizüstü bilgisayar çantasını taşıyordu. "Bir süreliğine dışarı çıkıyorum."

Buz gibi sarı saçlı başı masanın arkasından hızla kalktı, gözleri adeta hançer gibi kısılarak Caffeine Couture üniformamı ve Molly'nin elimdeki elini süzdü.

"Bayan Miller'ı yan odaya kadar götürüyor musunuz?" diye soruyor.

"Hayır. İkisini de parka götürüyorum," diye yanıtlıyor Sullivan.

"Sana ihtiyacım olursa ne yapmalıyım?" diye soruyor, gözlerini kırıştırarak.

"Cep telefonumu ara," diyor, ses tonuna hafif bir tedirginlik karışıyor.

Asansörlerin önünde durduğumuzda ve Sullivan çağrı düğmesine bastığında, "Ne kadar sürecek?" diye soruyor.

"Kızlar istediği sürece," diye karşılık veriyor, belli ki artık sinirlenmiş durumda.

Kızlar. Kızım değil. Kızlar. Sanki ben de çetenin bir parçasıymışım gibi.

Bunun neden midemde baloncuklar varmış gibi bir kıpırtı yarattığını bilmiyorum ama yaratıyor. Molly'ye gülümsüyorum, o da ışıldıyor, sonra Sullivan'a bakıp ona da gülümsüyor.

Asansöre bindik ve kapılar kapanırken gördüğüm son şey Cara'nın gergin yüzü oldu.

SULLIVAN

TATE ÇİMENLERİN ÜZERİNE OTURUP PAPATYA ZİNCİRİNİ SAÇ BANDI GİBİ Molly'nin kıvrıcık saçlarının üzerine geçirirken Molly'nin çıkardığı küçük "ooh" sesi, kalbimi adeta bir mengenede sıkışmış gibi acı verici bir şekilde sıkıştırıyor.

Sinclair ile böyle bir ilişkisi var. Ama yeterince sık değil. Tate'in hayatına girmesi, küçük kızımın gözlerini benim ona veremediğim bir şeyle doldurdu.

Diğer kadınlarla geçirilen zamanın mutluluğu.

Giydirme, oyun oynama, tırnak boyama gibi işleri ben yapabilirim. Ama ona bunu veremem.

Natasha'yı Molly'den uzak tutmanın doğru karar olup olmadığını bir iki kez sorguladım. Ama onun kekeleyerek, sarhoş bir halde daha fazla para için yalvarışını duyduğumda, bunun doğru karar olduğundan emin oldum. Sadece alkole bağımlı olmaması beni şaşırtmazdı. Molly'nin buna maruz kalmasına izin veremem. Natasha'ya seçim hakkı verildi. Ya temizlenip Molly'yi görme fırsatı bulacak ya da olduğu gibi devam edip Molly okula başlamadan önce madde bağımlılığı yüzünden hayatını kaybedecek.

O, ikinci seçeneği tercih etti.

Tate başını kaldırdı ve bana baktığımı görünce gülümsemesi soldu.

“Gitme vakti geldi mi? Geri dönmeniz gerekiyor mu?” Saatine baktı.

Dizüstü bilgisayarımı kapatıp yanımda çimenin üzerine koyuyorum, ellerimin üzerine yaslanıp omuzlarımı geriyorum. Sadece bu pantolon bile

yirmi bin dolara mal oldu. Ama Molly'nin bana doğru gelen neşeli kıkırdaması, çimen lekeleri ve kir hakkındaki tüm endişelerimi yok ediyor.

“Hayır,” dedim, telefonumu çıkarıp Molly'nin saçındaki çiçeklerle fotoğrafını çekerken.

“Pekala o zaman.” Tate gülümsedi ve yerden bir papatya daha koparıp Molly'ye göz kırptı. “Bence babama bir kolye yakıştır. Ne dersin?”

Molly, Fifth Avenue boyunca onu kucağımda taşıırken, boynumdaki papatyaları küçük parmak uçlarıyla okşuyor, her çiçeğin üzerinden özenle geçiyordu. Central Park'a bakan Songbird otelinin önünde güvercinleri kovaladığı için bacaklarının çok yorulduğunu ve yolun geri kalanını yürüyemeyeceğini söyledi.

Caffeine Couture ve Beaufort Diamonds arasındaki kaldırımda durduğumuzda Tate'e, "Parka gitmek iyi bir fikirdi," diyorum. "Birisi yorgun ve bu gece iyi uyuyacak." Molly'nin başının tepesine bir öpücük konduruyorum.

“Bu tamamen benim fikrimdi,” diye yanıtlıyor Tate, Molly'nin bir kolunun altını gıdıklayarak onu kollarımda kıvranıp kıkırdamasına neden oluyor. “Yakında görüşürüz, tamam mı?” diyor Molly'ye.

Kızım Tate'e doğru uzandı ve Tate bana tereddütlü bir ifadeyle baktı.

"Sarılmak ister misin, tatlım?" diye sordum Molly'ye.

Başını coşkuyla salladı ve Tate'e doğru uzandı.

Molly'yi Tate'in kollarına veriyorum ve Molly mutlulukla Tate'in kucağına gömülürken, Tate de gözlerini kapatıp yüzünü Molly'nin kıvrıcık saçlarına gömerken göğsümü dolduran koruma içgüdüsünü bastırmaya çalışıyorum.

Babam haklı. Biraz dizginleri gevşetmem gerekiyor. Tate'in kızıma duyduğu bu sevgiyi, ben bırakmakta zorlanıyorsam, ona karşı bu sevgiyi inkar eden nasıl bir adam olurum ki?

Molly sevgi ve ilgiyi hak ediyor. Dünyanın en iyisini hak ediyor ve ben de ona bunları sağlamak için elimden gelen her şeyi yapacağım.

Molly yanağından öpüp "mwah" diye mırıldanırken Tate, "Ne kadar güzel, kocaman bir öpücük," diyor.

Gözlerimiz Molly'nin omzunun üzerinden buluştu ve Tate, Molly'yi öpmeden önce bana gülümsedi. "Bir dahaki görüşmemizde ayı şeklinde pankek yiyeceğiz, tamam mı?"

Tate onu bana geri verirken Molly, "Yaşasın!" diye sırıttı.

Onu bir kolumda tutarken cebimdeki telefon çalıyor. Telefonumu çıkarıp cevap verebilmek için dizüstü bilgisayarımı yere koyuyorum.

"Baba? Her şey yolunda mı?"

Tate'in sorgulayan bakışlarına karşılık verip hafifçe başımı sallarken babam bana Halliday ve bebeğin ikisinin de iyi olduğunu, kendisinin Halliday ile evde kalacağını ve Molly'yi öğleden sonrasının geri kalanında ona bırakabileceğimi söyledi.

Tate nefesini veriyor ve yüzü rahatlamış gibi yumuşuyor.

Babam benden Seasons'a gitmemi istediğinde, "Evet, artık bunu yapabilirim," dedim. "Oraya gideceğiz ve Molly'yi de sonra sana getireceğim."

Telefonu kapatıp Cliff'e mesaj attıktan sonra telefonumu cebime koydum.

"Babam Seasons'ta bir şeye bakmamı istiyor. Şimdi oraya gidiyorum."

"Çok yakınsınız, değil mi? Her zaman birbirinize yardım ediyorsunuz. Gerçekten çok güzel."

Tate'in masum ifadesine bakıyorum. "Biz Beaufort ailesiyiz, Tate," diye açıklama yapıyorum. "Bizim işimiz bu. Aile her zaman önceliğimizdir. Cliff seni eve bırakabilir."

"Ne? Yok, sorun değil. Metroya binerim."

"Cliff seni her zaman eve götürür," diye araya giriyorum.

"Evet, çünkü genellikle akşam oluyor. Öğleden sonranın ortası."

Ben sessiz kalıp müzakere etmeyi reddederken Tate derin bir nefes verdi.

"Pekala, teşekkürler," diyor.

"Güzel." Başımı salladım. "Şimdi arabayı getiriyor."

"Sullivan?"

Ses beni kaskatı kesti ve yanımıza yaklaşan kadına doğru yavaşça döndüm, acaba bunu hayal mi ediyorum diye düşündüm.

"Merhaba..." Gözleri beni baştan aşağı süzdü, kollarımda tuttuğum Molly'ye takıldı. "Seni bulmayı umuyordum."

Son gördüğümünden daha uzun olan sarı saçları, giydiği dar beyaz elbisenin omuzlarından aşağı dökülüyor. Makyajı da kusursuz, doğal güzelliğini ön plana çıkarıyor. Her zaman göz alıcı ve kusursuz bir görünüme sahipti.

Gözleri ağlamaktan kızarmış bir halde dışarı çıktığı o gece hariç.

"Claudia mı?" diye karşılık verdim.

"Seni görmek ne güzel." Öne eğilip yanağımdan öptü, bir eli de üst kolumda duruyordu.

Onun parfümünün kokusu burnuma geliyor. Her zaman kullandığı aynı parfüm. Ona aldığım parfüm.

Molly bana daha da sokuldu. "Baba, o kadın kim?"

Molly'nin sesini duyunca Claudia'nın kaşları birden yukarı kalktı.

"Babanın eski bir arkadaşıyım," diyor, Molly'ye sanki bir müzedeki sergi parçasıymış gibi dikkatlice bakarak. "Aman Tanrım, tıpkı sana benziyor, değil mi?"

Molly'yi daha sıkı tutuyorum.

Molly'nin güvence ararcasına Tate'e bakmasıyla Claudia'nın kendinden geçtiği hal bozulur.

"Ah, özür dilerim. Kahve almaya mı geliyordunuz?" diye soruyor Claudia, Tate'i üniformasıyla görünce. "Ben... ben de size katılabilirim. Konuşabiliriz diye düşündüm?"

Cliff arabayı onun arkasındaki kaldırıma park ederken, "Aslında tam ayrılmak üzereyim," dedim.

Claudia, arabadan inen Cliff'e şöyle bir baktı. "Merhaba, Cliff." Gülümsedi.

"Bayan Hayward." Cliff onu hemen tanıyarak başıyla selam verdi.

Evlenme teklifi ettiğim gece bizi eve o bıraktı. Ayrıldığı gece de onu havaalanına o götürdü. Ne olduğunu hiç sormadı. Bunun yerine, ertesi sabah Molly'nin ilk bebek oto koltuğunu takmama yardım etti, söylediği tek şey onun ne kadar özel bir bebek olduğuydu. Molly'yi ilk gördüğü anda ona aşık olmuştu. Tıpkı hepimiz gibi.

Claudia hariç.

Claudia bana baktı ve çantasından bir kart çıkardı. "Boston'a dönmeden önce birkaç günlüğüne The Songbird'de iş için kalacağım. Akşam yemeği yiyip sohbet etmekten mutluluk duyarım. Yarın akşam saat yedide bir masa ayırttım. Bana katılır mısın?"

Kabartmalı kartı alıp okuyorum. Claudia Hayward Designs.

“İç tasarım şirketini mi kurdunuz?”

Başını salladı. “Bana hep yapabileceğimi söyledin. Her zaman çok destekleyiciydin.” Gözleri Molly'ye kaydı ve bana dönmeden önce hüzünlü bir şekilde gülümsedi. “Lütfen gel, Sullivan. Seni bekliyor olacağım.”

Elini uzatıp elimi sıktı, sonra da gitti.

Elimdeki su bardağını daha sıkı tutuyorum ve dikkatim, sahneden yankılanan kahkahalar arasında Seasons bar müdürünün New York belediye başkanının önceki gece nasıl olduğunu benimle anlatmasına kayıyor.

Tate, Vincent piyano çalarken çizgi film müzikleri eşliğinde gülümsüyor ve onunla sohbet ediyor. Vincent bir parçayı daha bitirdiğinde Molly de yanında coşkuyla alkışlıyor.

"Bana bir dakika ver," dedim Phillipe'e.

Barda biraz daha ilerleyip sahneye yaklaştım, arkama yaslandım, suyum yudumladım ve sanki arama yapıyormuşum gibi telefonumu çıkardım.

“Sullivan ile aramızda bir ilişki yok,” diye fısıldadı Tate, Molly'nin bebek bebeğini neşeyle kucağında tutarak piyano tuşlarına basıyormuş gibi yapmasını izlerken. “Molly'ye yardım ediyorum. O benim patronum.”

“Özür dilerim, hatam. Akşam yemeği randevusundan bahsettiğini sandım,” diyor Vincent, benim hoşuma gitmeyecek kadar samimi bir tonda. Daha önce de piyano çalmasına hayran kalan kadınlarla flört ederken bu tonu kullandığını duymuştum.

“Ah, o az önce tesadüfen karşılaştığımız bir kadındı. Sanırım adı Claudia'ydı,” diye yanıtlıyor Tate.

"Sarışın mı? Uzun boylu mu? Güzel mi?" diye soruyor Vincent.

"Yukarıdakilerin hepsine evet." Tate gülümsedi.

"Hı hı." Elini çenesinin etrafında gezdirdi. “O, onun eski nişanlısı.”

“Gerçekten mi? Vay canına. Evet, onunla randevuya çıkıyor,” diye yanıtlıyor Tate.

Kahretsin. Vincent'a yakında The Songbird'de yemek yiyebileceğimi söylememin tek sebebi, oradaki piyanistin hangi parçaları çaldığını

öğrenmek için can attığını biliyor olmam. Görünüşe göre piyanist çok yetenekliymiş. Ve Vincent'in da ilgisi var.

Sanki şu anda Tate'in özel hayatıyla aşırı derecede ilgileniyor.

"O zaman sevgilin yok mu?" diye soruyor.

Tate'in gülümsemesi daha da genişliyor. "Erkek arkadaşım yok."

"İster misin?" diye göz kırptı.

Gülerek, "Bu bir teklif gibi geliyor?" dedi.

"Seni bir randevuya çıkarayım, sonra da şansım olup olmadığına sen karar verirsin?"

"Şey..." Tate'in gülüşü utangaç bir şekilde zorlama çıktı ve bir saç tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı.

Ona doğru eğildim, cevabını duyabilmek için kulaklarımı iyice açtım.

"Elbette, neden olmasın?"

Bardağı bara o kadar sertçe vurduğum ki, sesi odanın her yerinde yankılandı.

"Gitme vakti geldi!" diye bağırdım.

Tate şaşkınlıkla baktı. "İşin bitti mi?"

"Benim işim bitti," diye yanıtlıyorum dişlerimi sıkarak.

Tate'i tekrar yanımda çalıştırmanın akıllıca bir karar mı yoksa devasa bir hata mı olduğunu sorguladım. Ellerimin yumruk haline gelmesi, sanki bir şeye yumruk atmak istiyormuşum gibi, bana... ikincisi olduğunu söylüyor.

TATE

"GEÇMİŞİN FISILTILARI, GELECEĞİN ÇAĞRISI... POTANSİYELİNİZİ serbest bırakın... Dünyaya sesinizi duyurun."

Yumuşak sözlere eşlik eden notaları çalıyorum ve melodi odayı dolduruyor.

Molly piyano taburesinde yanımda oturuyor, gözleri kocaman açılmış bir şekilde parmaklarımın tuşlar üzerinde süzülmesini izliyor.

"Bunu sen mi yazdın?" diye gürledi derin bir ses.

"Ah!" Sullivan'ın kapı çerçevesine yaslanmış halini görünce yanaklarım kızardı ve hemen çalmayı bıraktım. "Özür dilerim, önce sormam gerekirdi..." Bakışlarım piyanoya kaydı.

"Sorun değil. Buradayken neye ihtiyacın varsa onu kullanmanı söylemiştim. Buna piyano da dahil."

Yanına doğru yürüyüp, pürüzsüz siyah ahşabın yanında durdu ve elini üzerine koydu.

"Bana pek iyi olmadığını söylemiştin."

"Sanırım... iyiyim." Ona utangaç bir gülümseme gönderdim.

"Çok yeteneklisin, Tate," diyor.

Onun bu nadir iltifatı karşısında nefesim kesildi. "Teşekkür ederim."

Bir an gözlerime baktı, sonra elini Molly'ye doğru uzattı.

"Yatma vakti geldi, sevgilim."

Tabureden kayarak iner ve ona doğru yürür. Adam onu kollarına çeker ve kadın ellerini yanaklarına koyup yüzünü sıkınca adamın gözleri kısıılır.

Onları görünce kalbim sevinçle doluyor.

Ona karşı her zaman çok sabırlı, ama gözlerindeki donukluk bana bu gece yorgun olduğunu söylüyor. Akşamları Molly ile buradayken, sürekli telefon görüşmeleri yaptığını, toplantıdan toplantıya gittiğini görüyorum. Her zaman onunla akşam yemeği yemeye vakit ayırıyor. Ve her zaman yatmadan önce ona kitap okuyor, asla benden rica etmiyor. Ama yemin ederim ki ben ayrıldıktan sonra hemen tekrar işe dönüyor. Bana bazı geceler onun yatağına da girdiğini ve genellikle sabah 6'da uyandığını söyledi.

Yorgun olmasına şaşmamalı.

Piyanodan kalkıp tabureyi altına ittim. "Ben kendim çıkacağım. Tatlı rüyalar, Molly." Burnuna hafifçe vurdum, o da kıkırdadı.

"Randevunuzun tadını çıkarın," diye hırıltılı bir sesle söylüyor Sullivan.

Gözleri kıyafetimin üzerinde gezindi, burun delikleri genişledi. Akşam yemeğinden sonra temizlenip üzerimi değiştirdim, lacivert, vücuda oturan bir elbise giydim—normalde giyeceğim her şeyden çok daha seksi. Ashley onu ödünç almam konusunda ısrar etti, ama eminim ki bu elbiseyi özellikle bu akşam Vincent'la olan randevum için almıştı. En az bir beden küçük olmasına rağmen, elbise benim bedenime uygundu.

"Gitmeyi düşünüyorum. Midtown'da yeni bir caz bara gideceğiz." Elbisemin üzerindeki gevşek iplikleri veya tüyleri kontrol etmek için ellerimi gezdiriyorum. "Vincent orada harika şarkıcılar olduğunu söyledi."

"Öyle mi?"

Sullivan'ın şüpheli tonu, gözlerimi ona dikmeme neden oldu. "Şöyle bir şey mi var... Onunla çıkmamdan rahatsız mısın? Biliyorum, senin arkadaşın ama işler yolunda gitmezse garip bir durum olmaz. Sana onun hakkında kötü şeyler söylemeye başlamayacağım."

Sullivan nefesini vermeden önce mavi gözleri benimkine dikildi.

"Tabii ki hayır. İstedğin kişiyle çıkabilirsin. Cliff seni bırakacak. Eve gitmeye hazır olduğunda onu ara. Gece geç saatte taksiye binmeni istemiyorum."

Boğazımı hafifçe temizleyerek, söyleyeceğim sözleri düşündüm.

"Bir sorun mu var?" Sullivan kusursuz koyu kaşlarından birini bana doğru kaldırdı.

Molly'ye şöyle bir baktım, sonra da "biliyorsun işte" der gibi bir bakış attım, ama o bunu hiç anlamadı.

"Ben..." Dudaklarımı yaladım, nasıl ifade edeceğimi düşünerek. "Bu gerçekten çok hoş, ama Vincent beni arabayla götürecektir. Belki... içkilerden sonra başka bir yere gitmeye karar veririz."

Belki de artık yeter deyip, cinsel ilişkiye girme zamanımın geldiğine karar veririm.

Ashley bana bunu mutlaka düşünmem gerektiğine dair söz verirdi. Vincent iyi bir adam ve müzik konusunda ortak noktamız var. Ona katılıyorum. Buna ihtiyacım var. Brandon'ı o diğer kadınla görmek özgüvenimi yerle bir etti. Ve Vincent bana tekrar özgüvenimi kazanmamda yardımcı olmaktan oldukça memnun görünüyor, bu yüzden...

Sullivan'ın bakışları dikildi ve aramızdaki sessizlik garip bir hal aldı. Hızla derinleşen surat ifadesi beni kızdırdı ve kıpırdanmamaya çalıştım. Gerçekten bu kadar çirkin olduğumu mu düşünüyor? Onun tipi olmadığımı biliyorum, ama benim biriyle birlikte olmam fikrinden bu kadar dehşete kapılmasına gerek yoktu.

"Pekala," diye dişlerini sıktı.

"İyi."

İkimiz de gergin birkaç saniye daha birbirimize baktık, sonra o sert bir şekilde başını salladı.

"Molly'yi yatağa götürüyorum."

Arkasını dönüp hızla uzaklaştı, sonra kadının yatak odasına giden koridora ulaştığında durdu.

"Tate?" diye seslendi, bakışlarında karanlık bir ateş yanarak bana geri baktı. "Molly'ye kitap okuyana kadar bekleyebilir misin? Ben..." Dudaklarını büzdü. "Gitmeden önce bazı şeyleri konuşmamız gerektiğini düşünüyorum."

Ses tonundaki tehlikeli bir şey, vücudumdaki tüm duyularımı keskinleştiriyor.

"Elbette," diye yanıtlıyorum, sesimi neşeli tutmaya çalışarak.

Eğer beni işten kovarsa veya bir şey çalmakla suçlarsa, yemin ederim çıldıracağım.

Başını tekrar sert bir hareketle salladıktan sonra uzaklaştı.

Banyoya gidip makyajımı tazelemek ve biraz parfüm sıkmak için zaman ayırdım. Sullivan geri döndüğünde oturma odasında bekliyordum. Gömleğinin yakası açıldı ve Molly ile yatağında yattığı için saçları dağılmıştı.

"Yine mi kovuldum?" diye patladım, o bana doğru yürürken kendimi tutamadım.

"Ne? Hayır. Bunu neden düşündün ki?" Sanki bunu söyleyeceğimi hiç beklemiyormuş gibi kaşlarını çatı.

“Ben...” diye omuz silktim, midemdeki ateş yavaş yavaş dindi. Burada oturup, eğer bana bir daha böyle bir saçmalık yaparsa kullanabileceğim tüm zekice cevapları düşünüyordum. Çok gergin görünüyordu, yaptığım bir şeyden memnun olmadığını varsaydım.

“Sizi işten çıkarmamı mı istiyorsunuz?”

“Ne? Hayır! Bunu neden düşündün ki?”

Sözlerini tekrarladığımda kaşını kaldırıyor.

Derin bir nefes verdim. "Özür dilerim... Seninle aramda ne olduğunu bir türlü bilemiyorum. Biraz ürkütücüsün."

“Seni korkutuyor muyum?” Biraz daha yaklaşıyor ve ben de gözlerinin içine bakmak için başımı geriye doğru eğiyorum. Topuklu ayakkabı giymiş olsa bile, benden birkaç santim daha uzun.

Vücudundan yayılan sıcaklık, beni okşayan parmaklar gibi bana doğru uzanıyor.

“Hadi ama.” Alaycı bir şekilde güldüm. “Sen...” Geniş, kaslı vücudunu elimle yukarıdan aşağıya doğru işaret ettim. “Sen... böyle görünüyorsun. Ve gerçekten başarılısın. Üstelik biraz da korkutucu. Ofisinden çıkan yetişkin bir adamın kalp krizi geçirmek üzere olduğunu gördüm.”

"Evet, öldü. Asansörde hayatını kaybetti."

Sullivan'ın gözleri parıldıyor. Şaka yaptığının tek işareti bu sanırım.

"Peki, ne hakkında konuşmak istersiniz?" diye soruyorum.

Yüz ifadesi sertleşti ve yutkunarak gözlerini elbisemin üzerinde gezdirdi. "Ben—"

Binanın kapıcısının zili çalıyor, bir ziyaretçisi olduğunu gösteriyor. Adam bir şeyler mırıldanıyor ve duvardaki panele doğru yürüyüp bir düğmeye basarak aramayı cevaplıyor.

“Bay Beaufort? Sizi görmek isteyen Bayan Hayward var. Onu yukarı göndereyim mi?”

Sullivan bana bakarken, "Artık gitmeliyim," diye fısıldadım.

Çenesi kasıldı, bir elini duvara dayadı ve panele doğru konuştu: "Sorun değil, teşekkür ederim."

Eli duvara dayalı bir yumruk haline geldi ve bana dönmeden önce kısık sesle bir küfür mırıldandı.

"Randevunun tadını çıkar, Tate," diyor, gözlerinde soğuk bir kayıtsızlık belirirken duvardan uzaklaşıp beni ön kapıya kadar götürüyor.

Kapıyı açmadan önce yanına yaklaşıp ona şöyle bir baktım. "Her şey yolunda mı?"

Sınırı aşıyorum. Arkadaş değiliz. Ama onun bu kadar gergin olmasını görmek hoşuma gitmiyor. Belki de eski nişanlısının burada olduğunu bilmekten dolayı gergindir. Belki de benden kurtulmak ve biraz mahremiyet elde etmek istiyordur. Ashley dün bizi dışarıda görünce dedikodulara adeta ağzı sulanarak baktı ve eski sevgilisinin neden şehre geri döndüğünü merak etti. Ayrıldıklarında bunun büyük bir olay olduğunu, New York basınının nişanlarının bozulduğunu yazdığını ve kimin kararı olduğu konusunda spekülasyonlar yaptığını söyledi.

"Her şey yolunda," diye sertçe karşılık verdi.

Şakağında bir damar belirginleşmiş ve kaşları o kadar derin kırışmış ki, kesinlikle başı ağrıyor olmalı.

"Peki o zaman," diye yanıtlıyorum.

Kapıyı benim için açtı ve neredeyse Claudia'ya çarpacaktım.

"Merhaba." Dünkü üniformam beni görünmez kılmış gibi, beni tanıdığına dair hiçbir işaret vermeden gülümsüyor.

"Merhaba," diye yanıtlıyorum.

"Misafiriniz olduğunu bilmiyordum?" Gözleri Sullivan'ınkilerle buluşuyor ve ben de onun ona nasıl baktığına, sanki gözlerini ondan ayıramadığına bakıyorum.

"Ben şirket çalışanı değilim. Burada çalışıyorum," diyorum Claudia'nın gülümsemesine karşılık vererek. "Ve randevuma geç kaldım, bu yüzden..."

"Elbette." Sesi yumuşadı, sanki rahatlamış gibiydi, kenara çekildi ve ben de yanından geçebildim.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyorum kibarlık olsun diye.

Sullivan, gözleri hâlâ Claudia'nın üzerindeyken, "Dün tanıştınız," diye tersledi.

Ona bakıyor, gözleri irileşiyor, sonra gözlerini kırıp bana bakıyor. "Elbette, hatırlıyorum."

Bahşiş kutusunun bu haftaki içeriğine bahse girerim ki, o bunu yapmaz.

"Ama tanışmadık." Aramızda oluşan tuhaf gerginliği hafifletmeye çalışarak daha geniş bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Ben—"

"Tate," diye seslendi Sullivan. "Bu Tate. Molly'nin dadısı." Gözleri hâlâ Claudia'daydı. "Tate, bu Claudia."

"Tanıştığımıza memnun oldum." Yanından geçip asansörlere doğru koridorda ilerledim.

"Tate?" diye sesleniyor Sullivan arkamdan.

Tam Claudia, Sullivan'ın yanından geçip paltosunu omuzlarından sıyırırken, altındaki kırmızı dantelli elbiseyi ortaya çıkarırken arkamı döndüm.

"Evet?"

Sanki çok sinirlenmiş gibi kaşlarını çatıyor, gözleri ayaklarıma inip tekrar yüzüme bakıyor.

“İyi vakit geçirin.”

“Teşekkürler. Ben de—”

Sözlerim yarıda kaldı, o içeri girdi ve kapıyı çarparak kapattı.

SULLIVAN

"BİRLİKTE ALDIĞIMIZ KANEPE HÂLÂ SENDE Mİ?"

Claudia elini beyaz kumaşın arkasında gezdirirken ben de ellerimi pantolon ceplerime sokup, sanki hiç ayrılmamış gibi oturma odasında dolaşmasını izledim.

"Öyle mi? Hatırlamıyorum."

Bana yalan söylediğimi anladığını gösteren bir bakış attıktan sonra, etrafta dolaşmaya devam etti ve en son burada olduğundan beri nelerin değiştiğini inceledi.

Telefonum çalıyor ve çıkarıp Cliff'in Tate'in arabaya bindiğini doğrulayan mesajını okuyorum. Tekrar cebime koyuyorum. O, Tate gideceği yere güvenli bir şekilde ulaştığında bana haber verecektir.

Randevusuna gittiği gün.

Vincent ile birlikte.

Claudia piyanonun tuşlarına parmak ucuyla dokunup onu hayranlıkla inceler gibi yaparken ben de yavaşça nefesimi tutuyorum.

Bundan nefret etti.

Çaldığımda çok gürültülü olduğunu söylerdi.

Kadın bir tuşa basıp tek bir nota çıkardığında çenem kasılıyor.

"Molly nerede?"

"İki yaşında. Yatağında," diye sertçe cevap veriyorum ama o hiç tepki vermiyor, piyanonun yanında durmaya devam ediyor.

"Ah, tabii ki," diye mırıldandı.

"Claudia, neden buradasın?"

Başını yana eğerek ince boynunu ortaya çıkarıyor, sonra dönüp bana bakıyor.

“Yeni evlenmiş bir çiftin dairelerinin yeniden tasarımına dair fiyat teklifi almak için buradayım. Tamamen yeni bir tarz istiyorlar.” Gözleri sehpanın üzerindeki beyaz bir vazoya kaydı ve gülümsedi. “Hatırlıyor musun, o bir nişan hediyesiydi?”

“Burayı kastettim. Benim ve Molly’nin evini?” Her kelimeyi zorlukla telaffuz ediyorum ve Molly’nin adını kullandığımda gözlerinin hafifçe kısıldığını fark ediyorum.

Piyanoya yaslanıp sırtını geriye doğru bükerek, elbisesinin içinde göğüslerini öne doğru çıkardı. Yüz ifadesi yumuşadı. “Çok iyi görünüyorsun Sull. Baba olmak sana yakışıyor... Nasıl gidiyor?”

“Bu nasıl bir soru?” diye tükürdüm.

Yüzü düştü ve kısa bir an için kendimi suçlu hissettim. O asla kötü bir insan değildi. Sadece kızımı hak ettiği gibi sevemiyordu. Çünkü Molly onun kızı değildi ve o bunu göremiyordu.

Claudia’nın dikkati piyanonun üzerindeki bir fotoğrafa kayıyor. Fotoğrafta Molly’nin birinci doğum gününden bir kare var. Kucağımda oturmuş pastasının üzerindeki mumu üflüyor. O zamanlar kıvrırcık saçları daha kısaydı. Ne kadar taramaya çalışsam da, bir tutam saç başının tepesinde dik duruyordu.

“Yanılmışım, Sull,” diyor Claudia nazikçe. Çerçeveyi eline alıyor ve ben de onu elinden kapıp ait olduğu yere geri koyma isteğime karşı koyarak yanına yaklaşıyorum.

“Evet, öyleydin. O, başıma gelen en güzel şey.”

Claudia çerçeveyi yerine koyup başını salladı. “Onu ne kadar çok sevdiğini görebiliyorum.” Uzun sarı saçlarını omzunun üzerinden savurdu ve parfümünün hafif kokusu burnuma geldi. “Biz de bir zamanlar birbirimizi çok seviyorduk, hatırlıyor musun?”

O hâlâ Molly’nin fotoğrafına bakıyor, yani benim nasıl gerildiğimi görmüyor. Evlenecektik. Evlenme teklifini ben yapmıştım. Ama ona bu sözleri hiç söylemedim.

Ben asla öyle demedim.

“O zamandan beri hiçbir şey bu kadar iyi olmadı. Denemeye çalıştım, gerçekten denedim. Harika biriyle tanıştım ve sonra...” Döndü ve donuk gözlerle bana baktı. “Seni asla unutamadım, Sull. Sen benim tek aşkımdın. Her zaman benim tek aşkım oldun.”

"İki," dedim.

"Ne?" Gözleri kısıldı, sözlerimi anlamaya çalışıyordu.

"İki," diye tekrarlıyorum. "Artık bir değilim. İki kişiyim. Ben ve Molly. Bunu biliyorsun. Bu seçeneğe sahiptin."

"Ve geri dönebilseydim, yemin ederim, farklı bir tane yapardım." Bana doğru uzandı ve kollarını boynuma doladı.

Dokunuşuyla boğazımdan hafif bir inilti yükseldi ve göz kapaklarım kısıılırken ona doğru eğildim. Lanceford'a gideli haftalar oldu. Ne düşünüyordum ben? Stres atmak için sekse ihtiyacım var. Son zamanlarda neden bu kadar gergin hissettiğimi şimdi anlıyorum. Molly bazı geceler yanıma yatağa girdiğinde bile mastürbasyon yapma fırsatım olmuyor. Sonra da çok erken uyanıyor ve ben yıkanırken duşta oyuncaklarıyla oynamak istiyor, bu da yasak.

"Tekrar deneyebiliriz. New York'a geri dönebilirim. Tekrar eski halimize dönebiliriz."

Yumuşak dudaklar boğazıma ardı ardına öpücükler konduruyor.

"Sull," diye fısıldadı Claudia, vücudunu benimkine bastırarak göğüslerinin tişörtümün içine gömülmesini sağladı. "Seni istiyorum." Elini kemerime uzattı ve çözmeye başladı. "Hatırlıyor musun nasıl bir şeydi? Uyuyamadığımız o geceleri."

"Hatırlıyorum," diye inledim gözlerimi kapatırken.

"Sadece sen ve ben olduğumuz zamanlarda?" diye mırıldanıyor.

"Sadece sen ve ben," diye tekrarlıyorum.

O dudaklarımı kendi dudaklarıyla buluşturmak için aşağı çektiği anda, ellerim içgüdüsel olarak beline indi.

TATE

KAPIYA YAKLAŖTIKÇA KALBİM HIZLA ÇARPIYOR.

"Acil olan Ŗeyi söyledi mi?" diye aceleyle sordum, zihnimde Molly'ye, ona ya da ikisine birden bir Ŗey olmuş olabileceğine dair olasılıklar hızla dönüyordu.

"Hayır," diye yanıtlıyor Cliff. "Sadece seni en kısa sürede geri getirmemi söyledi."

"Pekala, teşekkür ederim," diyorum Cliff, Sullivan ve Molly'nin çatı katı dairesinin kapısını açarken.

Aceleyle içeri girdim ve Cliff arkamdan kapıyı kapatıp dışarıda kaldı. Topuklarımın zemindeki tıkırtısı piyanonun sesini bastırana kadar devam etti.

Ana salona aceleyle girdiğimde Sullivan'ı, başı piyanonun üzerinde, gözleri sıkıca kapalı, Mozart'ın Lacrimosa'sının hüzünlü melodisinin etrafını karanlık bir bulut gibi sardığı halde gördüm.

"Sullivan?"

Aniden duruyor.

Odanın her yerini gölgeye bürüyen tek bir lamba yanıyor.

"Molly nerede?" Sullivan'ın aceleci tavrından dolayı adımlarım yavaşlarken, onu bulmak için etrafa bakındım. "İyi mi?"

"İyidir. Derin uykuda," diyor, sesi boğuk bir fısıltı gibi.

Başını öne eğmiş oturuyor. Geniş omuzları kalkıyor, sonra derin bir nefes alırken yavaşça iniyor.

“O zaman... ne oldu?” Çantamı yere bırakıp ayakkabılarımı çıkarmak için eğildim. Ona bakarken kalbim hâlâ hızla çarpıyordu.

Bir şeyler ters gidiyor.

Piyanoya doğru yürüyorum.

"Durmak!"

Ani çıkışı beni olduğum yerde dondurdu ve şok içinde ona bakakaldım. Başını kaldırdı ve karanlığa rağmen, bana bakarken gözleri parlak mavi hançerler gibi parladı, ardından dikkati ayaklarıma kaydı.

Önümdeki yerde kırık bir vazonun parçaları duruyor.

"Kendinizi kesebilirsiniz," diye uyarıyor.

Ona doğru ilerlerken kırık parçaların arasından dikkatlice geçmemi izlerken vücudu gerildi. Parçaları geçtikten sonra nefesini verdi ve dikkatini tekrar piyanoya verdi. Yeniden çalmaya başladı.

“Sullivan mı?” Kaşlarımı çattım. “Neler oluyor?”

"Claudia beni öptü," diye hırıltılı bir sesle söyledi.

"Ne?" Şaşkınlıkla homurdandım, ama tuşlara uyguladığı baskı artıp daha kararlı bir şekilde çalmaya başlayınca yutkundum. "Cliff'ten beni randevumdan ayırıp buraya getirmesini istedin, böylece bana eski sevgilinin seni öptüğünü söyleyebilesin diye mi?"

"Seni zorla yanından ayırmak zorunda kaldı, değil mi?"

Ses tonundaki hırçınlık, parmak uçlarımanın yanlarda karıncalanmasına neden oldu.

“Neler oluyor? Anlamıyorum.”

“Anlamazsın çünkü sana anlaman için hiçbir sebep vermedim.” Düşünmesine bile gerek yokmuş gibi parçayı o kadar güzel çalmaya devam ederken homurdanıyor. Parmakları tuşların üzerinde zahmetsizce kayıyor.

"BEN-"

"Beni öptü. Ve pantolonumu çözmeye çalışarak bana oral seks yapacağını söyledi."

Geri çekildim. "Sarhoş musun? Neden bana bunları anlatıyorsun?"

"Sarhoş değilim," diye tersledi, bu öneriden iğrenmiş gibi alaycı bir ifadeyle.

“Peki, o zaman ne olacak—”

"Seni düşünmeden edemedim. Vincent'la olan randevun nasıldı? Onunla evlenip çocuk sahibi olacak mısın?" diye acımasızca iğneledi.

"Ne?"

Ona ne oldu böyle?

“İlla bilmek istiyorsanız, harikaydı. Müzik hakkında konuştuk. Beni güldürdü ve rahatlattı. Hatta yolda satılık bir apartman bloğu gördüm ve Molly'nin portfolyosu için fotoğrafını çektim.”

Kollarımı kavuşturdum, sinirim omurgamda yukarı doğru tırmanırken o oynamaya devam ediyor, akşamımı beklenmedik bir şekilde bitirdikten sonra bana bakma nezaketini bile göstermiyor, çünkü bilinmeyen bir nedenden dolayı bu ona uygun geliyordu. İnsanların onun kaprislerine boyun eğmesine o kadar alışmış ki. Ama şu anda neyin peşinde olduğunu ve neden böyle davrandığını anlayamıyorum.

"Tate, gördüğün binayla ilgilenmiyorum," diyor en ufak bir coşku belirtisi göstermeden.

“Ama öyleydi—”

"İlgilenmiyorum," diye tekrarlıyor.

O tam bir pislik. Gergin, kibirli bir herif. Ne olmuş yani? Benim gördüğüm için bunun iyi bir yatırım olamayacağını mı düşünüyor? Bölgenin uygun olmadığını mı? Benim ne dediğimi bilmediğimi mi?

“Ben de burada yaşıyorum. İyi mahalleleri biliyorum,” diye itiraz ediyorum. “Ben—”

"Sizin binanızı sadece size yeni kurutma makineleri almak için satın aldım," diye tısladı ve sert tonuna rağmen çalması hiç etkilenmemiş bir şekilde piyanoda başka bir şarkıya geçti.

“Ne? Neden?”

"Çünkü!" diye gürlüyor, çalarken dudakları bir buruşukluğa bürünüyor.

“Çünkü ne?” diye soruyorum ve yaklaşıyorum.

"O üniforma," diye tükürdü, sanki küfür ediyormuş gibi.

Müzik onun etrafında zahmetsizce akıyor. Sanki ne kadar sinirlenirse o kadar iyi çalışıyor.

“Aman Tanrım! Ondan bu kadar nefret ettiğin için mi? Küçüldüğünde seni bu kadar rahatsız ettiği için mi? Bu... vay canına...” Nefesimi dışarı veriyorum, onun yanında olmaktan kaynaklanan tüm gerginliğim buharlaşıyor ve yerini bembeyaz bir öfke alıyor.

Nasıl cüret eder?

Bir daha asla onun beni korkutmasına veya kendimi rahatsız hissetmeme izin vermeyeceğim.

"Bir kadını aşağılamak için ne güzel bir yöntem, değil mi? Ona vücut hatlarını gösteren kıyafetlerden nefret ettiğini söylüyorsun. Benim de

kalçalarım ve göğüslerim var. Ve uyluklarım ortada birbirine değiyor. Ne olmuş yani?"

Sullivan çalmayı bırakıp ayağa fırladı ve tabureyi yere devirdi.

Odadaki ani sessizlik, göğsümün kabarmasıyla birlikte öfkeli nefeslerimin sesini daha da yükseltiyor.

Gözlerini alev alev yakarak, tam karşımda duruyor.

"Üzerine yapışmasından mı hoşlanmadığımı düşünüyorsun? Tişörtünün göğüslerinin her an dışarı fırlayacakmış gibi görünmesinden mi? Eteğinin şu..." Alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırıyor, gözleri vücudumda geziniyor. "Kalçalarının yakınındaki şu kıvrımlar... sanki tutunmak için yapılmış saplar gibi?"

"Ne?" diye kekeledim.

Bakışlarını bedenimde gezdirirken, dili alt dudağını ıslattı.

"Peki, randevun nasıl geçti?" diye fısıldadı karanlık bir ses tonuyla. "Nasıl geçti?"

Hiç özür dilemeden beni süzmeye devam ediyor, ateşli gözlerle beni adeta süzüyor.

"Artık bitti... sizin sayenizde."

Dudaklarının bir tarafı hafifçe kıvrılıyor. Ama bu bir gülümseme değil.

"Her şey bitmeden önce? Vincent'ı seviyor muydun? Onunla eve gider miydin? Onunla birlikte olur muydun?"

"Onunla mı yattın?" diye şaşkınlıkla tekrarladım.

Onu içeri aldım; takım elbise pantolonu giymişti, beyaz gömleğinin düğmeleri göğsünün üstüne kadar açıktı, kumaşın altından koyu saçlarının bir kısmı görünüyordu. Kaşları her zamanki gibi çatık ve somurtkandı.

"Hayır," diyorum, bunu neden onunla paylaştığımdan emin değilim. Bu onun lanet olası işi değil. "Yapmazdım. Aramızda bir kıvılcım yok. Yeni bir arkadaşla eğlenceli bir akşamdı. Ama rahat bir ortam vardı."

Ağzımdan kaçırdığım o bilgi kırıntısına anında pişman oldum. Sullivan, bir damla kana saldıran köpekbalığı gibi, o bilgiye de hemen odaklandı.

"Rahat mı? Rahatlık istemiyor musun?"

"HAYIR."

Gözleri, katlanmış kollarımı süzdükten sonra, derin dekolteli elbisemin göğüslerine takıldı.

"Ne istiyorsun?"

Ağzımı açıyorum ama hiçbir şey çıkmıyor.

Sonunda bana baktı, kaşını soru işaretiyle kaldırdı. Ona cevap verene kadar bu konuyu bırakmaya niyeti yoktu.

Yutkunuyorum. "Daha fazlasını istiyorum... Onu gördüğümde kalbimin hızla çarpmasını istiyorum... Yakınımda olduğunu bildiğimde tüylerim diken diken olmasını istiyorum... Göz göze geldiğimizde ve bana bakışını gördüğümde bir heyecan yaşamak istiyorum... İstiyorum... Yoğunluğu nedeniyle neredeyse korkutucu bir şey istiyorum."

Göz kamaştırıcı parlak mavi irisler beni olduğum yerde adeta sabitlemiş durumda.

Kımıldamıyorum. Nefes almıyorum.

"Ne istediğimi sor bana, Tate," diyor sesi gür ve boğuk bir tonda.

Duraksıyorum, kalbim kulaklarımda gümbür gümbür atıyor. Sessiz kalmalıyım. Bu... bu çok fazla... O, benimle...

"Ne istiyorsun?" diye fısıldadım, kendimi durduramıyordum; onun nihayet özel düşüncelerini benimle paylaşması arzusu, kaçırılmayacak kadar büyük bir fırsattı.

Elini uzatıp parmak uçlarıyla saçlarımı okşadı, göğüslerimin kıvrımlarını örten saç uçlarına ulaşmadan durdu.

"Seni istiyorum."

"Ama... beni sevmiyorsun," diye kekeledim.

"Başkalarının bilmesini istemediğim şeyleri saklamakta iyiyim. İnan bana Tate, şu anda bu elbiseden kurtulmanı her şeyden çok istiyorum."

Zorlanarak güldüm. Yanlış duymuş olmalıyım. Kesinlikle öyle.

Daha da yaklaşıyor, baş döndürücü, pahalı tıraş sonrası losyonunun kokusu havada asılı kalıyor. Koku, sıcak ten kokusuyla karışmış, gösterişli ve koyu bir hal alıyor. Bu da ona özgü, eşsiz bir koku yaratıyor.

"Seni istiyorum, Tate," diyor basitçe, sanki bunu heceleyerek anlatması gerekiyormuş gibi. "Seni öpmek, seni tatmak istiyorum... başımı bacaklarının arasına sokup sende boğulmak istiyorum. Kıvrımlarının ellerimi doldurmasını, inlemelerinin kulaklarımı doldurmasını istiyorum."

"Ne dedin?" diye hırıltılı bir sesle sordum, nefesim kesik kesik çıkıyordu.

Bana aç gözlerle baktıkça, içimde derin bir sıcaklık yükseliyor.

"Seni istiyorum," diye hırıltılı bir sesle söylüyor.

Eğilip dudaklarını benimkine yaklaştırdı.

"Ama sana dokunmayacağım." Nefesi aralık dudaklarımın üzerinde geziniyor. "Dokunmayacağım..." Dudaklarını yalıyor. "İstediğin sürece

dokunmam.”

"İstediğim takdirde mi?"

"Kesinlikle. Seçim senin." Nefesini veriyor ve ben de onun nefesini içime çekiyorum, elbisemin altından meme uçlarım hafifçe kabarıyor.

"Ya hayır dersem?" Piyano sırtıma baskı yapıyor. Ne zaman taşındığımızı bilmiyorum ve ben de tuzağa düştüm.

"O zaman bunu hiç yaşanmamış gibi unuturuz," diye mırıldandı Sullivan, dikkati ağzıma kaymıştı.

"Peki sen ne yapacaksın?" Doğru kelimeleri ararken dudaklarım karıncalanıyor.

Kıyafetlerimi beğenmemiş gibi görünmeye geri mi döneceksin? Bana karşı kaba, hatta saygısızca davranmaya geri mi döneceksin? Ben bakmıyorken bana kaşlarını çatmaya geri mi döneceksin?

"Geri döneceksin—"

"Tekrar senin 'evet' demiş olmanı hayal etmeye döneceğim. Yapacağım şey bu."

SULLIVAN

“SULLIVAN...”

Olduğum yerde mihlanıp bekliyorum, bir sonraki hamlesinin ne olacağını görmek için. Benim onu istediğim gibi onun da beni isteyip istemediğini görmek için bekliyorum.

Dudaklarından usulca dökülen ismim, ona bakarken gözlerimi şehvetle kısırdı. Parmak uçlarına yükseldi ve sanki nasıl hissettirdiğini test ediyormuş gibi, dudaklarını hafifçe benimkine değdirdi.

“Söyle artık, Tate,” diye fısıldıyorum. “Seni öpeyim.”

Dudaklarını büzerek alt dudağını ısırdı, kirpiklerinin altından bana baktı, bedeninin istediğiyle aklının ona yapmasını söylediği şey arasında ince bir çizgide yürümeye devam ediyordu.

Yüzünü tereddüte yer bırakmayacak şekilde avuçlarımın içine alıyorum, başparmaklarımla yanaklarını okşuyorum. “Seni çok öpmek istiyorum. İzin ver. Lütfen.”

Başını sallıyor. O kadar hafif bir hareket ki, her hareketine hayran kalmasaydım fark etmezdim.

“Evet mi demek istiyorsunuz?”

“Evet,” diye fısıldadı.

“Teşekkür ederim.”

Dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım, bu hareket ikimizi de piyanonun üzerine doğru sendeletti. Elimle kalçasını tutarak onu dengeledim.

“Tate,” diye inledim.

Haftalardır onu çok istiyorum. Rüyalarımnda, aklımda. Her yerde, her lanet olası yerde.

Onu bir an önce yiyip bitirmeye hazırım, ama o sanki kıpırdayamıyormuş gibi olduğu yerde donup kalmış.

"Beni öp. Gerçekten öp beni, Tate. Bu işte bana ihtiyacın var," diye yalvardım, elimi boynuna kaydırıp onu nazıkçe yerinde tutarken dilimi ağzının kenarında gezdirdim. "İçeri girmeme izin ver, bebeğim."

Sanki nerede olduğunu hatırlıyormuş gibi derin bir nefes alıyor.

Sonra o ileri atılıyor, dualarıma cevap veriyor, benimkine rakip vahşi bir açlıkla tam ortada buluşuyor.

Dudaklarımız birbirine çarpıyor. Ezici bir öpüş. Damarlarımdaki kanı alevlendiren ve göğsümden derin bir inilti koparan bir öpüş. Beni daha da derine, ona bağlanmaya iten bir öpüş. Yanımda olduğundan emin olmak, aramızdaki bu inkar edilemez çekimi hissetmek istiyorum.

Alt dudağını dişlerimin arasına alıp hafifçe ısıyorum, ta ki inleyene kadar.

"Çok seksi birisin, biliyor musun?"

Üzerine eğiliyorum, küçük nefes alışverişlerini yutarken alıyorum, alıyorum, alıyorum. Dilimi kullanarak onu tadıyorum, inlemelerini çalışıyorum ve yalnız kaldığımda zihnimde tekrar tekrar dinlemek için saklıyorum.

Yaptığımız şey hakkındaki son tereddütlerini de tamamen yok ediyorum. Onu istediğim gibi öpüyorum. İhtiyacım olan şekilde.

Derin, acil, ham.

Cin çarpmış bir adam.

"Sullivan," diye nefes nefese kalır.

Nefes alabilmesi için ondan uzaklaşıyorum ve alnımı onun alnına yaslıyorum. "Durmamı isteme," diye yalvarıyorum, ama bu daha çok bir emir gibi geliyor. "Lütfen durmamı isteme."

Başını salladıktan sonra saçımı kavradı ve dudaklarımı daha büyük bir istekle kendi dudaklarına doğru çekti. Dili benimkini aradı, her dokunuşta bana eşlik etti, benim tadımı arzuladığı kadar ben de onun tadını arzuluyordum.

"Aman Tanrım," diye inledi, ben de ellerimi kalçalarının o muhteşem kıvrımlarına indirip bedenini kendime doğru çekerken.

Penisimin içine girmesiyle nefesi kesildi.

"Bana bunu mu yapıyorsun?" diye hırladım, kalın ve sert uzantımı ona doğru bastırarak ne kadar acı verici derecede sert olduğumu anlamasını sağladım.

Onun içinde olmaya, kendimi sonuna kadar gömmeye ihtiyacım var. Bu artık bir takıntıdan öte; hayatta kalmam için olmazsa olmaz bir şey.

"Tate," diye inledim. "Tanrım, kahrolasıca."

Parmaklarımı tenine saplıyorum, ağzım boynundaki nabzının attığı noktayı emmek için aşağıya iniyor. Tenini ısırıp delebilirdim. Onu içip bitirebilirdim. Ondandır bir tat almak için o kadar açım ki. İncelik için zaman yok. Ona ne kadar deli olduğumu anlaması gerekiyor. Haftalardır aklımı meşgul ediyor.

Onun kıvrımları. Bana karşı dik durduğunda gösterdiği meydan okuma. Dairemde olduğunda, kızımın yemek yapmayı öğrenmesi için mutfağında olduğunda, piyano çalarken ve evimi kahkaha, neşe ve... kendisiyle doldurduğunda, onu bir avcı gibi gözlerimle nasıl süzdüğümü umursamazlığı.

Ne yaparsa yapsın, görüyorum. İzliyorum. Her şeyi fark ediyorum. Ve bu, ona olan saplantımı her geçen gün daha da körükledi, ta ki karşı koyamayacağım kadar güçlü bir hale gelene kadar.

"Sullivan," diye sızlandı, başını geriye atıp boynunun daha fazlasını gösterirken tişörtümü tırmaladı.

Biliyorum ki iz bırakacağım, ama umurumda değil. Onun benim tarafımdan iz bırakmasını istiyorum. Aynaya baktığında bunu hatırlamasını istiyorum. Benimle birlikte olmanın ne kadar harika olduğunu hatırlamasını istiyorum.

"Bu harika hissettiriyor," diye mırıldandı, elini aramızdan kaydırıp pantolonumun ön kısmına doğru götürdü.

Dokunuşu yumuşak ve yavaş.

El bileğini kavrayıp sabit tutuyorum.

"İşte böyle, iyice kavray onu bebeğim." O parmaklarını penisimin etrafına sararken ve ben de elini yukarı aşağı hareket ettirip kendimi sertçe okşarken nefesim ateşli inlemelerle kesiliyor. "Sanki seninmiş gibi davran."

"Böyle hoşuna mı gidiyor?" diye fısıldadı.

"Tanrım, evet. Durma," diye dişlerimi sıktım, elbisesini beline kadar yukarı iterek. Külotunu yana çekip ipeksi ıslaklığın içinden geçerken küfrettim.

"Sullivan," diye inledi.

"Benim için ıslatıldı," diye homurdanıyorum takdirle.

İki parmağımı içine sokarken nefesi kesildi. Yavaş davranmalıyım. Ama kahretsin...

"İyi hissedeceğini biliyordum. Kesinlikle biliyordum." Her ileri hamlede avucumun tenine değdiğini görüyorum.

Onun ismimi mırıldanma şeklinden ve beni bir öpücük daha için kendine çekerken saçlarımı tırmalamasından anladığım kadarıyla, ben de sert davranıyorum.

"En son ne zaman bir erkek seni orgazma ulaştırdı?" diye sordum, geri çekilip onun kabarık göğüslerine bakarak.

Elbisesinin bir tarafını aşağı çekerek göğsünü açığa çıkardım.

Pembe meme uçları. Kusursuz.

"Ben... Aman Tanrım!" diye inliyor, ben de dudaklarımı memesinin etrafına kapatıp emmeye başlıyorum.

"Neyi hatırlamıyor musun? Hatırlamıyor musun?" Etrafını saran kalın et üzerinde öpücükler ve ısırlıklar arasında gidip geliyorum, sonra tekrar sıkıca büzülmüş meme ucunu emiyorum.

"Yapamam..." diye inledi nefes nefese, ben de parmaklarımla onu okşayıp meme ucunu daireler çizerek okşuyordum. "Tanrım, Sullivan, durma."

"Şu anda beni vahşi atlar bile durduramaz, Tate."

Avucumun içine göğsünün ağırlığını alıp yoğuruyorum, o nefis pembe meme ucunu dişlerimle tahrik ediyorum.

"İsa'm, çok seksi görünüyorsun."

Pantolonumun üzerinden beni daha hızlı okşuyor ve ben de onun temposuna ayak uydurarak parmaklarımı içine sokuyorum.

"Aman Tanrım... Aman Tanrım... Ben..."

Alt karın bölgesi kasılıyor ve parmaklarımı sıkıca kavradığında avucuma yeni bir ıslaklık dalgası doluyor.

"İşte bu kadar bebeğim. Bırak gitsin. İyi bir kız gibi elimi ıslat."

"Tanrım, evet," diye haykırıyor.

"İşte bu kadar." Yüz ifadesini görebilmek için doğruldum.

"Sullivan," diye fısıldadı, göz bebekleri büyüdü.

Onun kirpikleri kontrolsüzce titrerken ve yanakları kıpkırmızı olurken, nefesimi zorlukla içime çekiyorum, neredeyse boğuluyorum.

"Tate?"

Başını sallayarak, dile getirmedığım soruma cevap verdi.

"Aferin kızım." Nefesimi sertçe veriyorum. "Aferin. Lanet olsun."

Ağzından hafif bir inilti çıkıyor ve sırtı kamburlaşıyor.

Bir an sessiz kalıyor.

Sonra derin bir nefes alıp, boşalırken bir çığlıkla nefesini dışarı verdi.

"Sullivan! Yapamıyorum... kahretsin... boşalıyorum, boşalıyorum... ah kahretsin kahretsin..."

Bana doğru kendini bırakırken, her kasılmasını ve dalgalanmasını benimle birlikte yaşarken, gözlerini gözlerimden ayırmadan, zevkinin her anını benimle paylaşırken, onun güven dolu mavi gözlerine bakıyorum.

Tam bir tanrıça gibi.

"Sullivan," diye inliyor hayranlıkla adımı, orgazmı geçerken, sanki kendinden geçmişti ve onu bu hale getiren benmişim gibi.

"Benimle gel."

Onu kollarımın arasına alıyorum ve o da titreyen bacaklarını belime doluyor.

"Beni nereye götürüyorsunuz?"

"Seni görmeyi hayal ettiğim yer."

Onu yatak odama taşıdım ve yatağa bıraktım, geriye çekilip ona baktım. Kızıl saçları beyaz çarşafların üzerinde yakıcı bir alev gibi yayılmıştı.

Onu süzerken gömleğimin düğmelerini açıyorum.

"Elbiseni çıkar."

Yavaşça itaat etti, soyunmamı izlerken elini arkaya uzatıp fermuarını aşağı indirdi. Gözleri göğsümde dolaştıktan sonra daha aşağıya indi ve pantolonumun kabaran kumaşına takıldı.

"Dikkatini dağıtma," diye uyardım kemerimi çözerken.

Gözleri ışıldıyor ve elbisesini omuzlarından kaydırarak vücudundan aşağı doğru kıvrıyor, yumuşak, pürüzsüz, kadınsı teninin her santimini ortaya çıkarıyor.

"Şimdi de sütyenini ve külotunu çıkar."

Fermuarımı aşağı doğru çekiyorum, pantolonumu indirip çıkarırken penisim seğiriyor.

Tate'in gözleri, iç çamaşırımın içinde gerilmiş ereksiyonuma dikilirken karardı. İç çamaşırımı aşağı çekip penisimi serbest bırakırken onu inceledim. Gözleri irileşti ve ağzı sessiz bir nefesle açıldı.

Dudaklarım seğiriyor ve elimle penisimi kavrayıp yavaşça okşuyormuş gibi yapıyorum.

"Şimdi bana ne alacağımı göster," diye hırıltılı bir sesle konuştum, vücudunun büyük bir kısmını hâlâ örten koyu mavi ipek iç çamaşırını işaret ederek.

Ön taraftaki sütyeninin tokasını açıyor ve muhteşem göğüsleri serbest kalıyor, her iki meme ucu da nefis pembe tepecikler halinde büzülüyor.

Penisimi sıkıyorum ve ucundan sıvı damlıyor.

"Devam et." Sesim zorlanarak çıkıyor.

Kıvrınarak başparmaklarını külotunun yanlarının altına geçirdi ve kalçalarını yataktan kaldırarak külotunu çıkarmaya çalıştı.

Kalçalarının hafifçe kavisli olması bunu sağlıyor.

Bir davetiye gibi.

Artık sabrım tamamen tükendi.

"Kahretsin!"

Bacaklarından tutup omuzlarıma kaldırıyorum. Tepki vermesine fırsat vermiyorum. Yüzümü uyluklarının arasına gömüp ıslak tenine dudaklarımı bastırıyorum, tadı dilime değdikçe vücudum geriliyor.

"Kahretsin, evet, aman Tanrım..." diye inledim.

Emip yalıyorum, homurdanıyorum ve yutuyorum, titreyen küçük vajinasını sanki hayatım buna bağılmış gibi yiyip bitiriyorum.

"Sullivan." Yatakta geriye doğru kıvrıldı, elleri saçlarımdaki köklerini büküyordu. "Aman Tanrım, beni tekrar orgazma ulaştıracaksın."

"Tam da hedeflediğim buydu," diye mırıldanıyorum tenine doğru, parmaklarımı makas gibi hareket ettirerek onu aralayıp klitorisini bana gösterirken gözlerinin içine bakıyorum.

Dilim, tatlı ve şişmiş etini yalarken, sırtının nasıl büküldüğünü izliyorum.

"Lütfen," diye fısıldıyor. "Bu... aman Tanrım... çok güzel..."

Dudaklarımı onun dudaklarına bastırıp, hafif bir melodi mırıldandıktan sonra dilimle onu okşamaya devam ediyorum.

"Bu... bu da ne?" diye inledi.

"Bunu tanımıyor musun?"

Ben şarkıyı onun yanında mırıldanırken o bana bakıyor.

"Hissediyorum ki..." Gözlerini devirdi ve saçlarımdaki tutuşunu sıkılaştırdı.

"Çok güzel hissettiriyor," diyorum, mırıldanarak ve onu tekrar yalayarak.

"Sullivan... Kahretsin."

Dilime boşalıyor, içimde bir ıslaklık dalgası yaratıyor ve ben de daha fazlasını isteyerek, sert bir küfür eşliğinde onu yutuyorum.

Öpmeye ve emmeye devam ediyorum, geri çekilmeye ve benden uzaklaşmaya çalıştığında kalçalarından tutarak onu yere sabitliyorum.

"Çok hassas. Durun!" diye ciyaklıyor.

Gözlerimi kapatıp, acı dolu bir iniltiyle bacaklarının arasını öpüyorum.

"Bunu bütün gece yapabilirim," diyorum ona dizlerimin üzerine kalkarken. Bacaklarını omuzlarıma yaslayarak, ben onun üzerine eğilirken altımda yatmasını sağlıyorum.

"Tate, senin içine girmeyi çok istiyorum," diyorum, bir elimle penisimi kavrayıp ıslaklığının içinde yukarı aşağı hareket ettirirken, vajinasının şişmiş dudaklarının beni davet edercesine aralanmasını izliyorum. "Ama beni istiyorsan çıplak bir şekilde kabul etmelisin."

"Prezervatif kullanmıyor musun?" diye kaşlarını çatarak bana baktı, yanakları orgazmdan kızarmıştı.

"Ben her zaman kullanırım. Ama evde hiç yok."

Penisimi klitorisine sürüyorum, penisim vajinama değdiğinde ve zevk sıvım üzerine damladığında keskin bir nefes alıyorum. Elimde olsa bile onunla prezervatif kullanmak istemiyorum. İçine girerken her santimini hissetmek istiyorum. Onu alırken ilk gerilme anında gözlerinin nasıl açıldığını izlemek istiyorum.

"Evet derseniz güvende olacaksınız. Doğum kontrol hapı kullanıyor musunuz?"

"Hap," diye yanıtlıyor, kafası karışmış gibi beni inceliyor.

"Ne oldu?" Başımı çevirip omzuma yaslanmış bacağını öptüm.

Başını salladı. "Hiçbir şey."

Elimle bacağının üzerinde yukarı aşağı doğru gezinip, ona bakarken bacaklarına öpücükler konduruyorum.

"Bunu yapabilir miyiz, Tate?"

Penisimin parıldayan ucunu klitorisine hafifçe vuruyorum ve alt dudağının titremesine bayılıyorum.

"Evet," diye fısıldadı.

Şükürler olsun.

Penisimi yerinde tutuyorum, gözlerimi onun gözlerine dikmiş bir şekilde kalın başını içine sokuyorum.

"Ah..." Göz bebekleri kocaman açıldı ve bedeni bana direndi.

"Çok ıslaksın. Birazdan iyi hissedeceksin. Sadece rahatla."

İleri doğru ittiğimde, inleyerek dar ve ıslak sıcaklığının içine girerken, altımda nefesi kesildi. "Çok harika."

"Bu çok—"

"Doymuş hissediyor musun?" Dilimi dişlerimin üzerinden geçirip, etrafımda gerilmiş haline bakıyorum. Penisimin çelik gibi sertleştiğini ve beni ulaştırdığı noktadan dolayı parıldadığını görüyorum.

"Evet, iri birisin."

"Biliyorum. Ama neredeyse başardık," diye teselli ediyorum.

"Ne?" Tate başını yastıktan kaldırıp vücuduna baktı. Penisimin daha ne kadarını içine alması gerektiğini görünce gözleri faltaşı gibi açıldı.

"İzlemekten hoşlanıyor musun?" Alt dudağımı ısırarak memnuniyetle inledim. "Ben de."

Yedek bir yastık alıp kalçasının altına kaydırıyorum, böylece kalçası biraz daha yukarı kalkıyor.

Sadece benim için hazırlanmış, harika bir tabakta.

"Kahretsin, böyle çok güzel görünüyorsun." Bacağını tekrar öptüm ve iki elimle öne uzanıp göğüslerini kavrayıp sıktım. Yuvarlak, dolgun ve sevişmeye hazır. Penisimi aralarına sokma düşüncesi içimde titremelere neden oldu.

Tate bu hareketle inledi ve ben de bu fırsatı değerlendirerek, testislerim tenine değene kadar tamamen içeri girdim.

"Kahretsin, evet." Başımı tavana doğru eğip yavaşça nefes veriyorum, bu anın tadını çıkarmak için gözlerimi kapatıyorum.

Kahretsin, buna ihtiyacım vardı.

Dışarı kayıyorum ve başımı geriye doğru yaslayıp gözlerimi kapalı tutarak tekrar içine giriyorum, onun beni tekrar içine çekmesinin verdiği hissin tadını çıkarıyorum. Tekrar içine girdiğimde gövdemin kasları derimin altında patlıyor.

Başımı tekrar aşağı indirip gözlerimi araladım ve kısık göz kapaklarımın arasından ona baktım. "Çok harika, bebeğim."

Geri çekilip daha sertçe içeri giriyorum, göğüsleri sallanıyor.

Ben ritim tutarken o da bana yukarıdan bakıyor, gözlerim hareket eden o muhteşem göğüslere kilitlenmiş durumda.

Ama bu yeterli değil. Onun içine öyle derinden girmek istiyorum ki, benim nerede bittiğimi, onun nerede başladığını anlamasın.

Bir elimi kalçasının etrafına doladım, diğerini de başının yanına yerleştirdim ve dizleri neredeyse kulaklarına değene kadar onu altıma doğru

katladım.

“Seni hep böyle hayal etmiştim. Altımda, penisim içindeyken.” Kalçalarımı hareket ettiriyorum ve nefesini kesip dudaklarından öperek yutuyorum.

Onun tüm inlemelerini, tüm ağlamalarını istiyorum.

Bütün o lanet olası sesleri.

Bana ait.

Tekrar ileri doğru hamle yapıyorum. Açı derin, ama yeterince hızlı hareket edemiyorum. Yeterince sert yapamıyorum. Vücudumun bana haykırdığı gibi onu becermem gerekiyor.

“Tate,” diye inledim, onu tekrar öpüp dilimi onun diline sürttüm. “Sen inanılmaz lezzetlisin. Şimdi biraz sakın ol.”

Geriye doğru çekiliyorum, dizlerimi açıp destek almak için yatağa bastırıyorum. Bir elimi başının yanında tutarken, diğer elimle de kalçasını demir gibi bir kavrayışla tutarken ön kolum geriliyor.

Sonra da ona haddini bildirdim.

Tekrar tekrar ona sertçe vuruyorum. Altımda kıpırdayamıyor, sadece zevkten omurgası kıvrılırken göğüslerini yukarı doğru itebiliyor.

"Kahretsin, aynen böyle," diye ısrar ediyorum. "Tam böyle, bebeğim. Ne kadar iyi hissettiğini biliyor musun?" Daha sert, daha derine doğru ilerleyerek hırıldayarak söylüyorum.

İçeri ve dışarı doğru hareket ettim, penisim onun kaygan ve tahrik edici sıvısıyla kaplandı.

Homurdanıyorum. "İşte bu, bebeğim. Penisimi benim için boşalt. Neden tekrar gelip benim için sağlamıyorsun, çünkü çok yaklaştım."

“Sullivan... bu...” diye mırıldandı Tate, kalçalarımı sertçe iterek ona çarptığımda.

Ürperdi ve inledi.

"İşte bundan bahsediyorum," diye övüyorum, vajinası penisimi sanki içine bu kadar derine sokmuşum gibi boğuyor.

Onu sert ve derinden becermeye devam ediyorum. Kalçasından tutuyorum, parmaklarımı etine o kadar sert batırıyorum ki morluklar oluşacağından eminim.

"Çok, çok iyi," diye nefes nefese söylüyor.

“Birlikte iyi olacağımızı biliyordum,” diye tısladım. “Senin gibi bir vücut beni çıldırtmak için yaratılmış. Şuna bir bak.”

Bakışlarım, göğsünde yukarı aşağı sallanan muhteşem, dolgun göğüslerine kayıyor.

“Mükemmel, bebeğim. Tam da ihtiyacım olan şeydi.”

Tekrar sertçe ittim ve dişlerimi alt dudağıma geçirdim.

"Sullivan!" diye bağıyor Tate, sanki onu sıkıp suyunu çıkarmaya çalışıyormuş gibi penisimin etrafında kasılarak.

“İşte bu, beni sık.” Döndüm ve bacağına ısırdım, testislerim vücuduma doğru kasıldı. “Tüm boşalmanı penisin üzerine yap, bebeğim. Bana ver onu.”

Gözlerime bakıyor, kaşları çatık, ağzı sonuna kadar açık, sonra kendini bırakıp bir çığlıkla boşalıyor.

Hayır... bir çığlık.

Bir kadından bu tür bir ses duyalı haftalar olmuştu. Ama hiçbir Tate'inki kadar güzel gelmemiştir.

Beynimde coşku dalgası yükseliyor, görüşüm bulanıklaşıyor ve penisimin ucu patlamaya hazır bir şekilde zonkluyor.

"Geleceğim. Kahretsin, geleceğim Tate."

Boşalırken ve onun içine derinlemesine boşalırken, kulaklarım derin bir rahatlama hissiyle doluyor.

Gözlerimiz büyüyor, bakışlarımız birbirimizin gözlerine kilitleniyor, başka hiçbir şeyin var olmadığı bir anın içindeyiz. İkimiz de diğerinin çözülüp mutluluğa doğru sürüklenmesine tanık oluyoruz, artık kontrolümüz altında olmadığı için kendimizi ona bırakıyoruz.

Kontrol bizde değil.

Kontrol bende değil.

Göğsüm sıkışıyor ve başım dönüyor.

Onu altımda sıkıca tutarken, ardı ardına boşalmalarım içine akıyor. Gözlerine odaklanmaya çalışırken görüşüm bulanıklaşıyor. Bana o kadar çok arzuyla bakıyor ki. O kadar çok... duyguyla.

Elimde kıpırdanıyor ama kalçasından daha sıkı tutuyorum ve onu hareketsiz bırakıyorum; işi bitirme ihtiyacı her şeyin önüne geçiyor.

Acıdan boğulmanın gölgeli anıları zihnime sel gibi akıyor, nefesimi kesiyor.

Ben bunu yapıyorum.

Ben sevişirim.

Getirdiği o tatlı rahatlamaya ihtiyacım var.

Sadece işlevsel hale gelmem gerekiyor.

İhtiyacım olanı alma içgüdüğü aniden beni ele geçirdi, kulaklarımda çınılıyor, göğsümü parçalıyor.

"Al bunu," diye homurdandım.

Kalçasını sıkıca kavrayıp, karın kaslarımı gererek ve olabildiğince çok ağırlığı vücudumdan atmaya çalışarak, elimden gelen her şeyi yapıyorum.

"Kahretsin, bebeğim, bu kadar."

Son damlalar bedenimden çıkıyor ve gözlerimi sıkıca kapatarak, sert bir nefes vererek titriyorum.

"Sullivan..." Tate'in tatlı sesi adımı fısıldıyor ve yumuşak, narin eller uzanıp saçlarımı alnımdan geriye doğru itiyor.

Görmeme gerek kalmadan yüzündeki mutlu, güven dolu gülümsemeyi hissedebiliyorum.

Kahretsin.

TATE

KULAKLARIM NEFES KESEN ORGAZMLARDAN ÇINLIYOR, SERİN çarşaflara yığılıp kalıyorum.

Sullivan dokunuşuma karşılık veriyor ve ben de saçlarını okşuyorum. Gözleri kapalı, ben de gülümsüyor ve ne kadar güzel olduğuna hayran kalıyorum. Simsiyah saçları ve camdan oyulmuş gibi güçlü bir çenesi var. Ve öğlen güneşinin altında okyanusa bakıyormuş gibi parlayan o muhteşem mavi gözleri...

Yüzünü avucuma gömüp derin bir iç çekerek öpüyor. Ama o anımız, yeşermeye fırsat bulamadan sona eriyor. Gözlerini açıyor, kısa bir an için gözlerimle buluşuyor ve az önceki saf rahatlama ifadesinin yerini, kaşlarının arasındaki gergin çizgiler alıyor.

Ondan bir öpücük bekliyorum. Bir kelime. Ondan nadir bir gülümseme. Hiç bir şey.

"Baba?" diye seslendi küçük bir ses.

Sullivan'ın gözleri faltaşı gibi açıldı. "Kahretsin!" Benden ayrıldı ve inanılmaz bir hızla yataktan kalktı.

"Baban geliyor tatlım," diye seslenerek pantolonunu giydi.

Odayı terk ederken yüzünde saf bir panik ifadesi vardı.

Bir an sonra, koridordan yumuşak, sevgi dolu sesi duyuldu. "Hey, neden ayaktasın? Hadi seni yatağına geri götürelim, olur mu?"

Sesi giderek uzaklaşıyor, Molly'den de tatlı, yorgun bir mırıltı duyuluyor.

Ne yapacağımı bilemeden odanın etrafına bakındım. Yatağımdan kalkıp kıyafetlerimi toplarken Sullivan içeri geri girdi.

"İyi mi?" diye soruyorum.

"İyidir." Dağınık saçlarını eliyle düzeltti.

O bana doğrudan bakmamış olsa da, kıyafetlerimi önümde tutarak kendimi örtüyorum.

"Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum—"

"Gitmelisin."

"Ah."

Omuzları kaskatı, ön kolları kaslı bir halde, bakışlarını ayaklarımın dibindeki yere dikmiş durumda.

"Tate," diyor, sesi duygusuz.

Oda sıcaklığı aniden düşerken midem bulanıyor, atmosfer bir anda değişiyor.

"Gitmen gerekiyor." Derin bir nefes alıyor. "Ve az önce olanları unutman gerekiyor."

"Ciddi misin?" diye kekeledim.

Giysilerimi daha sıkı tutarak nefes almaya çalışıyorum. Şu anda ne yaptığını anlamaya çalışıyorum. Onun yatak odasında çıplakım. Vücudum, az önce içinde bulunduğu yerden dolayı hala sıcak.

Yan tarafa, yatak odasının kapısına doğru bakıyor, yüzü gölgeler içinde kalmış. Ama yüzündeki sert ifadeyi, çenesinin kasılmasını görebiliyorum.

"Molly tekrar uyandığında sen bu kadar geç saatte hala burada olursan kafası karışacak."

O sadece Molly için endişeleniyor. Tabii ki de öyle. Beni burada böyle görmesi garip olurdu.

"Sorun değil. Anlıyorum. Giyinirim."

İç çamaşırımı tekrar giyerken gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum.

"Özür dilerim. Bu gece... bir hataydı," diye yumuşak bir sesle söylemeye çalışıyor ama sesindeki sertlik hâlâ hissediliyor. Jilet gibi kesen keskin, pürüzlü kenarlar.

Pişmanlık.

"Vay canına..." diye nefesimi verdim. "İşte aynen öyle... Anladım."

"Tate."

"Sorun yok. Anlıyorum. Bu sadece bir seksdi. Başka bir şey değil. Keşke bunu yapmadan önce daha açık belirtseydin." Öfkeyle doluyorum.

Aceleyle elbisemi giyip fermuarını çektim. Yüzüm utançtan kıpkırmızı oldu. Bunun onun için ne anlama geldiğini bilseydim, asla...

Gözlerim yaşlarla dolmak üzere ve ondan uzaklaşabilmek için onları tutabilmek umuduyla olabildiğince hızlı göz kırpıyorum.

"Bunu gerekenden daha da tatsız hale getirmeyin," diye uyarıyor.

"Garip mi?" diye alaycı bir şekilde sordum. "Tanrım, ne kadar da kendini beğenmişsin."

Onu iterek geçtim ve kapıdan hızla dışarı fırladım.

Arkamdan yürümek için hızla dönüyor.

"Vazoya dikkat et!" diye tersledi, ben oturma odasına girerken ses tonunda panik ve başka bir şey karışmıştı.

Ama kırık cam parçalarının onun kıymetli zeminine basıp çizmesinden endişelenmesine gerek yok. Ben onun gibi değilim. Sırf zevkim için, kendi sapık zevkim için bir şeylere zarar vermem.

Dağınıklığın arasından sıyrılıp eğildim ve çantamı ve ayakkabılarımı bıraktığım yerden aldım.

"Tate?"

Arkamı döndüm. Salonun diğer tarafındaki koridorun sonunda durmuştu, bana yetişmeye bile zahmet etmemişti.

Ayakkabılarımı giyiyorum. İkimiz odanın karşısından birbirimize bakıyoruz, ayaklarımızın arasında kırık beyaz porselenler şarapnel parçaları gibi saçılmış durumda.

Yıkımın ardından yaşananlar.

Onarılamaz.

"Ne?" diye çıkıştım.

Sesimi titretmeden, duygularımı ele vermeyecek şekilde tutmaya çalışıyorum. İçimde dolaşan aşağılanma ve utanç duygusunun, ne kadar aptal olduğumu bana nasıl söylediğini belli etmemesi için çabalıyorum.

Onun önünde ağlamayacağım.

Bana öyle bakıyor ki, sanki bir şey söylemek istiyor ama kendine izin vermiyor.

Bunun yerine, gözleri, çalışırken her zaman kullandığı o soğuk profesyonellikle donuklaşıyor. Sadece takım elbise pantolonuyla, ipeksi koyu tüylerle hafifçe örtülmüş geniş göğsü açıkta duruyor. Dakikalar önce benimle sevişirken efor sarf ederek inip kalkan göğüs. Bana ne kadar iyi hissettirdiğini, beni ne kadar arzuladığını söylerken boğuk bir sesle övgüler yağdıran ve ismimi iniltili hırıltılarla söyleyen göğüs.

İstedigini elde etmek için yalan söyledi.

İç bacağımdan aşağıya ılık bir ıslaklık süzülüyor ve hıçkırıklarımı yutkunarak bastırıyorum.

Boğazını temizledi.

"Cliff sizi eve götürecekt."

"Tam bir şerefsiz!" diye tısladı Ashley.

"Başka bir şeyden konuşabilir miyiz lütfen?"

Sabahın erken saatlerindeki yoğunluğa hazırlanmak için tezgahı siliyorum. On dakika önce geldim. Ashley yüzüme bir baktı ve neyim olduğunu sordu, her şey bir anda döküldü.

Sullivan'ın bana kendimi ne kadar seksi hissettirdiğini. Beni orgazma ulaştırırken, sanki dinliyormuş gibi, fark etmiş gibi şarkımı mırıldanmasını.

Bana bir şeyler hissettiğine inandırmak için nasıl yalan üstüne yalan söyledi, sonra da acımasızca beni dışarı attı. Sadece tek gecelik bir ilişki istediğini bilseydim asla yapmazdım.

Aptal değilim, evlilik teklifi ya da benzeri bir şey beklemiyordum. Ama bıraktığı pisliği temizlemek için banyoyu bile kullanamadan buradan ayrılmak zorunda kalacağımı da beklemiyordum.

Boğazımdaki kalın yumruyu yutkunarak geçiştirdim. Daha önce hiç kimse içime girmemişti. Ve bunu ilk kez Sullivan Beaufort'a vermiştim, zavallı bir aptal gibi. Hepsi o anın büyüüne kapılıp onun bana sanki... sanki bir anlam ifade ediyormuş gibi bakmasından kaynaklanmıştı.

Her şey çok gerçekçiydi.

Çok aptalım.

"Bugün erkenden geldi. Umarım vicdan azabı çekiyordur, bütün gece uyuyamasın. Şerefsiz," diye homurdandı Ashley, tanıdık siyah şehir arabası dışarıda dururken.

Cliff arabadan inip arka kapıyı açık tutarken midem alt üst oldu. Sullivan, simsiyah takım elbisesi, ütülü beyaz gömleği ve sabah ışığında parlayan koyu saçlarıyla göründü. Kılık değiştirmiş bir şeytandı. Tüm o sert

kenarlar en güzel kumaşlarla örtülmüştü, adeta bir rüya gibiydi. Ama artık o gösterişli dış görünüşün altını gördüm. Ve hiçbir yanı güzel değildi.

Sullivan'ın soğuk mavi gözleri cam pencereden ve odanın karşısından, sanki sadece birkaç santim ötedeymiş gibi bakıyor. Gözlerim kilitlendiğinde nefes alamadan ona bakıyorum.

Ashley, "Eğer o dangalak buraya gelirse, hazırlıklı olsa iyi olur," diyor.

Kapıya doğru sanki bir göreve çıkmış gibi adımlarla ilerliyor, gözleri gözlerime saplanıp beni hareketsiz bırakıyor. Derin bir nefes alıyorum, ona cehennemi yaşatmaya hazırlanıyorum. Gözlerinin benimkileri nasıl kenetlediğinin, üzerimde yükselip beni daha önce hiç olmadığım kadar sert bir şekilde orgazma ulaştırdığı anın anısıyla boğuşuyorum. İçime boşalırken erimiş arzuyla parlayan, beni o kadar derinden dolduran ki, hâlâ içimde onun bir parçası var.

Ondan nefret ediyorum.

İleri doğru bir adım atarak ellerimi tezgahın üzerinde yumruk yaptım. Ama Sullivan'ın bakışları benden uzaklaştı, ceket cebinden telefonunu çıkardı ve ekrana baktı.

Sonra aniden dönerek, arkasına bakmadan hızla yan komşuya doğru ilerledi.

"Hayır, bunu yapamaz! Seni görmezden gelemez." Ashley, sıkıca tuttuğum bezi elimden çekip aldı. "Git o pisliğe böyle davranılmayacağını söyle."

"Tamam," diye onaylıyorum, kararlılığım daha da güçleniyor.

Dün gece Cliff beni eve bıraktığından beri başka hiçbir şey düşünmedim. Artık Sullivan için çalışmam. Olanlardan sonra asla. Ve bana hissettirdikleri yüzünden ona ne kadar kızgın olsam da, en çok Molly için kızgınım. Kendi bencil davranışlarının onu nasıl etkilediğine. Bütün bunların en çok acısını o çekecek. Neden birdenbire gelmeyi bıraktığımı anlamayacak.

Bu düşünce, Sullivan'ın bana yapabileceği her şeyden daha çok canımı yakıyor.

Önlüğümü çıkarıp tezgâhın üzerine fırlatıyorum.

"Çok uzun sürmeyecek."

"Ona günlerini göster, kızım," diyor Ashley.

Yan taraftaki dükkana öfkeyle girdim, içerideki güvenlik görevlisi beni gülümseyerek içeri alırken yüzüme kibar bir gülümseme taktım. Çalışanlar

beni artık tanıyordu. Sullivan bana Cara'nın çektiğinden daha iyi bir fotoğrafın olduğu bir personel kimliği bile verdi.

Personel asansörüyle onun katına çıkarken, hızla atan kalbimi sakinleştirmek için yavaş ve derin nefesler alıyorum. Vardığım noktayı söylemeliyim, sonra da başım dik bir şekilde buradan ayrılacağım.

Ben öfkeyle yanından geçerken Cara'nın çantası boş masasının üzerindeydi. Ama ne ondan ne de diğer personelden bir iz yoktu.

Sullivan'ın ofis kapısı kapalı ve perdeler çekili. Kapıyı çalmadım. O şerefsiz, içeri girmek için kapıyı tekmeleyerek kırmadığım için şanslı.

Masasının üzerine eğilmiş oturuyor, bir eliyle ağzını kapatmış, diğer eliyle de cep telefonunu kulağına tutuyor. Gözleri kızarmış ve donuk bir halde.

Kapı eşiğinde duraksıyorum, boğazı zorlanarak yutkunuyor ve karşıdaki kişiye tek kelime etmeden aramayı sonlandırıyor.

"Sorun ne?" Sesim çok yumuşak, çok ilgili çıkıyor. Ama yüzünün solgunluğu, aramanın neyle ilgili olduğunun kötü bir haber olduğunu gösteriyor.

"Hiçbir şey." Gözlerini kırptırdı, ifadesi alışılmış bir kolaylıkla her zamanki kısa ve öz haline geri döndü.

Bir an ona bakakalıyorum. Yalan söylüyor. Şaşırmamalıyım. Sanki sürekli yalan söylüyor.

"Sanırım dün geceyi görüşmek için buradasınız?" diyor, sanki sadece yönetmesi gereken bir müşteriymişim gibi iş moduna geçerek.

"İstifa dilekçemi sunmak için buradayım."

Bu onun dikkatini çekiyor.

"HAYIR."

Çok sade. Çok kendinden emin. Sanki her şey kontrol altındaymış gibi.

"Evet."

"Hayır," diye hırladı.

"Evet!" Ofisine girdim. "Beni böyle kullandıktan sonra gerçekten senin için çalışmamı mı bekliyorsun? Bana saygı duymuyorsun—"

"Evet."

Burun kıvırdım. "Sen umursamıyorsun. Benim duygularımı umursamıyorsun—"

"Evet." Sesi çok derin, çok kendinden emin.

Çok kibirli.

“Konuşmayı kes!” diye çıkıştım. “Yalancısın! Bunların herhangi biri doğru olsaydı beni çöpe atar gibi dışarı atmazdın. En azından itiraf et. Sen sadece çekiciliği olan bencil bir herifsin. Ve ben de buna kandım.”

Bana dik dik bakıyor, burun delikleri genişlemiş bir halde ellerini masasının üzerine bastırıyor, sanki sakın kalmaya çalışıyormuş gibi. "Özür dilerim, Tate."

Masasının yanına gidiyorum, ne kadar berbat bir yalancı olduğunu görmesini, onu kolayca anladığımı göstermek istiyorum.

Her şey çok hızlı oldu. Dikkatimi vermiyordum, ona dik dik bakmaya dalmıştım. Ellerimi masasına sertçe vurdum ve bir tanesini mektup açacağına üzerine, garip bir açıyla indirdim.

"Kahretsin!" diye bağırdım, kolumda bembeyaz, kızgın bir alev yükseliyordu.

Parmaklarım zonkluyor, parlak kırmızı kan damlayarak masanın üzerine düşüyor.

"Aman Tanrım!" diye bağırdı Sullivan.

Sandalyesinden fırladı. Parmağımdan aşağıya, elime doğru akan kanın etkisiyle gözleri faltaşı gibi açıldı.

Masadaki telefona sertçe vuruyor. "Cara! Ambulans çağır!" diye bağılıyor masanın etrafından dolaşmadan önce. "Sorun yok. Ben yanındayım bebeğim."

Kolunu tek bir büyük hareketle savurarak masasının üzerindeki her şeyi yere devirdi, sonra da beni kaldırıp masanın üzerine oturttu.

"Tate," diye tısladı, elimi avuçlarının arasına alıp kanayan kesiği incelerken. "Kahretsin."

Parmak ucumu ağzına götürüp dudaklarının arasından geçiriyor ve nazıkçe emiyor. Sıcak dili parmağımın üzerinde dönerek kanı temizliyor, sonra da ağzının içinde tutuyor.

"Ne yapıyorsun? Sadece bir kesik."

Parmaklarımı homurdanarak dışarı çekiyor, sonra tekrar içeri sokup diline değdiriyor. Kravatını çözüyor, ardından gümüş ipeği parmağımın etrafına sarabilmek için parmağımı tekrar dışarı çekiyor.

"Ne oldu?" Cara açık kapı aralığında belirdi, gözleri önce yerdeki dağınıklığa takıldı, sonra da bize kilitlendi.

Sullivan ona doğru bakmıyor. Dikkatini tamamen kravatıyla parmağımı sarmaya vermiş durumda.

“Bayan Miller kendini kesti. Hemofili hastası. Ambulans nerede?”

"Gidip arayacağım."

"Hala tahmin etmedin mi?" diye kükredi Sullivan, yüzünü ona çevirerek.

Onun ölümcül bakışları altında kadın adeta eridi. "Bilmiyordum. Neler olduğunu görmek için gelmişim..."

"İşten kovuldun!" diye çıkıştı. "Eşyalarını topla ve defol git buradan."

"Sullivan," diyorum.

Burnundan derin bir nefes alıyor, çenesi o kadar gergin ki dişleri muhtemelen aşınıyor.

"Sorun yok," dedim, yaralanmamış elimi yanağına koyup yüzünü kendime doğru çevirerek.

Vahşi, panik dolu mavi gözler benimkilerle buluşuyor.

"Hemofili hastası değilim. Ve bu sadece bir kesik. Gördünüz mü?"

Parmağımdaki gümüş ipek bandı çıkarıp parmağımı ona gösteriyorum. Kanlı ama akıntı yavaş yavaş azalmış, sadece ucunda küçük bir kesik kalmış.

Derin bir nefes verip parmağımı kaşlarını çatarak inceledi. Alt dudağında bir kan lekesi vardı.

"Çantanızdan düşen ilacınızı gördüm."

"Babamındı."

Sullivan dikkatini sızlanan Cara'ya çevirdi.

"Gidebilirsin Cara. Bunu daha sonra konuşuruz."

Kaçıyor ve bana ne kadar kötü davranmış olsa da, ona acıyorum. Sullivan'ın gazabına uğramak, kimsenin başına gelmesini istemeyeceğim bir durum.

"Baban mı?" diye soruyor, kalan kanamayı durdurmak için kravatını parmağıma bastırarak.

"Evet. Mühendislik firmasındaki işini bu yüzden kaybetti. Yaralandı ve neredeyse ölüyordu. İşini yapmaya uygun olmadığı gerekçesiyle onu kovdular. Ona bir avukat tuttum. O da davayla mücadele ediyor."

"Avukat masraflarını kendin mi ödedin?"

"Evet."

Derin bir nefes verdi. "Tanrım, Tate. Bana söylemeliydin. Sana yardım ederdim."

"Ne?"

"Sana yardım ederdim," diye tekrarlıyor. "Ona en iyi avukatı tutardım. İstedğin buysa, eski şirketini de yerle bir ederdim."

Ona bakıyorum.

Dün gece bana karşı davranış biçimi yüzünden buraya geldim. Yaralanmamdan endişelenip böyle konuşmaya başlaması, her şeyi birdenbire düzeltmiş değil.

"Bu senin sorunun değil."

"Seni etkiliyor, o halde bu benim sorunum," diye neredeyse hırlıyor.

"Bu da ne demek oluyor?"

Dün geceki gibi davranıp, bu sabah da aşırı endişeyle böyle şeyler söyleyerek beni şaşırtacak.

"Orada tut," diye talimat verdi, beni görmezden gelerek elimi kravatının üzerine, parmağıma yerleştirdi.

Dolabın yanına gidip bir çekmeceyi açtı ve bir ilk yardım çantasıyla geri döndü. Çantayı masanın üzerine koyup açtı.

"Bir bakayım," diye usulca talimat verdi.

Kravatını çıkarıp parmağımı kaldırdım. Kaşları çatıldı ve küçük kesigi görünce rahatsız olmuş gibi sessizce küfretti, incelerken.

"Dikiş gerekmeyecek. Çok derin değil," diyor.

"Biliyorum."

Kaşını kaldırarak bana baktı, gözleri bir anlığına gözlerimle buluştu, sonra antiseptik bir mendil alıp kesigi yavaşça temizledi. İşini bitirdikten sonra bir yara bandı açıp cildime yapıştırdı.

"Oyuncak ayılar mı?"

Gözleri benimkine kaydı, çantasını toplarken dudaklarındaki sert çizgi yumuşadı.

"Bunlar Molly'nin ayıları. Ve bunlar kaşif ayılar."

Profiline göz gezdirdikten sonra tekrar yara bandına baktım. Minik ayıcıklar kıyafet giymiş ve pusula taşıyorlardı.

"Hı hı," diye mırıldandım.

Sullivan'ın çenesi kasıldı ve boğazını temizledi. "Dün gece için özür dilerim. Daha önce hiç... Molly geldiğinden beri hiç kimse benimle evde böyle davranmamıştı."

Ses tonu ve kelimeleri söylemekte zorlanması, dürüst olduğuna inanmamı sağlıyor.

"Bana öyle söyleseydin anlardım. Ama söylemedin. Sonrasında da bunun hiçbir anlam ifade etmediğini söyleyerek beni dışarı attın."

Ona bakmak yerine, ofisinin etrafına bakıyormuş gibi yaparak arkamı dönüyorum. Buraya ona içimdekileri söylemek için gelmişim. Ama işte

yine buradayım, bana iyi davrandığı anda zayıflıyorum. Olmayan bir şeye tutunmak için ne kadar çaresizim. Onun sandığım adamın anlık görüntülerinin gerçek olduğuna inanmak için.

Değiller.

Masasından kayarak indim. Buraya gelmek anlamsızdı. Artık çıkıp gitme ve arkama bakmama zamanı.

"Bir hata yaptım. Bu her şeyim demekti," diyor arkamdan.

Onun boğuk sesle yaptığı itirafı duyunca odanın diğer ucunda donakaldım.

"Tate," diye ısrar ediyor. "Bana bak."

Eğer onun dediğini yaparsam, her şey bitebilir. Bakışlarının içine çekileceğim ve bir daha asla geri dönmeyeceğim.

Arkamı dönmediğimde yavaşça nefes veriyor.

"Molly'nin annesi bağımlı ve onu kapımın önüne şeftali dolu bir kargo kutusunun içinde bıraktı. Lanet olası bir kutunun içinde, Tate."

Yavaşça hareket ediyorum, önce omzumun üzerinden ona şöyle bir göz atmaya cesaret ediyorum. Masasının önünde duruyor, etrafı karmakarışık bir halde; bana yardım etmek için masasının üzerindeki her şeyi yere atmış.

Gözlerinde daha önce hiç görmediğim duygusal bir parıltı var.

"Üç aylıktı. O zamandan beri sadece ikimiz birlikteyiz."

"Claudia diye düşündüm—"

"O, Molly'nin annesi değil. Nişanlıydık. Ve Molly hayatıma girdiği gece bu nişanlılık sona erdi."

"Burada kalmak istemedi mi?" Ona doğru döndüm, tüm vücudunun direnmeyi bırakmış gibi görünmesi kalbimi sıkıştırdı.

"Emin değildi."

"Ama şimdi öyle mi? Bu yüzden mi geri döndü?"

Yüzü sertleşti. "Önemli değil. Kızım söz konusu olduğunda ikinci şans vermem."

Ona bakakaldım, bu ani açıklık patlamasının nereden geldiğinden emin değildim.

"Molly benim için bir yük değil, Tate. Onunla birlikte olmanın bir şartı olarak görülmesine izin vermeyeceğim. O benim her şeyim. Hala burada olmamın sebebi o. Kardeşimden sonra ben—"

"Nasıl devam edeceğinizi merak ediyordunuz," diyorum.

Başını salladı. "Anladın."

“Annem öldükten sonra babamın dikkatli olmasını sağlayacak birine ihtiyacı olduğunu biliyordum. İlaçlarını aldığından emin olacaktım. Bana olan ihtiyacı, kederimin her şeyimi elimden almasını engelledi.” Sullivan'a zayıf bir gülümseme verdim.

Yanıma doğru yavaşça yürüyor, sanki hâlâ dışarı fırlayabileceğimden endişeleniyor gibi.

“Dün gece sana asla öyle davranmamalıydım. Molly uyandığında panikledim.”

Gözlerinin içine bakıyorum. "Sana inanıp inanmamakta kararsızım."

Gözleri kısıldı ve dudaklarını birbirine bastırarak yüzümü süzdü. “Bana güvenmen için hiçbir sebep vermedim. Ama sana gerçeği söylüyorum. Dün gece olanların yaşanmasını istedim. Seni istedim. Ve unutmak daha kolay olsa da, bunu yapamayacağımı biliyorum. Bunu yapmak istemiyorum. Eğer bu senin buradan çıkıp bir daha asla geri dönmemen anlamına geliyorsa, asla. Aramızda bir şey var. Bunu inkar edemezsin. Dün gece birlikte olduğumuz halimizden sonra. Bu tür bir bağı taklit edemezsin.”

Ellerimi tutuyor ve dudaklarına götürüyor.

Parmak uçlarımda sıcak nefesi gezinirken, oyuncak ayı şeklindeki yara bandını nazikçe öpüyor.

"Buradan benden nefret ederek ayrılmana izin veremem."

Boğazım çok kuru olduğu için rahatça konuşamıyorum, bu yüzden sesim düzensiz bir fısıltı gibi çıkıyor.

“Senden nefret etmiyorum.”

“Teşekkür ederim—”

“Yirmi dakika önce yaptım.”

Sullivan'ın dudakları yumuşadı. "Yirmi dakika önce ben de kendimden nefret ediyordum."

“Peki ya şimdi?”

Parmaklarımı tekrar dudaklarına götürüyor.

"Bu, sana olan borcumu ödememe izin verip vermeyeceğine bağlı."

Burnunun ucuyla parmaklarımın üzerinden geçerken gözleri ısınıyor ve avucuma yumuşak bir öpücük konduruyor.

"Konuşmaya devam et."

SULLIVAN

"YİRMİ DÖRT," DİYE KISALTIYORUM. "TEŞEKKÜR EDERİM."

Cara kapı eşiğinde bekliyor ve ben de telefon görüşmesini bitirirken onu içeri davet ediyorum.

"Az önce olanlar için özür dilerim," diye başlıyor. "Acil durumun ne olduğunu kontrol etmeye geldim ve—"

"Sorun değil. Ama yine de ajansı aradım ve sizi başka bir göreve atayacaklar."

Yüzü düştü. "Yaptığım işin iyi olduğunu düşünmüştüm."

"Çalışmalarınızda yanlış bir şey yok. Sorun, bazı konulardaki tavrınızda."

"Garson mu?" diye alaycı bir şekilde sordu.

Sandalyeye yaslanıp kendimi toparlarken parmaklarımı takım elbise pantolonuma doğru uzattım.

"Bayan Miller, Tate," diye ismini telaff ettim, "benim için önemlidir. Bu yüzden, iş ahlakınızla ilgili endişelerimi kuruma iletmemi istemiyorsanız, ses tonunuza dikkat etmenizi öneririm."

"Az önce yaptığım işte hiçbir yanlışlık olmadığını söylediniz," diye karşı çıkıyor.

İçimden bir ah çektim.

"Size atanan tüm CEO'larla fiziksel ilişkiye girmenizi önerir misiniz?"

Yüzü bembeyaz oldu. "Ne?"

Elimi havada salladım. "Önemli değil. Teklifinizi kabul etmek isterlerse, bu onların kararı. Ama benimle böyle bir şey asla olmayacaktı. Şimdi lütfen

eşyalarınızı toplayın. Yerine geçecek kişi yolda."

Hava ağır ve yoğun.

"Sen tam bir pislisin," diye tısladı.

Yeni gelen e-postaları incelerken dikkatim çoktan e-postalarımda.

"Belki de teklifimi Perşembe günü yapsaydım, beni Lanceford'a götürürdünüz ve bambaşka bir konuşma yapıyor olurduk."

Gözlerimi ona çevirdiğimde yüzünde soğuk bir gülümseme vardı.

"Sanmıyorum, Cara. Ve kişisel hayatım hakkında bu kadar çok şey bildiğine göre, belki notlarını güncellemek istersin. Bayan Miller ile tanıştığımdan beri Lanceford'a ayak basmadım. Çünkü o—" Etki yaratmak için duraklıyorum. "Haftanın her günü, vaktinin bir anını bile elde etmek için ne gerekiyorsa yapacağım bir kadının tam karşılığı."

Natasha: Peaches benim kızım. Onu görmemi engelleyemezsiniz.

Bir elimle şakaklarımı ovarken, diğer elimle telefonumu cebime koyuyorum. Natasha'nın talepleri giderek daha sıklaşıyor.

Şu anda onunla uğraşacak enerjim yok, tam bir sorun.

"Her şey yolunda mı oğlum?"

Küfretmemek için elimi bacağıma indirdim.

"İyi."

Babamın gözleri kısılıyor ve beni inceliyor. Beni herkesten daha iyi tanıyor. Ama amcam Mal elini masaya sertçe vurunca, aklındaki tüm endişeler bir kenara itiliyor.

"Bu herif ne yaptığını sanıyor?" diye öfkeyle söylendi. "Elaina'nın mezarına notlar bırakmak... Sinclair'e böyle pusu kurmak mı?"

Ablam, Molly ve Halliday ile birlikte resim yaparken odanın diğer ucundan gelen bu ani çıkış üzerine başını bize doğru çevirdi. Henüz erken ve Seasons mağazası açılmamıştı. Babam, annemin eski sevgilisi Neil'in New York'ta olmasıyla ilgili son gelişmeleri görüşmek üzere hepimizi buraya bir toplantıya çağırmişti.

Eğer buraya gelip Sinclair'e yaklaşmanın iyi bir fikir olduğunu düşünüyorsa, o adam ya cesur ya da aptal. Denver, gerekirse beynini dağıtmak için silahını ona doğrultmuştu.

Ama öyle olmadı.

Neil'in soruları olduğunu söylüyor. Yangın çıkıp ikisinin de ölümüne neden olan patlamadan önce yattan uzaklaşan bir adam gördüğünü iddia ediyor.

O gün annemi takip edip babamdan ayrılmasını istedi. Bunu bildiğim için o herifin ağzından çıkan hiçbir söze inanmıyorum. Bunların hepsi ailemizi mahvetmek için uydurulmuş acımasız bir yalan olabilir.

İkisi de öldü. Hiçbir şey onları geri getiremeyecek.

"Kanat olmadan söylediği hiçbir söze güvenmiyoruz," diyor babam sesini alçaltarak.

"Bununla ilgileneceğiz, Patron," diyor Denver. "Ve bu gece Neil'i ziyaret edeceğiz. Bakalım ondan başka bir şey daha öğrenebilecek miyiz."

Killian ve Jenson da yanında başlarıyla onaylarlar.

"Geliyorum," diye ekledim Denver'ın gözlerine bakarak.

Elimi tutuyor, aramızdaki iletişimi anlıyor. Eğer bu şerefsiz aileme bulaşıyorsa, hepimize hesap vermek zorunda kalacak.

"Ben de öyle düşünüyorum." diye öfkeyle söylendi Mal Amca. "O herif ne yaptığını sanıyor acaba? Kız kardeşimin mezarını ziyaret etmeye kalkışıyor."

Başını ellerinin arasına gömdü, seyrekleşmiş boyalı sarı saçlarını parmaklarıyla düzeltti. Hepimiz o günün sonuçlarıyla yaşamak zorunda kaldık. Ama Mal Amca, yüzündeki yıpranmış çizgilerde ve gözlerinin etrafındaki derin çukur gölgelerde kederini daha belirgin bir şekilde taşıyor.

Bu durum hepimizi mahvetti.

"Denver," diyor babam, ağır bir iç çekerek sandalyesine yaslanıyor. "Bu gece Sinclair'in yanında kal. Çok sarsılmış durumda. Bırak çocuklar bu işi halletsin. Eğer Neil bize işimize yarayacak bir şey söylese, o zaman sen de onu ziyaret edebilirsin, tamam mı?"

Denver, kollarını uyluklarına yaslayıp parmaklarını çıtlatırken omuzları gerildi. "Evet, patron."

Gözleri odanın diğer ucundaki kız kardeşime kaydı ve neredeyse zavallı adama acıdım. Kız kardeşim ondan hoşlanmadığını hiç gizlemedi. Ve o, kız kardeşimin koruması olarak görev yaparken haftalardır birlikte kalmak zorundalar.

"Her şey yolunda olduğundan emin misin? Fabienne hâlâ sana sıkıntı çıkarmaya mı çalışıyor?" diye sordu babam, diğer adamlar ayağa kalkıp dağılırken.

"Ne zaman öyle değiller ki?" diye homurdanıyorum. "Ama artık biz onları satın aldığımıza göre, yapabilecekleri pek bir şey yok. Şu anda operasyonlarını tasfiye eden bir ekibim var. Beaufort Diamonds için değerli olabilecek tüm çalışanlara kendilerini kanıtlama fırsatı verilecek. Geri kalanlar ise kıdem tazminatlarını posta yoluyla alacaklar."

"Bir rakip daha gitti," diye mırıldandı babam gülerek. "Oğlum, CEO olarak benden daha acımasısın. Seninle gurur duyuyorum." Dizimi sıktı.

"Rekabeti elemek terapi gibi," diye yanıtlıyorum Molly'ye bakarken aklım Natasha'ya kayıyor. Eğer bir şirket olsaydı, şimdiye kadar onunla ilgilenmiş olurdu. Uzak bir anı olurdu. Ama para onunla ilgili sorunları çözmedi, sadece daha fazla sorun yaratıyor.

"Bize faydalı şeylerden bahsetmişken." Babam bakışlarımı takip etti, ancak gözleri Halliday'de sabitlendi. Gözleri yumuşadı, ona duyduğu sevgi dalgalar halinde ondan yayıldı. "Kızlar Hallie'nin bekarlığa veda partisini düzenlemekten bahsediyorlardı. Londra'da yapmak istiyorlar ki oradaki arkadaşısı da onlara katılabilsin."

"Kulağa hoş geliyor," diye yanıtladım, Halliday'den gözlerini alamamasından dolayı göğsüm sıkışmıştı.

Kendi babamı kıskanıyorum.

Kaybın ardından aşkı buldu. Kendini olasılıklara açtı.

"Molly'ye bakıcı bulma çalışmaları nasıl gidiyor?"

"Uygun bir aday var... Ama daha çok erken. Molly onu tanımaya çalışıyor."

"Yani Molly'yi gözünün önünden ayırmadan önce hâlâ onun her hareketini mi analiz ediyorsun?" Doğrudan bana bakıyor, gözlerinde anlamlı bir parıltı var. "Anlıyorum oğlum. Bahsettiğimiz kişi Molly. Ama çocukların büyümek için alana ihtiyacı var ve biz de onlara bu alanı tanımalıyız."

"Haklı olmandan nefret ediyorum."

Gülerek, "Buna tecrübe deyin. Benim yaşıma gelip de bir iki ders almamak olmaz. Mesela, önünüzde olan şeylere şükretmeyi öğrenmek gibi." dedi.

Halliday, onun tekrar kendisine baktığını görünce karşılık olarak gülümsedi.

Haklı. Molly'nin bakımı söz konusu olduğunda rahatlamayı öğrenmem gerekiyor. Aşırı koruyuculuğumun ona herhangi bir şekilde engel olacağı düşüncesi bile dünyayı ikiye bölmek istememe neden oluyor.

Nereden başlayacağımı bilmiyorum.

TATE

"BUNLAR KAĞITTAN MI?" DİYE HAYKIRDIM, SULLIVAN'DAN DEV BUKETİ alırken.

Arabasının yanında duruyor, ellerini gelişigüzel pantolon ceplerine sokmuş, güllere karşı tepkimi ölçmek için beni dikkatlice süzüyor.

"Ve bunlar müzik notalarından yapılmış." Bir yaprağa dokunup, okuyabilmek için yavaşça geri çekiyorum. "Bu, o gece çaldığınız şarkıydı ___"

"O gece mi?" Kaşını kaldırdı ve ben başımı salladım, yanaklarım kızardı.

"Geçen gece," diye bitirdim sözümü, başka bir çiçeği kontrol ederken. "Bunlar... hepsini çalabilir misin?"

"Hafızamdan."

"Vay."

Ona gizlice bir bakış attım ve o da beni dikkatle izliyordu.

"Onları beğendin mi?"

"Şaka mı yapıyorsunuz? Bayıldım! Daha önce kimse bana böyle bir şey vermemişti."

Daha iyi bilmeseydim, omuzlarının rahatlamadan gevşediğini söyledim. Ama bu Sullivan Beaufort. Hiçbir şey onu telaşlandırmaz.

"Bunlar, sana telafi etmek istediğimi söylediğimde gerçekten de samimi olduğumu göstermenin bir yolu."

Arabanın arka koltuğunun içini işaret ederek kapıyı benim için açık tutuyor. Cliff sürücü koltuğunda oturuyor ve Sullivan'ın işten sonra beni

karşlamak ve kapıyı kendisi açmak konusunda ısrar etmiş olması gerçeğine gülümsüyorum.

İçeri girebilmek için kağıttan gülleri Sullivan'a uzatıyorum.

“Merhaba Cliff,” diye selamlıyorum. “Ah, ve merhaba küçük tavşan.”

Molly araba koltuğundan sırtırken ben de kollarımı uzatıp Sullivan'ın bana geri verdiği çiçekleri alıyorum.

O, karşı kapıdan içeri, arka koltuğa tırmanırken ben de Molly'nin tulumunun kulaklarına hafifçe vuruyorum.

“Bunu beğendim. Sanırım en sevdiğim bu,” dedim ona.

Küçük yüzü ciddileşti ve başını salladı. "Güzel bir tane."

'Güzel' kelimesini söylerken gösterdiği o özen, doğru telaffuz etmeye çalışması kalbimi eritiyor. Son birkaç gündür onu çok özledim.

Sullivan'ın mavi gözleri, krem rengi tüylü kulaklarının üzerinden benimkilerle buluşuyor ve Molly'yi dinlerken gözlerinin kenarları kırışıyor.

Ben de onu özledim.

Ashley, onun için tekrar çalışmayı deneyeceğimi söylediğimde emin değildi. Dizleri kanayana kadar yalvartmam gerektiğini söyledi. Ama bana içini döktüğü süslü püslü gösterilere ihtiyacım yok.

Ben sadece onun dürüstlüğünü istiyorum.

Ve kendimi yaraladığımda bana yardım edebilmek için masasının içindekileri yere fırlatırken gözlerindeki o çılgın ifade, bana pahalı hediyelerden çok daha fazlasını anlattı.

O, önem veriyor.

Hatta hiç düşünmeden yaramı emdi, kanımı ağzına aldı. Ama hareketlerine sinmiş olan umutsuzluğun sınırını görmek, herhangi bir kesiğin verebileceğinden milyar kat daha fazla acı verdi bana.

Korkmuştu.

Ambulansı çağırırkenki o bağırış şekli... O durumun onda anıları canlandırmış olması beni çok üzüyor. İnsanların yaralandığı anılar. Kontrolün kendisinde olmadığı anılar.

Dikkatimi tekrar bukete çeviriyorum, yapraklar arasında gezinirken gülümsüyorum ve her bir notada güzel, klasik ezgiler keşfediyorum.

Bu, Sullivan'ın konuşmaya gerek duymadan kendinden bir parçayı benimle paylaşma biçimi.

Belki de kelimeleri anlamakta zorlanıyordur.

Ama bu güller, dinlemeye fazlasıyla istekli olduğum şeyler.

Ertesi akşam Molly'nin elini tutarak evlerine girerken, "Yeni bir kanepe mi aldınız?" diye sordum.

Dün gece Sullivan çalışırken ben onunla oynadım. Sonrasında üçümüz için akşam yemeği hazırladı. Bu başlı başına bir sürprizdi. Ama sonra en sevdiğim yemeklerden biri olan lazanyayı yaptığını gördüm; eminim o odanın diğer ucunda çalışırken Molly'ye bundan bahsetmiştim.

Joan şimdi işine geri döndü. Ama Sullivan, Molly'ye yardım ettiğim günlerde öğleden sonraları ona izin vermemde sakınca olup olmadığını sordu. Molly'nin benimle yemek yapmayı öğrenmesinden hoşlandığını söyledi. Gerçi dün gece makarna yapraklarını nasıl katlayacağını ve aralarına nasıl sos süreceğini ona o gösterdi.

Sadece oturup onları izlemenin keyfini çıkardım.

Gözlerim yeni, devasa gri köşe koltuğun üzerinde geziniyor. Yeni bir şey daha. Dün, masanın üzerinde kırık vazonun durduğu yerde, müzik aletini andıran bir heykel vardı. Bugün ise yeni bir koltuk, oysa önceki koltukları da yeni gibi görünüyordu.

Molly yeni kanepeye doğru koşup üzerine tırmandı.

"Bir değişiklik istedin mi?" diye sordum Sullivan, ikimizin arkasından içeri girerken kravatını gevşetip gömleğinin üst düğmesini açarken.

Yutkunur, bu sırada boğazındaki hafif sakal izleri yakasına sürtünür.

"Eskisi kaşıntı yapıyordu."

Kaşlarımı çatıyorum. Eski koltuğu çok güzeldi. Ve rahattı.

"Ama kadifeydi."

Omuz silkerek, "Beğenmedim," dedi.

Cebinden bir şey çıkarıp yanıma doğru yürüdü.

"Bu rakamı ezberle, sonra da bunu at." Elinde sekiz rakamdan oluşan bir kağıt parçası tutuyor.

"Nedir?"

"Alarm kodu. Şimdi, buraya gelin."

Güvenlik paneline doğru yürüdü ve bir şeyler tuşluyor.

"Tate mi?" Kaşlarını çatarak bana baktı.

Yanına doğru hareket ediyorum. "Anlamıyorum."

"Baş parmak?"

Ben kıpırdamayınca elimi tutuyor. Kaşları çatılıyor ve durup, iyileşmekte olan parmak ucumu inceliyor. Hasarlı derinin görüntüsü onu rahatsız etmiş gibi boğazından sessiz bir homurtu çıkıyor. Sonra başparmağımı nazikçe paneldeki ekrana yerleştiriyor.

"Ne yapıyorsun?"

"Parmak iziniz taranıyor." Elimini yerinde tutarken, ışıklı panele odaklanmış durumda.

"Neden?"

"Çünkü bu şekilde ön kapıdan girip asansörle bizim katımıza ulaşacaksınız."

"Ama ben her zaman senin ve Molly'nin yanıdayım. Beni de eklemeye ne gerek var ki?"

"Bazen senin ve Molly'nin benden önce eve gelmenize ihtiyacım olabilir. Ya da Molly için benden bağımsız olarak bir şey almanız gerekebilir. Burada olmanızı istememin pek çok sebebi olabilir, Tate," diyor Sullivan, paneldeki güvenlik kurulumumu tamamlarken yüzünde yoğun bir konsantrasyon ifadesiyle.

"Elbette, bu mantıklı."

Midem sevinçten havalara uçtu. Bu onun için çok büyük bir şey olmalı. Molly ile birlikteyken beni adeta bir şahin gibi izliyor. Odayı bile terk etmiyor. Bana tarayıcıyı kullanmamı hiç söylemese bile, beni eklemesi bile başlı başına çok şey anlatıyor.

Ashley'e bunu söylediğimde çıldıracak.

"Yapacak çok işiniz var mı?" diye soruyorum, o işini bitirdikten sonra.

"Her zaman yapacak işim var." Nefesini verip gözlerime baktı. "Ama hayır, bekleyebilir."

"Pekala... O zaman yemeğe başlayayım mı?"

Yoğun bakışları altında kızararak ona bakıyorum. Son iki gündür birlikte geçirdiğimiz geceden hiç bahsetmedi. Belki de fikrini değiştirmiş ve benim onun için tekrar çalışmaya başlamamın sınır çizdiği nokta olacağına karar vermiştir diye düşündüm. Sadece profesyonel bir ilişkimiz olması gerektiğine.

Bu, yapılacak en mantıklı şey olurdu. Akıllıca bir karar.

Dün gece tam bir beyefendiydi. Biz içeri girdiğimizde çalışıyordu, ben Molly ile oynarken o da çalışmaya devam etti, ta ki hepimiz için akşam

yemeği hazırlamak istediğini söyleyene kadar. Bu gece de çalışması gerekeceğini tahmin ediyordum. Yoksa neden buradayım ki?

“Düşündüm ki...” Gözleri dudaklarıma indi ve dilini kendi dudaklarının üzerinde gezdirdi; bu hareket o kadar seksiydi ki, bakmaktan kendimi alamadım. “Belki önce Molly'yi benimle birlikte yıkamak istersin?”

"Gerçekten mi?" Kendime geldim. "Yardım etmemi mi istiyorsun?"

Gözleri parıldıyor. "Evet, öyle. Ama uyarayım, su sıçratmayı çok seviyor."

Molly'nin banyosunda küveti hazırlarken yüzümdeki gülümseme hiç kaybolmuyor. Daha önce hiç benden banyo zamanına yardım etmemi istememişti.

Sullivan, Molly'nin soyunmasına yardım ederken, tek amacı savunmasız karınlara gürültülü, ıslak öpücükler bırakmak olan, karın seven bir canavar gibi davranıyor. Onun küçük yuvarlak karnına birer birer öpücükler bastırırken Molly'nin tiz sevinç çığlıkları kalbimin yerinden fırlayacakmış gibi hissetmesine neden oluyor. Aynı acımasız, takım elbiseli milyarderin, şimdi banyo zemininde tasarımcı takım pantolonu ve dirseklerine kadar kıvrılmış bir gömlekle diz çökmüş aynı şefkatli baba olduğuna inanmak zor.

Elini tüm baloncukların arasından geçirip suyun sıcaklığını kontrol ettikten sonra, hâlâ kıkırdayan Molly'yi suya bırakıyor.

“Oyuncaklar, Baba!”

"Nasıl unutabilirim ki?" Ona göz kırptı ve yerdeki plastik bir kaba uzandı.

"Bu mu?" diye soruyor, küçük sarı bir ördeği baloncukların altına atarak kaybolmasını sağlıyor.

Molly kıkırdar ve onu bulmak için ellerini köpüğün içine sokar, bu da suyun küvetin kenarlarına sıçramasına neden olur.

"Yoksa bunu mu kastettiniz?" Küçük plastik bir maymunu havada takla attırarak suya fırlattı.

Molly, oyuncakların birbiri ardına suya düşüp sıçrama ve şapırtı seslerine maruz kalmasıyla, neredeyse üç yaşında bir çocuğun dizginsiz neşesiyle kahkaha atıyor.

"Baba!" diye çığlık atıyor, sanki onu azarlıyormuş gibi.

"Özür dilerim, tatlım," diyor. "ok mu fazla? Dur bir dakika, birkaçını çıkarayım."

Sullivan küvetin kenarına doğru eğildi, kafasını köpüklerin içine soktu ve sanki suyun altında kalan oyuncakları arıyormuş gibi kafasını sağa sola

çevirdi.

Molly'nin kakhahası, yüzünü kaldırdığında ve yüzünün tamamen baloncuklarla kaplı olduğunu gördüğünde daha da şiddetli bir karın titremesine dönüştü.

Ağızdan nefes veriyor ve havaya beyaz bir köpük püskürtüyor.

Molly minik eliyle yüzüne dokunarak yeterince baloncuk dağıttı ve böylece baba bir gözüyle görebildi. "Baba!"

"Tate, eğer lütfederseniz bir havlu verebilir misiniz?" diyerek arkasındaki elini uzattı.

Gülerek birini alıp avucuna bastırdım. Sanki yüzünü silecekmiş gibi yüzüne götürdü, sonra durdu.

"Önce sadece bir öpücük," diye belirtiyor.

Molly, daha önce bu oyunu oynamış olduğu belli olan bir şekilde, dişlerini göstererek sırtarak adamın yüzüne doğru itiyor. Ben de dirseğimi küvetin kenarına dayayarak, adamın boynuna ve yüzüne ardı ardına öpücükler kondurup onu köpüklerle kaplamasına şahit oluyorum; Molly de kıkırdarak başını geriye doğru atıyor.

Onların arasındaki o anı ve aralarındaki özel bağı görme fırsatı bulduğumda, içimi sıcak bir dalga gibi tatlı ve hoş bir duygu kaplıyor.

Sullivan önce Molly'nin yüzünü siliyor, sonra kendi yüzünü siliyor. Ardından Molly keyifle otururken, onun koyu renkli kıvrıcık saçlarını ustalıkla yıkamaya başlıyor.

Elimle suyun altına uzanıp etrafı yokluyorum.

"Burası adeta bir hazine sandığı gibi," diye haykırdım Molly'ye gözlerini kocaman açarak, bu da onun gülümsemesine neden oldu.

İlk bulduğum şey küçük bir deniz kızı.

Molly, etrafta bir şeyler ararken "Çok güzel," diye yorum yaptı ve ardından gitar çalan küçük bir kurbağayı keşfettiğini gösterdi.

"Aaa, bir de yetenekli bir müzisyenmiş," diyorum yeşil oyuncağa bakarak.

"Güzel ve yetenekli," diye mırıldanıyor Sullivan, sesi derin ve boğuk olduğu için gözlerini ona çeviriyorum.

Islak olan koyu renk saçları önden biraz kıvrılmış, beni izliyor. Düğmeleri açık gömleğinin altından, koyu renk göğüs kıllarının üst kısmına hâlâ küçük bir köpük parçası yapışmış durumda.

"Çok güzel ve yetenekli," diye tekrarlıyor.

TATE

EĞLENCİLİ VE SUYA BATIRARAK GEÇİRİLEN BİR BANYO ZAMANININ ardından Sullivan yine hepimiz için akşam yemeği hazırlamakta ısrar ediyor. Molly tatlısını bile bitirmeden, birçok esneme hareketinden ilki başlıyor.

"Son birkaç günü oldukça yoğun geçti. Halliday ile yüzdü, Monty'nin peşinden koştu," diyor, elini uzatıp başını okşarken. "Öyle değil mi, tatlım?"

Molly sessiz kalıyor, bu da bayılmak üzere olduğunun bir kanıtı aslında.

Sullivan, mutfak adasındaki yerinden kalkıp onu yatağından kaldırmadan önce, "Onu yatağa götüreceğim," dedi. "Ben dönene kadar burada kalır mısın?"

"Elbette. İyi geceler, Molly." Ona bir öpücük gönderdim ve Sullivan onu odadan çıkarırken omzunun üzerinden bana uykulu bir gülümseme gönderdi.

Sullivan'ın sormasına gerek yoktu, en azından Molly uyuyana kadar her zaman yanında kalmam rutinimiz haline geldi; olur da bir iş görüşmesi için ararsa ve bana ihtiyacı olursa diye. Gerçi hiç ihtiyacı olmadı. Molly ile masal okuma zamanını bana devretmek konusunda isteksiz. Bu onun Molly ile geçirdiği özel zaman ve bunu korumak istiyor. Bu da onu daha çok sevmemi sağlıyor.

Molly ile yaptığı her şey, onu daha çok sevmemi sağlıyor gibi görünüyor.

"Aman Tanrım. Bu gerçekten kötü bir fikir olabilir," diye mırıldanıyorum, onun dönmesini beklerken yalnız başıma ortalığı

toplarken.

Bulaşık makinesini doldurduktan sonra piyanonun yanına gidip elimi üzerinde gezdirdim ve üzerindeki onun ve Molly'nin fotoğrafına hayranlıkla baktım.

“Sinclair onu oraya koydu.”

Odaya tekrar girdiğinde başımı kaldırdım. Çok uzun süre gitmemiştii; Molly hemen uykuya dalmış olmalıydı.

"Çok fazla fotoğrafınız yok," diyorum, bu daha çok bir soru gibi, bir gözlemden ziyade.

“Biliyorum.” Yanına gidip fotoğrafa bakıyor. “Öldükten sonra birçoğunu kaldırdım. Onları her gün görmek işleri daha da zorlaştırdı. Ama belki de bazılarını tekrar asmanın zamanı geldi.”

“Belki,” diye katılıyorum.

Annemin fotoğrafını başucu komodinimden asla indirebileceğimi sanmıyorum. Her gün onun gülümsemesini görmek, bir zamanlar ona sahip olduğumu hatırlattığı için çok seviyorum. Ama hepimiz kederle farklı şekillerde başa çıkıyoruz ve Sullivan'ın kederiyle başa çıkmak için yapması gerekenler konusunda onu yargılayamam.

Boğazını temizledi. "Biliyor musun, annem ölmeden önce çocukluk aşkıyla bir ilişki yaşıyordu."

Zaten bildiğimi teyit edecek bir şey söylemiyorum. Adını Google'da arattığınızda, ailesinin trajik geçmişinin tüm dünyanın okuyabileceği şekilde ortaya çıkacağını hatırlatmaya gerek yok.

"Adam yakın zamanda New York'a geri döndü. Amcam ve güvenlik ekibimizden birkaç kişiyle birlikte onu ziyaret ettim."

"Gerçekten mi?"

Duruşu kaskatı, tüm dikkatini fotoğrafa dikmiş durumda ve bunun ne anlama gelebileceği konusunda içimden bir ürperti geçiyor.

“Ona zarar vermedim, Tate. Ama bunu gerçekten çok istedim.”

Derin bir nefes alıp yavaşça veriyorum, bu adam yüzünden yasal sonuçlarla karşılaşma tehlikesine girmemiş olmasının verdiği rahatlamayla karnımdaki düğümler çözülüyor.

"Onu görmek çok zor olmalıydı."

“Öyleydi. Babama yaptıklarından dolayı ondan nefret ediyorum. İlişkilerini ancak karısı öldükten sonra öğrendi. O zamandan beri kafasında sorularla yaşıyor. Hiçbir zaman cevap bulamadığı sorularla. Sonra bu adam iki yıldan fazla bir süre sonra hayatımıza geri döndü ve uydurduğu uydurma

bir hikayeyle her şeyi alt üst etti. Hepsi yalan, hiçbir kanıt yok. Onu ziyaret ettiğimizde bu çok açıktı. Sanırım sadece karısının babamı onun için asla terk etmeyeceği gerçeğinden duyduğu acıdan dolayı hepimize tekrar acı çektirmek istedi.”

"Üzgünüm."

Sullivan'ın gözlerinin kenarları kısıldı, yavaşça nefes aldı, başını geriye doğru eğdi ve tavana doğru derin bir iç çekti. "Teşekkürler, Tate."

"Yapabileceğim bir şey var mı?"

Soru anlamsız, biliyorum. Sullivan benimle konuşmak isterse dinlemekten başka sunabileceğim bir şeyim yok.

Başını öne eğdi, bakışları gözlerimle buluştu ve söylemeyi düşündüğü şeyi iyice düşünür gibi dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi.

"Devam et," diye teşvik ediyorum.

Dikkatini üniformamın üzerinden, kalçalarım ve göğüslerime kaydırды.

"Tekrar öpmene izin verebilirsin."

"Beni öpmek mi istiyorsun?"

"Her şeyden çok."

Başımı yana çevirip gülümseyerek onu inceledim. "Çok kibarca rica ediyorsunuz, ama iş hayatında istediğinizi alan bir adam olduğunuzu biliyorum."

Daha da yaklaşıyor. "Bu işin doğası."

"Peki bu ne?" diye soruyorum yavaşça parmağımı göğüslerimizin arasında sallayarak.

Bana bakarken bakışları kızardı. "Bu, aklımdan çıkaramadığım kadınla geçirdiğim zaman... Aklımdan çıkaramadığımı biliyorsun, değil mi?" Günahkar kaşlarından birini çattı.

Gözlerine bakıyorum, içine dalıp dudaklarından dökülen her seksi, boğuk kelimenin yanında yüzmek istiyorum. Ama içimdeki bir huzursuzluk hâlâ devam ediyor.

"Neden? Ben—"

"Muhteşem," diye fısıldıyor, elini uzatıp çenemi nazikçe tutuyor ve göz teması kurmak zorunda kalmam, ondan kaçamamam için çenemi hafifçe yana eğiyor.

Dudaklarımı ıslattım. "Bu çok özel bir kelime."

Gözleri yoğun bir şekilde kısıldı. "Senin yanında çok özel bir his duyuyorum."

O da benim hareketlerimi taklit ederek, başparmağının ucuyla alt dudacağımı okşarken kendi dudaklarını da yavaşça ıslatıyor.

“Kim olduğumu umursamıyorsun. Ben kaba davrandığımda bana karşı çıkıyorsun. Ben kaba davrandığımda ise nazik ve tatlısın.” Başparmağını aralanmış dudaklarımın içine, dilimin ucuna hafifçe değdiriyor. “Kızıma çok kıymetliymiş gibi davranıyorsun.”

"Öyle," diye fısıldıyorum.

“Biliyorum.” Hafifçe gülümsüyor ve gardını indirdiğinde ne kadar nadir ve güzel görüldüğüne hayret ediyorum.

“Sende ilk fark ettiğim şey buydu. Saçların değil.” Bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. “Gözlerin değil. Senin...” Bakışları vücudumda geziniyor, göğüs dekoltemi inceliyor. “... senin... bu bir yalan. O daracık üniformanın içinde kıvrımlarını fark ettim, nasıl fark etmeyeyim ki?”

Dudaklarında hafif bir alaycı gülümseme belirirken, benim de dudaklarımdan küçük bir kahkaha döküldü.

“Ama ben ancak o zaman fark ettim. Molly’nin içeceğine o tavşan tozunu serperken onunla konuşma şeklinizi görünce baktım. Gerçekten çok dikkatlice baktım.”

Omurgamda bir ürperti hissettim.

“Onunla çok doğalsın. Çok içtensin. Bakmak istemedim, Tate. Ama gözlerimi ondan ayıramadım, bu ne kadar zor olsa da...”

"Ne demek istedin?" diye yavaşça nefes alıyorum, o da elleriyle yüzümü kavıyor.

"Yani Molly'ye... bana da yaklaşmana izin vermek demekti."

"Bir babanın koruyucu olması doğaldır, Sullivan."

Gözleri kısıldı. "O beni kurtardı. Her şeyimin sebebi o."

"Anladım."

“İşte bu da sana bakmaktan kendimi alamamamın bir başka sebebi...” Başını eğiyor ve nefesi dudaklarıma değiyor. “Şimdi, lütfen, seni öpmeme izin ver.”

Başımı onaylayarak salladığımda Sullivan'ın boğazından çıkan derin rahatlama iniltisiyle içim kasıldı. Ama dudaklarını benimkine değdirmeden önce, doğrulup dudaklarımı onunkine bastırdım ve birleştığımızda şaşkınlıkla nefesini tutmasını çok sevdim.

Öpüşmemiz yavaş ve şehvetli bir şekilde başlıyor, söylenmemiş vaatlerle ve olacıklara dair ipuçlarıyla dolu.

Uzandım ve kollarımı boynuna doladım, sıcak tenindeki tıraş losyonunun kokusunu içime çektim. Bu kokuyu hayatımın geri kalanında her yerde tanıyacağımdan eminim. Ona özgü bir koku bu; beni zevkten alt üst etmeyi bilen, kendine güvenen, seksi bir adam.

"Tate," diye fısıldıyor ağzıma, içimdeki arzu kasılıyor. "Bebeğim..."

O tek kelime boğuk ve sert, arzu ve saf tensel ihtiyaçla dolu. Ve biliyorum ki bundan sonra ne zaman bana o kelimeyi söylese eriyip gideceğim.

Bana doğru eğiliyor, yüzümü elleriyle kavrayarak beni derinlemesine öpüyor, dilini dilime yavaşça değdiriyor, ben de neredeyse nefes nefese ağzının içine öpüşüyorum. Ereksiyonu karnıma batıyor ve ben de ona sürtünüyorum.

"Lanet olsun, evet," diye tısladı, alt dudağımı dişlerinin arasına alarak alaycı bir şekilde.

Beni tekrar öptü, sonra inleyerek geri çekildi ve bedenlerimiz arasında bir mesafe oluştu. Bana bakarken göz kapakları kısıldı.

"Tabureye otur."

Piyano taburesine göz attım. "Şu mu?"

"Burada sadece bir tabure var, Tate," diye hırıltılı bir sesle söylüyor, kaşlarını çatarak. "Otur. Şuna."

Serin, düğmeli deri yastığa oturup ona bakıyorum; o da çenemi yukarı kaldırıp eğilerek dudaklarıma uzun bir öpücük konduruyor.

"Seni burada oturturken orgazma ulaşmanı hayal ediyordum," diyor karanlık bir ses tonuyla.

Yere çömeliyor ve eteğimi bacaklarımdan yukarı doğru çekiyor.

"Kaldır," diye talimat veriyor.

Molly'nin yatak odasının bulunduğu koridora doğru göz ucuyla baktım. "Sull—"

"Monitörü açtım. Yatağından kalkıp kalkmadığını anlayacağım."

Başparmaklarını külotumun kenarlarının altına geçiriyor.

Kalçalarını onun için kaldırıyorum, böylece siyah danteli bacaklarımdan aşağı doğru kaydırabiliyor. Kumaşı yüzüne doğru tutuyor ve ıslaklığım kumaşın üzerinde parlıyor.

Sullivan dilini uzatıp kumaşı yalayınca nefesim kesildi. "Kahretsin, Tate. Hiçbir fikrin var mı...?" Başını salladı, kumaşı elinde buruşturdu ve dikkatini tekrar bana çevirdi.

"Ne olduğunu tahmin edebiliyor musun?" diye nefes nefese soruyorum, eteğimi daha yukarı çekip vajinamı açığa çıkarırken.

Tam oraya bir öpücük konduruyor ve nefes almak için durakladıktan sonra bana daha uzun bir öpücük daha bırakıyor.

İnleyerek bacaklarımı daha da açıyorum, onu daha yakından hissetmeye ihtiyaç duyuyorum.

"Bana ne yaptığını biliyor musun?" diye hırıltılı bir sesle sordu, eteğimi öyle yukarı çekti ki belimde toplandı.

Ellerini dizlerimin etrafına doladı ve beni taburede öne doğru çekti.

"Daha geniş," diye homurdanıyor. "Amcığının tadını istediğim gibi alabileceğim kadar geniş."

Sözleri damarlarımda erimiş bir sıcaklık dalgası yaratıyor ve destek almak için piyanoya yaslanarak bacaklarımı olabildiğince açıyorum.

Sullivan, kafasını bacaklarımın arasına sokup ansmden klitorisime kadar yalayarak "Kahretsin," diye inledi.

ığlık attım ve saından tuttum. Sırtım piyano tuşlarına çarptı ve derin bir gürültü koptu.

"Gözlerini a Tate. Bunu izleyeceksin."

Ağırlaşmış göz kapaklarımı aralayıp ayaklarımın dibinde diz çökmüş ona baktım. Mavi gözleri parıldıyordu, gözlerime bakarken ve zengin inlemeler eşliğinde beni yalamaya başlarken, dilini üzerimde gezdirip, beni öpüp, vücudumun yarattığı her yeni ıslaklık dalgasını yalayarak içini çekti.

Beni o kadar çok tahrik ediyor ki, yanaklarım utançtan kızarıyor.

Bacaklarımı kavrayıp iyice açıyor ve başparmaklarıyla hassas cildime masaj yapıyor.

"Sakın kendini tutma," diye inliyor. "Beni bunun içinde boğmanı istiyorum."

Klitorisimi emiyor ve iki parmağını içime sokup G noktama doğru kıvrıyor.

Bağırarak saçlarını burgu gibi kıvırdım ve o da homurdandı.

Vücudum onu açgözlülükle içine çekerken aramızda ıslak sesler yankılanıyor, o da her itişte kolunu kasarak beni parmaklarıyla okşuyor, ta ki nefes nefese kalana kadar.

"İşte bu, bebeğim." Klitorisimi diliyle yalıyor ve bir eliyle uyluğumdaki eti sıkıyor.

Islak tenime karşı inleyerek, tüm yüzünü bana bastırıp sağa sola çevirerek beni vahşice yalamaya devam ediyor ve beni sınırlarımın ötesine

itiyor.

Bacaklarıma bir zamanlar 'kalın bacaklar' denmesiyle ilgili endişelerim, Sullivan'ın bana sanki beni yere fırlatıp sonsuza dek becermekten kendini zor tutan, sınırın eşiğinde bir adam gibi bakmasıyla birlikte yok oldu.

Sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi gözlerime bakıp hırlayarak, "Ben her zaman iyi bir fırtınayı sevmişimdir, bebeğim," dedi.

Aniden ve hızla boşalıyorum, vücudum parmaklarının etrafında kasılırken ve yeni bir ıslaklık dalgası parmaklarının üzerine dökülürken çığlığım nefes nefese bir feryat gibi çıkıyor.

"Lanet olsun, geldiğinde çok güzel görünüyorsun."

Yüz ifademi kontrol edemiyorum. Alnım gerilmişti, ağzım nefes nefese kasılıp gıcırdıyordu ve gözlerim... şeytani niyetlerle dolu, şeytani mavi bir bakışla yerinde tutuluyordu.

"Sullivan," diye hıçkırdım, ciğerlerim beni dizlerime bir yarasa darbesi gibi sersemleten kör edici zevkle başa çıkmak için derin nefesler almaya çalışıyordu. "Aman Tanrım, Sullivan."

Piyanodan çıkan notalar cızırdıyor, ben de saçlarını kavrayıp parmaklarının etrafında dönmeye devam ediyorum. Duramıyorum. Sanki bir orgazm diğerinin, sonra bir diğerinin içine itilmiş gibi.

Sullivan homurdanarak, "Sana bak," dedi. "Lanet olsun, sana bak."

Orgazmlarım azalmaya başlamadan önce, irkiliyorum ve parmaklarını ihtiyaç dolu bir şekilde sıkıca kavrayarak bir dalgalanma daha yaşıyorum.

Sullivan beni yavaşça, tekrar tekrar öpüyor ve ben nefesimi toparlarken tadımın ne kadar güzel olduğunu mırıldanıyor.

"Bu..." diye nefes nefese kaldım.

"Biraz daha dayanabilir misin?" Gözleri şehvetle parıldarken, diliyle tekrar klitorisimi okşadı ve dudaklarımdan hafif bir inilti döküldü.

"E-evet."

Parmaklarını içimden çıkarırken, gözlerimi temizleyene kadar emdi. Bacaklarım titriyordu ve o da elini uzatarak ayağa kalkmama yardım etti. Hiç beklemediğim bir anda beni öptü, bir tutam saçımı avuçlayıp kendine doğru çekti ve hafifçe inleyerek ağzımı kendi tadımla doldurdu.

"Çok lezzetli," diye hırıltılı bir sesle söylüyor ve dudaklarını bir anlığına benimkilerin üzerinde tutuyor.

O beni yeni kanepeye götürürken ve bana doğru dönüp beni bir başka tutkulu öpücüğe çekerken, parmaklarımı onun parmaklarının etrafına doladım.

Kemer tokasının ve fermuarının açılma sesi, heyecanla bacaklarımın kasılmasına neden oluyor.

"Çok seksi," diye homurdandı, beni tekrar öptükten sonra kanepeye çöktü ve beni de üzerine çekip bacaklarını onun üzerine oturttu.

"Kıvrımlarını çok seviyorum." Ellerini uyluklarımda yukarı doğru gezdiriyor ve kalçalarımı kavrayarak, pantolonundan çıkmak için mücadele eden gergin penisimin üzerinde daireler çiziyor.

Onun ne kadar büyük ve sert olduğunu görünce alt dudağımı ısırdım.

Başını yastığa doğru geriye eğiyor, koyu bakışları bana dikilmişken, aramızdan uzanıp pantolonunu aşağı doğru iterek penisini serbest bırakıyorum. Islaklığımınla penisini okşayıp yalıyorum.

"Üzerime bin," diye fısıldıyor.

"Üzerime binmemi mi istiyorsun?" diye fısıldadım, yanakları kızarmış dudaklarına hafifçe öpmek için eğildim, sesinin aldığı o sert, yalvaran tınıyı çok sevdim.

"Harika, değil mi? Üzerine kay, bebeğim."

Onun pürüzsüz başını kendime yaslarken gözlerine bakıyorum. Sullivan'ın göz bebekleri büyüyor ve alt dudağına dişlerini geçirerek uzun bir tıslama sesi çıkarıyor, ben de onu yavaşça, tamamen dolana ve etrafını sarana kadar içime alıyorum.

"Kahretsin," diye hırıltılı bir sesle söylüyor.

Parmakları kalçalarımın esniyor ve beni yavaşça yukarı kaldırıyor, sonra inleyerek tekrar üzerine çekiyor. Birlikte çalışırken, sallanıp sürtünürken ön kollarımı omuzlarına yaslıyorum.

"Çok iyi." diye homurdanıyor, her seferinde kalçasını kaldırıp testislerinin tenime değmesini sağlıyor.

"Çok, çok güzel," diye onaylıyorum, etrafını sararak ona doğru eğiliyorum ve onun beni doldurmasının verdiği hissi çok seviyorum.

Gömleğimi yırtarak açtı ve sütyenimin ön kısmındaki tokasını çözdü.

"Lanet olsun bebeğim," diye homurdanıyor, göğüslerimin özgürce salınmasını izlerken.

Beni kendine doğru çekiyor, benimle kanepe arasına sıkışıp kalıyor ve dilini her iki göğsümün üzerinde gezdirerek tenin kıvrımlarını öpüyor.

"Devam et," diye homurdanıyor ve tempoyu ayarlama işini bana bırakıyor.

Eliyle göğüslerimi kavrayıp yoğuruyor, okşuyor; ağızıyla da üzerlerinde geziniyor, öpüyor, emiyor ve ısıyor.

O emdikçe meme ucum zonkluyor ve bu uyarılma benden yayılarak içimde gömülü olan penisinin üzerine de bulaşıyor.

"Tate," diye inledi. "Kahretsin."

Omuzlarını daha sıkı kavıyorum, onları birer çapa gibi kullanarak daha sert bir şekilde üzerine binebiliyorum. Her aşağı kaydığımda, karnımdaki gerginlik daha da artıyor.

"Sullivan, geliyorum," diye fısıldadım.

"Evet, öylesin. Amının gittikçe ıslandığını hissediyorum. Bırak da bana, bebeğim."

Onun iğrenç sözleri, ona karşı daha da sıkı sarılmama neden oluyor.

"Aferin kızım," diye tıslıyor onu sıkıca kucakladığımda.

Elleri kalçalarımın indi ve dudakları sert öpüşlerle boğazıma doğru kaydı, ben de boşalmaya doğru kıvrılarak yukarı doğru kıvrıldım.

"Kahretsin. Bırak gitsin. Bırak hissedeyim."

Boşalırken tırnaklarımı omuzlarına saplıyorum. Ağzına boşaldığım zamanki kadar sert, ama bu sefer tutunacak daha çok yerim var. Kalınlığı içime girip çıkarken vücudum kasılıyor ve giderek artan bir aceleyle hareket ediyor.

"Üzerime geldiğini hissediyorum, Tate. Kahretsin, aklımı başımdan alıyorsun," diye hırıldadı Sullivan, daha hızlı bir şekilde ileri geri hareket ederken kalçalarımı ezici bir güçle kavradı.

Vücudunun tamamı kasıldı ve penisi içimde şişti.

"Tate," diye hırladı, sertçe yaklaşarak.

Beni penisinin üzerinde yukarı aşağı sürüklüyor, kaygan sıcaklık birleştiğimiz her yere yayılıyor ve ikimiz de kaba bir arzuyla orgazmlarımıza teslim olup, onlardan alabildiğimiz her zerreden zevki sonuna kadar çıkarıyoruz.

"İsa." Sullivan başını koltuk minderine yasladı, bana olan tutuşu gevşedi.

Nefes nefese kalmış bir halde, dudaklarının kenarları kıvrılırken, soluk alıp verişimi toplamaya çalışıyordum. Bana bakarken koyu kirpikleri düşük göz kapaklarının üzerinde yelpaze gibi açılıyordu.

"Çok güzelsin," diye mırıldanıyor, sanki sadece oturup bana bakmak istiyormuş gibi.

Uzandım ve parmağımın ucuyla koyu renkli kaşlarından birinin üzerinden geçtim.

"Ben de sizin için aynısını söyleyebilirim."

"Kal," diye fısıldadı.

"Ne?"

Dudaklarını yaladı, gözleri benimkine kilitlenmişti. Bakışları yumuşak ve mutluluk dolu olsa da, yüzeyin altında ölümcül bir ciddiyet vardı.

"Bütün gece yatağında olmanı istiyorum."

"Peki ya Molly? Ya uyanırsa?"

"Bununla ben ilgileneyim," diyor.

Öne eğilerek dudaklarımı nazik bir öpücükle yakaladı.

"Kalmak."

SULLIVAN

"TATE, BEBEĞİM?" DUŞTAN SONRA ÜZERİMİ GİYİP YATAĞA ÇIKARKEN çıplak omzuna bir öpücük konduruyorum.

Başını yastığa gömerek kıpırdandı. Dirseğime yaslanıp yatağımda ne kadar da harika görüldüğüne hayran kaldım. Daha birkaç saat önce uyuyakalmıştık. Geceyi birbirimize sarılarak, öpüşerek, dokunarak, tadarak... ve boşalarak geçirdik.

Onun içinde olma arzusunu bastıramıyordum. Bu arzu beni kontrol ediyordu, bedeninin dokunuşuyla tekrar tekrar bükülüp titrediğini hissedene kadar uyumayı imkansız kılıyordu.

Sayısını unutana kadar seviştik. Tatlı çığlıkları hâlâ kulaklarımda yankılanıyor.

Örtüyü aşağı kaydırarak, sırtından aşağı doğru öpücükler konduruyorum, bir an durup elimi kalçalarının güzel kıvrımlarının üzerinde gezdiriyorum. Sıkıştırıyorum ve penisim pantolonumun içinde uyluğuna sürtünerek kasılıyor.

"Sen tam bir şeytansın." Gözlerini aralıyor. "Tasarımcı penisinin dinlenmeye ihtiyacı yok mu?"

"Tasarımcı penis mi?"

Bana seksi bir gülümsemeyle bakıyor. "Evet. Dün gece oldukça kaliteliydi."

Dişlerimi kalçasının yanağına batırıp, şakayla karışık hafifçe ısırdım. Kıkırdadı ve bu ses göğsümü duyguyla sıkıştırdı. Claudia'dan beri kendi yatağımda bir kadınla uyanmamıştım. Ama o hiç böyle hissettirmemişti.

Bu hissi çok seviyorum.

Tate'in bana hissettirdiği duyguları seviyorum.

"Saat kaç?" diye mırıldandı uykulu bir şekilde, takım elbisemi süzerek.

"Saat neredeyse 530."

"Molly?" Gözleri irileşti ve endişeli olması beni yatakta biraz daha yaklaşmaya ve dudaklarını yavaşça öpmeye itti.

"Her an kalkabilir. Bu yüzden seni uyandırdım. Ona göz kulak olacağım. Sen burada kal. Ne kadar zamana ihtiyacın varsa o kadar kal ve hazır olduğunda bana mesaj at. Onu aşağıya postaları kontrol etmeye götüreceğim ve geri döndüğümüzde ona senin içeri girdiğini ve bizimle kahvaltı edebileceğini söyleyebiliriz."

"Pekala." Tate alt dudağını ısırdı, gözleri parlıyordu. "Ama kahvaltıda burada olmamı gerçekten istiyor musun? Eğer gitmemi istersen, bir tuhafılık bulmasın diye anlarım."

Çenesini tutarak dudaklarını tekrar dudaklarıma yaklaştırdım ve ona yavaş, derin bir öpücük daha verdim.

"Hazır olduğunda bana mesaj at," diye tekrarladım, saçma sorusuna cevap vererek onu onurlandırmak istemedim.

Odayı terk etmeden önce ona son bir kez bakıyorum, pürüzsüz, kadınsı hatlarını içime sindiriyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum.

İki gün sonra, Molly'nin yanında oturmuş, kıvrılmış sosis köpekleri şeklinde pişirmeyi başardığı simitleri yiyen Tate'e, "Babanın davası nasıl gidiyor?" diye sordum.

Son iki geceyi bizim evimizde geçirdi. Buna "gece misafirliği" diyemem çünkü neredeyse hiç uyumuyoruz. Ama Molly bebekken gece beslenmeleri için uyandığı zamandan beri en az uyuduğum gece olmasına rağmen, bir maraton koşacak kadar enerjim var.

Uzandım, Tate'in bardağını aldım ve portakal suyuyla doldurdum. Parmaklarımız birbirine değdi ve kızardı. Eğlenerek gözlerimi ona diktim. Daha birkaç saat önce aynanın karşısında beni arkadan becerirken, göğüsleri sallanacak kadar sert bir şekilde izlerken nasıl kızarabilirdi ki?

“Gerçekten çok iyi.” Gülümsüyor. “Ona bir uzlaşma teklifi yaptılar ve kabul edecekti, ama avukatı daha fazlasını alabileceğini söyledi. Babam inanmıyor.”

“Hım, güzel.” Babasının çalıştığı mühendislik şirketine yaptığım önerilerin dikkate alınmasından memnuniyetle başımı salladım. Bu şehirde doğru insanları tanımak istediğiniz her şeyi elde etmenizi sağlayabilir. Ya da en azından, bilmenizi istemedikleri şeyleri bilmenizi sağlayabilir. Mesela mühendislik firmasının finans müdürlerinin vergi dolandırıcılığı yapması gibi.

Tate'in bu küçük ayrıntıyı bilmesine gerek yok. Babası sonuçtan memnun olduğu sürece, benim bu işteki rolüm önemsiz bir ayrıntıdan ibaret.

“Daha uzun sürmediği için rahatladım. Avukata daha fazla ödeme yapmamız gerekseydi, üç vardiya çalışmak zorunda kalacaktım.”

Simidini kaldırıp bir ısırık alıyor, Molly'nin köpek şeklindeki simidini okşamasını izlerken bakışları ısınıyor.

“Ama bir öğretmen maaşı, işe girdikten sonra daha yüksek olacak,” diyorum, Molly'nin çantasına babam ve Halliday ile geçireceği bir gün için atıştırmalıklar koyarken.

"Ne demek istiyorsun?"

"Arabella, görüşme yaptığınızı ve barista pozisyonunun geçici olduğunu söyledi."

Sinclair'in Molly'ye verdiği çizgi film meyveli etiketine bakarak sırtırken, Molly'nin atıştırmalık kabının kapağını sıkıca kapatıyorum. "Meyveli hazine arıyorum."

“Ah, hayır, o Whitney. Artık öğleden sonra vardiyalarında o çalışıyor.”

“Whitney?” Tencereyi daha sıkı kavradım ve cildimde uyarıcı bir karıncalanma hissiyle birlikte gereksiz bir güç kullanarak onu Molly'nin çantasına ittim.

“Evet. Anaokulu öğretmeni. Sarışın mı? Uzun boylu mu?”

Tate bana sanki kimden bahsettiğini bilmem gerekiyormuş gibi bakıyor ve orada çalışan başka bir sarışını da belirsizce hatırlıyorum. Ama Arabella bana arkadaşının kuzeninin çok güzel olduğunu söylemişti. Sadece Tate'ten bahsediyor olabilirdi. Ondan daha çekici, uzaktan yakından bile olsa kimse yok...

Whitney öğretmen mi?

“Evet. Çok tatlı biri. Çocuklar ona bayılıyor.”

Ellerimi tezgâhın üzerine düz bir şekilde koyup derin bir nefes alıyorum ve kendimi ona kadar saymaya zorluyorum.

“İyi misin?” diye soruyor Tate, beni incelerken. Aklına bir şey gelince simidini yere bırakıyor. “Bana işimde çok iyi olduğumu söylemiştin. Barista olduğumu biliyordun, değil mi?”

Dudaklarımı kıvırdım, kelimelerimi özenle seçtim. “Molly ile ne kadar iyi anlaştığınızı kastetmiştim. Düşündüm ki—”

“Beni Whitney sandın mı?” Simidini yemek yerine onunla konuşmakla meşgul olan Molly'ye baktı. “Onu artık izlememi istemiyorsan anlarım. Yeterli niteliğe sahip değilim. Ben—”

“Şu kağıt parçası umurumda değil,” diye biraz fazla sert bir şekilde çıkıştım. Sonra Molly'ye baktım. “Tatlım? Gidip odandan bebeği alıp dedene götürmeye hazır hale getirebilir misin lütfen?”

"Tamam," diye neşeyle yanıtlıyor.

Onu oturduğu yerden indirirken başının tepesine bir öpücük konduruyorum.

O odadan çıkarken, Tate'in yanına oturup sesimi alçaltıyorum; kelimeler o kadar kolay dökülüyor ki kendime bile şaşıyorum. Babam gurur duyacak.

“Kızımın seni gördüğündeki gülümsemesini önemsiyorum. Seninle vakit geçirdikten sonra daha iyi uyumasını önemsiyorum. Endişelendiğinde veya kendini incittiğinde sana gelmesini önemsiyorum.” Elini tutuyorum ve parmaklarımızı birbirine kenetliyorum. “Ona benim veremeyeceğim bir şeyi verebilmeni önemsiyorum.”

Tate'in şaşkın ifadesini görünce derin bir nefes aldım.

“Sinclair ve Halliday'i var. Ve onları çok seviyor. Onların ilgisiyle nasıl geliştiğini izliyorum... tıpkı seninle olduğu gibi. Sadece seninle olan ilişkisi daha özel. Çünkü sen aileden değilsin. Molly seni tamamen kendi başına seçti.”

Tate'in gözleri, benimle odaya geri dönen, bebeğini kucaklayan ve geri alamayacağım başka bir şey söylememi engelleyen Molly arasında gidip gelirken parlıyor. Hissettiklerimle ilgili bir şey. Önemsemişim şeylerle ilgili bir şey.

Çünkü bu benimle ilgili değil.

Duygularım boğazımı düğümlüyor, az önce yaşadığım ve o itirafları yapmama neden olan yerden gerçekliğe geri dönüyorum.

Doğru. Her kelimesi doğru.

Ama havada asılı kalan o ağırlıklı anlam ve Tate'in bana sanki bir şeyi ilk defa görüyormuş gibi bakması, göğsümün sıkışmasına ve kalbimin kulaklarımda fırtına dalgalarının kayalara çarpması gibi şiddetle çarpmasına neden oluyor.

Her zaman Molly ve ben olduk.

Ve o gün onu bir tabutta bırakılmış halde gördüğümde, kendime her zaman böyle olacağına söz verdim. Natasha'nın bıraktığı notu okudum ve o andan itibaren yaptığım her şeyin asla kendimle ilgili olmayacağından hiç şüphe duymadım.

Her şey hep Molly ile ilgili olacaktı.

O her şeyden önce gelir. Ben değil.

TATE

"EVET!" DİYE NEFES NEFESE KALDIM.

Sullivan'ın ev ofisindeki masanın serin ahşabı, kızarmış yanağıma ferahlatıcı bir etki yapıyor; o da arkadan bana doğru eğilmiş, ensemini tutarak beni sabit tutuyor.

"Kahretsin, bebeğim. Az önce yine boşaldın, değil mi?"

İnliyorum.

"Aferin kızım," diye homurdandı.

Hareketleri hızlandıkça penisinin belirgin bir şekilde şişmesi benden hoş bir mırıltı koparıyor.

"Kahretsin, Tate," diye homurdandı, sertçe boşalırken parmakları boynumun arkasını sıkıca kavradı.

Birkaç kez daha ileri geri hareket ederek tüm enerjisini boşalttıktan sonra, nefes nefese kalan bedenini benim üzerime bıraktı ve elinin yerini alarak sırtımın üst kısmına nazik öpücükler kondurdu.

"Senden ellerimi çekemiyorum," diye fısıldıyor.

"Bu iyi, çünkü bunu istemiyorum."

Dudaklarından ve tenimden yayılan bir zevk titreşimiyle beni tekrar öpüyor.

Son birkaç haftadır durum böyle. Babamla vakit geçirmek istediğim için hafta sonları hariç her gece burada uyudum. Ama o sadece kıkırdadı ve yeni gizemli adamımla keyifli vakit geçirmemi söyledi. O ve Larry her gece birlikte yemek yiyor ve yeni polisiye diziler izliyorlar. Bu yüzden, benim

daha az vakit geçirmem konusunda sorun yaşamadığını söylediğinde ona inanıyorum.

Sadece Ashley, Sullivan ile görüştüğümü biliyor. Ailesinin de benden haberi olduğunu sanmıyorum. Onlara söylediğinden ya da benim onlarla tanıştığımından hiç bahsetmedi. Belki de acele ediyorum. Daha sadece birkaç hafta oldu. Ama Molly'nin beni seçtiğini söylemesi, aramızdaki bu ilişkiyi ciddi bir şey olarak gördüğünü düşündürdü bana. Geleceği olan bir şey.

Ama o zamandan beri bir daha böyle bir şeyden bahsetmedi. Ve onun evinde birlikteyken her şey ne kadar harika olsa da, dışarı, gerçek dünyaya adım attığım anda her şey bitiyor.

Sullivan, kapalı kapılar ardında dikkatli ve tutkulu biridir.

Sullivan Beaufort, kamuoyu önünde acımasız bir milyarder olarak tanınır; kaşlarını çatması, özel dikim takım elbiseleri kadar keskindir.

Benden ayrıldı, külotumu düzeltti ve pantolonunun fermuarını çekti. Molly biraz önce yatmıştı ve Sullivan'ın ofisinde bitirmesi gereken bazı işleri vardı. Ben sadece bir içki isteyip istemediğini sormak için gelmişim.

Bir şekilde bu durum hızla masasının üzerinde cinsel ilişkiye girmeye dönüştü.

Ayağa kalkıp eteğimi aşağı doğru kaydırıyorum. Sullivan kalçalarımın nazikçe tutarak beni kendine çekiyor.

"Yakında bitireceğim." Beni nazikçe öptü. "Neden gidip biraz oynamıyorsun?"

"Pekala," diye onayladım ve onu öptüm.

Salona çıkıp piyanonun başına oturuyorum. Yeni bir şarkı üzerinde çalışırken zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum. Yalnız olmadığımı ancak Sullivan'ın çıplak ayaklarının piyanonun yanında durmasıyla fark ediyorum.

"Bunlar ne?" diye sırıttım.

"Eşofman. Rahat giyinirim." Ellerini siyah pantolonunun ceplerine soktu ve bana meydan okurcasına kaşlarını çatı.

Bakışlarımı baştan aşağı, gergin, kaslı derisinin her girintisine ve çıkıntısına, geniş göğsündeki ipeksi tüylerin koyu renkli tutamlarına doğru gezdiriyorum.

"Eşofman altını kastetmediğimi biliyorsun."

"Hayır mı?" Bakışları kızardı, ben de tekrar ayaklarına baktım.

"Pembe sim sana çok yakışıyor," diyorum, Barbie'nin bile kıskanacağı parlak tırnaklarına hayranlıkla bakarak.

"Teşekkür ederim," diye homurdandı.

"Bunları ne zaman yaptı?"

"Bugün öğleden sonra, sigorta şirketimizin CEO'suyla telefonda görüşürken..."

Burnumdan kıkırdadım. "Daha önce yardımcı olamadığım için özür dilerim. Ama Whitney hastalandı ve onun yerine ben bakmak zorunda kaldım."

"Sorun yok Tate. Senin de kendi hayatın olduğunu biliyorum."

Kendi hayatım.

Aramızda sessizlik hüküm sürüyor. Bu birkaç kelime, Sullivan'ın aramızdaki bu durumu nasıl gördüğü hakkında bana diğer tüm kelimelerden daha fazlasını anlatıyor. O sabah mutfağında yaşananlar bir anlık bir olay olmalıydı. Yüksek sesle söylediği için pişman olduğu bir şey. Geri alamaz, ama hiç olmamış gibi davranabilir.

Ona bakmak zorunda kalmamak için gözlerimi üzerinde çalıştığım müzik notalarına çeviriyorum.

"Tate?"

"Evet?"

"Ayağa kalk."

İstedikini yapmadan önce ona şöyle bir baktım. Arkamdaki tabureye oturdu ve beni kucağına çekti.

"Ne çalacağımı söyle," diyor usulca, çenesini omzuma yaslayıp kulağımın altına bir öpücük kondurarak.

Dokunuşuyla tüylerim diken diken oldu ve kendimi onun kollarına bıraktım, vücudumun ona verdiği tepkiyi durduramadım.

"Ne oynamak istersiniz?" diye soruyorum.

"Beni şaşırt."

Alt dudağımı ısıriyorum ve bana verdiği, şimdi yatak odamda duran on iki kağıt gülü hayal ediyorum. Her klasik eseri ezbere bildiğini söylüyor. Ama buketin içinde özellikle zor versiyonlar da var. En yetenekli piyanistlerin bile zorlanacağı türden.

"Peki ya..." Kollarımın tüyleri diken diken oldu, sıcak nefesi boynuma değdi ve öpücükler kondurdu. "Chopin'in Etüdüne ne dersin?"

"Hım. İyi seçim." Uzun parmaklarını fildişi tuşların üzerinde gezdirirken beni tekrar öptü.

Yüzü boynuma gömülü kalmış, ellerinin ne yaptığına neredeyse hiç dikkat etmeden tenime ardı ardına öpücükler konduruyor. Yine de her notayı hassasiyetle alıyor, parçayı daha önce hiç duymadığım kadar güzel

bir şekilde icra ediyor. Büyülenmiş bir halde otururken kalbim boğazıma düğümleniyor. Son notaları çaldığında, gözlerimi kaplamaya çalışan buğuyu gözlerimden siliyorum.

"Ay Işığı Sonatı," diyorum, buketten başka bir şarkının adını söyleyerek.

İkinci şarkıyı da ilki gibi aynı ustalıkla çalıyor, dudakları boynumda yukarı aşağı kayıyor, sanki tenimden ayrılmalarına dayanamıyormuş gibi.

Maskeli Maestro'nun Grand Central İstasyonu'nda çalarken duyduğumda çok güzel gelen şarkının son notaları, tıpkı o gecenin ikiz yankısı gibi, şimdi de aynı güzellikte yankılanıyor.

Ellerimi öne doğru kaydırıp, onun ellerinin arkasına geçirerek parmaklarımız birbirine kenetlenene kadar birleştiriyorum.

"Bir kez daha çalar mısınız?" diye soruyorum.

Gülümsemesini boynumda hissediyorum. "Senin için her şeyi oynarım."

"Unstoppable'ı çal," diye fısıldıyorum.

Elleri benimkilerin altında gerildi ve duraksadı.

"Onu bilmiyorum bebeğim," diyor ve öpüşmeye devam ediyor.

Yutkunuyorum, midemde bir sıkıntı hissediyorum. Yalan söylüyor. Biliyorum, yalan söylüyor.

"Vincent'la çıktığım o randevuyu hatırlıyor musun?" diye soruyorum.

Sullivan homurdanarak, "Hatırlıyorum," dedi.

"Bir yandan da babanızın kulübünde piyanoyu o kadar güzel çaldığını duyduktan sonra merak ettiğim için gittim."

Sullivan, ses tonunda hafif bir eğlenceyle, "Tate, onun müzik yeteneğine kapılan ilk kadın sen değilsin," diyor.

"Onun Maskeli Maestro olduğunu sandım."

Sullivan çenesini omzumdan kaldırıp omurgamda hissettiğim derin, tok bir kahkaha attı. "Bunu ona söyledin mi? Çok sevinir. O adamı duymuşum. Mükemmel oynuyor."

"Ona söylemedim, hayır." Gözlerinin içine bakmak için döndüm. "Bir keresinde mükemmel çaldığını söylediğini hatırlıyorum."

"Benden ne istiyorsun, Tate?" Mavi gözleri, sadece onun yaratabileceği bir yoğunlukla gözlerime nüfuz etti. Bu yoğunluk, onunla geçirdiğim her anın önemli, anlamlı hissettirmesini sağlıyordu.

Sanki senin en derinlerine kadar görüyor.

O gece Ashley ile birlikte Maskeli Üstat'ı dinlerken hissettiklerim nefesimi kesti. Onu defalarca dinledim. Ama o gece farklı bir şey vardı.

Daha fazlasıydı...

"Maskeli Maestro sen misin?" diye fısıldadım, elimi uzatıp parmaklarımın tersiyle elmacık kemiğine dokundum.

Dokunuşuma karşılık veriyor, yüzünü bana yaklaştırıp parmak uçlarıma en yumuşak öpücükleri konduruyor.

"Öyle misin?" diye soruyorum, cevabını beklerken kalbim boğazıma kadar çıkıyor.

Belki o gün kahve dükkanına bir sebeple girmişti. Belki de Molly'nin bardağına ayı ya da kedi yerine tavşan şablonu çizmemin de bir sebebi vardı. Resimleri boyaması için ona götürdüğümde Bumper'dan bahsetmek içindi. Sullivan bana bakıp ismi sorgulasın diyeydi. Sonra da benden Molly'ye göz kulak olmamı istesin diyeydi.

Belki de her şeyin böyle olması gerekiyordu.

Çünkü Grand Central İstasyonu'nda ilk kez klasik olmayan bir şarkı çaldığı o an, içimde bir şeyler hissettim.

Müziği aracılığıyla onu hissettim.

O şarkıyı çalarken onu dinlemem gerekiyordu. Biliyorum o şarkıyı.

Sullivan başını salladı, gözlerindeki yürek burkan açıklıkla gözlerime baktı.

"Hayır, Tate. Sana yemin ederim. Ben o değilim."

Ashley tezgahın üzerine sertçe bir espresso koydu. "Votka değil ama bunun için güçlü bir şeye ihtiyacımız var. İçelim."

"Ne?" diye gülüyorum.

"İç." Bardağı işaret ediyor.

Ben bardağı kaldırıyorum, o da bardağını benimkine vuruyor ve sonra tıpkı gece dışarıda bir kadeh kaldırır gibi bir çırpıda içiyor.

"Ona aşık oldun."

Espressoyu şişeden dışarı püskürtüyorum ve Ashley sakince bana bir peçete uzatıyor.

"Bunu iyice sindirmene izin ver," diye teselli ediyor.

Ağzımı kurutmamı bekliyor, sonra şok içinde ona bakakalıyorum.

“Ben...” Başımı sallıyorum. “Hayır... Ben...”

Bana sabırlı bir gülümsemeyle bakıyor ve boğazım kaşınmaya başlıyor.

“Sullivan mı?” diye fısıldadım. “Evet... Ben... Yani...” Omuzlarım düştü. “Ben... ona aşığım?”

“İşte orada.” Beni kucaklıyor ve ben de omzunun üzerinden ilan panosuna bakıyorum. Molly’nin mor tavşan resmi hâlâ ortada, en gözde yerde asılı duruyor.

“Olamam. O... Sanırım o aynı şeyleri hissetmiyor. İlişkilerini kamuoyuna açıklamak ya da benzeri bir şey hakkında hiçbir şey söylemedi. Onu sadece evinde görüyorum. Normal bir çift gibi dışarı çıkmıyoruz. Hiçbir şey yapmıyoruz.”

Geri çekilip bana baktı. "Birbirinizin beynini uçuracak kadar sevişmeniz bir yana, anlıyorum. Huck'ın geçen gün beni almaya geldiğinde neden aptal gibi sırtıttığını düşünüyorsun? Sadece gösterişli kahve makineleri değil, her şey bakıma muhtaç."

İçimdeki o kemirici hisse rağmen gülüyorum. "Senin gibi birine sahip olduğu için çok şanslı."

“Öyle. Ama ona karşı da bir sevgim var, biliyor musun?” diye göz kırptı bana.

"Aman Tanrım." Tezgahın üzerine eğilip ellerimi başıma gömdüm.

“Muhtemelen ojeli ayak tırnaklarıydı. Bekar baba pornosu işte. Sevimli çocuğu için tatlı şeyler yapıyor. Tabii ki sana verdiği ıslak iç çamaşırlarıyla ona aşık olacaksın. Ve, biliyorsun, pislik eğilimlerine rağmen, çok yakışıklı ve zengin. Şehirdeki her kadın onunla birlikte olmak isterdi. Erkekler de.”

Onun pembe simli ojeli ayak parmaklarını düşündükçe midem alt üst oluyor. Ashley haklı. Onun işe gidip, milyar dolarlık anlaşmalardan bahsederken sergilediği o mesafeli soğuklukla işini mükemmel bir şekilde yaptığını, kızına olan sevgisinin ise takım elbisesinin altından adeta boyanarak belli olduğunu bilmek kalbimi eritti.

Bundan etkilenmemek için kalpsiz olmak gerekir.

“Bunu tam olarak planlamamıştım,” diye inledim, Cliff’in siyah lüks arabasıyla dışarıdaki sokağa yanaştığı tam saate bakarak. Kaşlarımı çattım. Sullivan bana bu sabah şehrin öbür ucunda bir toplantısı olduğunu söylemişti. Tam da beni yatağa doğru bastırıp orgazmımı ağzına boşalttıktan hemen sonra.

Ashley, "Nefes al," diye talimat veriyor. "Artık çok geç, her şey bitti."

"İçimi rahatlattığın için teşekkürler." diye alaycı bir şekilde karşılık verdim.

Elini havada salladı. "Hayat kısa, Tate. Eğer seni mutlu ediyorsa, fazla düşünme. Erkekler bazen ilişkileri etiketleme konusunda yavaş davranıyorlar. Her şey olması gerektiği gibi yoluna girecek."

"Sana inanıyorum," diye mırıldandım, gözlerimi kapatıp şakaklarımı ovuşturarak.

Bana Maskeli Maestro olmadığını söylediği anki gözlerindeki ifadeyi aklımdan çıkaramıyorum. Sanki duymayı çok istediğim bir şeyi bana söyleyemediği için üzölmüştü. Son birkaç gündür bulabildiğim tüm YouTube videolarını inceledim. Omuzlarının kıvrımını, sırtının genişliğini, hatta müziğe kendini kaptırıp çalarken kafasının açısını bile analiz ettim.

Ve ben hala bilmiyorum.

Vücudumdaki her hücre bana o gece Sullivan'ın çaldığını söylüyor. Onun müziği ruhuma ulaştı ve onunla dans etti.

Onun olmasını istiyorum.

Onun olması gerekiyor.

Ashley haklı.

Sullivan Beaufort'a aşığım.

Kapının üzerindeki zil çalıyor.

"Ya da ona ilişkinizin durumunu nasıl tanımlayacağını doğrudan sorabilirsin?" diye fısıldadı Ashley, beni dürterek.

Yukarı baktığımda Sullivan'ın aynı lacivert, altın rengi benekli kravattı takmış bir şekilde içeri girdiğini gördüm; bu kravattı bu sabah onu öperken elimde çevirmiştim.

Yüzündeki ifade, her zamanki iş bitirici kayıtsızlık maskesi.

"Şehrin öbür ucunda bir toplantınız olduğunu sanıyordum?" diyorum.

"Evet. Sadece buna ihtiyacım vardı." Tezgahın etrafından dolaşıp beni kollarına çekti ve çok çabuk biten tutkulu bir öpücük verdi. Şaşkınlıkla küçük bir nefes verdim ve dudaklarıma bir öpücük daha kondururken dudaklarım kıvrıldı.

"Seni daha sonra alacağım ve kıyafet almak için evine uğrayabiliriz. Bu akşam seni götürmek istediğim bir yer var."

"Pekala."

Adam hızla dışarı çıkıp arkasına bakmadan arabasına binerken müşteriler onu şaşkınlıkla izliyor.

Ashley bana anlamlı bir sırıtışla baktı. "Artık sadece onun özel takıntısı değilsin kızım. Milyarder Çocuk seni randevuya çıkarıyor."

SULLIVAN

“TANIŞTIĞIMIZA MEMNUN OLDUM, BAY MİLLER.” ELİMİ UZATTIM VE Tate’in babası elimi nasırlı avuçlarının arasına alıp coşkuyla sıktı.

"Ah. Kızımı çoğu akşam benden uzaklaştıran kişi sizsiniz, öyle mi?"

Boğazımı temizledim. "Efendim, ben—"

"Baba!" diye gülüyor Tate.

"Şaka yapıyorum." Dairelerinin içine doğru ilerlerken kıkırdamaya başladı ve ben de Tate’in evinin içini ilk kez görmüş oldum.

Her şeyi incelikle algılıyorum. Boyanın dökülmesi. Duvarlardaki rutubet gibi görünen şey. Şehrin seslerinin, yıpranmış çerçevelerde cam yokmuş gibi eski pencerelerden geçip gitmesi.

Molly’nin sorumluluğundaki binaların bakımını üstlenen bakım şirketinin yarın sabah ilk iş olarak öncelik listesine yeni bir madde eklenecek.

"Bu gece özel bir yere mi gidiyorsun?" diye soruyor, takım elbisemi incelerken.

"Sanırım kızınızın hoşuna gidecek bir yer var, evet," diye yanıtlıyorum.

Başını salladı, Tate’inkine çok benzeyen sıcak gözleri parıltıyordu. "Pekala, keyfini çıkarın. Tanıştığımıza memnun oldum, Sully." Omzuma hafifçe vurdu, sonra Tate’e, "Bu akşam Larry yemek yapıyor. Bana şans dileyin." dedi.

Kıkırdarak yanağından öptü. "Sorun yok baba. Ona birkaç tavsiye verdim."

O giderken bana döndü. "Özür dilerim. Bir keresinde sana Sully demiştim ve o bunu kafasına takmış."

"Başka kimsenin bana böyle seslendiğini söyleyemem ama o senin baban, Tate. Adam bana istediği gibi seslenebilir, çünkü kızıyla çıkmama izin veriyor."

Dudakları hafifçe kıvrılarak gülümsedi. "Yaptığımız şey bu mu? Çıkmak mı?"

"Tam olarak bunu yapacağız. Gidip üzerinizi değiştirirseniz sevinirim." Ona dikkatlice bakıyorum. "Çünkü üniformanızla sizi ne kadar sevdiğimi biliyorsunuz ama bunun için başka bir şey giymek isteyeceğinizi düşünüyorum."

"Gizemli geliyor. En azından akıllıca mı davranmalıyım yoksa..."

Boğazımı temizledim. "Aslında Cliff'ten bugün öğleden sonra sizin için buraya bir şey getirmesini istedim, hoşunuza gidebileceğini düşündüm."

Kaşları çatıldı ve ben nefesimi tuttum. Belki de haddimi aştığımı düşünecekti. Ya da bunu, kıyafetlerinin hepsinden nefret ettiğime dair bir kanıt olarak yorumlayacaktı ki, ona zaten söylemiştim, nefret etmiyorum. Sadece, vücut hatlarını saran kıyafetlerle ne kadar seksi görüldüğünü görünce aklım karışıyor. Bir de vücudunu sanki saklanacak bir şeymiş gibi örten kıyafetler var. İşte onlardan gerçekten nefret ediyorum.

"Bana bir kıyafet mi aldın?"

"Ve ayakkabılar, takılar ve... iç çamaşırları."

Gözlerime bakıyor, ben de ona bakıyorum.

Giy onları bebeğim. Nefes kesici görüneceksin.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Elimi tuttu ve beni koridordan aşağıya, yatak odasına sürükledi. Yatağının üzerindeki ipek kurdelelerle bağlanmış kutuları görünce yüzünde beliren gülümseme göğsümü sıkıştırdı. Daha önce hiç böyle bir muamele görmemişti, bu çok açık. Ama hediyelerle ve güzel şeylerle şımartılmayı hak ediyordu.

O, benim onu şımartmamı hak ediyor, tıpkı niyetim olduğu gibi.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldı, en büyük kutunun kapağını tereddütle kaldırıp içindeki altın ipek elbiseye bakarken. "Bunu sen mi seçtin?"

"Yaptım."

Sinclair'in mankenlik yaptığı elbiselerin tasarımcılarından bahsetmesini dinlemek işe yaradı. Doğru kişilerle birkaç görüşme yaptıktan sonra Tate,

henüz halka satışa sunulmamış bir elbiseye sahip oldu.

"İnanılmaz." Parıldayan kumaşın üzerinde elini gezdiriyor. "Peki ya ayakkabılar?" diye haykırıyor, kırmızı tabanlı topuklu ayakkabılarını kutusundan çıkarırken. "Bunlarla nasıl yürüyeceğimden emin değilim."

"Seni taşıyacağım."

Bana sanki şaka yapıyormuşum gibi bakıyor.

Yanakları, onu orgazma ulaştırdığımda oluşan aynı güzel renkle kızarıyor; bir kutuyu daha açıp kalçaları yüksek, göğüsleri düşük kesimli dantelli bir tulumu ortaya çıkarıyor.

Bu kıyafetle inanılmaz derecede güzel görünecek.

"Çok güzel. Teşekkür ederim."

"Bir tane daha var." Çenemi mavi kadife bir kutuya doğru eğip ellerimi pantolon ceplerime sokuyorum, geride durup sadece onun bunun tamamen onun için olduğunu anlamasını izlemekten mutluluk duyuyorum.

Beaufort Diamonds kutusunu eline alıp üstündeki altın logoyu takip ediyor.

"Aç onu," diye teşvik ediyorum, tepkisini görmek için sabırsızlanıyorum.

Kapağı yavaşça aralıyor ve sessizliğe bürünüyor.

"Beğenmedin mi?" diye sordum, kutuya kaşlarımı çatarak, sanki yüzündeki donuk ifadenin sorumlusu oymuş gibi.

Yüzünü bana doğru çeviriyor. "Bunu giyemem," diye fısıldıyor. "Parçalarının ne kadar pahalı olduğunu biliyorum."

"Bunlar dünyanın en iyi elmasları, Tate, bu yüzden evet, buna uygun bir fiyata satılıyorlar."

Yeni koleksiyonumuzdan pırlantalı gerdanlığı kutusundan çıkarıp ona kaşlarımı çatarak baktım. O da saçlarını yukarı kaldırdı, nefesi kesildi. Gerdanlığı boynuna takarken parmak uçlarımla sırtının üst kısmına hafifçe dokundum, sonra da parmaklarımı çektim.

Bunu ona yapmama izin verdiği için ona "iyi kız" demekten kendimi zor tutuyorum.

Eli, boynunu süsleyen en kaliteli elmaslardan oluşan ışıltılı zincire uzanıyor ve benim tasarımlarımdan birini taktığını görmek, penisimi taş gibi sertleştiriyor.

"Ama birisi onları gerçekten giyene kadar, gerçek potansiyelleri ortaya çıkmamış olur." Ellerimi kollarında gezdirip kulağının altına bir öpücük

konduruyorum. “Her şey sahibine bağı, Tate,” diye fısıldıyorum. “Onlar neredeyse onları giyen kişi kadar güzel.”

Dudaklarımın altında kalbinin atışları hızlanıyor, şirket sloganını usulca tekrarlarlarken boynuna bir öpücük daha konduruyorum.

Tate bilekliğine uzanırken kısık bir sesle, "Belki de çıkmadan önce bunu çıkarmalıyım. Diğerleriyle uyumlu olmayacak," dedi.

El bileğini kavrayıp başparmağımla gösterişli taşın üzerinde nazıkçe gezdiriyorum.

"Sakın çıkarmaya kalkma. O senin bir parçan ve ben onu çok seviyorum."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi."

Boynunu tekrar öpüyorum ve o da bana doğru kıvrılıyor, sertleşmiş penisim kalçalarına bastırılıyor.

"Sullivan mı?" diye fısıldadı.

"Tate," diye hırıltılı bir sesle söyledim.

"Ne zaman ayrılmamız gerekecek?"

"Zamanımız var, bebeğim."

Yüzünü bana doğru çevirdi, kalın kirpiklerinin arasından bana göz kırptı. Eli pantolonuma indi ve kumaşın üzerinden penisimi avuçladı.

"Bunun zamanı mı?"

"Ne istersen, zamanı geldi," diye yanıtladım, yüzünü kavrayıp dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırdım.

Eli penisimi sıkıca kavradı ve ben de öpüşmemizin içine inleyerek dilimle ağzını ele geçirdim. Pantolonumun fermuarını açıp penisimi serbest bıraktı, dudaklarıma doğru inlerken ön boşalma sıvım bileğine bulaştı.

"Sullivan," diye inledi, beni yukarı aşağı çekerken üzerimdeki kavrayışını sıkılaştırdı.

"Bu çok harika görünüyor, bebeğim," diyorum, bakışlarımı bedenlerimizin arasına, narin elinin penisimi okşadığı yere indirerek.

Bilekliğindeki büyük plastik mücevher her dokunuşta iç bacağıma değiyor ve acı dolu bir iniltiyle kendimi çekiyorum, çünkü şu anda parmaklarının üzerine boşalabilirim.

Elimi tişörtüne uzattım, düğmelerini açtım ve eteğinin kemerinden kurtardım, ardından da sütyeninin kopçasını açtım.

Belden yukarısını soyarken, "Üzerinde çok fazla kıyafet var," diye homurdandım.

Vücudunu yukarı doğru kıvrırarak göğüslerini bekleyen ellerime doğru itti.

"Kahretsin, bu göğüsler beni mahvedecek, bebeğim." Eğilip pembe meme uçlarından birini yakalıyorum ve zevkle inleyerek emiyorum. "Çok mükemmel."

Elimle eteğinin fermuarını açıp, kalçalarını avuçlayarak eteği kıvrımlarının üzerinden kaydırıp yere düşürdüm.

Dudaklarım tekrar onun dudaklarına değiyor, külotunu çıkarıyorum ve boynunda elmaslarım ve yanaklarında hafif bir kızarıklık dışında hiçbir şey kalmıyor.

Üzerimde hâlâ takım elbise varken, onun çıplak ve savunmasız olması, damarlarımdaki kanı adeta alevlendiriyor.

"Çok güzel," diye hırıltılı bir sesle konuştum, elimi bacaklarının arasına sokup ıslaklığını hissederken. "Ayrıca çok da muhtaç." İki parmağımı içine sokup, nefesini bir öpücükle bastırırken dudaklarına doğru gülümsedim.

"Bebeğim?" diye mırıldandım.

"E-evet," diye nefes nefese kaldı, ben de elimi hareket ettirip onun tatlı noktasını buldum ve baş parmağım klitorisinin üzerinde kayarak onu sevdiği şekilde becermeye başladım.

"Zamanımız var dediğimde tamamen doğruyu söylememiştim. Seni istediğim her şekilde becermek için zamanımız yok. Ama seni parmaklarımın üzerinde boşaltmak için zamanımız var."

Bana olan tutuşu sıkılaştı ve penisimin ucundan damlayan meni karnına damlarken acıyla inledim.

"Uslu bir kız olup benimle mi geleceksin? Yoksa benim penisime mi ihtiyacın olacak?"

"Tanrı!"

Vücudu parmaklarımın etrafında dalgalanıyor, onları sıkıca sıkıyor. İnliyorum ve o boşalırken boynunu emiyorum. Tıpkı biraz pislik serptiğimde olacağını bildiğim gibi. Bebeğim bazen çok tatlı oluyor. Ama doğru birkaç kelimeyi biliyorum, bir de nasıl ele alınmayı sevdiğini bildiğimde, şimdi olduğu gibi -ıslak, inleyerek ve bitkin bir halde- benim için boşalacak.

"Sullivan," diye inledi.

Tenine doğru gülümseyerek onu tekrar öpüyorum, ama ben hâlâ vajinasından gelen hafif zonklamaların tadını çıkarırken o elimi itiyor.

"Tate," diye homurdandım, vücudundan yayılan ve tadını çıkarmayı çok sevdiğim tüm titreşimleri bana esirgediği için sinirlenmiştim.

Ama o dizlerinin üzerine çöküp bana güven dolu gözlerle baktığında hoşnutsuzluğum dindi.

"Bak sana bebeğim. Emme isteğin var, değil mi?"

Başını salladı ve dudaklarını aralayarak dilini penisimin ucuna değdirdi, ardından yavaşça tek bir hareketle vajinamdaki ıslaklığı yaladı.

Testislerim vücuduma doğru gerilirken inliyorum.

Tate, beni ağzına alıp emerken gözlerini benden ayırmaz.

"Aferin kızım," diye hırıltılı bir sesle konuştum, bir elimle saçlarını toplayıp başının arkasında nazikçe tutarken.

Ağzı penisimle dolu halde bana doğru göz kırpmıyor ve emiyor.

Geri çekilirken boynundaki yarım milyon dolarlık elmaslar ışıltıyor, dudakları ile şişmiş penisimin başı arasında ince bir tükürük izi kalıyor.

"Kesinlikle, evet."

Onu tekrar penisimin üzerine itiyorum, gözlerim dudaklarının beni sardığı yerde, bana doğru parlayan gözlerinde ve boynundaki elmaslarımda dolaşıyor.

O kadar bana benziyordu ki, o muhteşem göğüslerinin üzerine adımı dövme yaptırıp Times Meydanı'ndaki bir reklam panosuna assam bile, daha çok benimkine benzeyemezdi.

"İşte bu kadar, bebeğim," diye hırladım, kalçalarımı öne doğru iterek, onun istekli emişlerine eş zamanlı olarak ağzını becerdim.

Aşağıya uzanıp pantolonumu kenara çekiyorum, böylece testislerim onun çenesine çarpıyor, o da öğürüyor.

"Ne kadar da iyi bir küçük orospu çocuğu," diye mırıldanıyorum, gözleri yaşarırken yanağını okşuyorum. "Biliyor musun, bir daha sadece benimkini tadacaksın?" Daha hızlı itiyorum, boşalma ihtiyacıyla testislerim kasılıyor.

"Seni asla bırakmayacağım, Tate," diye hırladım gözlerinin içine bakarak. "İstedığın bu değil mi? Benim olmak istiyorsun?"

Penisimi ağzına alıp boğulurcasına ağzına alıyor, yalvaran gözlerle bana bakarak başını sallıyor.

"Aferin kızım." Daha derine ittim. "Aferin kızım."

İlk boşalma dilinin üzerine dökülüyor ve ben de kendimi kontrol edebilecek durumdayken geri çekilip ağzından kurtuluyorum.

"Başını dik tut bebeğim," diye inledim, penisimin ucundan fışkıran meni kalın, parlak ipler halinde göğüslerini kapladı.

Penisimi daha yukarı doğru kaldırıp, tatmin olmuş bir homurtuyla elmas kolyenin üzerinden boşalırken nefesi kesildi.

Menim taşların üzerine damlayıp köprücük kemiğinin üzerinden akarken taşlar parıldıyor ve ısıldıyor.

"Bunu göğüslerinden yıkayıp çıkaramayacaksın bebeğim. Bu gece elbisenin altında beni giyeceksin ki kimin kızı olduğunu hatırlayasın."

"Evet," diye inledi, ben son damlaları penisimin ucuna sıkarken bana bakarak.

"Açık."

O da itaat etti ve ben de penisimin ucunu dilinin üzerinde gezdirdim.

"Şimdi yut."

Gözleri şehvetle parlıyor ve boğazı kasılarak beni yutuyor.

Adımı vücuduna dövme yaptırmama gerek yok. Zaten her yerinde ben varım. Tenindeki meniden, bana baktığında gözlerindeki ışıltıya kadar.

Baş parmağımla alt dudağının üzerinden geçtim. "Sen benimsin, Tate. Söyle bunu."

"Seninim," diye fısıldıyor.

Gözlerim onun gözlerine kenetlendi.

"Seni yanımda tutacağım bebeğim," diyorum, bu umursamaz sözün dudaklarımdan dökülmesine izin vererek.

Her ne kadar bu anlaşmayı bozmak zorunda kalacağım günün hızla yaklaştığından korksam da.

TATE

RÜZGAR ETRAFIMIZDA ŞİDDETLE ESERKEN, HUDSON NEHRI'NİN sularında adeta tereyağında sıcak bıçak gibi ilerliyoruz. Sullivan, bu zarif sürat teknesini sanki bunun için doğmuş gibi ustaca kullanıyor.

"Tekne sahibi olduğunuzdan hiç bahsetmediğinize inanamıyorum. Başka tekneleriniz var mı? Daha yavaş olanlar?"

Sullivan bana baktı, ben bembeyaz olmuş ellerimle koltuğa sıkıca tutunurken dudakları hafifçe kıvrıldı. Bir kolu çekti ve hızı düşürdü. Şehrin silüeti, sadece bir bulanıklık olmaktan çıkıp tekrar şekil almaya başladı.

"Babam daha yavaş olanları, yatları tercih ediyor," diye yanıtlıyor, gözleri hafifçe kısılıyor. "Benim yüzerek manzarayı seyretmeye vaktim yok."

"Fark ettim. Oturup sakinleştiğin tek zaman piyano çalarken oluyor."

O hiçbir şey söylemeyince elimi pazusuna doladım ve başımı koluna yasladım.

"Bu çok güzel. Harika bir akşam geçirdim. Teşekkür ederim."

"Henüz bitmedi," diyor saçlarımı öperken.

"Kendimi inanılmaz hissettiğim yeni bir kıyafet ve altı ay bekleme listesi olan bir restoranda özel bir yemek salonunda akşam yemeği. Daha neye ihtiyacım olabilir ki?"

"Göreceksin," diye yanıtlıyor, tekneyi ay ışığıyla aydınlanmış sular üzerinde yönlendirirken.

Elmas kolyenin üzerinde elimi gezdiriyorum. Ağırlığı tüm akşam tenime baskı yapmıştı. Ama rahatsız edici değildi. Aksine, bu kolye,

Sullivan'ın bana böylesine zarif bir parçayı ödünç vermesi için bana ne kadar güvendiğinin harika bir hatırlatıcısı oldu.

Gözlerini bana doğru çevirdi. "Senin için sigortalattım. Evine bir kasa taktıracağım. Ama o zamana kadar, takmadığın zamanlarda benim kasalarımın birinde saklayabilirsin."

"Ne? Ben onu dükkandan ödünç aldığını sanıyordum?"

Dudaklarının hafifçe kıvrılması, söylediklerimi duyduğunun tek işaretiydi.

Yüzü karanlık ve kararlı, gözlerini bizi götüreceği yere dikmiş. Takım elbisesi bugün saçları kadar siyah. Kesimi ise çenesi kadar keskin.

O, inanılmaz derecede yakışıklı. Ve ona ne kadar çok bakarsam, onu ne kadar çok tanırsam ve CEO kişiliğinin altında gerçekte kim olduğunu ne kadar çok görürsem, yakışıklılığı o kadar artıyor.

"Sullivan mı?" diye ısrar ediyorum. "Onu tutamam. Ben—"

"Neden?"

"Çünkü... çok pahalı. Bunlar elmas," diye kekeledim.

"Yakutları mı tercih ederdiniz?" Başını hızla bana çevirdi, yüzünde ciddi, sorgulayıcı bir ifade vardı.

Alaycı bir şekilde, "Aman Tanrım, gerçekten de onu saklamamı istiyorsun, değil mi?" dedim.

Gözleri boynuma indi ve orada duran elmasların görüntüsü onu memnun etmiş gibi bakışları ısındı.

"Onu saklamanızda ısrar ediyorum."

"Böyle bir şeye sahip değilim." Mücevherleri okşadım, yutkunurken parçanın serin, pürüzsüz yüzeyi parmaklarıma değdi. "Bunu ne zaman takacağım ki? Kahve yaparken mi?"

"İsterseniz."

Bu fikrin saçmalığına burun kıvırdım. "Sullivan..."

"Tate," diye karşılık veriyor, tekneyi boşa alıp yavaşça sallanmaya başlıyoruz. "İstediğin zaman giyebilirsin. Ama eğer seni rahatsız ediyorsa, o zaman beni randevulara çıkardığım zamanlar için sakla."

"Randevular mı?" Alt dudağımı ısırdım. "Yani bundan daha fazlasını mı alacağım?"

"Bundan daha fazlasını alacaksın." Alt dudağını emerken bakışları vücudumda gezindi. "Yeter ki ben de senin tamamını alayım."

"Sizin de tüm sırlarınızı, kimsenin görmediği tüm gizli kısımlarınızı da görebilir miyim?" diye şakayla karışık soruyorum.

Kaşları çatıldı ve dikkatini gerdanlığa odakladı, elini uzatıp başparmağıyla gerdanlığın üzerindeki tenime dokundu.

"İstersen çıplak da giyebilirsin. Beaufort Diamonds'ın bugüne kadar ürettiği her parçayla seninle birlikte olabilirim," diye mırıldanıyor.

Gözleri arzuyla parlıyor ve beni tutkulu bir öpücüğe çekerken, sorumu kasten geçiştirdiği hissinden kurtuluyorum; midemde kelekler uçuşuyormuş gibi hissediyorum.

Dudaklarıma fısıldayarak, elinin tersiyle yanağımı okşarken, "Seni sonsuza kadar öpebilirdim," dedi. "Ama o zaman seni buraya getirme sebepimi kaçıırırdın."

Arkasına yaslandı, kolunu koltuğun arkasına doğru benim etrafıma doladı. Nazik ve becerikli parmaklarıyla çıplak omzumu nazikçe okşadı.

"İzleyin. Ve dinleyin."

Suyun üzerinden, yaklaştığımız yüzen bir platforma bakıyorum. Üzerinde tek başına bir piyano duruyor.

Başında simsiyah giyinmiş ve kar maskesi takmış bir adam oturuyor.

"Bu öyle değil mi...?"

Boğazım kururken Sullivan bana gülümsüyor. Beni yanına çekip şakağımdan öpüyor.

"Öyle," diye fısıldıyor.

Einaudi'nin Nuvole Bianche adlı eserinin ilk notaları, suyun üzerinde hüzünlü bir giriş gibi yankılanıyor.

Limanı çevreleyen kalabalık net bir şekilde görünmeye başlayınca midem bulandı. Yüzlerce cep telefonu ışığı, onu filme alırken kalabalığı ateş böcekleri gibi aydınlatıyordu.

Maskeli Maestro.

İşte karşınızda, bizzat kendisi. Her zamanki gibi mükemmel çalışıyor. Konserlerine koşup kendimi müziğinin içinde kaybettiğim zamanlarda hep duyduğum gibi.

Sullivan tenime dokunuyor ama artık hissetmiyorum. Uyuşmuş durumdayım.

"Senin olduğunu sandım," dedim, sesim gergin bir fısıltıydı.

"Sana öyle olmadığını söylemişim," diyor Sullivan sakın bir şekilde, sanki bu farkındalık içimde bir şeyleri ezmiyormuş gibi.

"Onun diğerlerinden farklı bir şarkı çaldığını duydum. Şarkı..."

Onun kollarında gittikçe geriliyorum. Saçma sapan konuşuyorum. Bir erkeğin ruhunu müziği aracılığıyla hissetmeyi, tutkusunu, acısını hissetmeyi

hayal eden aptalca hayalleri olan bir kadın.

Onu hissediyorum.

Sullivan, koltuğa rahatça yaslanıp müziğin tadını çıkarırken, "Neydi o?" diye soruyor.

"Önemli değil," diye fısıldıyorum, içimdeki mantıksız hayal kırıklığı dalgasını bastırmaya çalışarak.

Onun olduğunu sandım.

Onun olmasını istiyordum.

Onun olduğundan emindim çünkü onun yanımdayken hissettiklerim o kadar yoğunlaştı ki...

Onu seviyorum.

Ama ne kadar aptalca olduğunu bilsem de, o gün Grand Central İstasyonu'nda içimin küçük bir parçası aşık oldu.

Ve ben de Sullivan'a gönül verdim.

Onun olmasını istiyordum.

Randevumuzu kafamda kırk sekiz saat boyunca tekrar tekrar canlandırıdım ve sonunda gerçeği kabullendim.

Maskeli Maestro'nun kim olabileceğini aylarca merak ettim. Büyünün bir parçasıydı bu, gizem unsuru. Ama artık Sullivan olmadığını kesin olarak bildiğime göre, Maskeli Maestro'nun gerçekte kim olduğu artık umurumda değil.

Müziği hâlâ güzel. Ama o büyüsü kayboldu.

O, aşık olduğum adam değil. Grand Central İstasyonu'nda ruhuma dokunan şarkı, sadece bir anlık bir duygu hissettiğimi hayal ettiğim bir andı. Belki de Sullivan olmasını dilediğim için aptalım. Çalma şekli, parmak uçlarından tuşlara akan duygu; onun olması gerektiğini düşündüm. Çünkü onun çalması dışında içimde böyle bir ışıltı kıvılcımı hissettiğim tek an, istasyondaki o andı.

"Unstoppable'ı nasıl oynayacağını bilmediğini söylediğinde yalan söylediğinden emindim. Ama yalan söylemiyormuş, çünkü bu onun tarzı değil. Artık yoluma devam etme ve önümde olanı takdir etme zamanı.

"Her şey yolunda mı?"

Sullivan'ın derin, endişeli ses tonuyla ona döndüm ve vücudumda elektrik çarpması gibi titreşen bir yoğunlukla parlayan parlak mavi bir bakışla karşılaştım.

"Pekala." Ona gülümsedim, serin deri araba koltuğuna yaslanıp yanımda oturan Molly'ye baktım. Bebek bebeğinin kirpiklerini okşuyordu. Sullivan'a çok benziyordu. Hatta aynı konsantrasyon ifadesiyle kaşlarını bile çatmıştı. Çok sevimliydi.

Sullivan, Jones ve birkaç kişiyle yapacağı bir toplantı için ofiste kalmak zorundaydı, ben de Molly'ye baktım. Bana teyzesinin köpeğinden bahsediyordu; ona baktıkları zaman gizlice köpeği yatağına alıyormuş.

Sullivan'ın toplantısı uzadı ve hepimiz dışarıdan yemek sipariş edip konferans salonunda birlikte yedik. Onu işte rahatlamış, herkesle sohbet ederken görmek tuhaftı.

Her şey çok doğal geldi.

Ben, o, Molly.

Ona şöyle bir baktım ve sanki beni hissetmiş gibi gözlerini telefonundan kaldırdı. Gözlerindeki ışıltı midemde kelekler uçuşmasına neden oldu. Bu bakış, ne düşündüğümü tahmin ettiğini söylüyordu. Ama yapamazdı. Çünkü bu, ona ne kadar umutsuzca aşık olduğumun farkında olduğu anlamına gelirdi.

Eğer o da biliyor ama karşılık vermiyorsa, o zaman...

"Tate mi?" diye mırıldandı.

"İyiyim," diye tekrarlıyorum, sanki bunu sesli söylemek gerçeği ortaya çıkarıyormuş gibi.

Gözleri bana bir şey soracakmış gibi kısılıyor, ama arabanın radyosundan çalan şarkı dikkatimi çekiyor.

"Cliff? Lütfen sesi biraz daha açar mısın?"

Öne doğru fırlıyorum, koltuğumun kenarında asılı kalmış gibiyim, duyabilmek için kulaklarımı dört açıyorum.

Aynı sözler, aynı melodi, ama tamamen... yanlış.

Safra boğazıma hücum ediyor.

Sullivan koltuğunda doğruldu. "Bu senin—"

"Benim şarkım," diye kekeledim, dehşet içinde ona dönerek.

Bilinmeyen kadın sanatçı sözlerimi sanki kendi sözleriymiş gibi, umutları ve hayalleriymiş gibi, kendi eseriymiş gibi söylerken, omurgamda buz gibi bir ürperti hissediyorum.

Benim değil.

"Bunu bilmiyor muydun?" diye sordu Sullivan, ensemin arkası yanarken hızla göz kırptığını incelerken.

"Sanırım..." Yutkunuyorum.

Sullivan sakın bir şekilde, "Cliff, kenara çek," diye emretti.

Araba yavaşça durduğu anda Sullivan kapısını hızla açtı ve yanıma doğru yürüdü. Tam ben belimden bükölüp kaldırıma şiddetli bir şekilde kusarken, o da tam zamanında kapımı açtı.

"Sorun yok," diyor, nefesim kesilmeye başlayınca yüzümden saçlarımı toplarken.

"Tate mi?" diye araya girdi Molly.

"İyiğim. Sadece biraz hastalandım," dedim, onu endişelendirmek istemediğim için zayıf bir gülümsemeyle.

"Şimdi iyiğim," dedim Sullivan'a.

Cliff'in bagajdan aldığı bir şişe suyu bana uzatıyor. Bir yudum alıp geri veriyorum. Bana bir şahin gibi bakıyor, bakışlarında karanlık bir kararlılık var. Başım hâlâ dönüyor, o da suyu tekrar bana uzatıyor.

Elimle işaret ederek geçiştirdim. "İyiğim. Geri dönmemiz gerekiyor. Molly'nin yatma vakti yaklaşıyor."

"İç," diye talimat verdi, sesi sakın ve dingin, bu da şakaklarımdaki zonklamayla tam bir tezat oluştuyordu.

Şişeyi alıp biraz daha içiyorum, yüzündeki endişeli ifade biraz olsun hafifliyor.

"Bu şarkıyı çalarken seni başka kimler dinledi?"

Kaşlarının arasındaki derin kırışıklıklar, ses tonundaki tehlikeli bir alt tonla örtüşüyor.

Başımı sallıyorum. "Kimse, ben..." Daha fazla kusma tehdidini yutuyorum. "Eski sevgilim Brandon. Bir plak şirketinde çalışıyor. Çok yüksek bir mevkide değil ama şarkımı yapımcıların önüne çıkarabileceğini söyleyip duruyor."

Sullivan, ses tonunda belirgin bir şüpheyile, "Sana sürekli bunu mu söylüyor?" diye sordu.

Ne kadar aptal olduğuma, bunun olacağını nasıl tahmin edemediğime hayret ediyorum.

"Numaramı bu yüzden değiştirdim. Ayrıldıktan sonra sürekli arıyordu."

Sullivan'ın burun delikleri genişliyor.

"Soy isim?"

Hemen cevap vermediğimde yanağındaki bir kas kasılıyor ve gözleri gözlerime dikiliyor.

Yutkunuyorum. "Rutter... Brandon Rutter. Liberty Records'ta çalışıyor."

Başını bir kez salladı.

Yüzündeki ifadeyi biliyorum. Lazer gibi odaklanmış gözler. Taş gibi kilitlenmiş çene. Yönetim kurulu toplantısında savaşa girmeye hazırlandığı zamanki hali işte böyle.

"Sullivan—"

"Yola devam etmemizde bir sakınca var mı?" diye soruyor.

Başımı hafifçe salladım.

"Güzel." Elini göğüs cebine uzattı ve üzerinde baş harfleri yazılı bir mendili bana verdikten sonra kapımı usulca kapattı.

Arabaya geri biniyor ve şehir trafiğine karışırken Molly'nin alt dudağı titriyor.

"Bak, iyiyim," diye onu rahatlattım.

Gözlerini ovuşturdu, gözlerinde yorgunluk ve kafa karışıklığı karışımı bir ifade vardı.

"Öyleyim. Şimdi her şey yolunda, görüyor musun?" diye gülümsedim ona.

Ama yeterince ikna edici değilim.

Eskiden benim şarkım olan parçanın son notaları çalarken, küçük yüzü buruşuyor ve başını araba koltuğuna yaslıyor.

Ve ağlıyor.

SULLIVAN

"DÜŞÜŞÜ SORUNSUZ ATLATTI MI?" DİYE SORDU TATE, PİYANO taburesinden donuk gözlerle yukarı bakarak.

Molly'yi yatağa götürdüğümünden beri orada oturuyor. Genellikle çaldığı şeyin hafif notaları yatak odasına kadar ulaşıyor.

Bu gece sessizlik hakim.

"Başını yastığa koymadan uyuyakaldı, anlatacak bir hikayesi bile yoktu."

"Çok üzgünüm. Benim hatam. Beni hasta görmek onu üzdü."

"Tate, o sadece yorgun. Uzun bir gün oldu."

Başını salladı, bakışları önündeki dokunulmamış tuşlara geri döndü.

"Brandon'ın bunu yapacağına inanamıyorum," diye fısıldıyor.

Sesindeki umutsuzluk kalbime saplanan bir bıçak gibi.

"Bu düzeltilebilir."

"Olamaz. Artık orada. Duyulmamış hale getirilemez. O şarkı bir daha asla benim olmayacak. Gitti gitti."

Omuzları titriyor ve ilk hıçkırık kopuyor. Molly'nin önünde kendini tutmaya çalıştığını biliyordum.

Ama şimdi sadece ben kaldım.

Ben ve o.

"Buraya gel."

Onu nazıkçe kaldırıyorum, altındaki tabureye kayarak oturuyorum ve kucağıma yanlamasına yerleştiriyorum.

"Özür dilerim," diye kekeleydi.

“Şşş. Duygularını benimle paylaştığın için asla özür dileme. Ben senin için buradayım. Neye ihtiyacın varsa yapacağım, tamam mı?”

Gözyaşlarını parmağımla siliyorum ama daha fazlası akıyor.

“Geleceğimi çaldı. O şarkıyı plak şirketlerine gönderecektim. Ashley, başvuru mektuplarını yazmamda bana yardımcı oldu. Belki hiçbir yere varamazdım ama yine de kendi şartlarımla, kendim yapardım.”

“Ve yine de başaracaksın. Sana söz veriyorum.”

Gözlerini sımsıkı kapattı. "Artık çok geç."

O gözlerini açıp gözyaşlarını silmek için kırpıştırırken, ben de zihnimde planlar kurmaya başlamıştım bile.

“Saçma bir şey duymak ister misin?”

Kaşlarını kaldırarak ona baktım. "Ben 'Ahmak Sully' değil miyim?"

Yüzünde umutsuzluktan başka bir duygu belirtisi belirince, homurdanarak gözlerini sildi.

"Senin Maskeli Maestro olduğuna yemin etmişim. Hatta Ashley ile iddiaya bile girmişim."

"Gerçekten mi?"

“Evet... Aptalca, değil mi?” Piyanoya bakıp başını hafifçe salladı. “Onu Grand Central İstasyonu'nda gördüğümde, daha önce hiç çalmadığını duyduğum bir şarkı çaldı. Tanındığı klasik parçalar kadar teknik değildi. Ama çalma biçiminde bir şey vardı. Çok dokunaklıydı.”

"Çalmamı istediğiniz şarkı bu muydu? Unstoppable?"

Bana doğru bakıyor ve elini uzatarak yüzümden saçlarımı düzeltiyor.

“Ama bilmediğini söyledin. Belki de bana gerçekte kim olduğunu söylemek istemedin diye düşündüm.”

Gözlerinin içine bakıyorum, ağzım kuruyor. Eğer gerçeği bilseydi... sonuçları düşünmek bile çok ağır olurdu.

“Sonra beni teknenle onu çalarken izlemeye götürdün ve onun sen olamayacağını anladım. Aptalca gelebilir ama o şarkıyı çalarken duyduktan sonra onunla bir bağ kurduğumu hissettim. Ve biliyorsun, Vincent'tan da şüpheleniyordum. Harika bir piyanist ama...”

"Ancak?"

“Ama onunla akşam yemeği yediğimde, o gece hissettiğim o bağı aynısı olmadığını anladım. Bunu açıklayamam, sadece biliyordum. Ve seninle, Molly ile vakit geçirmeye başladım ve...”

Söyleyeceklerine inanamıyormuş gibi ama ne olursa olsun, bunun kendisi için bir anlam ifade ettiğine ve ruhunun derinliklerinde buna

inandığına göre tavana bakıyor.

“Kesinlikle sen olduğunu düşünmüştüm. Seni ilk kez çalarken duyduğumda hissettiklerim, Molly ile olan halin, dış dünyanın gördüğünden çok farklı. Sen harika bir adamsın, Sullivan.”

Bana öyle açık ve güven dolu bir şekilde bakıyor ki. Mükemmel.

Boğazım kilitleniyor.

“Hayal kırıklığına uğradım. Onu suda gördüğüm ve senin olmadığını anladığım o anlık hayal kırıklığı. Ama bu...” Elini gürleyen kalbimin üzerine koyuyor. “Bu, güzel bir şarkıdan çok daha fazlası. Bu gerçek. Bu —”

“Yaşamak,” diye fısıldıyorum.

Bakışları yumuşar. “Aynen öyle.”

Burnunu çekti ve tekrar tuşlara baktı. “Şarkım gibi bile olmadı. Mahvettiler. Tonu yanlış ayarlamışlardı.”

“Biliyorum. Böyle olması gerekiyordu.”

Ellerimi onun iki yanındaki klavye tuşlarına koyuyorum.

Ve oynayın.

Açılış akorları bizi sarıyor, plak şirketi ve onun beş para etmez eski sevgilisi onları katletmeden önce tam da olması gerektiği gibi tınıyorlar.

“Bunu nereden biliyorsun?” Elini ağzına götürdü, gözleri daha da çok yaşla doldu.

“Haftalardır Molly'ye bu şarkıyı söylüyorsun. Sana söyledim; bakıyorum. Ve dikkat ediyorum.”

Gözlerine bakıyorum ve kelimeleri ekliyorum, onları usulca mırıldanıyorum. Dudaklarından ilk duyduğumdan beri zihnimi ele geçirdiler ve her birini biliyorum. Onları hak ettikleri gibi söylüyorum... derinlikle. Duyguyla. Ham bir hisle.

“Geçmişin fısıltıları, geleceğin çağrısı... Potansiyelinizi serbest bırakın... Dünyaya sesinizi duyurun.”

Yeniden hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı ve ben de durup yüzünü avuçlarıma içine aldım.

“Bebeğim,” diye fısıldıyorum.

Göz kamaştırıcı, muhteşem irisler bana bakıyor. Gözyaşları kirpiklerine yapışmış, ama gözlerindeki hüznün kayboluyor ve yerini başka bir şeye bırakıyor. Beni diz çöktürecek güce sahip bir şeye.

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak alnımı onun alnına yaklaştırdım.

“Sen, şimdiye kadar yazılmış ya da henüz yazılacak olan tüm şarkılardan daha mükemmelsin. Bunu anlamayı istiyorum, Tate.”

O, gömleğimi yumrukladığında ön kısmı buruşuyor.

“Sullivan?” Nefesi dudaklarıma hafifçe değiyor ve ellerimi yanaklarından çekip boynunu nazikçe kavıyorum. Kalp atışlarının ritmi, daha önce hiçbir şeyin başaramadığı bir şekilde beni sakinleştiriyor. Yavaşça nefes alıp veriyorum, düzenli ritmine odaklanıyorum.

"Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

“Sana ihtiyacım var,” diye fısıldıyor. “Bütün gece beni öpmeni ve hiç durmamayı istiyorum. Beni asla bırakmamayı istiyorum.”

"Seni bırakmak istemiyorum," diye itiraf ediyorum.

Nefesi kesildi ve gözlerimiz bir anlığına tekrar buluştu. Ama bu süre her şeyi görmem için yeterliydi. Birlikte nereye doğru gittiğimizi tam olarak görmem için.

“Tate—”

Dudakları yalvarırcasına ve ısrarla dudaklarıma yapıştı. İhtiyaç duyduğu şeyi benden dilenerek istedi.

Onu kollarıma sarıp ona veriyorum.

Ona elimden gelen her şeyi veriyorum.

"Yatak odası," diye fısıldadım öpüşmemizin arasına, sonra da onu kollarımda taşıyarak tabureden kalkıp götürmek için öpüşmeyi kısa bir süreliğine kestim.

Yolculuk gereğinden çok daha uzun sürüyor çünkü sürekli durup dudaklarımı onun dudaklarına yaklaştırıp öpüyorum.

Onu yatağıma yatırırken, üzerine tırmanıp göğsünün hafifçe inip kalkmasını izledim. Gömleğimin düğmelerine uzandı ve narin parmaklarıyla düğmeleri açarken, yüzümü boynuna gömdüm ve ipeksi tenine öpücükler kondurdum.

Ağzından kaçan o ufak inilti beni ona doğru yöneltip öpmeye, o anı kendime saklamaya itti.

Bu benim. O da benim.

Gözyaşlarındaki tuz izi dilimin ucuna değiyor ve yüzümü buruşturarak onu boynundan tutup öpüşümüzü derinleştiriyorum, ta ki altımda kıvranıp tişörtümü omuzlarımdan itene kadar.

"Artık gözyaşı yok bebeğim," diyorum, yakıcı bir öpücüğün ardından.

"Artık gözyaşı yok," diye hıçkırarak söylüyor.

"Aferin kızım," diye fısıldıyorum. "Her şey düzelebilir. Şimdi, bu gece tek düşünmen gereken şey arkana yaslanıp her şeyi bana bırakmak, tamam mı?"

"Her şeyi yapmak mı istiyorsun?"

Göğsünü sıkıyorum, sertleşmiş meme ucu tişörtünün altından başparmağımın ucuna değdikçe inliyorum.

"Her şey," diye hırıltılı bir sesle söylüyorum. "Hiçbir şey için endişelenmeni istemiyorum."

Gömleğinin düğmelerini açıyorum, onu öperken elimi kaburgalarının üzerindeki sıcak, yumuşak tenine doğru kaydırıyorum. Sütyenini aşağı çekerken kusursuz göğüsleri avucuma dökülüyor.

"Kontrolü ben ele alıyorum, Tate. Sadece rahatla ve bırak ben seni iyi hissettireyim."

Bakışlarım onun büzülmüş pembe meme ucuna odaklanıyor, ardından hızla ona doğru eğilip dudaklarımın arasından emmeye başlıyorum.

"Aman Tanrım." Sırtını yukarı doğru kıvrarak dilime bastırıyor. Sütyeninin diğer tarafını aşağı çekip, göğsünün en dolgun olduğu tatlı ete hafifçe ısııyorum, sonra onu da dudaklarımın arasından emiyorum.

"Çok, çok güzel," diye mızızlanıyor, ben ona bakarken ve her hareketini izlerken boynumun arkasını okşuyor. Kaşlarının yumuşaması, çenesinin gevşemesi. Dişlerim ona değdiğinde kirpiklerinin titremesi.

"Seni soyacağım," dedim ona, dilimi memesinin etrafında döndürürken. "Sonra da yüzümü ıslatana kadar başımı bacaklarının arasına gömeceğim."

Dişlerimi gösterip göğsünü hafifçe ısırdığımda gözleri irileşti. Bunun sonucunda aldığı nefes nefese tepkiyle penisim pantolonumun içine sızdı.

"O zaman üzerimdeki kıyafetleri çıkarıp geceyi senin içinde geçireceğim, ta ki hissettiğin tek şey zevk olana kadar, tamam mı?"

Başını salladı.

Sesim kısılıp boğuk bir hal aldı. "Sana ben bakacağım, bebeğim."

Buna ihtiyacı var. Tapılmaya ihtiyacı var ve bugünkü darbeye rağmen her şeyin bitmediğini bilmeye ihtiyacı var. Hala bir geleceği var. Hala hayallerinin peşinden gidebilir.

Bunu yapmasını sağlayacağım.

Onu oturur pozisyona getiriyorum. Gömleğini yavaşça çıkarırken, her iki omzunu da öperken büyülenmiş bir şekilde beni izliyor.

"Çok güzel," diye fısıldıyorum.

Vücudundaki her santimetreye öpücükler kondurarak onu yavaş yavaş her şeyinden arındırıyorum, ta ki yanaklarında hafif bir kızarıklık kalana ve bana beklentiyle bakana kadar.

"Şimdi arkanıza yaslanın."

Onun rahatlamasını bekliyorum, sonra yavaşça bacaklarının arasına, yatağa çöküyorum ve kollarımı yavaşça bacaklarının altına kaydırarak pazularımın üzerine yerleştiriyorum.

"Ellerini bana ver."

Tate gözlerime bakıyor, ellerini bekleyen ellerimin arasına kaydırıyor. Parmaklarını kendi parmaklarımın arasına alıp karnının alt kısmına yaslıyorum.

"Şimdi dikkat et," diye hırıltılı bir sesle fısıldadım, ardından eğilip bacaklarının arasına uzun bir öpücük kondurdum.

Birden irkildi, nefesi kesildi.

"Sen ve ben," diye ilan ettim, ona bir öpücük daha kondurup gözlerinin içine bakarak. "Söyle bana."

"Sen ve ben," diye fısıldıyor, ben onu uzun ve yavaş bir hareketle yalarken sözleri inlemeye dönüşüyor.

"Doğru. Tam buradayım. Hiçbir yere gitmiyorum."

"Sullivan," diye inledi.

İçine doğru dalıyorum, dilim titreyene kadar onu yavaş yavaş yalayarak zevk alıyorum. Ona iyi bakacağımı söylemişim. Ama ilk orgazmı ağzıma boşalırken ve bana karşı titrerken, bunun benim için de en az onun kadar önemli olduğundan hiç şüphem yok.

"Kahretsin," diye inledim, iki parmağımı içine kaydırıp onu tekrar orgazma ulaştırdıktan sonra yavaşça geri çekildim.

Ben ayağa kalkıp kıyafetlerimi çıkarırken nefes nefese kalmış ve yüzü kızarmıştı.

"Sullivan," diye fısıldadı, ben yatağa tırmanırken ve kalçalarımı bacaklarının arasına yerleştirirken bana doğru uzandı.

"Ne oldu bebeğim?" diye mırıldanarak, onun büzülmüş alt dudağını öptüm.

Penisimin vajinasına sürtünmesiyle, onun uyarılması ve benim tükürüğümün karışımıyla kaplanıyor. Bacaklarından birini dizinin arkasından kavrayıp kaldırıyorum ve kalçamın üzerine sarıyorum.

Göz kapakları sarkık, gözleri orgazm sonrası bir sersemlikle buğulanmış. Tam istediğim gibi. Rahatlamış. Doyuma ulaşmış. Benim ona

bakmama izin vermenin ne kadar iyi hissettirdiğinden başka hiçbir şey düşünmüyor.

İleri doğru iterek yavaşça içine giriyorum.

Ağzıma doğru inleyerek uzanıyor ve beni öyle bir şekilde kavıyor ki, zevkten gözlerim geriye doğru dönüyor.

"Konuşmana gerek yok. Hiçbir şey yapmana gerek yok. Ben yanıdayım," diyerek onu nazıkçe öptüm.

Biraz geri çekiliyorum, sonra tekrar ileri itiyorum ve iyice içine giriyorum.

Etrafımda titriyor, her minik çırpınışı sanki penisime yavaşlamam için lanet olası bir sinyal gibi, yoksa birkaç saniye içinde işim bitecek.

"Sullivan," diye inledi, ellerini saçlarıma arasına daldırarak.

Alınlarımız birbirine değmiş, gözlerimiz anlam dolu bir şekilde birbirine kenetlenmiş, dudaklarımız birbirine değiyor, aramızda yumuşak nefeslerimizin sesi yankılanıyor.

Hiçbir şey söylemesine gerek yok. İkimizin de söylemesine gerek yok.

Bu kez, sessizliğimiz çok şey anlatıyor, herhangi bir kelimedenden, piyanoda çalınan herhangi bir notadan, söylenen herhangi bir şarkıdan daha yüksek sesle.

"Biliyorum bebeğim," diye fısıldadım, sesim kısık çıkıyordu baş parmağımla çenesinin üzerinde gezinirken. "Ben de hissediyorum."

Nefesi kesiliyor ve itirafımın büyüklüğünü, Molly ve benim için yaratabileceği etkiyi fark ettiğimde kalbim hızla çarpmaya başlıyor.

Yüzümü buruşturup, o bir şey diyemeden onu tekrar öpüyorum. Bizi bu anın içinde tutuyorum. Sonuçlarını düşünmek zorunda kalmadan hislerimi ima edebileceğim bir an.

Sadece ikimizin olduğu bir an. Ve kızım başka bir odada mışıl mışıl uyuyor.

Kısa da olsa mükemmel bir an.

Tate'i derin bir öpücükle öpüyorum, içime girerken onun tadını çıkarıyorum.

Şu anda bedenim onun bedeniyle birlikte özgürce hayal kurabiliyor.

Bu gece kabus görmeden uyuyacağım.

SULLIVAN

UYANDIĞIMDA ODA LOŞ BİR ŞEKİLDE AYDINLATILMIŞTI. AMA ALARMIMI kurmadığımı ve uyuyakaldığımı fark edebilecek kadar aydınlıktı.

"Kahretsin," diye fısıldayarak küfrettim, aklım hemen Molly'ye gitti.

Yorganın altından hızla çıktım, iç çamaşırlarımı yerden kaptım ve telaşla giydim. Kapıyı arkamdan kapatıp saniyeler içinde Molly'nin yatak odasına doğru yöneldim.

Sorun yok. O da geç uyumuş olmalı. Dün uzun ve duygusal bir gündü. Ama kendimi teselli etmeme rağmen, odasına yaklaşırken kapısının açık olduğunu görünce kalbim gümbür gümbür atıyor; oysa dün gece onu yatırırken kapıyı kapatmışım.

"Molly?" diye sordum odaya girerken.

Yatağı boş.

"Molly?"

Banyosuna baktım ama orası da bomboştu. Oturma odasında bebekleriyle oynuyordur herhalde.

Koridorda ağır adımlarla ilerliyorum.

Yaşam alanı sessiz.

Soğuk bir ürperti omurgamdan yukarı doğru tırmanıp boğazımı sıktı.

"Molly?"

Hemen mutfığa koştum ve onun görünmeyecek şekilde saklanabileceği tüm yerleri kontrol ettim.

Hiç bir şey.

Başım dönüyor, kalbim düzensiz bir şekilde kafatasımın içinde çarpıyor. Odadan odaya koşuyorum; ev ofisim, spor salonu, misafir odaları, banyolar. Her oda, her dolap. Hatta koltuğun altı bile.

O gitti.

"İsa!" diye kekeledim, korku beni sarmış, nefesimi kesmeye zorluyordu. Hayatımda sadece bir kez böyle hissettim.

Ölümün aileme hiç acımadığı gün.

Kendi ayaklarıma takılıp sendeledim, Tate'i uyandırmak için yatak odasına koştum. Polisi aramalıyım, babamı aramalıyım. Lanet olası başkanı aramalıyım.

Molly gitti.

"Tate!" diye hırıltılı bir sesle yatak odamın kapısını açıp neredeyse kapıdan içeri yığıldım. Vücudumdaki her sinir adrenalinle doluydu. Korku damarlarımda ölümcül bir iğne gibi dolaşırken ayakta kalmamı sağlayan tek şey buydu.

Yatağın onun tarafına doğru dönüp aniden durdum.

Yan yatmış uyuyor. Dudakları aralık ve her yumuşak nefes verişinde nefesi yastığının üzerine dökülüyor... yanındaki narin koyu kıvrıcık saçlarını hafifçe dalgalandırıyor.

Yatağın kenarına diz çöktüm, boğazımda sessiz, rahatlamış bir hıçkırık düğümlendi.

İkisi de çok huzurlu görünüyor. Molly geceleyin içeri girmiş olmalı, tıpkı odasından çıkıp çıkmadığını anlayabilmem için monitörü kapısına bağlamadan önce yaptığı gibi.

Dün gece ayarlamadım. Molly'yi yatağa götürürken Tate'in çalmamasından kaynaklanan sessizlik dikkatimi dağıttı. Ona geri dönmek istedim. İyi olduğundan emin olmak istedim. Radyoda şarkısını duyduktan sonra bu kadar üzgün olduğunu görmek beni çok üzdü. Kendi akıl sağlığım için ona bakmam gerekiyordu.

Tate'in iyi olması gerekiyordu.

Kısa bir an için bilinçaltım kızımın ihtiyaçlarına değil, kendi ihtiyaçlarıma odaklandı.

Suçluluk duygusu boğazımdan yukarı doğru yükseliyor, korkunun yerini alıyor. Ama yine de beni boğuyor, dizginsizce bana saldırıyor.

Molly her zaman önceliklidir.

Kızımın tombul yanaklarının üzerinde uyukulu bir şekilde kirpikleri titrerken, bir rüyanın ritmine göre dans ederken, içimdeki karanlık bir

yerden, çoktan gömüldüğünü, hatta tamamen söndüğünü sandığım bir umut ışığı yeniden beliriyor.

Ama umut yıkıcı da olabilir.

O gün limanda babamın yatının bir tarafını havaya uçuran patlamadan kardeşimin ve annemin sağ kurtulmasını umuyordum.

Eğer öyle yaparlarsa, hepimiz iskelede onlara doğru koşarken gözlerimin önünde yayılan yangından da sağ kurtulacaklarını umuyordum.

Babamın alevlerin arasından gemiye koşarak onlara ulaşmaya çalışırken onları canlı bulmasını umuyordum.

Bütün o umutlar boşunaydı.

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak, güçsüz bacaklarımla ayağ a kalktım.

Eğilerek önce Molly'nin, sonra da Tate'in alnına bir öpücük kondurdum.

"Ona iyi bak," diye fısıldıyorum.

"Onu seveceksin, kardeşim. Molly'ye bayılıyor."

Gri mezar taşı sessiz ve hareketsiz bir şekilde bana bakıyor. Hayattaykenki halinin tam zıttı.

Ona 'Risk Alan Adam' derdik. Tabii ki ş akaydı. Bize paraş ütle atlamaların, base jump'ların ve eğlence dediği diğ er tüm çılgın şeylerin tamamen güvenli olduğunu garanti etti. Sanırım öyleydi de.

Onun ölümüne bir kaza neden oldu.

Anlamsız, trajik bir kaza.

"Ve piyano ç alıyor," diyorum soldaki aynı mezar taşına işaret ederek.

"Sadece ç almakla kalmıyor, kendi ş arkılarını da besteliyor."

Elaina Marigold Beaufort.

Annemin isminin derinden oyulmuş harfleri cansız ve boş kalmış. Duygudan yoksun bir kabuk gibi; oysa biliyorum ki, eğer burada olsaydı ve bu sözleri duysaydı, gözleri sevinçle parlayacak ve bana Tate'in müziği hakkında bir sürü soru soracaktı.

Annemin sevgisi buydu. Müzik. Bu yüzden küçük yaşt an itibaren ders almaya başladım. Kardeşim pratik yapmak için yeterince uzun süre yerinde durmazdı ve Sinclair'in koordinasyonu yetersizdi; vücudu, kariyerini

şekillendirecek süpermodel boyuna ulaşmak için endişe verici bir hızla büyümeye çok odaklanmıştı.

Piyanoda yan yana oturur, birlikte yeni şarkılar öğrenir, onları mükemmelleştirirdik.

Babamı o kadar çok seviyordu ki onu aldatmaktan kendini alamıyordu, ama kalbi müziğe o kadar düşküncüydü ki uykusunda bile Mozart'tan bir eser çalabiliyordu.

"İkiniz de Tate'i çok seversiniz," diye mırıldanıyorum, dikilmiş solmuş bir çiçeği düzeltmek için eğilirken derin bir iç çekerek. Ama çiçek solmuş değil, kırılmış. Sapı kopmuş ve parmaklarımın arasından ayrılıyor.

"Sinclair, buraya asla gelmeyeceğini söyledi."

Tanıdık sese doğru döndüm ve amcam Mal'ın elimdeki kırık sapından kaldırdığı hüznü bakışlarıyla karşılaştım.

"Onun bildiği kadarıyla, ben bilmiyorum." Narin beyaz güle dönüp tırnağımı dikenlerinden birine sürttüm. Tek bir batma olsa kanardım. Tıpkı Tate'in o gün ofisimde olduğu gibi.

Onun fiziksel tehlikede olduğunu düşünerek paniklediğim gün.

Ancak fiziksel acı, bir insanın katlanabileceği tek acı değildir. Ve bazen iyileşmeyen yaralar, göremediğimiz yaralardır.

Ve korkarım ki Tate'i her geçen gün bu tür yaralara daha fazla maruz bırakıyorum.

"Sinclair'in böyle düşünmeye devam etmesini tercih ederim," dedim ayağa kalkıp amcama dönerek. "Öldüklerinde ona her şeyi bir arada tutacağıma söz vermiştim... Ve şimdi biliyoruz ki..." Yutkundum. Başka bir modelin Sinclair'e söylediği bir şey, onun kolyesinin test edilmesini istemesine neden olmuştu. Onun için yaptığım kolye. İçinde kardeşimin olduğunu sandığım kolye. İçinde ona ait olmayan küller olduğu ortaya çıkan kolye.

"Artık kolyesinin... olmadığını biliyoruz. O günü hatırlaması için daha fazla sebebi olmasını istemiyorum." Yüzümü buruşturuyorum.

Anlayışla başını salladı, yanıma geldi ve eğilerek mezarlarının her birine tek bir çiçek bıraktı, ardından birkaç günden daha eski olamayacak kadar birbirine benzeyen iki mezarı daha aldı.

Sullivan, ayağa kalkıp her iki mezar taşına da sırayla bakarken derin bir iç çekerek, "Yas tutmak bir zayıflık değildir," diyor. "Bu, ne kadar çok sevildiklerinin bir işaretidir."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, boğazımın her santimi, midemden enseme kadar yanıyor; birkaç dakika sessizce duruyoruz, ikimiz de kendi düşüncelerimizin esiriyiz.

“Biriyle tanıştım,” diyorum, kelimeler dudaklarıma hançer gibi saplanırken onları dünyaya bırakıyorum.

Mal Amca şaşırmış görünmüyor. Üzgün, pişman ve acıyan bir ifadeyle bakıyor.

“Anlıyorum.” Yavaşça nefes alıp verdi.

“Tate...” Adını söylerken, hem de tam burada, mezarlarının önünde, irkiliyorum. “Ne olduğunu bilmiyor. Asla bilemeyecek.”

Yüzündeki keder ifadesi, onu aşağı doğru çekip her kırıksıklığı ve gölgeyi derinleştiriyor; bu, içimde hissettiklerimle örtüşüyor.

"Ona yalan söylüyorum."

Hiçbir şey söylemiyor. Sadece onaylamak için çenesini hafifçe oynatıyor.

Söylenecek ne var ki?

Tate ailem hakkındaki gerçeği bilmiyor.

Biz Beaufort ailesiyiz.

Gerçek benliğimizi kimse bilmiyor.

"Özür dilerim, Sull," dedi Mal Amca omzuma hafifçe vurarak.

Konuşmaya cesaret edemediğim için dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Gitmeden önce görüşürüz, tamam mı?"

Mal, Neil'in burada olduğunu bildiği için New York'ta normalden daha uzun süre kaldı. Ancak dikkatli bir gözetimden sonra Neil artık bir tehdit olarak görülmüyor. Denver ve ekip, kardeşinin yanında olmak için Chicago'ya taşınma planlarını ortaya çıkardı. Birkaç gün içinde gidecek ve yine de gözetim altında olacak. Ancak geri döneceğinden şüphe duyuyorlar. Ve Mal'e tekrar Botsvana'da ihtiyaç var.

Boğazımı temizleyip başımı salladım. "Pekala."

Mal Amca uzaklaşıyor ve ben bir süre daha orada kalıp, yalnız başıma mezar taşlarına bakıyorum.

Ben sonunda dönüp o yöne doğru ilerlerken Cliff arabada oturmuş gazete okuyordu. Cuma günüydü, güneş henüz doğmamışken sessizce buraya gelmem gerekirse diye erkenden geldiği gündü.

Buraya geldiğimi kimse bilmiyordu. Ta ki Mal Amca beni az önce görene kadar.

Cliff beni son iki yılda o kadar çok kez buraya getirdi ki, araba artık kendi kendine gidebilir herhalde.

Eski Perşembe gecesi rutinim iki amaca hizmet ediyordu. Molly hâlâ Cuma sabahları babasıyla veya Sinclair ile birlikte kalıyordu. Genellikle akşamı ziyaretimden önce The Lanceford'da geçirirdim, bugün olduğu gibi kızımın, hayatımıza o kadar mükemmel bir şekilde uyum sağlayan, sanki bizimle birlikte olması gereken kadınla yatağında uyuduğunu görerek uyanmazdım.

O kadın, benden sadece ona gösterdiğim halimi görüyor. Ve bu halimi onunla asla paylaşamayacağım kadar çok şey eksik.

Telefonumu çıkarıp, Molly geldikten sonra Denver'ın benim için kurduğu ev güvenlik kamera sistemini açtım. Tate, Molly'yi kucağında oturma odasına girdiğinde göğsüm sıkıştı. Molly hâlâ uyanıyormuş gibi gözlerini ovuşturuyordu ve Tate benim tişörtlerimden birini giymiş, saçlarını da başının tepesinde dağınık bir topuz yapmıştı.

Tate başını sağa sola çevirip ağzını açıyor. Ses kapalı olsa da beni çağırdığını biliyorum. Masadaki çantasına doğru yürüyor ve telefonunu çıkarıyor.

Yüzükler elimde.

“Sullivan? Her şey yolunda mı?” Sesi nefes nefese, endişeli bir tonda.

Onun Molly'yi bir kalçasında nasıl dengede tuttuğunu ve kızımın başını onun omzuna nasıl yasladığını, kollarında ne kadar doğal ve rahat olduğunu izliyorum.

“Her şey yolunda. Sadece bir iş için dışarı çıkmam gerekti. Şimdi geri dönüyorum.”

“Tamam.” Hâlâ emin değilmiş gibi geliyor ama Molly'ye gülümsüyor. “Babam şimdi eve geliyor.”

Molly, daha önce aileden olmayan biriyle evimizde hiç yalnız kalmamış olmasına rağmen, “Ona kahvaltı mı hazırlayacağız?” diye soruyor.

“Bu iyi bir fikir,” diyor Tate ona.

“Çok uzun sürmeyecek,” diyerek telefonu kapatıyorum.

Tate telefonunu bırakıp Molly'yi iki koluyla sarıyor. Molly'nin yüzü ışıltılı bir gülümsemeyle ikiye ayrılıyor. Sesi sonuna kadar açıp açarken kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor.

Telefonumdan Tate'in daha önce hiç söylediğini duymadığım yumuşak, tatlı bir melodi geliyor. Ama sadece “mavi gözler” kelimelerini

duyabiliyorum, gerisi Molly'nin saçlarında kayboluyor, Tate yüzünü onun saçlarına gömüyor ve onu mutfağa doğru taşıyor.

"İsa Mesih," diye kekeledim.

Telefonumu cebime geri soktum ve dengemi sağlamak için büyük bir ağacın gövdesine tutundum. Ensem ısındı, saç çizgim boyunca ter damlaları belirdi.

Ona yalan söylüyorum.

Az önce kızımı kendi kızı gibi büyüten kadına yalan söylüyorum.

Bu kadını, şu anda yaptığı şeyi yaparken zihnimde defalarca canlandırdım.

Kızımı kucaklıyorum ve ona şarkı söylüyorum.

Sadece kafamda canlandırdığım görüntüde, o hem benim yüzüğümü parmağında taşıyor hem de karnında benim bebeğimi büyütüyor.

Burnumun köprüsünü sıkıştırıp derin bir nefes alıyorum, kendimi toparlamaya çalışıyorum. Bu artık sadece Molly'yi korumakla ilgili değil. Tate'i de korumakla ilgili. Onun için en iyisini yapmakla ilgili. Kendi isteklerim ne olursa olsun. Ebeveyn olmak, özverili olmak, başkasını kendinden önce düşünmek demektir. Molly beni buna hazırladı.

Telefonumu tekrar çıkarıp Jones'a bir mesaj attım. Talimatlarıma şaşırmış olsa da, hiç de rahatsız olmamış bir şekilde hemen cevap verdi. Bu tür şeylerden zevk alıyor işte.

Sınır yok. Sadece gerçekleştirin.

Bütçeyle ilgili sorusuna mesajla cevap verdim. Başparmağını yukarı kaldırarak yanıt verdi. Özellikle onun için pis sırtışlı bir köpekbalığı emoji yapmalılar.

Son aramalarım arasında gezinirken Denver'ı buldum ve arama düğmesine bastım.

"Sullivan mı?" diye homurdandı, nefes nefese kalmış gibiydi, sanki antrenmanını bölmüşüm gibi.

"Denver? Konuşabilir misin?"

Kadın sesine benzeyen boğuk bir ses duyuyorum ve istemeden de olsa sırtıyorum. Zavallı adam aylardır Sinclair'in koruması olarak görevlendirilmiş. Ancak Sinclair'e anonim tehditler gönderen suçlu polis tarafından yakalanıp cezalandırıldığından ve Neil'in de bir tehdit olmadığı anlaşıldığından, babam Denver'ı onun koruması görevinden aldı.

Adam muhtemelen özgürlüğünün bir kısmını geri kazanmanın tadını çıkarıyor.

"Evet," diye karşılık veriyor.

"Tamam..." diye nefes verdim, başımı yana doğru eğerek çatırdattım.

"Nedir?"

"Tate," diye yanıtlıyorum, adı dilimden tanıdık bir kolaylıkla dökülüyor. "Dinle, gizliliğe güvenebilir miyim?"

"Sır saklamakta ne kadar iyi olduğuma inanamazsınız," diye hırıltılı bir sesle söylüyor Denver.

Kağıdını katlamış, sab patiently bekleyen Cliff'e baktım. "Güzel. Çünkü senden yardım istediğim şey tam olarak yasal bir şey değil."

"Oraya varana kadar bana daha fazla bir şey söyleme. Şimdi sana geleceğim."

"Teşekkürler," diyerek görüşmeyi sonlandırdım. Denver gelmeden önce evde olacağım. Cliff de Tate'i işe götürebilir. Bu konuşmayı onun önünde yapmak istemiyorum.

Arabaya doğru yürüdüm ve içeri girdim, Cliff'e başımla selam verdim. O tek kelime etmeden uzaklaştı. Buraya geldikten sonra nadiren konuşmak istediğimi biliyordu.

Başka bir numarayı açıp tekrar arama tuşuna bastım, ancak Londra'da gecenin bir yarısı olduğunu fark ettim.

"Beaufort," diye yanıtlıyor, sesi benim onu uyandırmış olmam için fazla uyanık geliyor.

"Fairfax," diye karşılık veriyorum. "Bir şeyi mi bölüyorum?"

Kahkaha atarak şöyle dedi: "Uykuya dalmakta zorlanan bir adamdan başka bir şey değilim. Koyun saymaya çalışmak yerine odaklanabileceğim yeni bir şey verin bana. O işin işe yaramadığını biliyorsunuz, değil mi?"

"Hiç durmadan hareket eden neredeyse üç yaşında bir çocuğunuz olduğunu düşünün, eğer bir gün böyle bir fırsatınız olursa beş saniyede uyuyakalmayı öğrenirsiniz."

Tekrar kıkırdadı.

"Bir plak şirketini sigortalayabilir misiniz?" diye soruyorum, doğrudan konuya girerek.

"Şimdi ne yaptın? Bu kadın meselesi mi? Molly'nin dadısı mı?" diye alaycı bir şekilde sordu Rafe.

"Aurora'nın vlogunu izlemekten ne kadar keyif aldığını ona söyledin mi?" diye karşılık veriyorum, Rafe'e Tate'ten hiç bahsetmemiş olmayı

diliyorum. Adam hiçbir şeyi kaçırmıyor.

"Defol git." diye homurdanır Rafe.

"O halde sormayın. Sadece söyleyin, bunu yapabilir misiniz? Yoksa başka birini mi bulmam gerekiyor?"

"Elbette ki yapabilirim," diye yanıtlıyor, sadece sarhoşken sahip olduğu o keskin ses tonuyla.

Dudaklarımda hafif bir gülümseme beliriyor. Şimdi bunu iki kat daha hızlı yapacak, sadece haklı olduğunu kanıtlamak için. Biliyorum yapacak, çünkü ben de böyle bir yoruma karşılık olarak aynısını yapardım.

Onun beni daha önce kandırdığını biliyor. Başka bir yere asla gitmem.

Ama onun umursamayacağını da biliyorum.

Çünkü Rafe ve ben aynıyız.

İstediklerimizi elde etmeye gelince, önemli olan tek şey kazanmaktır.

TATE

“BRANDON’DAN UZUN ZAMANDIR HABER ALAMADIM.”

Ashley homurdandı. "Belki de bir uçuruma d    p kuduz fareler tarafından yenmi  tir."

Kahve damlasını silerken tezgahı inceliyorum, sonra y  zeyi parlatana kadar cilalıyorum; kolumdaki ağrı, radyoda  arkımı duydu umdan beri hissettiğim mide bulantısının şiddetini biraz olsun hafifletiyor.

“O şarkıyı senin yazdığını kanıtlayabilirsin. Brandon'ın şarkıyı sunmasına izin vermen için sana yalvaran tüm mesajlarını sakladın. O pisli in içini bitirme gücüne sahipsin.”

"Biliyorum," diyorum, tezgahta yeni bir leke bulup ovarken. "Ve bugün vardiyam bittikten sonra plak şirketine gideceğim."

Ashley sırtarak, "Yardımcı bir kadına ihtiya ın var mı?" dedi.

“Lütfen.” Son iki gündür ne söylemek istediğimi ve resepsiyonu nasıl atlatıp CEO’nun ofisine girece imi d    n yorum. Tüm kanıtlarımı bir klasöre yazdırıp, onlara fırlatmaya hazır hale getirdim.

Ashley haklı. Savunabilece im sağlam gerek elerim var. Ve hak ettiğimi alana kadar o ofisten ayrılmamaya kararlıyım.

 arkım geri döndü.

"Yüzündeki o ifadeyi biliyorum. Seni başka ne rahatsız ediyor?" diye d    n yor Ashley.

"Sullivan'dan bahsediyorum, bilmiyorum, uyandı ımdan beri ve Molly yanımda yatakta olduğundan beri garip davranıyor."

"Sence onun seni orada bulmasından endi eleniyor mu?"

“Hayır, mesele tam da bu. Molly hiç de rahatsız olmadı. Ona kendimi hasta hissettiğimi, Sullivan'ın bana baktığını ve onda geceyi geçirmek zorunda kaldığımı söyledim. Bir önceki gece arabada kustuğumu görmüştü, bu yüzden mantıklı geldi.”

“Öyleyse, nedir o zaman?” Ashley tezgâha yaslandı.

“Bilmiyorum. Mesafeli davranıyor. Sürekli telefonda konuşuyor ama beni görünce kapatıyor. Sonra dün gece yanlış numara olduğunu söyledi. Ama yemin ederim odaya girmeden önce bir şeyler söyledi.”

"Ne gibi?"

Başımı salladım. "Bilmiyorum. 'Özür dilerim' ve 'Seni özledim' gibi geldi."

Ashley'nin kaşları birden kalktı. "Eğer seni aldatıyorsa, onun testislerini kahve makinesinde ezerim."

Ona minnettar bir gülümseme gönderiyorum. Brandon'ın aldattığını bilmek onu daha da koruyucu hale getirmiş.

“Bence vakti olmazdı, hatta yapabileceğini düşünsem bile, ki düşünmüyorum. Sürekli çalışıyor. Akşamları da birlikteyiz.” Son iki gece hariç. Bana, Molly'nin beni yatağında bulmasıyla ilgili herhangi bir sorusu olmayacağından emin olana kadar bir süre kalmamamın iyi bir fikir olduğunu söyledi.

Kollarımda tüylerim diken diken oluyor ve içimdeki uyarı zillerini duymazdan gelmek istiyorum. Geceyi onlarda geçirmesem de, akşamları ikisiyle de vakit geçirdim. Ve Molly uyuduktan sonra bile kalmamı istedi.

Cinsellik daha yoğun bir hal aldı.

Sullivan, sanki birlikte geçirdiğimiz anların hatırasını dairenin her yerine kazımaya çalışıyormuş gibi, beni çatı katındaki dairesinin her yerinde becermeye kararlıydı. Daha dün gece, tam çıkmak üzereyken beni kollarına aldı ve ön kapının önünde umutsuzca becerdi.

Aceleyle eteğimi yırtıp belime kadar indirdi ve içime girdi, oysa birkaç dakika önce onun yatağında sevişmeyi bitirmiştik.

“Şey, hiç tereddüt etmeden yaparım. Bilgin olsun.” Ashley bana göz kırptı ve kahve makinesine vurdu.

“Bunu yapacağını biliyordum.” Gülümsüyorum. “İşte bu yüzden seni çok seviyorum.”

"Senden nefret ediyorum," diyorum Ashley'e.

"Hayır, gerek yok," diye fısıldadı, belimin alt kısmına elini koyarak beni yönlendirirken, Liberty Records'un lobisindeki şık resepsiyon masasına doğru ilerlerken. "Gergin olduğumu biliyorum, ama sonradan pes etmene izin vermediğim için bana teşekkür edeceksin."

Derin bir nefes alıp yavaşça veriyorum. Haklı. Buraya gelir gelmez geri dönmeye hazırdım. Ashley'nin ısrarı ve beni sıkıca tutması olmasaydı, şimdi evde olurdum, nefes darlığı çekmekten korkmak yerine.

"Sullivan sana ne söylemen gerektiği konusunda ipuçları verdi mi? O, büyük şirketlerle çalışmaya ve onlardan istediğini almaya alışkın, değil mi?"

"Evet, benimle gelmek istedi ama bunu kendim yapmalıyım."

"Ve başaracaksın. Onları yerle bir edeceksin." Ashley, bunun her anının tadını çıkararak gülümsüyor. Taksi yolculuğu boyunca benimle tartışmamı canlandırmış, beni hazırlamıştı.

Omuzlarımı dikleştirip masanın başındaki genç adama doğru yaklaştım.

"Merhaba. Benim adım Tate Miller ve bu da meslektaşım Ashley. Liberty Records'ın iznim olmadan ürettiği şarkım hakkında konuşmak için buradayız." Kanıtlarımın bulunduğu dosyayı masaya bırakıp parmağımla üzerine dokunuyorum. "Tüm kanıtlarım burada ve eğer bu sorun çözülmezse basına gideceğim."

Sesim yeterince yüksek olduğu için, geniş mermer lobide dolaşan insanların meraklı bakışlarını üzerimize çekiyoruz.

Masadaki adam şaşırmış bir şekilde boğazını temizledi. "Biraz bekleyin lütfen."

Masa telefonunu eline alıyor, bağlantı kurulmasını beklerken dikkati bir benden, bir Ashley'den diğerine, sonra tekrar bana gidiyor.

"Bay Drayton. Özür dilerim efendim, rahatsız edilmek istemediğinizi biliyorum. Ama burada Bayan Tate Miller var." Başını salladı. "Evet, efendim."

Telefonu yere bırakıp başka bir personeli yanına çağırıyor ve duyamadığımız bir şeyler fısıldıyor.

Hilary sizi Bay Drayton'ın ofisine götürecektir.

Kadın bize içtenlikle gülümsedi. "Buyurun bu taraftan."

Asansöre onun peşinden giriyoruz. Bu, beklediğimden daha sorunsuz ilerliyor. Baş yapımcı Kyle Drayton'a yaklaşımadan önce daha fazla dirençle karşılaşmaya hazırdım. Brandon bana her zaman onunla görüşme ayarlamamın, gözleriniz kapalıyken Liszt'in "La Campanella"sını çalmaktan daha zor olduğunu söylerdi. Gerçi, Sullivan'ın bunu başarabileceğine eminim.

İçeriye, çalışan, telefon görüşmeleri yapan ve ellerinde dumanı tüten kahve fincanlarıyla dolaşan insanlarla dolu devasa bir ofise adım atıyoruz. Duvarlarda, plak şirketinin ünlü olduğu müzisyenlerin ve albüm kapaklarının dev posterleri var. Son ödül töreninde tam dokuz Grammy kazanan bir kadın sanatçının posterinin önünden geçiyoruz.

"Şanslısınız," diyor kadın, kapalı bir kapının önünde durup kapıyı çalarken. "Bay Drayton tam bir toplantıya gitmek üzereydi."

Kırkklı yaşlarında, takım elbiseli bir adam kapıyı açınca cesaret toplamak için derin bir nefes daha aldım. Cildi cansızdı, gözlerinin altı sanki çok fazla geç saatlere kadar ayakta kalmış gibi koyuydu. Ama yüzüne zoraki bir gülümseme yerleştirdi ve elini uzattı.

"Bayan Miller. Tanıştığımıza memnun oldum."

Elini sıktım ve Ashley'i aynı profesyonel, ancak beklenmedik bir sıcaklıkla karşılarken ona bakmaktan kendimi zor tuttum. Buraya konfeti gibi suçlamalar savurarak girdiğimde beklediğim şey bu değildi.

"Lütfen içeri gelin."

Bizi, duvarlarında çok sayıda müzik ödülü ve çerçevelenmiş altın albümlerin sergilendiği büyük ofise götürüyor. Büyük cam masanın bir tarafına oturuyoruz, o da arkasındaki koltuğa yerleşiyor.

"Burada olmanızın nedenini bildiğimi düşünüyorum."

"Gerçekten mi?" Ona dik dik bakıyorum ve göğsü, üzgün eski bir balon gibi sönüyor.

Dosyayı sıkıca kavrayışım biraz gevşiyor. Damarlarımda adrenalin pompalanıyor, savaşa hazırım. Ama o yenilmiş görünüyor ve daha başlamadık bile.

"Brandon Rutter." İsmi sanki çok defa duymuş gibi iç çekerek söyledi. "Dün bize geldi ve yazdığın bir şarkıyı çaldığını itiraf etti. Hemen soruşturma başlattık ve keşfettik ki..." Dudaklarını büzdü, masasına eğildi

ve ellerini birbirine kenetledi. "Bu, yaptığı tek şey olmayabilir. Neyse ki, yayınlanan tek şarkı senin şarkın."

Midem bulanıyor. Brandon bunu başka insanlara da yaptı. Başka şarkılara. Başka hayallere. Hiç pişmanlık duymadan aldı. Böyle bir adamla nasıl çıktım da bunu görmedim?

Kyle çenesini ovuşturarak sözlerine devam etti: "Artık şirkette çalışmıyor. Ve Mya'nın şarkısı... senin şarkın," diye kendini düzeltti, "tüm radyolardan kaldırıldı. Bir daha asla çalınmayacak."

Bir daha asla çalınmayacak mı? Sözleri üzerime yıkılıyor, dokunduğu her şeyi yakıyor. Şarkımın duyulmasını istiyordum. Ama böyle değil. Kendi istediğim gibi yapılmasını istiyordum ve—

"Özür dilerim... Mya?" diye sordum, bu isim bende bir şeyleri tetikledi.

"Sanatçı. Altı ay önce bizimle sözleşme imzaladı. Onun için doğru şarkıyı arıyorduk," diye onaylıyor Kyle, ben yerimde kıpırdanırken, anılar tüylerimi diken diken ediyordu.

Mya.

Brandon'ı başka bir kadınla birlikte yakaladığımda, onun ağzından inlemeler yükseliyordu.

Ashley'e "Şarkımı metresine verdi," diyorum, bir yandan da Kyle ile göz teması kuruyorum. Kyle tepki vermiyor, bu da onun da soruşturması sırasında bu küçük bilgiyi öğrendiğini gösteriyor.

"Şirket içinde kişisel ilişkiler kesinlikle yasaktır. Bay Rutter'ın gelecekteki iş başvuruları için bizden referans alamayacak olmasının bir diğer nedeni de budur," diyor Kyle ve şüphelerimi doğruluyor.

Brandon onunla yattı. Sonra da benimle yattı.

Ashley homurdanır, bu da Kyle'ın dikkatini ona çevirir.

"İkinize de temin ederim ki, Liberty Records bu konuyu çok ciddiye alıyor. Açıkçası, böyle bir şeyin yaşanmış olması bizi dehşete düşürdü."

"Özür dilemek için biraz geç, ne yapacaksın?" diye soruyor Ashley.

Onun araya girip öfkesini Kyle'a yöneltmesine minnettarım, çünkü Brandon'dan gelen tüm telefon görüşmeleri ve mesajlar kafamın ön tarafına doğru ilerliyor ve başımı ağrıtıyor. Hiçbir şeyden şüphelenmemiştim. Ve şimdi, Brandon sadece beni aldatıp şarkımı çalmakla kalmadı, aynı zamanda şarkımın bir daha asla çalınmamasının da sebebi oldu.

"Başka var mı?"

"Özür dilerim, ne?" Dikkatimi tekrar Kyle'a çevirdim.

Ellerini birbirine sürerek masasına daha da eğildi. Yüzündeki pişmanlık kaybolmuş, yerini tuhaf bir heves ve umutsuzluk karışımı almıştı.

"Daha fazla şarkı," diyor, gözlerini bana dikmiş.

"Başka şarkı yazıp yazmadığımı mı öğrenmek istiyorsun?" diye soruyorum, duyduğumu sandığım şeyi üçüncü kez açıklığa kavuşturma ihtiyacı duyarak, çünkü mantıklı gelmiyor.

"Evet. O halde size bir teklifim var."

Ashley ile yirmi dakika sonra asansörle lobiye geri döndük. Tırnakları koluma saplandı ve parmak uçlarında zıpladı.

"Seni istiyorlar!" diye cıyaklıyor.

"Biliyorum," diye mırıldandım.

"Bütün şarkılarını istiyorlar!" diye cıyaklıyor.

"Biliyorum."

"Ve sizden bunları sahnede sergilemenizi istiyorlar!"

Dilim kalınlaşıyor ve ekşi bir tat yayılıyor.

"Neden kusacak gibi görünüyorsun? Bu inanılmaz!"

Zoraki bir gülümseme takınıyorum. "Öyle," diye onaylıyorum. "Muhteşem."

Alt dudağımı kemiriyorum. Bu benim hayalim... bir bakıma. Şarkılarımın radyoda çalınmasını, albüm haline getirilmesini, canlı performanslarını izlemek için bekleyen kalabalığın heyecanını hissetmeyi...

Bu günün geleceğine inanmak istiyordum. Ve şimdi geldiğine göre, hissettiğim tek şey... kafa karışıklığı.

Kyle, temsil ettikleri bir grubun ön grubu olarak turneye çıktıktan hemen sonra Liberty Records ile bir albüm kaydetmemi istiyor. Bunun şarkılarımı dünyaya tanıtmanın ve hayran heyecanını artırmanın patlayıcı bir yolu olacağını söyledi.

Bu, aylar boyunca New York'tan uzakta kalmak anlamına geliyor.

Babamdan ve Ashley'den uzakta.

Sullivan ve Molly'den uzakta.

Asansör kapıları açılıyor ve girdiğim aynı mermer lobi karşıma çıkıyor. Sadece şimdi, buraya yeni bir gözle bakıyorum. Burada sözleşme imzalayabilecek potansiyel bir sanatçı olarak. Kyle'a bunu düşünmem ve sözleşmesini gözden geçirmem gerektiğini söyledim. Ama ilk bakışta her şey yasal görünüyor.

Bu bir rüya.

Gerçek gibi görünmüyor.

Kot pantolon ve rock grubu tişörtü giymiş, tanıdık bir figür, sırtı bize dönük bir şekilde resepsiyon masasında duruyor ve oradaki adamla tartışıyor.

"Hadi ama dostum. Dizüstü bilgisayarımda kişisel bilgilerim vardı. Şunu silsem olur mu? Sonra giderim?"

"Özür dilerim. Bu şirket malı. Bay Drayton, size ait olan her şeyin orada olduğunu söyledi." Başını masanın üzerindeki karton kutuya doğru eğdi.

Adam küfür edip kutuya vuruyor, kutu devrilip yere düşüyor.

"Kahretsin!" diye tısladı, eğilip kalemleri ve defterleri içeri geri attı. Sanki canı acıyormuş gibi yan tarafını tuttu.

"Brandon?" diye fısıldadım, duraksayarak ve ona bakarak.

Ashley yanıma geldi, kollarını kavuşturdu. Adam arkasını döndü ve halini görünce nefesim kesildi. Yüzü morarmıştı ve gözünde yeni bir şişlik vardı.

Şişmemiş olan gözü yavaşça üzerimde yukarı aşağı kayıyor, konuşmadan önce dudaklarını yalamasının imalı şekli tüylerimi diken diken ediyor.

"Tate. Burada ne yapıyorsun?"

"Şarkımı geri almaya geldim." Yüzündeki morlukları bir anlık empatiyle inceliyorum. "Yüzüne ne oldu?"

Yüz ifadesi donuklaştı ve üst dudağı alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Bir pisliğin yumruğuna benzeyen bir kapıya çarptım, ne düşünüyorsun?"

Bana doğru bir adım atıyor.

"Bol şans, tamam mı? Eminim hayranlar seni sevecektir." Gözlerini vücudumun üzerinde bir kez daha tedirgince gezdirdi.

"Bu ne anlama geliyor?"

Sormamalıydım. Kıkırdarken gözlerindeki parıltı midemi alt üst etti.

"Dilediğinizce şarkı söyleyebilir ve erkeklerin sizin için mi yoksa göğüsleriniz için mi geldiğini kendinize sorabilirsiniz."

"Affedersin?"

"Duydun işte." diye alaycı bir şekilde söyledi.

Ne yaptığının farkına varmadan yüzüne bir tokat attım.

"Ve bir yandan başka bir iş bulmak için yalvarırken (ki bu iş asla müzik alanında olmayacak, bu arada), tüm bunların buna değip değmediğini kendinize sorabilirsiniz. Bu zavallı varoluşunuzda iyi olabileceğiniz tek şeyin bir pislik olmak olup olmadığını da sorabilirsiniz."

"Ouch. Slay," diye şarkı söylüyor Ashley yanımda, Brandon ise bana son bir bakış atıp öfkeyle uzaklaşıyor.

Kaldırıma kadar gelmişti ki kutusu çöktü ve tüm eşyaları beton zemine saçıldı. Eşyalarını toplamak için eğilirken attığı "Kahretsın!" çığlığı cam kapılardan yankılandı. Ama sonra yana döndü ve bir şeye baktı.

Bir sonraki an, hızla koşmaya başladı.

"Sence onu altına kaka yapmaya iten neydi?" diye soruyor Ashley, dışarı çıkıp yerdeki eşyaların arasından geçerken.

Yukarı baktım ve gözlerim, fırtınalı iki deniz gibi parlak maviyle buluştu; Sullivan, caddenin biraz ilerisinde arabasından iniyordu.

"Sanırım az önce geldi."

Ashley, bakışlarımı Sullivan'ın kararlı adımlarla bize doğru geldiği yere çevirdi. "Brandon'a bunu yaptığını düşünüyor musun? Eğer yaptıysa, onu şimdi daha da çok seviyorum. Onunla evlenmene ve sevimli, koyu saçlı bebekler doğurmana izin veriyorum."

Gözlerimi ona diktim ve o da bana yakıcı bir yoğunlukla baktı.

"Bilmiyorum, ama öğrenmeye niyetliyim."

SULLIVAN

"BRANDON'I DÖVDÜN MÜ?"

Ashley'i bıraktıktan beri Tate ile birlikte on beş dakika araba sürdük ve sonunda benimle konuştu.

"Evet."

"Ne?"

"Şaşırmış görünüyorsunuz, ama bence soruyu sormadan önce cevabı biliyordunuz."

Dikiz aynasında Cliff'in gözleriyle buluşup çenemi aşağı indiriyorum. Ses yalıtımlı gizlilik perdesi yukarı doğru kayarak yerine oturuyor.

Tate alaycı bir şekilde, "Cliff'in bir adamı dövdüğünü ve gözünün morardığını, muhtemelen kaburgalarının kırıldığını duymasını istemezsin, değil mi?" dedi.

"Cliff'in bunu bildiğinden eminim, çünkü iki gün önce eski sevgilinizi bu arabanın bagajına atmaya yardım eden oydu."

Tate gözlerini kırıştırdı, büzülmüş alt dudağı aralandı. "Ne?"

"Bunu hak etti, Tate. Senden çaldı."

"Biliyorum ama—"

"Ama hiçbir şey olmadı."

Kadının sesindeki o aptal için duyulan endişe belirtisiyle sırtımdan yukarı doğru yayılan gerginlikle kol düğmelerimi düzeltiyorum.

Yavaşça nefes alıyorum ve Denver'la birlikte arka koltukta oturup Yankees'in son maçını konuşurken, onun ormandaki kulübesine doğru giderken bagajın içine vurarak yaptığı sızlanma dolu yalvarışlarını

hatırlıyorum. Bu sesler zihnimde tatlı bir melodi gibi tekrar tekrar yankılanıyor ve gerginliğimi hafifletiyor.

Bu, zavallı bir pisliği ölümüne korkutup, onu öldürüp kimsenin bulamayacağı bir yere gömeceğime inandırmak için mükemmel bir yerdi. Denver'ın hatta bir baltası bile vardı. Gelişimiz için üzerine biraz biftek kanı sürülmüştü ve Brandon Rutter, kafasının vücuduna bağlı kalacağı son yerin orası olacağını düşünerek altına işedi.

Evdeki spor salonumdaki kum torbası dışında, en son ne zaman gerçek insan vücuduna vurduğumu hatırlamıyorum.

Oldukça iyileştirici bir etkisi oldu.

Arkamı dönüp Tate'e keskin bakışlarla baktım.

“Özür bekliyorsanız, hayal kırıklığına uğrayacaksınız. Tek pişmanlığım adamın hala yürüyebiliyor olması. Şimdi bana toplantınızın nasıl geçtiğini anlatın.”

Tate başını sallayarak bakışlarımı benden ayırdı ve penceresinden dışarı baktı. Çenesini tutup sırtını bana çevirme ve gözlerine bakma isteğime karşı koydum. Böylece ne düşündüğünü anlayabilecektim.

"Beni kadrolarına katmak istiyorlar," diyor.

Ben sessiz kalınca bana doğru kısa bir bakış attı.

“Beni duydun mu? Benimle sözleşme imzalamak istiyorlar?”

“Seni duydum.” Gözlerindeki meydan okuma kıvılcımına gülümsememi zor tutuyorum. Bunu ancak bana kızdığında görüyorum. Ama içindeki ateşi dışa vurduğu anları seviyorum.

“Sanırım size teşekkür etmeliyim. Eğer Brandon ortaya çıkmasaydı, yaptıklarını kanıtlamak daha zor olabilirdi.” Kadın tekrar arkasını dönüyor.

"Hayır. Tüm kanıtlar elinizdeydi. Onun dayak yemesi sizin değil, benim yararımdaydı."

Yanakları kıpkırmızı olmuş bir halde, oturduğu yerden bana doğru döndü.

"Ciddi misin? Durduk yere onu dövdün mü?"

"Ne demek istediğimi anlamıyorsun," diye sinirli bir şekilde çıktım.

“Belki de savın saçma olduğu içindir!”

"Sana berbat davranan, senden çok başka bir kadınla birlikte olmaktan zevk alan eski sevgilin için neden birdenbire bu kadar endişeleniyorsun?"

Sözlerim tam isabet ediyor. Ama gözlerinden bir anlık özgüven eksikliği geçip geri çekilirken, bana yönelik saldırısında sendelediğinde, sözlerim onu olduğu kadar beni de incitiyor.

Çok ileri gittim. Onu asla olmaması gereken bir yere geri gönderdim. Ona asla hissetmemesi gereken bir duyguyu hatırlattım.

"Buraya gel."

"Hayır," diye tısladı, yüzünü cama çevirip kollarını kavuşturarak.

"Tate," diye talimat verdim, sesim yumuşak ama kararlıydı. "Gel. Buraya."

"Beni yap."

Kemerimi çözdüm ve tek bir hızlı hareketle onun kemerini de çözüp onu kucağıma çekerek üzerime oturmasını sağladım.

"Yaptıklarından dolayı özür dilemeyeceğim."

"Ne büyük sürpriz! Sullivan Beaufort tam da istediğini yapıyor."

Gözleri beni yok etmeye çalışan iki alev gibi, ama sözlerinde inanç yok. Özellikle de parmak uçlarımla iç çamaşırını okşarken sırlıklam olmuşken.

"Vücudum sana böyle tepki verdi diye seni affettiğimi sanma." diye surat astı.

"Kimse sana onun gibi davranıp da sonuçlarına katlanmak zorunda kalmayacak. İsteddiğin kadar benimle kavga edebilirsin, hiçbir şey değişmeyecek."

Pantolonumun fermuarını açıp, sırlıklam olmuş penisimi dışarı çıkarıyorum.

Kollarımın arasında titrerken ve hafif bir inilti çıkarırken, "Sana hiç kimse hayır demedi mi? İsteddiğini yapmana izin vermeyen oldu mu?" diye çıkıştı.

Külotunu sertçe yana doğru çekiyorum, o beni durdurmak için hiçbir şey yapmazken kalp atışlarım hızlanıyor.

"Eğer öyle yaparlarsa, kısa sürede evet derler. Çok ikna edici olabilirim."

Onun öfkeli bakışlarını üzerimden atarak kalçalarından kavradım ve onu yavaşça acıyan penisimin üzerine indirdim.

Kendini inanılmaz bir mutluluk içinde hissediyor.

Başımı geriye doğru eğdim, gözlerimi onun gözlerinden ayırmadan inleyerek alt dudağımı ısırdım.

"Sen benimsin bebeğim. Ve bana ait olanı korurum." Sözler, onları durduramadan ağzımdan dökülüyor. Ne kadar istesem de bunları söylememeliydim.

"Sana kızgınım," diye fısıldadı, ses tonundaki titremeyi gizleyemedi.

"Öyleyse öfkeni hemen şimdi bir kenara bırak ki seni öpeyim ve seninle ne kadar gurur duyduğumu söyleyeyim."

Göz bebekleri büyüyor ve bana bakıyor. "Benimle gurur duyuyormusun?"

Yanağını okşadım, elimi aşağı doğru kaydırıp çenesini sahiplenici ama çok nazıkçe kavradım.

"Çok gurur duyuyorum," diye fısıldıyorum.

"Aşağılık herif," diye fısıldadı.

Sonra üzerime atıldı, elleri saçlarıma daldı, uylukları kalçalarımı sıkıca kavradı.

Ve kız arkadaşım benimle sevişiyor.

Arabamın arka koltuğunda benimle bir yıldız gibi sevişiyor.

"Şu kendini beğenmiş sırtışı yüzünden sil," diye nefes nefese söyledi.

"Ben geldiğim an, sen bitirmiş olsan da olmasan da, işimiz biter."

Ama tehdidi benim için boşa gitti. Onu böyle görmek, olduğum yerde patlamama yetti.

Penisimin başını saran o belirgin ıslaklık hissini ve kadının kasılmasını bekliyorum; bu da boşalmak üzere olduğunu gösteriyor.

Sonra onu boynundan tutup kendime doğru çekiyorum, dudaklarını dudaklarıma bastırıyorum ve inleyerek derinlere boşalıyorum.

"Kahretsin, bebeğim. O benim kızım."

TATE

"GİDİP BABANA YATMAYA HAZIR OLDUĞUNU SÖYLEYELİM Mİ?"

Molly başını salladı, ben de boş süt bardağını elinden alıp tezgâhın üzerine koyarken koyu renkli kıvrırcık saçları sallandı. Onunla birlikte Sullivan'ın ev ofisine doğru yürüdüm. Jones'u arayacağını söylemişti ama Molly sütünü içerken tüm süre boyunca ortada yoktu ve koridordan gelen alçak sesli homurtusunu bir süredir duymamıştım.

Molly kapıyı açıp doğruca içeri daldı ve masasında oturan adamın yanına koştu.

"Hey, tatlım." Gözlerini telefonundan kaldırıp masaya fırlattı ve Molly'yi kollarına aldı.

"Özür dilerim, düşündüğümden daha uzun sürdü," diyor bana, gözleri kapanırken yüzünü Molly'nin omzuna gömüyor ve onun nefesini içine çekiyor.

Telefonuna şöyle bir göz attım. Ekran hala açıktı ve arama listesini gösteriyordu. Jones listede ikinci sıradaydı. Ama en son arayan numaranın üzerinde isim yazmıyordu.

Listede aynı numara tekrar tekrar karşımıza çıkıyor. Kim olursa olsun, o kişiyi günde birkaç kez arıyor olmalı ama adını kaydetmeyi tercih etmiyor.

"Sorun yok." Başımı kaldırıp baktığımda Sullivan'ın Molly'nin omzunun üzerinden beni izlediğini, bakışlarının keskin olduğunu fark ettim. Sanki gizlice bir şey yaparken yakalanmışım gibi yanaklarım kızardı.

"Hadi seni yatağa götürelim," diyor Molly'ye.

Elini uzatıp telefonunun yan tarafındaki düğmeye basarak ekranı kapatıyor, sonra da onu kollarının arasına alıp ayağa kalkıyor.

"Seni burada bekleyeceğim," diyorum oturma odasına girerken. "İyi geceler, Molly." Saçlarını okşuyorum ve o da bana uykulu bir gülümseme veriyor.

Sullivan'ın odadan çıkarken uzaklaşan sırtını izliyorum, sonra da beklemek için kanepeye çöküyorum. Bu gece piyano çalmaya kendimi ikna edemiyorum. Zihnim çok meşgul, oysa çalmak dikkatimi dağıtmaya yardımcı olabilir.

Son birkaç gün çok yoğun geçti.

Liberty Records'ı rüyamda görmedim, her ne kadar aklım bunları uydurmuş olsa da. Sözleşmeleri adil ve aslında ilk kez sanatçı olan biri için harika bir anlaşma yapıyorum. Sullivan, Jones'un benim için sözleşmeyi gözden geçirmesini ısrarla istedi ve benim lehime birkaç değişiklik yaptı.

Ashley, Huck'ın tanıdığı biriyle vardiyalarımı çoktan devraldı bile ve babam da Larry'ye, dört aylık turun tamamında bana eşlik edeceği için ne kadar heyecanlı olduğunu anlatıp duruyor.

Her şey ayarlandı ve ödemesi yapıldı. Uçak biletlerimiz e-postamda, bavulum da evdeki odamda yarıya kadar hazırlanmış durumda.

Ancak Sullivan'ın benim hazırlıklı olduğumdan emin olmak için sorduğu pratik konular dışında, ayrılmam hakkında hiç konuşmadık.

Ya bundan kaçınıyor ya da umursamıyor.

Umarım benden kaçınıyordur, çünkü aksi takdirde vücudumdaki her hücre acıyor. Umursamaz olamaz. Birlikte olduğumuz halimizle, bunca aydan sonra, umursamaz olamaz.

Bir şeyimiz var, biliyorum.

"Tate?" diye sesleniyor Sullivan, beni düşüncelerimden çıkararak.

"Öyle mi?" Ayağa kalkıp Molly'nin yatak odasına doğru yöneldim. İkisi birlikte yatakta yatıyorlardı, Molly yorganın altında, Sullivan ise üstünde.

"Gelip okuyalım mı?"

Sanırım yanlış duymuşum.

"Benimle birlikte kitap okumanı mı istiyorsun?"

Sullivan usulca, "Bize kitap okumanızı istiyoruz," diyor.

"Yaşasın!" diye sırtı Molly.

"Pekala, olur." Sesim bir şekilde doğal çıkıyor, göğsümde kalbimin nasıl çarptığını gizliyor. Bu, Sullivan ve Molly'nin özel zamanı. Beni asla onlara katılmaya davet etmiyor.

Yatağa doğru yürüyorum ve Sullivan, Molly'yi yana kaydırarak benim de onun karşı tarafına uzanabileceğim yer açıyor. Yatağa çıkıp yanına uzanıyorum.

Sullivan bana bir kitap uzatırken o da bana gülümsüyor.

"Aaa, en sevdiğin kitap!" diye haykırdım Molly'ye, üzerinde koyu saçlı kaşifin olduğu resimli orman temalı kitabı ondan alırken.

Oturup okumaya başladım. Kahraman, kayıp bir hazine arayışında ve şelaleden akıntıya kapılmadan inmenin zekice bir yolunu bulması gerekiyor. Sırt çantasından bir ip kullanarak, tişörtünü el kayışı olarak kullanarak bir zipline yapmayı başarıyor ve hızla aşağı kayıyor.

"Tam bir maceraperestmiş," diye yorum yapıyorum, bir sayfayı daha bitirirken.

"Daha çok risk almayı seven biri," diye mırıldanıyor Sullivan.

Yukarı baktığımda, bakışlarının aramızda derin uykuda olan Molly'ye dikildiğini gördüm.

"Risk almayı seven biri mi?" diye tekrarlıyorum.

Sullivan'ın kaşları çatıldı ve Molly'nin alnından bir tutam saçı geriye doğru okşadı.

"Kardeşime şaka olsun diye böyle seslenirdim. Çok çılgın numaralar yapardı."

Kitabı kapatıp ön kapağındaki karakteri inceliyorum. Koyu saçlar, mavi gözler, çizgi film yüzünde her şeyi yapabileceğini gösteren kocaman bir sırıtış.

"Bunu, sana onu hatırlattığı için mi okuyorsun?"

"Molly bundan hoşlanıyor." Kaşlarını çatıyor.

"Nasıl bir insandı?"

Sullivan annesi ve erkek kardeşi hakkında nadiren konuşur, ama ben onlar hakkında daha fazla şey öğrenmeyi çok isterdim. Basında çıkan haberlerin hepsi onların ölümleri etrafında dönüyor, yaşadıkları dönemdeki halleri hakkında değil.

"O, eğlenceli kardeşti. Ayrıca daha yakışıklı olanın kendisi olduğunu da iddia ederdi."

Kitabı göğsüme yaslayıp ona doğru döndüm, koyu kaşlarının arasındaki çizgiyi inceledim. Fotoğraflarda, kardeşinin saçları daha uzundu, gülümsemesi daha genişti. Onda bir özgürlük vardı; Sullivan'ın, kayıptan önce çekilen fotoğraflarda bile asla taşımadığı bir hafiflik.

"Korkutucu CEO'ları en yakışıklı buluyorum. Belki de karşı konulmaz bile olabilirler."

Kaşını kaldırdı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?" diye fısıldadım. "Onun hakkında konuşmak ister misin? Ve annen hakkında?"

Mavi gözlerinin ardında, güneşin önünden geçen bir bulut gibi bir perde kayıyor. "Yapamam, Tate," diye fısıldıyor.

Başımı salladım, boğazımda oluşan ani yumruyu görmezden gelerek, beni içeri almak istemediğini düşündüm. Belki de henüz hazır değildi. "İlk birkaç yıl annemi kaybetmekten bahsetmekte zorlandım. Eğer onun bir seyahatte olduğunu ve bir gün geri döneceğini varsayarsam, daha kolay olacağını düşündüm. Sanırım, kederden kaçabileceğimi umarak bunu inkar ettim."

"Sen de öyle mi yaptın?" diye soruyor Sullivan, gözlerime bakarak.

"Hayır. Ondan kaçamazsın. Her zaman seni bekliyor."

Boğazını temizledi, bakışları Molly'ye kaydı.

"Tatlı rüyalar." Alnından öptü ve yataktan kalktı.

Sullivan'ın öptüğü yere ben de öpüyorum ve kalkıyorum. Kitabı elimden alıyor, birkaç saniye bakıyor ve sonra komodinin üzerine koyuyor.

"Hadi."

Elini uzatıyor ve ben de elimi onun eline geçirip odadan çıkıyoruz. Oturma odasına giriyoruz ama içimin bir kısmı hala Molly'nin odasında, onun uyumasını izliyor, neredeyse üç yaşındaki çocukların gördüğü rüyaları görürken masum nefeslerini dinliyor.

Papatya zincirleri ve kaşifler, belki.

Sullivan elimi bıraktı ve mutfığa doğru yürüyerek bir şişe viski çıkardı. Söz konusu şişeyi kaldırdı ve ben başımı salladım. Daha önce Molly'yi yatırdıktan sonra içki içtiğini hiç görmemiştim.

Kendine bir bardak dolduruyor ve büyük bir yudumda bir çırpıda içiyor.

Kanepede oturmuş, onun yanıma gelmesini bekliyorum. "Bu turneye çıkarsam birkaç gün içinde yola koyulacağım..."

"Gidiyorsun." Derin sesi aramızdaki mesafeyi aşarak bana ulaştı. Yanımdaki kanepeye çöktü, geriye yaslandı, dizlerini açtı ve iç çekti.

"Açık-"

"Gideceksin Tate. Bunun bir şüphesi yok. Bu inanılmaz bir fırsat."

"Dört ay boyunca uzakta olacağım."

"Ve üç gün," diye ekliyor, başını geriye doğru eğerek viskisinden bir yudum daha alıyor.

"Ve üç gün," diye tekrarlıyorum. "Peki... Bunun anlamı ne olacak?"

"Bu, izlemeniz gereken yolda ilerlediğiniz anlamına gelecektir."

"Yani bizim için mi?"

"Tate..."

Yorgunluktan kızarmış gözleriyle bana bakıyor. Nefesini verirken gözleri yumuşuyor. Dudaklarından dökülen iç çekiş nazik ama anlamı açısından nükleer bir bomba kadar güçlü.

Aramız bitti.

Yüzünden her şey okunuyor.

Yüzümü çevirip hızla göz kırpiyorum. İçimden geçen buz gibi soğuktan titrememek için kendimi zor tutuyorum. Ciddi olamaz.

Derin nefesler alıyorum, onunla yüzleşemiyorum, gözlerine bakarsam ne göreceğimden korkuyorum.

Piyano odanın karşısında duruyor, arkasındaki New York'un pırıltılı ışıklarıyla aydınlanıyor. Yüzeyi, bir zamanlar mürekkep gibi sandığım aynı parlak siyah. Şimdi ise katranı andırıyor. İnsanı içine çekecek, yutacak, sessizce boğacak türden bir katran.

"Dört ay oldu. Göz açıp kapayınca kadar döneceğim. Sen ve Molly gelip performansımı izleyebilirsiniz. Onun için de eğlenceli olur," diye neşeli bir şekilde söylüyorum, sanki etrafımızı saran o uğursuz gerginliği görmezden gelirim, her şey yeniden yoluna girecekmiş gibi.

Piyanoya bakıp duruyorum.

"Tate." Tekrar içini çekti.

"Anlamıyorum. Seçim yapmamı mı istiyorsun?" Ona doğru döndüm, gerekirse turu gökdelenin penceresinden aşağı fırlatıp aşağıdaki sokakta paramparça olmasını izlemeye hazırdım. "Çünkü seçim yok. Benim için sen ve Molly varsınız. Her zaman da öyle oldu. İkinizle birlikte burada kalacağım. Şarkı söylememe gerek yok."

Gözleri donuk ve bana hüznü bir kesinlikle bakıyor. "Durum bundan daha karmaşık."

"Neden böyle? Kim böyle olması gerektiğini söylüyor?"

"Seni engellemeyeceğim Tate. Bu adil değil. Daha fazlasını hak ediyorsun. Git ve şarkı söyle. Söylemelisin."

"Beni bekleyeceğini söylemediğin sürece istemiyorum." Yalvarıyormuş gibi ses çıkardığımı umursamadan burnumu çekiyorum.

Çünkü öyleyim.

Gerekirse sesim kısılana kadar yalvarırım. Onu seviyorum. Ve Molly'yi de seviyorum.

Bardağını masaya koydu ve elimi tutarak dudaklarına götürdü. Gözlerini sıkıca kapattı ve parmak uçlarımı tek tek öptükten sonra alnını parmaklarıma yasladı.

“İkisinin de öldüğü gün hayatım değişti. Her zaman New York'ta olacağım. Ailem için. Kariyeriniz sizi dünyanın her yerine götürebilir, ama ben asla buradan ayrılmayacağım. Ve benimle birlikte bundan daha fazlasına asla sahip olamayacaksınız.”

"Yeter artık. Fazlasıyla yeterli," diye ısrar ediyorum, boğazımda patlamak üzere olan ve beraberinde çirkin gözyaşları selini getirmekle tehdit eden bir baloncuk varken.

“Öyle olmamalı.” Başını sallıyor. “Bizim için hayallerinden vazgeçmek zorunda kalmamalısın.”

"Şarkımı radyoda duyduğum gece, burada olduğunu, hiçbir yere gitmeyeceğini söylemiştin," diyorum, yüzünde teslimiyet belirtisi arıyorum ama o, iş yerindeki kadar sakın ve soğukkanlı, CEO'nun poker suratını tam anlamıyla takınmış durumda.

“Ve bu doğru. Ben tam buradayım. Ve o gece senin için oradaydım. Ama her zaman burada olacağım, Tate. Molly ile birlikte. Bunu görmüyorsun ama olduğumuz gibi kalmalıyız. Ben ve Molly.”

“Peki ya sen, ben ve Molly? Ben çok seviyorum...”

Sözün ağzımdan kaçmasını engellemek için kendimi zor tutuyorum, ne kadar acınası bir halde görüldüğümden nefret ediyorum.

Beni o yoğun bakışlarından biriyle köşeye sıkıştırıyor. Genellikle dizlerimin bağını çözen bakışlardan bunlar.

Bu sefer beni onların yanına götürüyor.

“Seninle asla evlenmeyeceğim, Tate. Seninle asla çocuk sahibi olmak istemeyeceğim. Kızımı sabah ilk iş olarak görmesinden sakladığım bir kız arkadaştan öte bir şey asla olmayacaksın.”

Balon muhteşem bir şekilde patlıyor ve ben hıçkırarak ağlıyorum.

Sesi çok yumuşak, çok şefkatli.

Ama sözleri acımasız, kalbimi paramparça ediyor.

"Üzgünüm. Size sunabileceğim tek şey bu. Daha fazlası değil."

"Bana aşık değilsin," diye fısıldadım, alt dudağım titriyordu. "Neden bunu açıkça söylemiyorsun?"

Gözlerinde ilk duygu belirtisi belirdi ve gözlerinin kenarları kısıldı.

"Seni sevemiyorum. İstedığım gibi sevemiyorum."

"Bu ne anlama geliyor ki?" Ellerimi onunkilerden çekip gözlerimi siliyorum, gözlerinde beliren acıma ifadesinden nefret ediyorum.

"Bu, bu gece birlikte geçireceğimiz son gecemiz demek. Eğer öyle istiyorsan, Cliff seni eve bırakacak."

Aramızda sessizlik hüküm sürüyor. Ona acımasız itirafını geri alması için zaman veriyorum. Son beş dakikayı geri alıp yeniden başlaması için zaman tanıyorum.

Her şeyi yeniden yoluna koymak için.

O, bana o lanet olası gözleriyle bakıyor ve ben de bir türlü bakışlarımı onlardan ayıramıyorum.

"Başka ne seçeneğim var ki?" diye çıkıştım.

"Kalabilirsiniz," diyor. "Bize bir gece daha verebilirsiniz. Lütfen."

SULLIVAN

"BİLMİYORUM."

"Lütfen, Tate," diye yalvarıyorum. "Sadece bir gece daha."

"Molly'ye ne söyleyeceksin?"

Sesi ruhumu bedenimden koparıyor. Kendini toparlamaya çalışıyor ama titreme yüzeyin altında hissediliyor.

Gözlerini kırpıştırarak bana bakıyor, alt kirpiklerinde yaşlar birikiyor. Bu yaşların sebebi olduğum için kendimden nefret ediyorum. Ondan uzak durmalıyım. Tüm bunların olmasını engelleyebilirdim. Benimle ilişkiye girerse kaçınılmaz olarak yaşanacak olan sonuçtan onu koruyabilirdim.

"Ona senin bir maceraya atıldığını söyleyeceğim."

Derin bir nefes aldı.

"Tate," diye mırıldandım, ellerine uzanırken.

Onları hızla elinden alıyor.

"Hayır. Adımı öyle söyleme. Bunu benim için yapıyormuş gibi davranmaya sakın kalkma."

"Özür dilerim," diye hırıltılı bir sesle, bunu tüm benliğimin derinliklerinde hissederek söyledim. Ona daha da yaklaştım, tekrar uzanıp ellerini tuttum ve başparmaklarımla ellerinin arkasını okşadım. "Gerçekten özür dilerim."

"Bu gerçek olamaz. Aramızda böyle bir şey hissetmediğini söyle bana." Gözlerime bakıyor ama ona cevap veremiyorum.

Elbette ki hissediyorum. Onunla olan ilişkimizi düşündükçe kalbim göğsümden fırlayacak gibi oluyor.

"Bunu hissetmediğini söyle bana," diye tekrarladı daha da kararlı bir şekilde, kucağıma tırmanıp üzerine oturdu.

Dudaklarını çaresizce benimkine bastırıyor.

"Eğer gerçekten pişman olsaydın, bunu yapmazdın."

Öpüşmemizi derinleştiriyorum, ağzına inleyerek ve kalçalarını hayatım buna bağılıymış gibi kavrayarak devam ediyorum. Ben de onun kadar bu durumun böyle olmasını istemiyorum.

Ama ona yalan söylemeye devam etmek istemiyorum.

Ve ona gerçeği söyleyemiyorum.

Geri çekilip alnını benimkine yasladı. "Bunu hissettiğini biliyorum." Elini gümbür gümbür atan kalbimin üzerine koydu.

"Ne hissettiğimin önemi yok. Böyle olması gerekiyor." Parmaklarımın tersiyle yanağını okşadım. "Çok üzgünüm bebeğim," diye fısıldadım, sesim kısıktı.

Ellerini göğsüme bastırarak beni itti.

"Bana öyle seslenme!"

Kollarımı ona sarıp onu kendime doğru bastırırken, o da defalarca göğsüme itiyor. Bu halde kapıdan çıkıp gideceği düşüncesiyle başım zonkluyor. Benden nefret ediyor.

"Çekil üzerimden!" diye hırslı bir şekilde bağırdı, kollarımın arasından kıvranarak ve beni daha sertçe iterek.

Ama saldırısının ardında gerçek bir güç yok. Bana zarar vermeye çalışmıyor.

Gözümün önünde dağılmamaya çalışıyor.

Bunu ona ben yaptım.

"Tate," diye yalvardım. "Seni bırakacağım. Sadece nefes al."

Donakaldı, gözlerime beni yakacak kadar kızgın bir bakışla baktı. Omuzları öfkeyle inip kalkıyordu ve ben bunu memnuniyetle karşıladım. Gözlerindeki üzüntüyü azaltan her şeyi memnuniyetle karşıladım. Acısını böyle dışa vurmasını tercih ederim. Ağladığını görmek çok fazla. Öfkesini içime çekmek daha kolay, hatta beni terk edip benden nefret etme düşüncesi bile kaldıramayacağım kadar ağır olsa da.

"Sadece nefes al," diye tekrarlıyorum.

Birbirimize bakıyoruz ve ben onun göz bebeklerindeki deseni tam olarak hafızama kazımaya çalışıyorum; göz bebeklerinden müzik notaları gibi yayılan her bir mavi kıvrımı tek tek takip ediyorum.

Duymayı bile hak etmediğim, hele çalmayı hiç hak etmediğim bir şarkı.

“Seni sevmiyorum.” Sözüleri dudaklarından adeta tükürürcesine döküldü. Yalan söylüyordu. Ama sesindeki zehir yine de derinden yaraladı. “Seni sevmiyorum, Sullivan Beaufort.”

İkimizin de iyiliği için yapmam gerekeni yaparken, boğazımdaki yanmayı yutkunarak yüzünü inceliyorum.

Ona inanıyormuş gibi yapıyorum.

"Güzel. Senin sevgini hak etmiyorum."

“Sen sevmiyorsun,” diye onayladı gözlerime bakarak. “Ama Molly seviyor. Ve ben onu seviyorum. Bana ‘yapamazsın’ diyemezsin. Bittiğini söyleyebilirsin. Onunla tekrar görüşmemi engelleyebilirsin. Ama kızını sevmemi engelleyemezsin. Kimse engelleyemez.”

Kalbim duruyor.

Molly.

Tate son bir kez göğsüme itti ve kollarım onu saran kollardan düştü, tereddüt etmeden bıraktım. Gözlerim yanıyordu ve patlamak üzere olan o karıncalanma hissini bastırmak için boğazımı zorladım.

Molly'yi çok seviyor.

Annemin ve kardeşimin cenazelerinde ağlamadım. Şimdi de ağlamayacağım.

Olması gereken bu, her ne kadar onu bırakmak artık milyar kat daha zor olsa da.

Kucağımdan kalkmasını bekliyorum. Evimden çıkmasını. Hayatımdan çıkmasını.

"Özür dilerim," dedim.

Tate gözlerime bakıyor ve bana yaklaştıkça gözlerimdeki ateş daha da alevleniyor.

Sonra dudakları tekrar benimkine değdi.

Gömleğimi yırtıyor ve kemerimi kararlılıkla çekiştiriyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum onun tutkulu öpüşünün içinde.

"Kapa çeneni."

Tişörtümü pantolonumdan hızla çekip çıkarıyor, kumaş yırtılırken tiz bir yırtılma sesi havayı deliyor.

Öpüşü daha da telaşlı hale geliyor, dişleri alt dudağımın üzerinde kayıyor.

"Özür dilerim," diye fısıldadım onun ağzına.

Sözlerim sadece onun öfkesini körüklüyor ve beni ısırtıyor, dillerimiz birbirine dolanırken metalik bir sıcaklık dalgası ikimizi de kaplıyor.

"Sus ve bana dokunma," diye dişlerini sıkıyor. "Bunu kontrol eden sen olamazsın. Eğer bu iş bittiyse, her şeyi kendi yöntemimle bitireceğim."

Dudaklarımı tekrar ısırdı ve ellerim göğüslerine gitti. Tişörtünün üzerinden göğüslerini sertçe yoğurdum, meme uçlarını sıktım ve acıyla inlemesine neden oldum.

"Özür dilerim," dedim tekrar, böylece bir lokma daha almayı başardım.

Tırnakları göğsümde gezinip tenime takılırken, öpüşmemiz sırasında inliyorum.

"Konuşmayı kes!" diye bağırdı Tate, fermuarımı aşağı çekerek.

Pantolonumu itti ve elini içine sokarak sızlayan penisimi dışarı çıkardı ve sertçe sıktı.

"Kahretsin." Kan acı verici bir şekilde kasıklarına hücum ediyor, bu da beni daha da sertleştiriyor.

Beni sertçe çekiştiriyor ve ben küfrediyorum, penisimden akan meni durmaksızın elinin üzerine sızıyor.

"Lanet olsun, Tate. Özür dilerim," diye inledim, o da penisimi alt karın bölgame doğru itip, tırnaklarını testislerime saplayarak sertçe çekiştirirken.

"Benimle konuşma," diye tersledi ve dilini tekrar ağzımın içine soktu.

Bu, veda seksi değil.

Bu, 'Yaptığın şey yüzünden senden nefret ediyorum' türünden bir seks.

Ama buna ihtiyacı var.

Ve onun neye ihtiyacı varsa ona sahip olmasını sağlamalıyım.

Eğer bu beni tırmalamak ve incitmek anlamına geliyorsa, hepsine katlanırım. Onun için işleri kolaylaştırıcaksa, bana ne verirse versin kabul ederim.

"Özür dilerim bebeğim," diye fısıldıyorum, bunun onu çileden çıkaracağını bilerek.

Öpüşürken çığlık attı ve ben de fırsatı değerlendirerek onu kollarımın arasına alıp yere, altına fırlattım.

Kalçalarını bana sürterek, bacaklarını belime doladı ve topuklarını kalçalarına batırarak beni kendine daha da yaklaştırdı.

Gözlerini ovuşturuyorum, külotunu kenara çekiyorum ve iki parmağımla onu delip geçiyorum.

"İhtiyacın olan bu mu?" diye homurdandım, gözlerindeki gizlenemeyen zevki izlerken.

"Siktir git!"

"Bunu yapmanı istiyorum bebeğim. Bu konuda çok iyisin."

Parmaklarımı daha derine doğru çevirerek onu titreten noktaya dokunuyorum. Ama bu onu tamamen çıldırtmaya yetmiyor. Topuklarımın üzerine oturup ona bakıyorum, gitmesi için son bir fırsat veriyorum.

Olduğu gibi kalıyor. Bacakları açık, vajinası parıldayan ve gözleri nefret dolu kısılmış.

"Hadi artık, Sullivan," diye hırslı bir şekilde söylüyor.

"Bunun gerçekten istediğiniz şey olduğundan emin misiniz?"

"Evet, artık yap şunu." Dudaklarını zorla birbirine bastırarak hıçkırığını tutmaya çalıştı.

Onun bacağına omzuma kaldırıp ayak bileğini öperken, dilimi baldırından dizine doğru kaydırırken, diğer bacağına da diğer omzuma yerleştirdiğimde penisimden sıvı sızıyor.

Onu ikiye katladım ve içine girerken boğazımdan hırıltılı bir inilti çıkardım.

"Ne kadar da uygun. Tıpkı ilk seferki gibi," diye iğneleyici bir şekilde söylüyor, yüzüm onun yüzünün üzerinde dururken. "Ondan sonra hiç yaşanmamış gibi unutmamı söylemiştin. Peki, tahmin et bakalım ne olacak?" Gözlerimin içine bakıyor. "Bu sefer, tam olarak bunu yapacağım."

Derin bir nefes alıyorum. "Beni unutmak mı istiyorsun?" Penisimi içine doğru hareket ettiriyorum, bu da onun inlemesine neden oluyor.

Bana soğuk bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Ben çoktan başladım."

"Kahretsin!"

Arabayı geri çekip tekrar içine giriyorum ve onu olabildiğince sert bir şekilde beceriyorum. Dizlerim halıya sürtünerek derim yırtılıyormuş gibi yanyor.

Bütün gece bana dik dik bakıyor, öfke göz bebeklerini kocaman açıyor, göğüsleri aramızdaki boşlukta sekip duruyor. Gözlerimi kasten tuttuğunu biliyorum. Bu sefer mesele yakınlık değil. Mesele bana neyi kaybettiğimi göstermek. Bu gecedan sonra bana bir daha asla veremeyeceği şeyi.

Gitmeden önce bana son bir kez kocaman bir "siktir git" demek istiyor.

Başını geriye doğru eğiyor ve inleyerek, dalgalar halinde penisimin etrafında boşalıyor.

"Tate," diye hırladım, onun varlığı kendi boşalmamı tetikledi. İçine o kadar sert boşaldım ki başım döndü. "Kahretsin, özür dilerim. Çok çok özür dilerim."

O tekrar boşalırken ben de itmeye devam ediyorum ve tırnaklarını sırtıma geçirerek beni tahrik ediyor.

Eğer bu, onu böyle son kez göreceğim an ise, Tanrı biliyor ki bu anı en iyi şekilde değerlendireceğim.

Saat sabah 5.30'da yatağımdan kalktı. Bedenlerimiz bir saatten kısa bir süre önce son kez ayrılmıştı ve o zamandan beri sessizce yan yana yatıyorduk.

Ona söylediğim son düzgün sözler, oturma odasında içine boşalırken kabaca söylediğim "Çok özür dilerim, lanet olsun" oldu.

O zamandan beri daha birçok kez içine boşaldım. Göğüslerine, kalçalarına, boğazına. Hepsi inlemeler ve homurtular eşliğinde. Bazen arada bir geri bile çekmedim. Sadece sessizce birbirimize baktık.

Söz yok. Sadece birbirlerinin bedenlerinin sıcaklığı, birbirlerinin öpüşlerinin tadı, birbirlerinin tenlerinin kokusu.

Ve birbirimize tutunmuş, adeta birer çapa gibi gözlerimizin içinde birbirimizin gözlerine bakmak.

İkimiz de bunu bozmak istemedik. Çünkü o son sefer bittiğinde, her şey bitmiş olacaktı.

Burada olurduk.

Artık onun ayrılma zamanı geldi.

Banyomdan boğuk bir ağlama sesi geliyor ve kapının altından sızan ışık şeridine bakakalıyorum. Acısının sesi, beni yataktan kalkıp yanına gitmeye, bu durumu düzeltmenin bir yolunu bulmaya çağıran bir parmak gibi bedenime ulaşıyor.

Ama öyle bir şey yok.

Gözlerimi sıkıca kapattım ve banyo kapısına sırtımı döndüm.

Kapı açılıyor ve o odaya giriyor, ama hiç tereddüt etmiyor.

Halı üzerinde sessizce ilerleyerek kapıyı açtı.

Sonra gitti.

TATE

İKİ HAFTA SONRA

"GİT VE ŞARKI SÖYLE." BABAM, SAHNE ARKASINDA DURDUĞUMUZ yerde bana doğru coşkuyla başını sallayarak gülümsedi.

Yanlarımda parmaklarımı kıpırdatıyorum, karıncalanan sinirlerimi atmaya çalışıyorum. Binlerce insanın önünde piyano çalacağım ve yeni bir şarkı söyleyeceğim. Los Angeles'tayız. Bunu daha önce defalarca yaptım. Artık alışmış olmalıyım.

"Yine kusacağım galiba," diye patavatsızca söyledim, tam o sırada sahne ekibinden biri sakince bana bir kova uzattı.

Kasılmakta olan midemin içeriğini içine boşaltıyorum ve babamın uzattığı soğuk bezi alıyorum. Artık bu, gösteri öncesi rutinimin bir parçası. Herkes ne yapacağını biliyor.

"Teşekkür ederim." Ağzımı siliyorum ve sahne ışıklarının değişmesiyle piyanonun spot ışığıyla aydınlanması sonucu kalabalığın kükremesiyle birlikte tenimde oluşan karıncalanma hissini görmezden gelmeye çalışıyorum.

Kalktım.

Babam, kolumun üst kısmına hafifçe vurarak, "Git ve şarkı söyle," diye tekrarladı. "Dışarı çıktığında her şey yoluna girecek."

Gözlerindeki gurur ve sevgi ifadesini bozmak istemediğim için zayıfça başımı salladım.

İyi değilim.

Her saniyesinden nefret ediyorum.

Ve kendisi bunun farkında olmasa da, kullandığı kelimeler midemi bulandırıyor, sanki tekrar kusacakmışım gibi hissediyorum.

"Git ve şarkı söyle."

Sullivan'ın bana yapmamı söylediği şey tam olarak buydu.

Tam kalbimi kırdığı an.

Son geceyi orada geçirmenin fikrini değiştireceğini düşünmüştüm. Ama değiştirmedim. Evinden son çıktığımda, ön kapının yanındaki masaya, benim görebileceğim şekilde, ne bıraktığını gördüm.

Lanceford Oteli'ndeki özel bir süitin anahtarı.

Basın bu hikâyeyi skandal olsun diye uydurmadı. Sullivan'ın hayatının o kısmı gerçek ve bunu benim bilmemi istedi. Bu, ben gittikten hemen sonra hayatına devam etmeyi planladığını bana söyleme şekliydi. Muhtemelen şimdi orada, Cara'ya benzeyen, kaslı bacaklı güzel bir kadınla birlikte oluyordur.

Ama beni en çok yaralayan şey o anahtarın görüntüsü değildi. Onun evinden ayrıldıktan sonra o geceyi zihnimde tekrar tekrar canlandırdığımda vardığım gerçektir.

Benden Molly'ye veda etmenin bir yolu olarak ona kitap okumamı istemişti, ne yaptığımı bilmeden. Bu yüzden ondan nefret ediyorum. Ama aynı zamanda neden yaptığını da anlıyorum. Eğer veda etseydim Molly üzülebilirdi, çünkü muhtemelen ağlardım. Onu bir daha asla kollarımda tutamayacağımı, burnumu yumuşak küçük kıvrıkcık saçlarına gömüp kollarımın arasında kıkırdamasını hissedemeyeceğimi bilmenin verdiği acıyı tutamazdım.

Onu da onu sevdiğim kadar seviyordum. Sadece, Sullivan'ı unutmaya kendimi zorlayabiliyorum. Molly'yi sevmeyi asla bırakmayacağım. Ve bu, yaşamayı öğrenmem gereken bir şey.

"Şimdi iyiyim," diye babama güvence verdim, elbisemi düzelterek derin bir nefes aldım.

"Onlara neler yapabileceğini göster, sevgilim."

Omuzlarımı geriye çekip sahneye, spot ışıklarının sıcaklığına doğru yürüyorum. Cep telefonu ışıkları bana bakan insan denizini kaplıyor ve yüzlerini seçemediğim için minnettarım. Her gösteriyi atlatmanın tek yolu gözlerimi kapatıp kimsenin burada olmadığını hayal etmek. Tıpkı Maskeli Maestro'nun o gün Grand Central İstasyonu'nda son şarkısında yaptığı gibi. Belki de o şarkı, hayatında çaldığı en zor şarkıydı.

O gün sanki çok uzun zaman önce olmuş gibi geliyor şimdi.

Piyanonun başına oturup fildişi ve siyah tuşlara bakıyorum, kalbim sıkışıyor.

"Bu şarkının adı Blue Eyes," diyorum mikrofona, parmaklarımı tuşların üzerinde gezdirirken.

Kalabalık coşkuyla bağırıyor.

Gözlerimi sıkıca kapatıp şarkı söylüyorum.

SULLIVAN

“ÜCRETLERİMİZİ YÜZDE İKİ YÜZ ARTIRIYORUM. BUNDA BİR SAKINCA yok, değil mi? Aslında, o kadar dikkatle dinliyorsunuz ki, yüzde üç yüz daha iyi olur diye düşünüyorsunuz, değil mi?”

“Mm.” diye homurdandım, masamın karşısındaki ofise doğru bakarak. Molly, Arabella ile birlikte içeride.

Boyama yapıyor, yüzünde yoğun bir konsantrasyon ifadesi var. Benim neşeli küçük kızım değişmiş. Arabella, Molly'nin yakında üç yaşına gireceğini düşünerek bunun "iki yaş sendromunun" geç başlaması olabileceğini düşündü.

Ama sorun sadece öfke nöbetlerinin artması değil. Gece boyunca uyumayı bırakması ve tekrar benimle aynı yatağa girmesi de var. Bir de yemeklerinin tamamını yemeyi reddetmeye geri döndü.

"Geçen hafta ayı şeklinde krep yapmaya çalıştım, o da krepleri yere fırlattı, sonra da ağladı."

"Ne? Ha, anladım," diyor Rafe telefonda anlayışla. "İyileşecek. Sadece alışıyor, hepsi bu."

"Neredeyse üç hafta oldu. Çocukların çabuk alışacağını sanıyordum." Masamın üzerine eğilip çenemi elimle ovuşturuyorum. "Bu tavşanlı tulum dışında hiçbir şey giymiyor. Geceleri onu gizlice odasından çıkarıp çamaşır makinesine atmak zorunda kalıyorum."

"Tate'i arayabilirsin? Belki Molly onunla konuşursa daha mutlu olur."

"Bence bu onu sadece daha da kafa karıştıracak," diyorum.

Bundan emin değilim. Ama şunu biliyorum ki, öğrenmekten çok korkuyorum. İşlerin böyle olması gerekiyor.

Konuyu değiştirmeye ihtiyacım olduğunu sezen Rafe, "Los Angeles nasıldı?" diye sordu.

"Harika. Mağaza çok iyi gidiyor. Yeni müdür işleri yoluna koydu."

"Ama gidip bizzat kontrol etmek gerekiyordu, değil mi?"

"Evet," diye mırıldandım.

"Geçen hafta San Diego'yu kontrol ettiğiniz gibi."

"Aynen öyle," diye karşılık veriyorum.

Rafe, nerelerde bulunduğuma dair ima ettiği bilgiyi havada asılı bırakarak, "Ve San Francisco'da da," diye ekliyor.

"Kız kardeşine en yakın arkadaşının videolarına bakarak mastürbasyon yaptığını söyledin mi?"

"Pislik herif." Rafe kıkırdadı. "Pekala. Anladım. Uçuş millerindeki ani artıştan bir daha bahsetmeyeceğim."

"Güzel," diye homurdandım.

"Konuşmamamız gereken kadınlardan bahsetmişken..." diye mırıldandı Rafe. "Kız kardeşim ve Aurora az önce içeri girdiler. Gitmem gerek."

"Masada oturmaya devam et. Böylece ereksiyonunu görmezler."

"Defol git," diye homurdanarak telefonu kapattı.

Babam Sinclair ve köpeği Monty'nin gelip Molly ve Arabella'yı selamlamaya gittiklerini görünce başımı kaldırdım. Ayağa kalkıp karşıdaki ofise doğru ilerledim ve Arabella ofisine dönerken yanımdan geçerken ona teşekkür ettim.

Babam, Molly'yi kucağına alırken, "Büyükbabayla pijama partisine hazır mısın?" diye sordu.

Ona sırtıtıyor, belli ki son zamanlardaki öfke nöbetlerini sadece benim kişisel eğlencem için saklıyor.

"Gördün mü bebeğim?" diye umutla soruyor.

"Sanırım bunu ayarlayabiliriz." diye kıkırdadı.

Halliday hamile kaldığında babam ev tipi bir ultrason cihazı aldı. İç rahatlığı için olduğunu söylüyor. Ama hepimiz biliyoruz ki, heyecanlı ve bebeği her gün görmek istiyor.

Annemizle birlikteyken hiç böyle değildi. Halliday ona iyi geldi.

"Hallie, şanslıysanız bebeğin hareket ettiğini bile hissedebileceğinizi söyledi," diye ekliyor.

Molly'nin gözleri hayretle açılır ve Sinclair'e bakar; Sinclair de uzanıp onun küçük elini tutar ve parmaklarını öper.

"Ben de sizinle ve büyükbabamla geleceğim. Halliday ile düğünle ilgili bazı şeyler konuşmam gerekiyor. Sakıncası yok mu?"

Molly, konuyu iyice düşünmüş gibi ciddi bir şekilde, "Sorun değil," diye yanıtladı.

"İyi."

Ablamın bakışları bana kaydı.

"Sanırım bu akşam meşgulsün, değil mi? Perşembe olduğu için." Sesindeki tiksinti açıkça hissediliyordu.

Omuzlarımı dikleştirerek sinirlendim. "Eğer bunu soruyorsan, planlarım var, abla?"

"Hâlâ o yeri işletiyor olmanıza inanamıyorum."

"Bunu yapmam için geçerli sebeplerim var, kendimi açıklamak zorunda değilim."

"Neyse." Sinclair homurdandı. "Çıkmadan önce tuvalete gideceğim."

Kadın arkasını dönüp öfkeyle uzaklaştı, Monty de itaatkâr bir şekilde arkasından gitti.

"İyileşecek," diye güvence verdi babam.

"Denver, bunca zamandır onun koruması olduğu için tam bir aziz," diye mırıldanıyorum. "Yerine birini bulma çalışmaları nasıl gidiyor?"

"Kesinlikle imkansız," diyor babam, Molly'yi yere bırakırken sesini alçaltarak ve ona odanın karşısındaki oyuncak bebek arabasına bağladığı bebeğini almasını söylüyor.

Kızlar Halliday'in bekarlığa veda partisinden eve döndükten kısa bir süre sonra Denver istifa dilekçesini verdi. Yıllardır babamın Güvenlik Şefi olarak çalışıyordu. Ailenin bir parçası gibiydi. Ayrılacağını hiç düşünmemiştim.

Sonra bir gün ortadan kayboldu.

Öylece oldu işte. İstifa dilekçesini verdi ve aynı gün şehri terk etti.

"Birini bulursun. İstersen mülakatlarda sana yardımcı olabilirim?"

Başını salladı ve kürek kemiklerimin arasına hafifçe vurdu. "Teşekkürler, oğlum. Mal da Botsvana'dan birkaç haftalığına döndüğüne göre o da aynı şeyi yapacakmış. Bir şeyler ayarlayacağız."

"Bu gece sizi rahatsız ederse özür dilerim," dedim sesimi alçak tutarak ve Molly'yi işaret ederek.

"Hâlâ yataktan kalkıyor mu?"

“Evet.” Derin bir nefes veriyorum. “Tate gittiğinden beri her gece.”
Babam başını salladı. Ona Tate'in Molly'ye bakıcılık yaptığını anlattım.
Ve şimdi neden ülkenin öbür ucunda olduğunu anlıyor.
Bunu yapmak zorundaydım.
"Natasha'dan son zamanlarda haber aldın mı?" diye soruyor.
Sadece adını duymak bile çenem zonklayana kadar dişlerimi sıkmana
neden oluyor.
“Yine mesaj attı. Aynı eski hikaye. Molly'yi görmek istediğini söylüyor
ama aslında tek istediği para. Molly'nin doğum gününden bile bahsetmedi.
Yaklaştığını hatırladığından bile emin değilim.”
"Hım," diye homurdandı babam, ben çömelip Molly'ye doğru kollarımı
uzatırken.
"Gitmeden önce babana bir sarıl tatlım. Ve sabah ilk iş olarak görüşürüz,
tamam mı?"
Yanıma doğru koşuyor ve ben de kollarımı ona sarıp, tüylü tavşan
tulumunun altından sırtını okşuyorum.
"Seni çok seviyorum," diyorum ona.
Bu doğru. Ama bir de şu var ki, bu geceye ne kadar çok ihtiyacım var.
Tate ile tanıştığımdan beri Lanceford'a gitmedim.
Artık yolumuza devam etme zamanı.

Kapıyı açıp karşımda yorgun görünen Mal Amca'ya, "Sizi babam mı
gönderdi? Yoksa Sinclair mi?" diye sordum.
"İkisi de değil. Ama senin için endişeleniyorlar."
"Yanımda birileri olabilirdi." diye homurdandım.
Bana bakmadan otel odasına doğru baktı ve kaşını kaldırdı.
“Başım ağrıyordu ve yalnız kalmaya karar verdim,” diye yalan
söylüyorum, bakışlarını takip ederek dokunulmamış yatağa ve masanın
üzerindeki yarı dolu şişenin yanında duran tek bir viski bardağına
bakıyorum.
Mal, yanımdan geçip odaya girerken, "Eğer birini kaybetmenin
suçluluğuyla boğuşuyor olsaydım, ben de bir zamanlar kim olduğumu

hatırlayabileceğim yere giderdim," diye mırıldandı.

Viski şişesine doğru yürüyüp onu kaldırıyor.

"Buyurun," diye davet ediyorum, temiz bir bardağı işaret ederek.
"Böylece hepsini içmekten kurtulurum."

"Teşekkürler." diye içini çekti ve bardağa bolca içki doldurdu.

"Babam sana Tate'in gittiğini söyledi, öyle mi?"

Bir elini pantolon cebine sokup diğer eliyle yavaşça bir yudum aldı.

"Evet, öyleydi. Mezarlıkta bahsettiğin kadın o değil miydi? Birisiyle tanıştığını söylediğin kadın?"

"Evet." Bardağımı yeniden doldurup, şehrin manzarasına bakan yerden tavana pencerelerin önünde duran adamın yanına doğru yürüdüm.

"Anlıyorum." Başka bir şey söylemesine gerek yok. Tate'in neden ayrılmak zorunda kaldığını biliyor. Bütün aile biliyor.

Beaufortlar birbirlerine kenetlenirler.

"Özür dilerim, Sull," diyor birkaç dakika sonra.

"Evet," diye mırıldandım. "Ben de."

"Öyle mi?"

"Ben neyim?"

"Misafir mi bekliyorsunuz?"

Başını arkamızdaki odaya, dev yatağın olduğu odaya doğru eğdi. Yanındaki dolap prezervatif, kayganlaştırıcı ve Lanceford'daki konaklamalarım için ihtiyacım olan her şeyle dolu. Tate ile ilk seferimde neden hiç prezervatifim yoktu, işte bu yüzden. Molly ile yaşadığımız evi kimseyle paylaşmıyorum. Seks burada oluyor. Ve sadece burada.

Tabii ki Tate'e kadar. Ve onunla prezervatif kullanmak istemedim. Onun her santimini olabildiğince yakınımnda hissetmek istedim.

Bu çok pervasızcaydı. Çok riskliydi. Hamile kalabilirdi; o zaman ne olurdu?

Odaya yeni bir gözle bakıyorum. Sinclair'in bu yer hakkında bir şeyler duymaktan nefret etmesine şaşmamalı. Ben buraya kadınları sadece seks için getiriyorum, başka bir şey için değil.

Çünkü ben duygularla ilgilenmiyorum. Aşkla ilgilenmiyorum.

Yani, ben yapmadım.

Başımı sallayarak pencereye döndüm. "Artık o halim olmak istemiyorum. Molly, önünde kadınların kendisine yaklaşmasına izin veren ve onlarla cinsel ilişkiye girip girmediğini hatırlamak için beynini zorlamak zorunda kalan bir babadan daha iyisini hak ediyor. O, inanılmaz, zeki ve

komik bir genç kadın olarak büyüyecek. Ona nasıl davranılması gerektiğine dair inancını, onu sadece kendi cinsel tatmini için bir obje olarak gören ve her ne pahasına olursa olsun kaçınması gereken erkek tipinin en iyi örneği olarak tehlikeye atamam."

"Yarım şişe viskiden sonra söylenen çok güzel sözler," diye belirtiyor Mal Amca.

Burnumdan bir ah çektim ve bir yudum daha aldım. "Evet. Sin benden iğrenmiyor olsaydı, benimle gurur duyardı."

"O senin kız kardeşin. Seninle aynı fikirde olmadığı zaman her zaman çok sert davranacaktır. Ama seni çok sevdiği için bu kadar çok önemsiyor."

Amca Mal omzumu sıkarken yavaşça nefes veriyorum.

"Haklısın."

"Evet, öyleyim." Hafifçe kıkırdadı. "Kız kardeşleri tanırım."

Ona döndüm ve gözlerindeki derin keder çizgileri, olan biteni yutmamı zorlaştırdı. Ben annemi kaybettiğimde, o da kız kardeşini kaybetti. Sahip olduğu tek kardeşini.

"Geçmişini inkar edemezsin Sull. Şu andan itibaren elinden gelenin en iyisini yapmaktan başka bir şey yapamazsın. Hepimizin yapabileceği tek şey bu."

"Ya elimden gelenin en iyisi yeterli olmazsa?"

"Öyle olacak. Bir yolunu bulacaksın. Ve yardıma ihtiyacın olursa, işte burada." Başını geriye doğru eğip kadehini bitirdi. "Aile olarak cehennemden geçtik. Ama birbirimize kenetlendik."

Bana sanki başka bir şey söylemek istiyormuş gibi ağır bir bakış attı. Ama bunun yerine, beni tek koluyla kucakladı ve sırtıma vurdu.

"İyileşeceksin evlat. Gayet iyi olacaksın."

Ayrılırken bana başıyla selam verdi ve boş bardağını masaya bıraktı.

Koltuğa yığılıp viskimi yavaş yavaş bitirdim. Bütün şişeyi içip yatağa yığılıp kalabilirdim. Ama her geçen saniye odanın duvarları üzerime doğru kapanıyor, nefes almakta zorlanıyordum.

Telefonumu çıkarıp, ekranda bir numara belirip kulağıma götürüyorum.

Elimdeki boş bardak düşüp halının üzerine yumuşakça indi. Burnumu kapatıp titreyerek nefesimi içime çektim ve dinlemeye devam ettim.

Hiçbir şey söylemeden telefonu kapatıp kendimi ayağa kaldırdım. Çöp kutusunu kapıp komodinin çekmecesini yerinden söktüm ve ters çevirerek içindekileri çöpe döktüm. Sonra banyoya gidip diş fırçamı ve diş ipimi içine

attım. Ortamı bir çırpıda temizleyerek üzerimdeki her şeyi bir kenara bıraktım.

Çöp kutusunu yere düşürüyorum ve aynada kendime bakıyorum. Kan çanakları olmuş gözler bana bakıyor.

"Kendini toparla artık," diye mırıldandım.

Odayı terk ettim ve kapının arkamdan sertçe kapanmasına izin verdim.

Asansörden çıkıp resepsiyona doğru yürürken, genç kadın parlak bir gülümsemeyle bana baktı.

"Bay Beaufort. Sizi tekrar görmek güzel. Süitinizde her şey yolunda mı?"

Kartviziti tezgâhın üzerine bastırıp ona doğru kaydardım.

"Lütfen sözleşmemi iptal edin."

Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Neredeyse üç yıldır değerli bir misafirimiz oldunuz. Gitmenize çok üzüleceğiz."

"Hiçbir şey sonsuza dek sürmez," diye homurdandım, viski kafamı o kadar bulandırmıştı ki, lafı uzatacak halim kalmamıştı.

Kadın kartı alıp bilgisayarına okuttu. "Ödemeniz gelecek ayın sonuna kadar yapıldı, bu yüzden fikrinizi değiştirirseniz o zamana kadar sizin kalacak."

"Yapmayacağım," diye sertçe karşılık verdim, zaten arkamı dönmüştüm. "Ama teşekkür ederim."

TATE

BİR AY SONRA

DIŞ FIRÇAMI LAVABONUN YANINDAKİ BARDAĞA GERİ BIRAKIYORUM.

Başka bir şehir. Başka bir gösteri.

Gösteri öncesi sahne korkusuyla ilgili bir başka şakalaşma seansı.

"İçeride iyi misin canım?" diye seslendi babam kapının ardından.

Yüzüme soğuk su serpip yapmacık bir gülümseme takındım. "İyiyim," diye yanıtladım ve banyodan çıkıp küçük giyinme odasına girdim.

Babam oturduğu sandalyeden başını kaldırdı, kaşlarında endişeli kırışıklıklar vardı. "Emin misin, sadece—?"

"Hamile değilim baba."

Omuzları düştü ama rahatlamış görünmüyordu. Eğer yakın zamanda dede olmayı umuyorsa, önünde uzun bir bekleme süresi var. New York'tan ayrıldığımdan beri iki kez adet gördüm. Ve bir erkeğin tekrar yanıma yaklaşmasına izin verme fikri bende kurdeşen dökülmesine neden olsa da, hâlâ doğum kontrol hapımı kullanıyorum.

"*Seninle asla evlenmeyeceğim, Tate. Seninle asla çocuk sahibi olmak istemeyeceğim.*"

Haftalar geçti ama Sullivan'ın sözleri hâlâ acımasız bir dönme dolap gibi kafamda dönüp duruyor. Bunu o kadar acımasızca dile getirmek zorunda kaldı. Anladığımdan emin olmak istedi.

Onun için hiçbir şey ifade etmiyordum.

"Bu sadece sahneye çıkmadan önceki heyecan. Tamamen normal," diyorum babama.

"Durum kötüleşiyor canım. Eskiden gösteriden önce sadece bir kere hasta olurdun. Şimdi her seferinde bir saat boyunca tuvalette kalıyorsun."

"Seyahat etmekten kaynaklanıyor. Bütün o farklı yemekler midemi bozuyor," diye yalan söylüyorum.

Babam ikna olmamış bir şekilde başını salladı.

Çiçek vazosuna doğru yürüdüm ve burnumda kusmuk kokusunu gidermek için kremsi kokularını içime çektim; beyaz güller, tıpkı Sullivan'ın bana verdiği ve hâlâ yatak odamda duran kağıttan yapılmış güller gibi.

Mide bulantısı yeniden yükselmeye başlayınca geri çekilip, onun yerine bir şişe su içmeye başladım.

Koridorda bir ses, "İşte bu!" diye bağırdı.

Kapı aniden açılır ve Ashley kıpkırmızı olmuş, telaş içinde içeri fırlar.

"Aman Tanrım, klima nerede?"

Çantasını yere fırlattı ve doğruca bana doğru gelerek beni kollarına aldı.

"Tate? Aman Tanrım. Kızım, seni çok özledim!"

"Ash!" diye çığlık attım, kollarımı ona doladım ve beni ne kadar sıkı sıkıya sıkıktığına güldüm. "Burada ne yapıyorsun? Geleceğini söylemedin ki."

"Sizi şaşırtmak istedik."

Yukarı baktığımda, Huck'ın kot pantolon ve oduncu gömleği giymiş halde kapı aralığında durduğunu gördüm.

"Merhaba, Tate." Önce bana, sonra babama selam vermek için elini kaldırdı. Diğer eli ise dumanı tüten bir termos bardağının etrafına sarılmıştı.

"Burada olduğuna inanamıyorum," diyorum onu sıkıca kucaklayarak. "Buna ne kadar ihtiyacım olduğunu tahmin bile edemezsin."

"Ben de aynı şekilde düşünmüşümdür herhalde," diye yanıtladı Ashley, beni bırakıp Huck'a gülümseyerek. "Öyleyse ona ver."

Babamı da neredeyse beni kucakladığı kadar coşkuyla kucaklıyor.

Huck öne doğru adımladı ve elindeki seyahat bardağını sanki içinde sıvı altın varmış gibi bana doğru salladı.

"Bana Caffeine Couture'dan bir tane getirdin çünkü memleketimi özlediğimi biliyordun, öyle mi? Yok artık. Harikasın!" diye sıırıttım, kupayı alıp zengin, enfes kokuyu içime çektim ve tanıdıklığın beni soğuk bir gecede sıcak bir kucaklama gibi sarmasını bekledim.

"Öyle mi? Yeni bir karışım mı?" diye soruyorum, bir yudum alarak. Yumuşak ve kremsi bir tadı var ve Ashley ile saatlerce içtiğim ev yapımı

karışımlarımızdan biri olmamasına rağmen, boğazımda bir duygu yoğunluğu hissediyorum.

"İlk düşüncem sana bizimkilerden birini matarada getirmektir. Ama sonra Huck bunu yaptı," diyor Ashley, gözlerini gururla ona çevirerek.

Utangaç bir şekilde elini başının arkasına götürdü. "Bu, seyahat edenlerin sabahları en sevdikleri kahveyi kaçırmak zorunda kalmamaları için prototipini tasarladığım yeni bir taşınabilir makineden çıktı."

"Muhteşem," diyorum bir yudum daha alarak. "Teşekkür ederim."

"O bir dahi." Ashley, kocaman, ayı gibi göğsüne hafifçe vurup yanağına bir öpücük kondurarak gülümsedi.

Gülümsememi zorla bastırıyorum. Bize kalan takım elbiseli iş adamlarının kartvizitlerini incelerken, iyi bir adamla hiç tanışmadığından sürekli yakınırdı. Ve şimdi, ülkenin en iyi kahve şirketinin sahibi olan ve işe yırtık kot pantolon ve çelik burunlu botlarla gelen adama tamamen aşık olmuş bir şekilde karşımızda duruyor.

İkimizden birinin işlerin yolunda gitmesine çok sevindim.

"Ayrıca paketleme konusunda da çok iyisin, değil mi canım? Dolaptan başlayalım." Ashley açık dolabı işaret ediyor ve babam da onaylayarak başını sallıyor. "İyi fikir."

"Ne yapıyorsunuz?" Üçünün de iyi koreografiye sahip bir askeri birlik gibi harekete geçmesini görünce şaşkınlıkla ağızım açık kaldı.

"Bu saçmalığa senin için son veriyoruz. Çünkü sen çok iyi kalplisin ve bunu yapmaktan çekineceksin, insanları hayal kırıklığına uğratacağından endişeleneceksin. Ama öyle değil," diyor Ashley.

"Ne?"

Telefonumun şarj olduğu yere doğru yürüyor, fişini çekiyor ve çantamın içine koyuyor.

"Onları aradım canım," diyor babam, ses tonuna tereddüt karışarak. "Bodrum katındaki gibi çalmıyorsun. Daha iyi değil, daha da hasta oluyorsun. Rol yaptığından şüphelenmeye başladım. Benim için. Ve... belki de kendin için. Ama bunu yapmak zorunda değilsin. Ne olursa olsun seninle gurur duyuyorum. Tozlu eski bir piyano ya da tıklım tıklım dolu bir arena. Yeter ki sevdiğin için çal, mecbur olduğunu düşündüğün için değil, benim için önemli olan bu."

"Baba..."

Soyunma odasına şöyle bir göz attım. Buraya geleli daha bir gün oldu. Henüz eşyalarımı bile açmadım. Ashley ve Huck'ın da yapacak pek bir

şeyleri yok. Ama babam, eşyaları paketlemede yardıma ihtiyacımız olduğu için onları aramadı.

Onları aradı çünkü sevdiklerimden destek almaya ihtiyacım olduğunu gördü.

“Artık yeter demenin bir sakıncası yok. Kimseye hiçbir şey borçlu değilsin Tate,” diyor önümde durarak. “Bunu gerçekten sevdiğini ve o sahnede kendini çok iyi hissettiğini söyle, o zaman hepimiz sanki hiç yaşanmamış gibi davranacağız. Ashley ve Huck New York'a geri dönecekler. Sen ve ben de tura devam edeceğiz.”

Onlar cevabımı beklerken ben onlara bakıyorum.

New York'a geri dönmek, birçok müzisyenin uğruna canını vereceği bir fırsatı kaçırmak anlamına geliyor.

New York'a geri dönmek, bunun istediğim hayat olmadığını kabul etmek anlamına geliyor.

New York'a geri dönmek, Sullivan ve Molly ile aynı şehirde olmak anlamına geliyor.

Son düşünceyi zihnimin bir köşesine itiyorum çünkü kalbimde doğru olduğunu bildiğim şeyi yapmamı en çok engelleyebilecek düşünce o.

"Bundan nefret ediyorum," diye itiraf ediyorum aceleyle. "Kusmadığım zamanlarda bile kusmayı düşünüyorum. Ve sahnede olduğumda, keşke kusuyor olsaydım diyorum, çünkü bu benim için daha keyifli bir seçenek."

Sözlerim üzerine odadaki herkes rahat bir nefes aldı. Belki de bu kadar açık olan şeyi görmeleri için benimle mücadele etmek zorunda kalacaklarını düşünmüşlerdi. Bu turda nasıl bu kadar uzun süre dayandığımı bilmiyorum.

"Şarkı yazmak istiyorum, seslendirmek değil," diyorum yeni bir kararlılıkla.

"Pekala o zaman," diyor babam rahatlamış bir gülümsemeyle.

"Tanrıya şükür!" diye iç çekti Ashley, Huck da yanından bana gülümsüyordu.

"Turne menajeriyle konuşmam gerek. Bir de dönüş uçuşlarına bakmamız lazım," diyorum, zihnimde bir milyon düşünce dönüp dururken.

Ashley beni tekrar kucaklayarak, "Her şey halledildi kızım," dedi. "Her şey halledildi."

İki saat sonra, Las Vegas'tan yeni kalkmış özel bir jetin içinde oturuyoruz.

"Bütün bunları nasıl ayarladın?" diye fısıldıyorum Ashley'e, Huck babama evin içini gezdirirken.

Her yer kadife halılarla ve gümüşü, soluk gri tonlarında yumuşacık deriyle kaplı. Sanki bir film sahnesinden fırlamış gibi.

"Huck'ın arkadaşı çok önemli birisi ve bize ödünç verdi. Onlarla bir girişimci konferansında falan tanışmış. Bilmiyorum. Ama bu da kahvenin insanları bir araya getirdiğini gösteriyor." Omuz omuza çarpışıp göz kırptı.

"Kesinlikle." Başımı omzuna yasladım, o da başını benimkinin üzerine koydu ve mutlu bir iç çekişle karşılık verdi.

"Eve döndüğüne çok sevindim."

"Ben de aynı fikirdeyim," diye katılıyorum.

"Gerçekten her gösteriden önce hasta mıydınız?"

"Ve sonrasında," diye itiraf ediyorum sessizce. Babam da sonrasında habersiz.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Ashley.

"Sen..." Başımı kaldırıp babamın ve Huck'ın duyma mesafesinde olmadığından emin oldum. "Huck'a Liberty Records hakkında sordun mu?"

"Evet." Ashley alt dudağını büzdü ve omuzlarının düşüşünden bana söyleyeceklerinin hoşuma gitmeyeceğini anladım. Huck iş dünyasında birçok insan tanıyor, bu yüzden bana bazı sorularımı yanıtlayabilecek birini tanıyor olmasını umuyordum.

"Brandon mıydı? Bir şekilde o mu—?"

Hayır, onun bununla hiçbir ilgisi yoktu.

Çantasından katlanmış bir kağıt parçası çıkarıp bana uzattı.

Boynumun arkasında yayılan sıcaklıkla ona bakıyorum.

Liberty Records'taki Kyle Drayton ile olan o görüşmede her şey ters gitti. Onunla görüşmek çok kolaydı. Hatalarını çok çabuk kabul etti. Ve her şeyi düzeltmek için bana anında bir anlaşma teklif etmeye çok hevesliydi.

Tanınmayan bir sanatçının ilk teklifi olarak almayı umabileceği şeylerin çok ötesinde bir teklifti.

Bazen naif olabiliyorum ama tamamen aptal değilim. Bir Şeyler ters gitti. İlk başta  nemsemedim. Ama bu his giderek g   lendi.

“Bir Şirket satın aldı. Satış, birlikte genel merkeze gitmemizden bir gün önce tamamlandı. Aceleyle yapıldı. Onu elde etmek için değerinin çok üzerinde bir fiyat  dediler.”

"Bir Şirket mi satın aldı?" diye tekrarladım, midem bulanmaya başlamıştı.

“Evet.” Ashley başını salladı. “Huck, arkadaşının bazı bağlantılarını kullanarak o belgenin bir kopyasını ele geçirdiğini söyledi.” Elimdeki belgeyi işaret etti.

Kağıdı açıp nefesimi tutarak sayfalarını inceliyorum. SözleŐmenin ilk sayfası bu.

Liberty Records ile yeni sahibi olan Slade Investments adlı Şirket arasında bir anlaşma yapıldı.

Şirket adının yanında yazılı olan isme gözüm takılıyor.

Bayan Molly Beaufort.

TATE

"SANIRIM BU BENİM EN SEVDİĞİM."

Şarkının son bölümlerine geldiğimde, babama hafif bir gülümsemeyle başımı sallıyorum.

"Son oynadığım maç için de aynısını söylemiştin."

"Doğru." Gözlerinin kenarları kırıştı ve kıkırdadı. "Tekrar hastalanmadan oynadığını görmek beni çok mutlu etti."

"Evet, ben de," diye mırıldandım, parmaklarımı eski piyano tuşlarında oyalayarak.

Eve dönmek düşündüğüm kadar garip olmadı. Birkaç gün geçti ve sanki hiç ayrılmamış gibiyim. Larry, döndüğümüzde bizi bekliyordu, yeni takılan çalışan asansörü ve tüm daire kapılarına takılan yeni kilitleri bize göstermek için can atıyordu. Bizimkileri yapan ekibi denetledi, bunun için minnettarım. İş bizzat Sullivan yapmıyor biliyorum, ama yine de işin yapılmasının sebebi o.

Onu hatırlatan şeylerin sayısı ne kadar az olursa o kadar iyi.

"Buradayken cilalayabilirlerdi aslında," diye homurdandı babam, dikkatini piyanonun tozlu, yıpranmış ahşap yüzeyine kaydırarak.

"Dokunmadıklarına sevindim. Buranın kimsenin asla dokunmamasını umduğum tek kısmı burası," diye mırıldanıyorum, klavyenin üzerindeki kapağı indirip nazikçe okşarken.

İyi bir melodiye ve biraz bakıma ihtiyacı olması önemli değil. Para, üzerinde şarkılarımı yazarken yaşadığım anıları iyileştiremez.

"Henüz bir haber aldın mı?" diye soruyor babam, ortak bodrum katımızda değil de bir malikaneye aitmiş gibi duran son teknoloji ürünü kurutma makinesinden temiz çamaşırları çıkarırken.

"Evet. Bay Drayton siz buraya gelmeden hemen önce aradı."

"Peki ya?" Babam sorgulayan bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı.

"Bana ne yapmak istediğimi düşünmek için zaman ayırabileceğimi söyledi. Sözleşmemi uygulamaya koyup turneyi bitirmemi zorlamayacaklar. Ya da istemiyorsam stüdyoda onlarla kayıt yapmaya da mecbur bırakmayacaklar."

"Bu iyi haber."

"Öyle," diye onaylıyorum, gülümsemem giderek gerginleşiyor.

Sanırım Kyle Drayton benim şüphelerim olduğunu biliyordu. Uçağımız New York'a inmeden önce bile benim yerime geçecek bir destek grubu ayarlamıştı.

Benim yerime anında başkası kolayca geçebilirdi.

Bu his çok tanıdık geliyor.

Aşağıya inip oynamaya başlamadan önce yerel bir haber sitesine bakma hatasını yaptım. Dedikodu köşesinin en önemli haberi olan Sullivan, bir akşam geç saatte The Lanceford'dan ayrılıyordu. Basın, aylardır orada görülmediğini belirttikten sonra bu sansasyonel habere bayıldı.

Ama anlaşılan o ki, ben ayrıldıktan çok daha hızlı bir şekilde yoluna devam etmiş.

Hâlâ ihanet duygusunun etkisindeyken Kyle Drayton aradı ve o "hiç baskı yok" konuşmasını yaptı. Bu kadar aptal olup da bunu göremediğime inanamıyorum. Sullivan, benim için bir kayıt sözleşmesi ve turne ayarlayabilmek için Liberty Records'u satın aldı. Benim onun veya Molly'nin yakınında olmamamı sağladı.

Benden kurtulmayı o kadar çok istiyordu ki.

"Bugün öğleden sonraki planların neler?" diye soruyor babam, beni kendi kendime acıma halimden çıkararak.

"Ashley'i ziyaret ediyorum."

"Onun için tekrar çalışmaya karar verdin mi?"

"Bilmiyorum."

Ashley'nin teklifi takdire şayandı. Aslında, bir tekliften çok bir varsayımdı. Ama ben yüzümü buruşturur buruşturmaz hatasını anladı. Caffeine Couture'da tekrar çalışmak, Beaufort Diamonds'ın hemen yanında çalışmak anlamına geliyor. Sullivan'ın kararlarımı etkilemesine izin

vermemem gerektiğini bilsem de, buna hazır olup olmadığımdan emin değilim.

"Bugün öğleden sonra onunla vakit geçirmek için oraya gitmenin karar vermeme yardımcı olabileceğini düşündüm."

"Hım, iyi fikir. Orada olmanın nasıl bir his olduğunu test et bakalım." Babam düşünceli bir şekilde başını salladı. Söylemediğim kelimeleri biliyordu. Beni Maskeli Maestro oyununu izlemeye götürdüğü o gece Sullivan'la tanışmıştı. Onun ve Molly hakkında konuşmamı duymuştu.

Ve Kyle'ın teklifini kabul etmeden önceki günlerde ikisinden de hiç bahsetmediğimi fark etmemiş olamazdı.

Kızının kalbinin kırıldığını biliyor. Sadece onu bu kalbi onarmaya yardım etmeye davet etmeye hazır olmamı bekliyor.

"Aynen öyle. Nasıl hissettirdiğini bir dene bakalım," diye mırıldanarak, yıpranmış ahşap piyano kapağındaki çıkıntıları ve olukları okşadım.

Sullivan şarkımızı aniden bitirmiş olabilir. Ama artık yeni bir şarkı yazma zamanı geldi.

"En az üç çocuk istiyor. Eğer ona benzeyeceklerse, onları doğururken paramparça olurum. Onun ne kadar iri olduğunu gördünüz."

Ashley'nin titremesine burun kıvırdım, o da bana temkinli bir gülümseme fırlattı. Ama endişelenmesine gerek yok. Ben, herkesin mutluluğundan bahsederek üzmemeye dikkat etmesi gereken o yeni bekar arkadaş değilim. Onun ve Huck'ın mutluluğunu duymak istiyorum. Son on beş dakikadır ona Huck hakkında sorular soruyorum, arkadaşımın mutluluğunun her detayının tadını çıkarmak için can atıyorum.

Ayrıca, dışarıdaki kaldırımda her birkaç dakikada bir siyah bir şehir arabasının izini aramak gibi şeylerden dikkatimi dağıtmama da yardımcı oluyor.

"Önce burası çok popüler oldu. Şimdi de Huck'ı buldun. Uzun zamandır şikayet ettiğimiz her şey gerçekleşti." Utangaç bir şekilde dudağını ısırırken sııttım, bu hiç de onun karakterine uymayan bir hareketti.

"Nedir o?" diye soruyorum. O asla sebepsiz yere çekingen davranmaz.

"Bu sabah evindeki yeni makinesiyle ona bir kahve yapmamı istedi."

Yanaklarının kızarmasına gözlerimi kısarak bakıyorum. Ashley, arkadaşlığımız boyunca bana tek gecelik ilişkilerinin tüm kirli detaylarını anlatmıştı. Ama şimdi bir adama kahve yaparken kızarıyor.

"Ve...?"

"Ve o..." Omuz silkerek elini önlüğünün cebinden çıkardı. "Bana fasulye bölmesinin içine bir sürpriz bırakmıştı. Ve arkamı döndüğümde, koca ayı tek dizinin üzerine çökmüş haldeydi."

Sol elini kavrayıp kendime doğru çekiyorum.

"Aman Tanrım... Vay canına, devasa!"

"Biliyorum," diye sevinçle çığlık attı. "Oval kesim ama bana kahve çekirdeğini andırıyor. Bu yüzden onu seçtiğini biliyorum."

Elini bir yandan diğer yana çevirerek, ışıldayan dev nişan yüzüğüne hayranlıkla bakıyorum.

"Tebrikler!" diye bağırdım, içimde mutluluk kabarıyordu. "Evleniyorsunuz. Aman Tanrım!"

Onu kocaman, sımsıkı kucaklıyorum ve kapı zili çalarken gözlerimdeki yaşları siliyorum.

"Şu an sarılmayı bırak. İkinci kez geliyorum." Ashley, müşteriye hizmet etmek için uzaklaşırken kahkahası arasında burnunu çekti.

"Ah." Kahkahası aniden kesildi.

Bakıyorum da kalbim duruyor.

Parlak mavi gözler bana düşmanca ve cehennemi donduracak kadar soğuk bir şekilde bakıyor. Ama bu sert ifade bile onun ne kadar nefes kesici derecede yakışıklı olduğunu gizleyemiyor.

Ondan nefret ediyorum.

Onu seviyorum.

Hayır, artık öyle düşünmüyorum. Kendime buna izin veremem. Bunca hafta geçmesine rağmen, onu sadece görmek bile içimi ısıtıyor, bundan nefret ediyorum.

Sullivan, tezgâha yaklaşırken dudaklarını sert bir çizgiye dönüştürerek, "Geri döndün," dedi.

Arkasından çıktım ve bunca hafta sonra sesini tekrar duyunca omurgam gerildi. "Mükemmel gözlem yeteneğin için tebrikler," diye belirttim, kollarımı kendime sararak.

Yalnız olması iyi bir şey. Bugün Molly'nin buraya girmesini kaldıramazdım. Hele de babası bana sanki damarım patlayacakmış gibi bakarken.

"Tate, turnede olman gerekiyordu. Şarkı söylemen gerekiyordu."

Adımı söylediğinde beklediğim o ağır darbe gelmiyor. Onu alt eden kelime 'şarkı söylemek' oluyor.

"Büyük bir seyirci önünde performans sergilemekten nefret ediyorum," diye çıktım. "Bunu biliyorsun."

Şok olmuş gibi kaşlarını çatarak geriye doğru irkildi. O kadar iyi bir oyuncu ki, Oscar'ı hak ediyor.

Onun yanında eskiden nasıl telaşlandığımı düşünmek şimdi bana komik geliyor. O, istediğini elde etmek için parayı kullanan bir adamdan başka bir şey değil.

"Hayır, yapmadım," diyor.

"Sana söyledim!"

"Ne zaman?"

"Sen... Ben... İşte o zaman..." Kalbim gümbür gümbür atarken nefesimi tuttum ve dudaklarımı sıkıca kapattım.

Ona söyledim, değil mi?

"Sana sahneye çıkmak istediğimi hiç söylemedim," diye tısladım.

"Bana öyle yapmadığını hiç söylemedin," diye sakince cevap veriyor. Beni tekrar görmenin şaşkınlığından çoktan kurtulmuş durumda. Ama benim içim buz kesmiş durumda.

Ondan nefret ediyorum, üstünlüğü elinde tutuyor. Benimle iş adamı edasıyla konuşuyor. Karşıdaki kişi ne kadar itiraz ederse etsin, konuşmanın sonunda galip geleceğini bildiği zaman kullandığı o ses tonu.

"Şarkınızın çalındığını öğrendiğinizde neredeyse teselli edilemez haldeydiniz," diyor.

Telefonu cebinde çalışıyor ama o duymazdan geliyor.

"Teselli edilemez değildim!" Yanaklarım kızarıırken alaycı bir şekilde söylüyorum. "İyi dim. Beni sakinleştirdin ve sonra geceyi benimle geçirdin ___"

Çok geç olmadan kelimeleri yutarak yüzümü buruşturdum. Gece boyunca benimle ilgilendi, hiçbir şey yapmama gerek olmadığını söyledi. Hayatımda ilk kez annem, babam veya Ashley dışında biri tarafından bu kadar değer verildiğimi hissettim.

İlk defa bir başkası tarafından gerçekten sevildiğimi hissettim.

Sullivan, ses tonuna yavaş yavaş bir şefkat karışarak ve tanıdığını sandığım adamın bir anlık görüntüsünü getirerek, "Seni acı çekerken görmek beni çok üzdü," diyor.

Boğazını temizledi, yüz ifadesi tekrar sertleşti. "Liberty Records ne yaptı? Jones'u arayacağım. Her neyse, sözleşmenizi değiştirmeye yardımcı olacaktır. Farklı gösteriler yapabilirsiniz. Daha küçük gösteriler. Ne konuda rahatsanız o."

Sorunu parayla çözmek, elbette onun cevabı bu.

Şakaklarımı ovuşturup gözlerimi sıkıca kapattım. "Lütfen konuşmayı bırak."

Başım zonkluyor, üstelik parfümünün kokusuyla sıcak teninin kokusu bana ulaşıp anılarımı bir anda canlandırdığı için bu durum daha da kötüleşiyor.

Öpüşürken ve bedenimi elleriyle örterkenki yoğun bakışlarının ve fısıldadığı sözlerin anıları aklımda.

"Ama bu senin hayalin," diyor yavaşça, sanki bana açıklıyormuş gibi.

Hayır. Benim gitmem senin hayalindi. Benim ne istediğimi umursamadın. Aramızdaki ilişkiyi bitirdiğinde bunu açıkça belli ettin.

"Şarkılarınızı seslendirmek istediğinizi sanıyordum." Sanki buraya geri dönmemin sebebi benmişim gibi kaşlarını çatıyor.

İçimde öfke birikiyor, damarlarım adeta titreşiyor. Sullivan ise tanımadığım yeni bir tasarımcı takım elbisesiyle son derece sakin duruyor. İnanılmaz görünüyor. Her zaman öyle görünüyor. Şerefsiz.

"Hayır! Bundan nefret ettim. Tanrım, hiçbir şey görmüyor musun?"

Gözleri kısıldı. "Her şeyi açıkça görüyorum, Tate. İnan bana. Zor kararlar alıyorum çünkü eğer bu kararları veremeyecek kadar güçsüz olursak neler olabileceğini görebiliyorum. Eğer sahip olamayacağımız bir şeyi isteme lüksüne kendimizi kaptırırsak..."

"Bu da ne demek oluyor?"

Bana, aramızdaki ilişkiden daha fazlasını veremeyeceği için her şeyi bitirmek zorunda olduğunu söyledi. Kendisinin ve Molly'nin oldukları gibi kalmaları gerektiğini ve beni istediği gibi sevemediğini belirtti.

Bütün bunlar, denemek istemediğini söylemenin süslü püslü bir yoluydu aslında.

Sahip olduklarımızın yeterince özel olmadığı düşüncesi.

Dudaklarını büzdü, gözleri alev alev gözlerimin içine dikildi.

"Hiçbir şey," diye kısaltıyor.

Ashley, yavaş yavaş gelen müşterilere hizmet etmeye devam ederken, birkaç dakikada bir bana bakıp yardıma ihtiyacım olup olmadığını kontrol ediyordu.

Ama Sullivan tamamen benim. Ona fırsat verilirse ne söylemek istediğimi düşünmek için haftalarım oldu. İlişkiyi bitirirken kullandığı kelimeleri didik didik ettim. Anlamlandırmaya çalıştım. Ama ne kadar farklı açıdan bakarsam bakayım, anlamlandıramıyorum.

Asla yapmayacaklar.

Sessizliğe ve kimsenin ikimize dikkat etmemesine minnettar bir şekilde sesimi alçaltıyorum. "Liberty Records'u satın aldın ve bana akli başında hiç kimsenin reddedemeyeceği bir teklif yapmalarını sağladın."

"Ve işte buradasın, New York'tasın, pes ediyorsun," diyor kaşını kaldırarak.

Ona doğru bir adım daha yaklaşıyorum, bana verdiği acıdan dolayı başım patlayacak gibi.

"Pes mi ediyorsun?" diye homurdandım. "Sen de ne diyorsun öyle?"

Yüzündeki kayıtsızlık maskesi yeniden yerine oturmadan önce, bir an için bembeyaz kesiliyor.

"Bana inandıklarını, şarkılarımın iyi olduğunu ve yetenekli olduğumu düşündürdünüz. Oysa tüm bunların parasını ahlaki olarak iflas etmiş milyarlarca dolarınızla ödediniz."

Burun delikleri genişledi ve bana tepeden baktı. "Ahlaki olarak iflas etmiş misin?"

"Para birçok şeyi satın alabilir. Ama kesinlikle temel insanlık onurunu satın alamaz. Liberty Records'ın benimle ilgilendiğini sanıyordum, paranızla değil."

Dudakları acı bir ifadeyle büküldü. "Şarkını zaten prodüksiyonunu yaptılar, değil mi? O berbat eski sevgilinin yazdığını sanıyorlardı? Eğer berbat olduğunu düşünüyorlarsa neden böyle bir şey yapsınlar ki?"

"Çünkü-"

İki parmağını havaya kaldırarak bitirmesine izin vermemi işaret etti. Kibirli herif.

"Neden tüm radyo istasyonlarının bu şarkıyı çalması için yüz binlerce dolar harcasınlar ki?"

"Onlar ne yaptılar?"

"Onlara, plak şirketlerinin varlığını sürdürmesini istiyorlarsa, eski sevgilinin senin arkandan birlikte olduğu ve senin şarkını söylediği o

kaydın her bir kopyasının imha edileceğinden emin olacaklarını söylediğimde neden benimle canla başla mücadele ettiler ki?"

"Ne?" diye nefes nefese sordum.

"Neden yeteneksiz birinin yazdığı vasat bir şey için bütün bunları yapsınlar ki?"

Gözlerim yanıyor, gözlerimde yaşlar birikiyor.

Daha da yaklaşıyor, gözleri yüzümü dikkatle inceliyor, sanki sonunda geri döndüğümü ve tam karşısında durduğumu kabulleniyor gibi.

"Yapmazlardı, Tate," diye fısıldıyor. "Kesinlikle yapmazlardı. Ve bunu sana söylemem yeterli değilse, konserlerdeki o çılgık atan hayranlar ne olacak? Şarkılarını söylerken her kelimesini ezbere okuyanlar? Mavi gözlü el yapımı pankartlar taşıyanlar? Onlar ne olacak? Onlar da mı sahteydi? Onlar da mı yalan söylüyordu?"

"Pankartlardan nasıl haberdarsınız?" diye kekeleyerek, zoraki bir fısıltıyla sordum.

Sullivan geriye çekilerek aramızdaki mesafeyi daha da artırdı.

"Nereden biliyorsunuz?" diye soruyorum.

O sessizliğini koruyor, bana hiçbir şey vermeyi reddediyor. Artık ondan buna alışmış olmam gerekirdi.

"Neden itiraf edemiyorsun Sullivan?" İçimden bir ah çektim, mücadele azmim tükenmiş, beni çökmüş ve boş bırakmıştı. "Benimle birlikte olmak çok karmaşık olduğu için gitmemi istedin. Kendini açmak anlamına geliyordu. Gitmemi istedin ki Lanceford'a geri dönüp planladığın gibi sevişebilesin. Hatta bugün Perşembe." Omuz silkdim. "Şimdi gidersen, gece için seçtiğin kadınla ekstra uzun bir akşam geçirebilirsin."

Ona hüznü bir gülümseme veriyorum.

"Benim ve Molly'nin aranızdaki yakınlaşmadan korktun. Bu yüzden beni en kolay bildiğin yolla ortadan kaldırdın. Beni manipüle etmek için bana çok değerli bir şeyi kullandın. Tebrikler, kazandın. İlişkimiz bitti ve artık rol yapmana gerek yok. Ne olabileceği konusunda endişelenmene de gerek yok. Çünkü ilişkimiz sona erdi."

"Tate," diye mırıldandı.

Ses tonuna sızan duygudan dolayı kalbimde oluşan sızıyı görmezden geliyorum.

Hepsi bir oyun. Ama neden bunu uzatmakta ısrar ettiğini anlamıyorum. Buradan çıkıp beni unutabilir. Tıpkı baştan beri planladığı gibi. Kalması için hiçbir sebep yok. Önümde koyu renk takım elbiseli bir cehennem gibi

yükselip, gerginlikten adeta kendini zor tutuyormuş gibi görünmesinin hiçbir sebebi yok.

Eğer burada kalıp, bu durumu uzatacaksa, o zaman sonraki sözlerimi dinleyebilir. Belki de benim onları söylemeye ihtiyacım olduğu kadar onun da onları duymaya ihtiyacı var.

Sesimdeki acının yerini hüznün alarak usulca fısıldadım: "Sen bir korkaksın, Sullivan Beaufort. Birinin onu ve kızını sevmesine izin vermeyi bilmeyen güzel bir korkak."

Yanağındaki bir kas seğirdi, gözleri ruhumun derinliklerine işledi.

Ama şimdi onu erişimden mahrum bıraktım.

Onun bana bir daha zarar vermesine izin vermeyeceğim.

Dişlerini sıkarak yavaşça konuştu: "Haklısın Tate. Ben bir korkağım."

Elini uzatıp parmak uçlarıyla yanağımı acı dolu bir şefkatle okşadığında nefesimi keskin bir şekilde içime çekiyorum.

"Ben bir korkağım," diye tekrarlıyor. "Çünkü senden çok korkuyordum. Kalmanın bana neler yapabileceğinden çok korkuyordum."

Yaklaştıkça donakaldım, nefesi yüzüme değdi. Dudaklarımdan birkaç santim uzakta durdu.

"Şimdi mutlu musun, bebeğim?" diye sordu gergin bir fısıltıyla.

Ağzım açık kalıyor ve nefes almakta bile zorlanıyorum, ona cevap vermeyi ise hiç düşünemiyorum.

Gözleri gözlerime dikildi ve dudaklarını yaladı, bu da beni aptal gibi titretti.

Ardından öfkeyle kapıyı yumruklayarak açıp çıktı.

SULLIVAN

BU KADIN NASIL CÜRET EDER?

Yeteneği olmadığını mı düşünüyör? Plak şirketinin onu sadece ben satın aldığım için istediğini mi sanıyor? Her şeyi bana yükledi, pes etmesinin sorumluluğunu bana yükledi. Her şeye sahip olabilirdi. Benimle birlikte olmanın ona asla veremeyeceği her şeye.

"Bundan nefret ettim."

"Benim yokluğum senin hayalindi."

"Aman Tanrım." Başımı ellerimin arasına alıp saçlarımin köklerini buruşturarak öne doğru yıldığım.

Cliff, işten sonra arabanın arka koltuğuna atladığım anda, babamla buluşup Molly'yi alacağım Seasons'a giderken biraz yalnız kalmam gerektiğini hissederek, akıllıca bir hareketle gizlilik perdesini kaldırdı.

Tate, onunla istediğim gibi birlikte olamamamın nedenini bilmiyor. Hayatımı istediğim gibi yaşayabilme şansı için canımı bile verirdim. Ama durum bundan daha karmaşık. Tıpkı ona söylediğim gibi.

Bu turun onu mutlu edeceğini, bizi unutturacağını düşünmüştüm. Ona bu kadar uzun süre yalan söylemiş olmanın verdiği suçluluk duygusunu hafifleteceğini ummuştum.

Ben kendini kandırmış bir aptalım, çünkü bu yaptığım hiçbir işe yaramadı, sadece onun benden nefret etmesine neden oldu.

Onun bana korkak dediği anı aklıma hücum ederken kravatımı gevşettim, göğsüm sıkıştı. Gözlerimi sıkıca kapattım, ovdum. Ama faydası

yoktu. Gözlerindeki hayal kırıklığı ve acı, göz kapaklarımın arkasına kazınmıştı.

Kabuslara eklenecek yeni bir şey daha.

Telefonum çalıyor ve onu çıkarıyorum, ekrandaki ismi görünce çenem kasılıyor.

"Natasha mı?" diye çıkıştım. "Ne oldu?"

"Az önce telefonuma cevap vermedin. Benden mi kaçırıyorsun?"

Senin ortadan kaybolman için dua etmek daha doğru olurdu.

"Sizin bir sürü anlamsız aramanızdan birini kaçırmakla uğraşacak vaktim yok. Yönetmem gereken bir işim ve bakmam gereken bir kızım var. Ne istiyorsunuz Allah aşkına?"

Artık yeter. Tate ile kavga ettikten sonra bugün aşırı stresliyim ve Natasha her zaman aynı saçmalıklarla arıyor. Aramalarını tamamen görmezden gelmeliyim. Her zaman para peşinde.

"Peaches'in annesiyle konuşmanın ne kadar da hoş bir yolu," diye mırıldanıyor.

Saat daha altı bile olmadı ama şimdiden sarhoş olmaya başlamış olması da mümkün. Sanırım artık sarhoş olmamanın ya da akşamdan kalma olmamanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamıyor bile.

Onun iğneleyici sözünü görmezden geliyorum. Buna karşılık vermek sadece konuşmamızı uzatır.

"Sana para vermeyeceğim. Söyledim işte. Önce temizlenin, sonra konuşuruz."

"New York'tayım. Ofisinize uğradım ama sizi kaçırdığımı söylediler."

"Ne?" diye çıkıştım, gözlerim yuvalarından fırlayacak gibiydi.

"Onu görmek istiyorum, Sullivan," diye ısrar ediyor, sesi birden çok daha berrak bir tonda.

Saç çizgim boyunca soğuk ter batıyor.

"HAYIR."

"Bunu yapana kadar buradan ayrılmayacağım."

"Seni tanımıyor," diye tükürdüm. "Onun için bir yabancı olacaksın."

"Onu sana emanet ettiğimde sen idare etmiştin. O zaman da seni tanımıyordun."

"O daha bir bebektir!"

Telefonu o kadar sıkı tutuyorum ki, her an kırılabilirmiş gibi geliyor.

Natasha sözlerine şöyle devam ediyor: "Kızımı geri istiyorum."

"Onu kapımın önüne lanet olası bir kutuda bıraktığın zaman, ona 'benim' deme hakkından vazgeçtin!"

Sanki bunu duymaktan sıkılmış gibi iç çekiyor. Ama buna ihtiyacı var. Gelmiş geçmiş en berbat anne o. Ve Molly'yi ondan korumak için ne gerekiyorsa yapacağım.

"Her türlü hakkım var. O benim."

Derin bir nefes aldım. Tartışması her zamanki gibiydi. Ama bu sefer farklıydı. Bu sefer gerçekten New York'a gelmişti. Yıllar önce aptal bir bekarlığa veda partisinde Molly'nin dünyaya geldiği Florida'dan uzaktaydı. Natasha o zaman da alkolikti. Ama belli olmuyordu. Herkes eğlenip parti yaparken hiç belli olmuyordu.

Molly'nin hiçbir anlam ifade etmeyen tek gecelik bir ilişkinin sonucu olması beni çok üzüyor.

"O benim, Natasha," diye tehlikeli bir şekilde dişlerimi sıktım. "Benimle bu oyunu oynamak istemezsin."

"Sen tam bir kendini beğenmiş, küstah herifsin; bunu biliyor musun?"

Telefonu yüzüme kapatıyor, ama rahatlamak yerine, kanım adeta sıvı ateş gibi öfkeyle doluyor.

O New York'ta. Rahatlık için fazla yakın.

Araba Seasons'ın önünde durdu ve ben arabadan fırlayıp, içeriye dalmadan önce Cliff'e başımı eğdim.

Molly, Sinclair ve Halliday ile yerde oynuyor. Monty'yi ve Sinclair'in yeni yavru köpeği Mabel'ı severken çok mutlu görünüyor. Gergin halimi fark etmesini ve yüzündeki masum gülümsemeyi bozmasını istemediğim için ona kısa bir öpücük verip sarılıyorum.

Bunun yerine, piyanonun yanına gidip oturuyorum ve babamın ofisinden çıkmasını bekliyorum.

Başımı öne eğip çalarken, tuşların parmaklarımda altında serin ve rahatlatıcı bir hissi var. Müzik soru sormaz. Kızınızı sizden alma tehdidinde bulunmaz. Hiçbir şey talep etmez.

Bana başka hiçbir şeyin sağlayamadığı bir rahatlama hissi veriyor.

Çalmaya devam ediyorum, bitirdiğim her şarkıyla boynumdaki sertlik biraz hafifliyor. Ama Natasha'nın tehditlerinin tekrar aklıma gelmesine izin verdiğim an, her şey tüm acı verici gücüyle geri geliyor.

"Kahretsin!" diye küfrederek ellerimi tuşlara sertçe vurdum, odanın içinde uğursuz bir gürültü yankılandı.

Hemen ayağa fırladım ve babamın Mal Amca ile birlikte görüldüğü yere doğru yürüdüm ve odanın uzak tarafındaki alçak masalardan birinde, Molly'nin hala Sinclair, Halliday ve köpeklerle oynadığı yerden uzakta, yeni dönen Denver, Killian ve Jenson ile birlikte oturdum.

Kendimi boş bir sandalyeye atıyorum, hiçbiri beni selamlamasını beklemiyorum.

"Lanet olsun, geri döndü!" diye ağzımdan kaçırdım.

"Kim?" diye sordu kız kardeşim, masamıza doğru gelerek.

Denver'in gözlerinin ona nasıl kaydığını özlemiyorum. Babama artık ailemiz için çalışamayacağını söyledikten sonra tamamen gittiğinden korkmuştum. Hepimiz öyle düşünmüştük. Ama anlaşılan o ki, onun yokluğunu biz de onun bizim yokluğumuzu hissettiği kadar hissetmişiz. Sinclair'in gözleri onun gözleriyle buluşuyor ve bir anlığına bakışlarına kapılıyor. Kız kardeşimin Denver'a kayıtsız bir ilgisizlikten başka bir şekilde baktığı günü asla göreceğimi düşünmemiştim. Ama şimdi, o onun korumasıyken ikisinin umutsuzca aşık olduğu ortaya çıktığına göre, onu başka türlü görmeyi asla hayal edemiyorum.

Mutluluk ona yakışıyor.

"Natasha," diye tısladım, adını söylerken öfkem iyice kabarmıştı.

Sinclair'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Molly'nin annesi mi?"

"Başka tanıdığınız var mı?" diye dişlerimi sıktım.

"Bana öyle konuşma." Başımın arkasına hafifçe vuruyor; bana böyle konuşmaya ya da davranmaya cüret eden ve bunun sonucunda hiçbir ceza almayan tek kişi o. "Ne istiyor?" diye soruyor.

Masadaki herkesin gözü üzerimdeydi, kelimeleri odanın diğer ucuna duyulmasın diye tehditkar bir sessizlikle fısıldadım: "Molly. Molly'yi kaçırmak istediğini söylüyor."

"Ne?" diye çığlık attı Sinclair. "Yapamaz! Ona yapamayacağını söyleyin."

"Ona bunu söyledim, hem de çok. Ama o onun öz annesi ve—"

"Üstelik o, kendine bile bakamayan, bırakın küçük bir kızı, bağımlı bir kadın. Onu senin kapına, bir kutunun içinde bıraktı Sullivan. Tanrı aşkına, hangi anne böyle bir şey yapar?"

"Biliyorum."

Elimle yüzümü siliyorum. Ama endişeliyim. Çok endişeliyim. Natasha daha önce hiç bu kadar ileri gitmemişti. Tanrı aşkına, ofisime geldi. Molly de orada olabilirdi. Ve o, Molly'nin annesi. Onunla ne kadar mücadele

edebileceğimi bilsem de, gerçek şu ki o Molly'nin öz evladı. Ya mucizevi bir şekilde iyi bir avukat bulursa? Ya da ona acıyan ve bir anne ile çocuğun, anne ne kadar sorunlu olursa olsun, ayrı tutulmaması gerektiğini düşünen bir hakim çıkarsa?

Peki sonra ne olacak?

Sinclair sözlerine şöyle devam ediyor: "Bunu yaptığında annelik hakkından tamamen vazgeçti. Onunla mücadele edeceğiz, değil mi baba?"

Babam başını salladı. "Elbette gideceğiz, tatlım. Molly hiçbir yere gitmiyor."

Masada oturan aileme ve güvenlik ekibine baktığımda göğsümde bir umut ışığı beliriyor. Bu masada oturan herkes Molly için canını verirdi. Bunu kesin olarak biliyorum.

Natasha neyle karşı karşıya olduğunu bilmiyor.

"Mahkemeye DNA testlerini ve başarısız rehabilitasyon süreçlerini de ekleyin. Sonra da geldiği yere geri dönebilir."

"DNA sonuçları mı?" Sinclair'in sözlerini tekrarlıyorum.

Sinclair, "Bu, onun biyolojik babası olduğunu gösterecek, değil mi?" diye espri yapıyor.

Natasha geçmişte ne zaman bir bela çıkarmaya kalkışsa, ona karşı kullandığım başlıca tehdit buydu. Ama bu sefer onu uzak tutmaya yetmedi.

Dişlerimi sıktım. "Bunun olacağını biliyorsun, ama o kadar basit değil —"

"Sen onun babasısın," diyor Mal Amca.

"Öylesin," diye onayladı babam.

"Biliyorum." Başımı sandalyeye yaslayıp nefes verdim. "Şu anda ihtiyacım olan son şey bu." Tate'i tekrar şehirde görmek hâlâ kafamı karıştırıyordu. Şimdi de Natasha böyle bir numara mı yapıyor?

"Pekala," diyor babam, derin ve buyurgan sesiyle masaya sakın bir düzen getirerek. "Hepimiz neler olup bittiğini biliyoruz. Ve birbirimizin arkasını kolluyoruz. Biz bir aileyiz. Ve aile birbirine sahip çıkar. Bunu halledeceğiz."

"Evet." Gözlerimi ovuşturuyorum, Natasha'nın bu sefer beni ne kadar derinden etkilediğini görmesini istemiyorum. "Teşekkürler, Baba."

"İyisin oğlum. Her şey yoluna girecek." Dizimi sıkıyor.

“Mabel beni yaladı.” Molly, onu binamızın lobisine taşırken neşeyle kıkırdıyor.

"Sin Teyze'nin yeni yavru köpeği seni çok seviyor ve tadının çok lezzetli olduğunu düşünüyor," diye yanıtlıyorum, sesimdeki yorgunluğu gizleyerek.

Bugün beni çok yordu. Şimdi tek istediğim Molly ile yukarı çıkıp Joan'ın akşam yemeği için bıraktığı ne varsa onu yemek, sonra da küçük kızımınla yatağa uzanıp ona kitap okumak.

Boş resepsiyon masasının yanından geçerek doğrudan asansörlere yöneldim.

Solumda bir hareket dikkatimi çekti ve dönüp baktığımda bize doğru yürüyen, yavaş ve düzensiz adımlar atan bir kadın gördüm.

“Natasha?!”

Molly'yi göğsüme çekip başını omzuma yasladım. Kalbim göğüs kafesimde gümbür gümbür atıyordu.

"Ne halt ediyorsun sen?" diye tükürdüm.

“Baba?” diye araya girdi Molly.

"Sorun yok tatlım," diyorum, tavşan tulumu içindeki başının arkasını okşayarak ve dönmesini engellemek için onu omzuma sıkıca yaslayarak.

Natasha'nın donuk bakışları Molly'yi baştan aşağı süzüyor ve kıyafetini beğenirken ilgili görünme cüretini gösteriyor.

"Tavşanları sever misin, Peaches?" diye kekeleyerek sordu.

"Sarhoşsun," diye tükürdüm, Molly'nin sırtını okşamaya çalışırken hızla geri çekildim.

"Şeftali mi?" diye masumca tekrarladı Molly, kalbimi ikiye ayıracak gibi oldu. Keşke o lanet olası takma addan neden bu kadar nefret ettiğimi bilseydi.

"Defol git!" diye hırladım.

"Kızım Sullivan'ı görmek istiyorum," diyor.

Tekrar geri çekiliyorum. Kadın resmen alkol kokuyor.

Molly'ye daha fazla yaklaşamayacağını anlayınca yaklaşımını değiştiriyor.

"Ne kadar iyi göründüğümü söylemeyecek misin? Miami'deki o hafta sonundan beri seni görmedim. Çok çılgın bir hafta sonuydu, değil mi?" Göz kırptı ve kemiklerimi gıdıklayan bir kahkaha attı.

"Gitmeniz gerekiyor."

Kollarımda kıpır kıpır duran Molly'ye yüzümü çevirdim. "Sorun yok tatlım," diye fısıldadım. "Birazdan eve gidiyoruz. Hanımefendi gidiyor."

Natasha alaycı bir ifadeyle başını sallayarak homurdandı: "Ne kadar sevgi dolu bir baba. Çok tatlı."

"Çık dışarı," diye sertçe söylüyorum.

"Beni zorla." Omuz silkerek uzun, koyu saçlarını omzunun üzerinden geriye attı.

Topuklu ayakkabı ve dar bir elbise giymiş, gece kulübünde geçirilecek bir gece için uygun. Tiksinti tüm vücuduma yayılıyor. Bu kıyafet benim için değil. Bütün akşam kiminle flört edip gece masraflarını karşılayacağı için.

Dirseğinin iç kısmındaki küçük morluklar soluyordu ve ben gerildim, Molly'yi daha sıkı tuttum. Tanrı bilir alkolün yanı sıra başka nelere başlamıştı.

Natasha yüzümdeki ifadeye bakarak dudaklarını eğlenmiş bir şekilde büküyor, sonra da aklını kaçırmış gibi görünen soğuk bir kahkaha atıyor.

Ağzım kuruyor.

Bu şekilde onun Molly'nin yanına yaklaşmasına asla izin vermeyeceğim.

Hiç düşünmeden uzanıp telefonumu cebimden tek elimle çıkardım.

"Bu tek seferlik bir fırsat, lanet olsun. O yüzden istediğiniz fiyatı söyleyin," diye hırıldadım, her kelime tehdit dolu bir vaatle doluydu.

Ama Natasha ses tonumu umursamıyor, bankacılık uygulamamı açtığım anda adeta 4 Temmuz havai fişek gösterisi gibi ışıldıyor.

"Bilmiyorum. Çok şey istiyorsun burada." Dudaklarını yaladı, uzatarak konuştu. "Bir daha geri gelmemi istemiyor musun? Ama şimdi çok güzel bir yerde yaşadığını biliyorum." Kollarını açarak, görkemli resepsiyon alanını işaret etti ve ardından Molly'nin koyu kıvrırcık saçlarına gülümseyerek baktı.

Boğazımda safra birikiyor.

"Ve benden tek kızımı görme şansından vazgeçmemi mi istiyorsunuz?" diye tiyatrovari bir şekilde sızlanarak tekrar Molly'ye uzandı.

Geriye doğru bir adım attım ve ona uyarıcı bir bakış attım.

Başını yana eğdi, gözlerini kısarak, "Bir milyon." dedi.

Hiç tereddüt etmeden numarayı telefonuma giriyorum.

Natasha beni dikkatle izleyerek, "İki milyon olsun," diye ekliyor. "Sonuçta, bunu karşılayabilirsin."

Yüzümü buruşturuyorum. Fiyatı ne olursa olsun, ödeyebilirim. Onu Molly'den uzaklaştırmak için ödemeyeceğim hiçbir rakam yok.

Gönder tuşuna bastım ve ekranı ona doğru çevirdim.

"Hepsi senin. Şimdi defol git buradan," diye fısıldadım.

Gözleri kocaman açıldı ve kendi telefonunu çıkarıp banka hesabını kontrol ederken yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

"Kalacak bir yere ihtiyacım var. Dönüş uçuşum yarın," diye ekliyor.

Başım dönüyor. Molly'yi görene kadar geri gelmeye devam edecekti. Bu sefer çok kararlıydı.

Dişlerimi sıkarak hırıldadım, "Lanceford Oteli'nde bir süit odam var. Resepsiyona git. Ben arayıp seni beklemelerini söyleyeceğim. Ama Natasha...?"

Donuk gözlerini bana dikti, ağır ve dağılmış göz makyajının arasından göz kırparak bana baktı.

"Evet?"

"Seni son kez görüyoruz. Anladın mı? Bir daha asla böyle ortaya çıkmayacaksın. Ve asla aramayacaksın. Her şey şimdi bitiyor."

Topuklu ayakkabılarıyla sendeliyor ve bana alaycı bir şekilde selam veriyor.

"Memnuniyetle, babacığım," diye kekeledi.

Ana kapılara doğru sendeleyerek ilerleyip sokağa çıkmasını izliyorum.

"O kim, baba?" diye soruyor Molly.

Yanaklarımdan süzülme üzere olan gözyaşlarını görmesini engellemek için başına bir öpücük konduruyorum.

Ona bakmadı bile.

Molly'nin öz annesi, o para hesabına yattıktan sonra ona bir kere bile bakmadı.

Arkasına bakmadan uzaklaştı.

"Kimse yok, tatlım," diye hıçkırarak gözlerimi sıkıca kapattım ve burnumu saçlarına gömerek onun kokusunu içime çektim.

"Kimse değildi."

Gece, Natasha'nın yakınlarda olduğunu bilerek, acı verici bir yavaşlıkla ilerliyor. Lanceford'a giriş yapmış. Bunu, giriş yaptığında bana haber vermelerini rica ettikten sonra öğrendim. Babamı aradıktan sonra, Jenson'ı gözetim altına aldı. Natasha, beklediğim gibi dışarı çıktı, daha da sarhoş oldu ve tanıştığı rastgele bir adamdan faydalandı. Ama Lanceford'a yalnız döndü ve Jenson'a öğlene kadar beklemesini söyledim. Natasha o zamana kadar çok sarhoş olacak ve ortaya çıksa bile, otel çıkış yaptığında bana haber verecek.

Uçağına binip tamamen ayrıldığını öğrendiğimde rahat bir nefes alabileceğim.

Molly'nin odasının kapısını, onu kontrol ettikten sonra sessizce kapatıyorum. Bu sabah geç uyumuş. Hazırlanması için onu yakında uyandırmam gerekecek. Sinclair, kahvaltıdan sonra onu evinde bekliyor. Ve Denver da onlarla birlikte olacak. Molly'nin onlarla güvende olacağına güvenebilirim. Natasha, istediğini aldığına göre artık geri dönmeyecek.

Ona gitmesi için iki milyon sebep verdim. Kızını önemseydiğini iddia eden bir anne için bu, çok kolay bir şekilde yaptığı bir şeydi.

İğrenç ötesi.

Kahve makinesini çalıştırıp kollarımı tezgâha dayadım ve boynumdaki gerginliği gidermek için boynumu sağa sola çevirdim. Az uyumaya veya hiç uyumamaya alışkınım. Bugün de farklı olmayacak. Ve bu gece Natasha'nın hayatımızdan çıkmış olacağını bilerek uyuyabilirim.

Belki de iyi uyuyacağım bile.

Zil çalıyor ve ben güvenlik paneline doğru yürüyorum.

"Bay Beaufort?" diye karşılıyor resepsiyonist. "Burada sizinle görüşmek isteyen New York Polis Departmanı mensupları var."

"Dedektif Field," diye araya giriyor, sanki sahibi de uyumamış gibi boğuk bir ses. "Ve Memur Jones. Bay Beaufort, acil bir durum söz konusu. İş birliğiniz burada, karakolda değil, takdir edilecektir."

Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

"Elbette," diye yanıtlıyorum. "Yukarı gelin."

Hoparlör düğmesini bıraktım.

Kahretsin.

Sabahın bu saatinde ne istiyorlar Allah aşkına? Mutfak tezgahından telefonumu alıp kontrol ediyorum. Sinclair'den Molly'yi görmek için sabırsızlandığımı söyleyen bir mesaj ve babamdan da amcam Mal'ın ona gönderdiği, okumam gerektiğini düşündüğü bir iş haberi makalesi içeren bir e-posta var.

Ailem iyi durumda, peki neden buradalar?

Tate...

Kanım dondu ve kapıya doğru fırlayıp kapıyı hızla açtım; tam o sırada takım elbiseli bir dedektif ve üniformalı bir polis memuru asansörden indi. İkisi de aynı donuk ifadeyle bana doğru geldiler.

"Bay Beaufort," diye selamlıyor dedektif elini uzatarak. "Ben Dedektif Field, bu da Memur Jones."

"Ne oldu? İyi mi?" Kalbim hızla çarparken elini biraz fazla sıkı tutuyorum.

Gözlerinin kenarları kısıldı, dudakları sert bir çizgiye dönüştü. "İçeri girebilir miyiz?"

Bu bir cevap değil. Neler oluyor Allah aşkına?

Geri çekilerek ikisinin de içeri girmesine izin verdim. Onları oturma odasına götürdükten sonra arkamı dönerek yüzlerini onlara çevirdim.

"Ne oldu?"

Polis memurlarının yüzlerini yeterince gördüm, hayat değiştirecek bir haber vereceklerini anlayabiliyorum. Bunun onların işi olduğunu biliyorum. Ama kahretsin, o an tek istediğiniz bir şeye sertçe vurmak.

"Sizi üzecek bir haberimiz var," diyor dedektif kasvetli bir kesinlikle. "Konutlarınızdan birinde bir kadın ölü bulundu."

"Tate," diye fısıldadım, dün ondan uzaklaşmadan önce yüzünden başka hiçbir şey düşünemiyordum.

Bana bakış şeklinden... Çok hayal kırıklığına uğradım.

"Aman Tanrım." Elimle çenemi siliyorum, boğazım dayanılmaz bir şekilde kasılmış, sanki etrafına sıkıca gerilmiş bir zincir varmış gibi. "Ben... Dur. İkametgah mı dediniz?"

"Lanceford Oteli'nde sizin adınıza kayıtlı bir süit var," diye doğruluyor. "Personel, dün gece bir misafirin orada kalmasına izin verdiğinizi söyledi, değil mi?"

"Evet, yaptım."

Akciğerlerimden çıkan hava başımı döndürüyor ve neredeyse gülüyorum.

Natasha.

Ancak, bahsettikleri kişinin Tate olmadığı gerçeğine duyulan rahatlama, sözlerinin geri kalanının farkına varılmasıyla bir anda yok oluyor.

“Natasha öldü mü?”

"Onun kimliğini resmen teyit etmenizi rica ediyoruz. Sürücü ehliyetinde Miami sakini olarak görünüyor," diyor dedektif. "Eğer siz yapamazsanız, bir aile üyesinin kimlik tespitini tamamlaması gerekecek."

“Yapacağım.”

Ellerimi belime koyup nefesimi dışarı verdim. Annemi ve kardeşimi teşhis edecek olan babamdı. Ama çok kötü yanmışlardı. Bunu duymak ne kadar korkunç olsa da, babamın onları o halde görmemesi benim için küçük bir teselli idi. Bunun yerine dış kayıtları kullanılarak teşhis yapıldı. Bir aile üyesinin sevdiklerini o halde görmesini asla istemezdim.

“Natasha’nın bahsettiği tek aile üyesi bir amcası. Sanırım sağlığı iyi değil. Ben hallederim.”

“Pekâlâ.” Dedektif başını salladı. “Bunu ayarlayacağız, Bay Beaufort.”

“Nasıl yaptı bunu...? Ne oldu?”

"Görünüşe göre kazara aşırı doz alınmış. Otopsi bunu doğrulayacak. Ancak cesedin yanında uyuşturucu maddeler ve bunların uygulanma yöntemleri bulundu."

Geriye doğru bir adım atıp mutfak taburelerinden birine çöktüm.

“Uyuşturucu mu?” diye fısıldadım, baş parmağımı ve parmağımı sızlayan göz çukurlarıma bastırarak.

Kahrolası uyuşturucular.

Muhtemelen uyuşturucu kullandığımı biliyordum, hem de sadece alkol değil. Ama hiçbir şey yapmadım. Ona gidip istediği her şeyi alması için iki milyon dolar verdim.

Ona istediği her şeyi altın tepside sunarak elde etmesinin yolunu açtım.

Onu kendi ellerimle öldürmüş olsaydım daha iyi olurdu.

Bana doğru yaklaşan küçük ayak sesleri, gözlerimi birden açmama neden oldu.

"Molly?" diye fısıldadım, sandalyemden kalkıp pijamalarıyla bana doğru koşan ve polislere tereddütlü bir ifadeyle bakan Molly'yi kollarıma çekmek için eğildim.

"Sorun yok tatlım. Polisler babanla bir şey hakkında konuşmaya geldiler."

Molly'nin gözleri memurun kılıfındaki silaha indi ve hayretle ona bakarken dudaklarının aralanmasıyla çenem kasıldı. Denver'ın silahını, buraya geldiği tüm zamanlarda hiç görmemişti. Ya gizli tutmuştu ya da benim kasamın içine koymuştu.

Kızım henüz üç yaşına bile girmede ve ben şimdiden onun masumiyetini korumakta başarısız oluyorum. Dünyanın çirkin yüzünden onu uzak tutmakta başarısız oluyorum. Kahvaltıdan önce üniformalı polislerin evinize gelmesiyle sonuçlanan yüzünden.

Dedektif rahatsızlığımı hissetmiş gibiydi ve meslektaşına başını salladı. "Jones, Bay Beaufort'u ne zaman yanımızda götürebileceğimiz konusunda bize bilgi verebilir misin?"

Natasha'nın cesedinin teşhisine yardım etmekten bahsetmiyor, ki bunun için sonsuza dek minnettar olacağım. Molly henüz Natasha'nın onun için kim olduğunu anlamamış olabilir. Ama bu anı hatırlaması için gereğinden fazla sebep olmasını istemiyorum.

Polis memuru koridordan ön kapıya doğru ilerlerken, telsizden biriyle konuşmasının sesi hafifçe duyuluyordu.

"Günaydın, Bayan Beaufort." Dedektif Molly'ye nazıkçe gülümsedi, ama ben onu hâlâ sıkıca tutuyordum.

"Merhaba," diye yanıtlıyor Molly çekingen bir şekilde.

Polis memuru geri döndü, ancak koridorun yakınında bir süre bekledi, dedektife işaret verdi ve ardından dikkatini tekrar bana çevirdi.

"Arayabileceğiniz biri var mı?" diye sordu Molly'yi işaret ederek.

Başımı salladım. Şimdi benim de onlarla gitmemi istiyorlar. Natasha'yı nereye götürdülerse götürsünler, başka bir şey yapmadan önce onun Natasha olduğunu doğrulamamı bekliyorlar.

Boğazımı temizleyerek telefonuma uzandım ve önce babamın numarasını açtım.

"Ailemi arayacağım," dedim dedektife. "Hepsi burada olmak isteyecekler."

TATE

ELLERİM TİTRİYOR, AVUCUMDA O KADAR SIKI TUTTUĞUM ZARF buruşuyor ki, bıraktığımda derimde tırnak izleri kalacağına yemin ederim.

Asansör kapıları açılıyor ve ben de Sullivan ve Molly'nin kapısına doğru ilerliyorum. Çok tanıdık gelen ama bugün bana çok yabancı gelen bir yol bu. Buraya son gelişim olacak. Liberty Records ile tüm bağlarımı koparan imzalı mektubum teslim edildikten sonra her şey bitecek.

Artık Sullivan Beaufort ile konuşmak için hiçbir nedenim kalmayacak.

Ve onu ve kızını hâlâ çok sevmemin her türlü nedeni var; hayatımdan ayrılımlarının acısıyla bedenim fiziksel olarak acıyor.

Mektubu Kyle Drayton'a götürebilirdim. Yapılacak en mantıklı şey bu olurdu. Sullivan şu anda plak şirketinin sahibi olabilir, ama şirketin fiili yönetimine ne kadar dahil olduğunu bilmiyorum. Eski kız arkadaşlarını şehirden ve ondan uzaklaştırmak için sözleşmeler ve turlar düzenlemek dışında, tabii ki.

Ama içimden bir ses bunu yapmam gerektiğini söyledi. İlişkimizin bittiğine dair bu son teyidi vermek, ihtiyacım olan şey. Bir tür kapanış, her ne kadar çok acı vereceğini bilsem de.

Sullivan'ın hayatından tamamen ayrılırken, onun bana son bir kez gözümün içine bakmasını istiyorum. Bunu yapmış olmasına rağmen, onsuz da iyi olduğumu anlamasını istiyorum. İyi olacağım.

Derin bir nefes alarak kapıyı çalmak için uzandım, ancak içeriden gelen nota sesleri beni durdurdu.

Chopin'in Cenaze Marşı'nı çalıyor. Uğursuz notalar, bir şeyin sonunu işaret eden derin çan sesleri gibi yankılanıyor.

Onun umutsuzluğu, canlı ve nefes alan bir varlık gibi kapıdan içeri sızıyor, bacaklarım titriyor ve kendimi dengelemek için uzanmak zorunda kalıyorum.

Dinlerken zarfı göğsüme bastırıyorum. Her nota, tuşlara o kadar sert vuruyormuş gibi keskin bir şekilde yankılanıyor ki, tuşlar dokunuşundan dolayı parçalanma tehlikesiyle karşı karşıya. Parça, notalar birbirine gelişigüzel bir şekilde, sanki hepsi birden çarpılmış gibi karışmadan bitmiyor.

Hava kalın bir sessizlik bulutu gibi örtülürken, kapıya yaslanıp geriye doğru çöktüm.

Duyulan tek şey sığ nefeslerim ve kulaklarımdaki nabzım...

...ve ağlıyor.

Zorlukla yutkunarak kulağımı kapıya dayadım ve hafif boğuk sesleri duymaya çalıştım.

Sullivan ağlıyor.

Sesi zar zor duyuluyor, ama gerçek.

Kalbim boğazıma kadar geldi ve hıçkırıklarımı zorla bastırdım. Bunun benimle hiçbir ilgisi yok. Bu kapının ardında ne olup bitiyorsa, onun özel meselesi. Aylar önce beni bunun bir parçası olmaktan dışladı. Zaten en başından beri bunun bir parçası olup olmadığım da tartışmalı.

Eğilip zarfı kapının altından itiyorum, nefesim ciğerlerimden sıkıca içeri giriyor. Bunun benimle hiçbir ilgisi yok.

Asansöre doğru geri yürüdüm ve düğmeye sertçe bastım. Tüylerim diken diken olmuş, kendime sarıldım ve tüylerimi ovuşturmaya başladım.

Kapılar kayarak açılıyor ama ayaklarım kıpırdamıyor.

Başımı hızla kapısına çevirdim. Belki Molly'dir. Belki bir şey olmuştur.

Kalbim boğazıma düğümlenmiş bir halde koşarak gidip içeri girmek için baş parmağımla okuttum. Kapı tık diye açıldığında göğsümde bir rahatlama hissettim. Beni tamamen dışlamamıştı. Henüz değil.

İçeri girmek için aceleyle üzerine bastığımda zarf ayaklarımın altında buruşuyor. Onu görmezden geliyorum, yerde değersiz bir şeyin harap olmuş parçası gibi bırakıyorum.

“Sullivan?”

Salona doğru ilerliyorum ama bomboş. Piyano, karanlık ve kasvetli bir kütle gibi sessizce duruyor, taburesi yere devrilmiş.

Yakınlardan boğuk fısıltılar geliyor ve ben de otomatik pilot modunda sesi takip ederek Sullivan'ın kapalı ofis kapısının önünde duruyorum.

"Çok üzgünüm. Annesini kaybetti şimdi... Bunu sensiz yapamam."

Başka hiçbir ses yok, sadece onun sesi var.

Yavaşça nefes alıyorum ve kapıyı açıyorum.

Mavi gözler gözlerimle buluştu, nefesimi kesti. Yaşadığım sürece, bu anki bakışını asla unutamayacağımı biliyorum. Yere yığılmış ve tekrar kalkacak gücü yokmuş gibi sırtını masaya yaslamış oturuyor. Her zamanki gömleğini ve takım elbise pantolonunu giymiş ama tasarımcı kumaşını dolduran o zarif incelikten yoksun.

Sanki onun gerçek kişiliğinden eser kalmamış bir halini görüyorum.

"Sullivan?"

Gözlerinden yaşlar süzülürken başını salladı.

"T-Tate? Ben... Ben yapamam..."

Dizlerimin üzerine çöktüm ve hiç tereddüt etmeden onu kendime çektim. "Sorun yok. Sorun yok."

Telefonu elinden düşüp yumuşak halının üzerine gürültüyle çarptı, o da kollarını bana doladı ve beni sıkıca kavradı, yüzünü boynumun kıvrımına gömdü.

"Ne oldu?" diye soruyorum, onu bu halde görünce kendi duygularımın kabarmasını engellemeye çalışarak.

Hıçkırıklar bedenini sarsıyor ve kollarımda yıkılıyor.

"Molly'nin annesi öldü. Aşırı dozdan öldü. Ona o lanet olası parayı ben verdim. Onun gitmesini istedim. Ve şimdi gitti. Molly'nin annesini ondan aldım."

"Ne demek ona parayı verdin?"

"Molly'yi aramak için buraya geldi. Sarhoştı ve onu olabildiğince uzaklaştırmak istedim. Bir daha asla geri dönmemesi için ona iki milyon dolar verdim. Ve şimdi asla geri dönmeyecek." Sesi titriyor. "Onu öldürdüm."

"Hayır," diyorum sert bir sesle. "Hayır, yapmadın."

Sullivan bana Molly'nin annesinin bağımlılıklarından bahsetti. Ve bu ne kadar korkunç olsa da, bunun onun suçu olmadığını anlaması gerekiyor.

"Sullivan? Bana bak," diye ısrar ediyorum.

Geri çekiliyor ve gördüğüm o yıkılmış adam kalbimi onun için kanatıyor.

“Böyle bir şey yapacağını bilmiyordum. Ama bilmeliydim. Bunun olacağını tahmin etmeliydim. Molly'yi bunun olmasından korumalıydim.”

"Onu korudun," diyorum, bana inanması için yalvararak. "Neler olacağını asla bilemezdin. O an Molly için en iyisini yapıyordun."

Yüzü buruştu. "Annesi öldü, Tate."

“Ve bunun için çok, çok üzgünüm,” diyorum, her kelimesinin arkasında durarak. Sullivan'ın, Molly'nin annesinin onu terk ediş biçiminden sonra onu asla affetmediğini biliyorum. Ama o hala onun annesi. Bu onun için korkunç bir şok olmalı.

Bana daha da sıkıca yapışıyor ve o nefes nefese kalmışken ben de hıçkırarak inleyen sırtını okşuyorum.

"Onu korumakla yükümlüyüm," diye söylüyor.

“Evet, öyle,” diye teselli ediyorum, elimi uzatıp ensesindeki saçlarını okşayarak. “Hiç kimse onu senin gibi sevmiyor ve korumuyor. Harika bir babasın.”

Sözlerim onun nefesini tutmasına neden oldu ve benden uzaklaştı.

"Değilim."

Bana baktığında gözlerindeki son ışık da sönüyor. Kalbim onun için paramparça oluyor. Aramızda ne yaşanmış olursa olsun, onu böyle görünce içimden bir şeylerin koptuğunu hissetmeden duramıyorum.

“Sullivan,” diye yalvardım usulca. “Kendine bunu yapma. Bana Natasha'nın da zorlukları olduğunu söylemiştin. Bu senin suçun değil. O, çok uzun zaman önce o yolu seçti.”

“Benim için bahane uydurma, Tate.” Gözlerindeki yaşları silerek soğuk bir kayıtsızlıkla bakışlarını kırıştırdı. “Bu benim hatam. Ben başarısız oldum.”

"Başarısız olmadın." Gözlerine bakıyorum, bana ne yaptığımı, herkese ne yaptığımı görmesini yalvarıyorum. Kızını her zaman önceleyen sevgi dolu bir baba.

Bakışlarımı kaçırıp telefonuna uzandı. Önünde topuklarımın üzerine çöktüm, daha fazla uzaklaşmak istemiyordum çünkü bir an için kendini toparlamış olsa da, tekrar kontrolünü kaybetmenin eşiğinde olduğunu görebiliyordum.

Onu sandığından daha iyi tanıyorum ve kendini tutmak için ne kadar çaba sarf ettiğini görebiliyorum.

Telefonunun kilidini açıp bana uzatırken kaşları çatıldı. Parmaklarımı telefonun etrafına kapattığımda tenlerimiz birbirine değdi ve midemin alt

kısımında bir enerji dalgası hissettim.

"Bunu söyleyin."

"Ne?"

"Tahmin et," diye tekrarladı Sullivan.

"Neyi arayacağım?" Telefonuma bakıyorum ama sadece Molly'nin tavşan tulumu içinde kocaman bir gülümsemeyle olduğu ekran koruyucu resmi bana bakıyor.

"Biliyor musun."

Sullivan'ın sesinde midemi bulandıran bir şey var. Arama geçmişini açıyorum. İsimsiz numara, ekranı dolduracak şekilde satır satır listelenmiş.

"Bunu söylediğimi gördüğünü biliyorum. Ama kim olduğunu öğrenmek için hiç ısrar etmedin. Etseydin bile, sana yalan söyledim zaten."

Gözleri telefonundaydı, ben ise şok içinde ona baktım.

"Yalan mı söyleyecektin?"

Yüzünü buruşturarak, "Başka seçeneğim yoktu," dedi.

Boğazım düğümleniyor ve baş parmağımı sayının üzerinde gezdiriyorum.

"Tate, artık söyle," diye fısıldadı kısık bir sesle. "Sana daha fazla yalan söylemek zorunda değilim."

İçimdeki aptalca küçük bir parça, bunun başka bir kadın için bir numara olup olmadığını merak etti. Bu, muhtemelen Brandon'ın beni aldattığı düşüncesinden kaynaklanan geçici bir düşünceydi. Ama Sullivan'ın böyle bir şey yapacağını hiç düşünmemiştim. Aramızdaki durum böyleyken asla.

Ama sonra Lanceford'un anahtarını benim görmem için dışarıda bıraktı.

Belki de biz benim için her zaman onun için olduğumuzdan daha önemliydik.

"Anlamıyorum," diye fısıldadım.

"Yapacaksın." Uzandı ve benim için numarayı tuşladı, telefon bağlanırken elimi kulağıma götürdü.

"Hey, Slade'e ulaştınız. Muhtemelen şu anda uçaktan atlıyorum ve kardeşimi korkutuyorum. Ama mesaj bırakırsanız sizi geri ararım."

Mesaj biterken Sullivan gözlerime bakıyor. Telefonu kapattığımda gözlerinde yoğun duygular beliriyor.

"Tıpkı sana benziyor, sadece..." Mutluluk kelimesi dudaklarımdan çıkmadan yutkunuyorum.

"Daha mı gençsin?" Sullivan kaşını kaldırıyor ve kederinin arasından yansıyan bu küçük, basit benlik belirtisi, can havliyle sarılmak istediğim bir

can simidi gibi.

"Üç dakika on dört saniye daha gençtim. Gerçi Slade bazı günler bana kıyasla çok yaşlı olduğumu söylerdi. Özellikle de gereksiz riskler alma konusundaki heyecanını paylaşmadığım için."

Telefona bakarken kaşlarını çatmadan önce dudaklarında nadir görülen, buruk bir gülümseme beliriyor.

"Ölen ikiz kardeşimin telefon faturasını neredeyse üç yıldır ödüyorum, sadece sesini duyabilmek ve ona asla cevap vermeyeceği mesajlar bırakabilmek için."

"Sullivan," diye fısıldadım.

Gözleri parıldayarak bana bakıyor, boynu sanki ağlamadan önce boğazınıza gelen o yoğun duygu selini bastırmaya çalışıyormuş gibi kasılıyor.

"Artık onun sesini duymamak istemiyorum," diye itiraf ediyor sessizce.

Elini uzatıp parmaklarımı onun parmaklarıyla kenetledim. Parmaklarımın sıcaklığı, hemen bastırdığım bir sürü anıyı geri getirdi. Şu an konu biz değiliz.

"Aramanız gerekiyorsa sorun değil. Kimse aramamanız gerektiğini söylemiyor. Yas tutmanın doğru bir yolu yok. Ve bana güvenebilirsiniz. Bunu asla kimseye anlatmam. Bu konuda endişelenmenize gerek yok."

"Tate," diye mırıldandı hüzünlü bir gülümsemeyle. "Sana kimi aradığımı söylemememin sebebi bu değildi."

"Öyle değil mi?"

"HAYIR."

Başparmağıyla elimi okşuyor. İleri geri. Yavaş ve nazıkçe. Sakin ve kontrollü. Zar zor.

Yüzünü inceliyorum. Kaşlarının üzerindeki derin kırışıklıkları inceliyorum. Yanaklarının nasıl kasıldığını ve gözlerinin nasıl kısıldığını, söyleyeceği kelimeleri düşünmenin ona fiziksel olarak nasıl acı verdiğini inceliyorum.

"Natasha, Molly'yi kapımın önüne bir notla birlikte bıraktı," diyor kalın ve ölçülü bir sesle. "Ve kendi kızını terk etmesine rağmen, her gün geri gelip onu tekrar alıp götürebileceği düşüncesiyle dehşete kapıldım."

Onun Molly'nin babası olduğu ve Natasha'nın Molly'nin hayatına öylece geri dönüp bunu yapamayacağı konusundaki argümanımı geri tutuyorum. Sullivan da benim gibi Molly'yi yasal olarak koruyabilecek imkanlara sahip olduğunu biliyor. Ama bunu bilmekle, buna inanmak iki farklı şey.

Bunun yerine, ona güven vermek için elini sıkıyorum ve bir an sonra o da benim elimi sıkıyor.

“Çok korkmuştum. Geceleri uyuyamıyordum, olabilecek her şeyi düşünüyordum. Ailem beni desteklediği ve ben de güçlü kaldığım sürece, olasılıklar minimumda kalıyordu. Ama sonra...”

"Ama sonra?"

Gözlerimin içine dosdoğru bakıyor. "Sonra seninle tanıştım."

"Ben?"

“Molly hayatıma girdiğinden ve Claudia hayatımdan çıktığından beri hiçbir ilişkim olmadı.”

"Bunun benimle ne ilgisi olduğunu anlamıyorum."

“Her şey seninle ilgili.” Başını sallıyor. “Molly ilk defa tehlikeye girdi çünkü yalan söylemek istemediğim biriyle tanıştım. Geleceği birlikte hayal etme ayrıcalığına sahip olduğum biriyle tanıştım. Evlendiğimiz gün nasıl görüneceğini hayal etmeme izin verdim. Elim alıp karnına koymayı ve bebeğimizin hareketlerini hissetmeyi hayal etmeme izin verdim. Umut etmeme izin verdim, Tate. Daha iyisini biliyordum, yine de yaptım. Bunun sonucunda sana yaşattığım her şey benim hatam, çünkü bencil davrandım.”

"Bana yalan söylediğini mi söylüyorsun Sullivan...?" diye soruyorum, o hiçbir şey söylemeyince.

Gözlerini kırıyor, alt göz kapaklarından yeni gözyaşları süzülüyor.

"O benim değil," diye fısıldıyor. "Molly benim değil."

Telefonu daha sıkı kavradı ve dikkatimi tekrar ona çekti. Birdenbire, yaşadığı acının büyüklüğü yeni ve daha derin bir anlam kazandı.

"O...?"

"Slade'in," diye onayladı boğuk bir nefesle. "O, kardeşimin. Onun varlığından bile haberdar olmadan öldü."

Telefonuna bir şeyler yazıyor, sonra ekranı bana çeviriyor. Sullivan'ı internette aradığımda daha önce kardeşinin fotoğraflarını görmüştüm. Ama bunlar basın fotoğraflarıydı ve iş etkinliklerinde çekilmişti. Sullivan'ın bana gösterdiği fotoğrafta ikisi ellerinde içkilerle birlikte oturuyorlar ve arkalarında gün batımı gökyüzünü canlı bir turuncuya boyuyor. Slade'in saçları daha uzun ve fiziği daha kaslı, ama yine de Sullivan'a çok benziyor ve Sullivan da ona çok benziyor.

İkizler.

“Bizim son fotoğrafımız. Ertesi gün vefat etti.”

"Çok üzgünüm," diye fısıldadım, söyleyebileceğim hiçbir şeyin yardımcı olmayacağını biliyordum.

Sullivan, resme bakarken yüzünü buruşturuyor. "Bir çocuğu kaybetmenin katlanılması en zor şeylerden biri olduğunu söylerler. Ve ben de ikizimi kaybetmenin aynı seviyede olduğunu savunurdum. O benim kardeşimdi. Onunla aynı hücrelerden yaratıldım," diye hıçkırarak söylüyor. "Ama sonra Molly geldi ve ben baba oldum. Ve onu o kadar çok özledim ki bazı günler uyanmak istemedim, ama anladım. Bir çocuğu kaybetmek gerçekten de bir insanın katlanabileceği en kötü şey. Ve Natasha'nın adını telefonumda her gördüğümde, her şeyimi kaybedeceğim günün o gün olup olmadığını merak ettim."

"Hiçbir fikrim yoktu," diyorum, gözyaşlarımın akmasını engelleyemeden.

"Molly bana devam etme sebebi verdi. Sanki Slade onu tam da ona ihtiyacım olduğu anda bana getirdi. Vazgeçmeye çok yakındım. Ve Natasha'nın bana onun Slade olduğunu, ama şimdi Slade'in öldüğünü duyduğunu söyleyen notunu okuduğum an, Molly'nin benim sorunum olduğuna, onu kendi hayatım pahasına koruyacağıma yemin ettim. O ailemden. Onun kızı. Ve bu da demek oluyor ki o benim de ailemden. Onsuz hayatta kalamazdım."

"Bir anne babanın Natasha gibi çocuğunu nasıl terk edebileceğini asla anlayamadım. Molly'yi bana bıraktı. Bir yabancıya."

"Sen yabancı değilsin," diyorum, yüzünü avuçlarımın içine alıp bana bakmasını sağlayarak. "Sen onun babasıydın."

"Ben..." Bana göz kırptıktan sonra yüzünü buruşturup hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı.

Onu tekrar kendime çekip kollarımı etrafına sarıyorum. Bu sefer sadece Sullivan değil, ben de ağlıyorum.

"Sizin gibi birine sahip olduğu için çok şanslı. Böylesine sevgi dolu bir küçük kızla hiç karşılaşmadım. Muhteşem bir küçük kız. İnanılmaz bir iş başardınız."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Geri çekilip gözlerinin içine bakıyorum. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, bunu vücudumun her zerresinde hissediyorum.

"Harika bir babasın," diye fısıldıyorum.

Parmaklarımın uçlarıyla nemli elmacık kemiklerine dokunuyorum. Her zaman güzel bir adamdı. Ama şimdi, koyu ve kalın kirpiklerini kaplayan

gözyaşlarında ruhunun parçaları açığa çıkmışken, nefes kesici.

Yaklaştım ve dudaklarımı onun dudaklarına nazikçe bastırdım. Nefesi kesildi ve o da bana karşılık olarak yumuşakça, şefkatle, yürek burkan bir şekilde öptü.

“Sana hak ettiğin şeyi veremedim, Tate.” Yumuşak sözleri, yavaş ve hafif öpüşlerimizle karışıyor. Daha ileri gidemeyeceğini bildiğiniz, ama yine de kendinizi tutamadığınız, fısıldanan vaatler ve paylaşılan sırlar gibi içinizden dökülen öpüşler bunlar.

Her şeyin yükünü omuzlarında taşıyorlar.

Sullivan ellerini kalçalarımın koyarken ben de kucağına yerleşip yüzünü okşamaya ve dudaklarına nazik öpücükler kondurmaya devam ediyorum.

“DNA testleri, ikiz olduğumuz için Molly'nin biyolojik babası olduğumu gösterecek. Natasha, sonuçları ve davranışlarını göz önünde bulundurarak, önce kendini temizlemeden Molly'ye asla yaklaşamayacağını biliyordu. Ama benim biriyle geleceğim olması için gerçeği söylemem gerekiyordu. Bu yüzden ilişkilerden uzak durdum. Gerçeği sadece ailem biliyor. Claudia'ya yalan söyledim ve Molly'nin benim olduğunu söyledim çünkü onu bulduğumuzda verdiği tepkiden dolayı. Ve asla aşık olmamaya karar verdim, çünkü bu birine gerçeği söylemem gerektiği anlamına geliyordu. Ona güvenmem gerekecekti. Ve bir gün bir şey olursa, eğer fikrini değiştirir ve başka bir kadının kızını büyütmenin kendisi için çok fazla olduğuna karar verirse, tıpkı Claudia'nın yaptığı gibi, bedelini Molly ödeyecekti. Benim sözüm Natasha'nın sözüne karşıydı. Ama başka birinin bilmesi ve birine söylemesi ihtimali? İnsanların bunu araştırması ve soru sorması? Gerçek ortaya çıksaydı, Molly'yi sonsuza dek kaybedebilirdim.”

“Yine de, nedense hâlâ harika bir baba olmadığını düşünüyorsun,” diyorum gözyaşları içinde. “Yaptığın her şey Molly için. Bunu anlıyorum. Ve buna hayranım. Çocukluğumun büyük bir bölümünde sadece babamın bana baktığı bir ortamda büyüdüm, hatırlıyor musun?” Derin bir nefes alıp doğrudan gözlerinin içine bakıyorum. “Molly için verdiğin tüm o kararlar... Vermiş olman sorun değil. Her biri.”

Nefesi hıçkırıklarla birlikte göğsünden çıktı.

"Sorun yok," diye nazikçe tekrarlıyorum.

Beni kendine doğru çekiyor ve dudaklarımız tek bir, yakıcı öpüşle birbirine kenetleniyor, ardından alnını alnıma yaslıyor.

“Natasha'yı teşhis etmeliydim. Mecburdum—”

"Şşş." Onu tekrar öpüyorum.

"Böyle olmak zorunda kaldığı için üzgünüm."

"Sorun yok," diye fısıldıyorum.

"Sana çok güvenmek istedim, Tate. Her şeyden çok, seninle her şeyin farklı olmasını istedim. Eskiden herkesin bana yaklaşmasını engellerdim." Yüzünü buruşturuyor. "Bir otel süitim vardı ve... tanıştığımızdan beri oraya gittiğim tek zaman yalnız kalmak içindi. Ve gittiğimde kendimden her zamankinden daha çok nefret ettim. Bir daha asla oraya adım atmak istemiyorum. Ben... sana güvenmek istedim..."

Parmaklarımı dudaklarına bastırdım. "Bana güvenebilirdin. Ama şimdi işlerin nasıl olabileceğini asla bilemeyeceğiz, çünkü sen güvenmedin."

Elimi çekip uzaklaştırdı, göz bebekleri irileşti. "Denemeye cesaret edemedim. Her şey başımıza bela olabilirdi. Sabah uyandığımda bunun sıradan bir gün olduğunu düşünüp, hayatımın gözlerimin önünde paramparça olduğunu gördüm ve bunu durdurmak için hiçbir şey yapamadım. Yıkımı gördüm. Kabuslar içinde yaşadım."

"Bunu yaptığınız için çok üzgünüm. Gerçekten çok üzgünüm. Bunu sizi incitmek için söylemiyorum. Durum bu. Ve neden bana söylemediğinizi anlıyorum."

"Molly'yi ne pahasına olursa olsun korumak zorundaydım. Ve eğer gidersen bunun bana ne yapacağından korkuyordum. Kimseye söylemesen bile. Sadece bizi terk etme düşüncesi bile beni..."

Onu tekrar öpüyorum, göğsünün derinliklerinden gelen yaralı sesi susturuyorum.

Onu böyle görmek yürek parçalayıcı. Ama sonunda her şey anlam kazandı. Neden beni böyle uzaklaştırdı? Neden beni istediği gibi sevemeyeceğini söyledi?

Neden onların hayatlarından çıkıp kendi hayatımı yaşamam için beni teşvik etti?

Her şey mantıklı geliyor. Ama cevaplar, yaşanan trajediyi azaltmıyor.

Geri çekilip kan çanaklı gözlerine baktım. "En son ne zaman doğru düzgün uyudun?"

"En son buradayken," diye itiraf ediyor sesi o kadar kısık ki, yemin ederim kalbim paramparça oluyor.

Koyu renk saçlarını gözlerinin önünden geriye doğru ittim.

"Bununla ilgili bir şeyler yapmalıyız."

Dışarıda hava kararmaya başlıyor, Sullivan'ın yatak odasındaki perdelerden ince bir güneş ışığı süzülüyor. Alnına bir öpücük konduruyorum, bu da onu kıpırdatıyor. Yatağına çıktığımız anda yorgunluğu ağır basmıştı. Hâlâ gömleğini ve takım pantolonunu giyiyor.

Hiçbir şey olmadı.

Geceyi başını göğsüme yaslayarak uyuyarak geçirdi.

Gece boyunca uyanık kaldım, karanlıkta şeytanlar gibi onu rahatsız eden rüyaları yüzünden kaşlarını çatıldığını ve mırıldandığını izledim.

"Tate mi?" diye mırıldandı uykulu bir şekilde, kolunu belime daha sıkı sararak.

Saate baktım. Neredeyse sabah altı olmuş.

"Sorun yok," diye teselli ettim, kendimi onun kollarından kurtarıp yavaşça yataktan kalktım.

Bana bakıyor. Hafifçe gülümsüyorum ve o da karşılık veriyor. Ama ikimiz de konuşmuyoruz.

Söyleyecek bir şey yok. Şu an değil.

Sullivan bana gerçeği söyledi çünkü Natasha ölmüştü ve Molly'nin ondan alınmasından duyduğu korkudan kurtulmuştu. Onun neden olayları bu şekilde yapmayı seçtiğini anladığıma dair söylediğim her kelimenin arkasındayım.

Ama bu, işleri kolaylaştırmıyor.

Bana gerçeği söyledi çünkü artık söyleyebilir.

Bu ne kadar özgürleştirici olsa da, başka bir şeyi de son derece açık bir şekilde ortaya koydu.

Sullivan Beaufort'un yas tutması gerekiyor. Kardeşi için, annesi için.

Ve Natasha için.

Molly'nin annesinin vefatı onu derinden etkiledi. Belki de berbat bir kadındı, ama hayattayken işleri yoluna koyma, hayatını düzene sokma ve Molly'nin hayatında sağlıklı ve değerli bir yer edinme olasılığı vardı.

Sullivan bunu kendi kendine bile itiraf etmese de, içten içe Molly'nin bir gün annesiyle bir tür ilişki kurabileceğini umduğunu düşünüyorum.

Çünkü o iyi bir adam. Ve harika bir baba.

Ve şu anda, yaralar henüz tazeyken, onların açık kalmasına ve kanamasına neden olabilecek bir dikkat dağıtıcı unsur olabilirim.

şu anda ailesine ihtiyacı var. Ve o aile ben değilim.

“Biz...” Boğazını temizler. “Molly ve ben yakında tekrar görüşebilir miyiz?”

Kapı aralığından ona doğru bakıyorum.

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Sen yapabilir misin? Onca şeyden sonra buna hazır mısın?"

Bana bakarkenki sessizliği, başka bir şey beklemesem de, yine de nefesimi kesiyor.

"Sorun yok," diye onu rahatlattım. "Ben de hazır olduğumdan emin değilim."

Kapıyı açıyorum.

"Tate mi?" diye sesleniyor.

Arkamı dönmeden yutkunuyorum.

"Üzgünüm."

Boğazımdaki kalın yumruyu yutkunarak geçmeye çalışıyorum, gözlerim yanıyor.

"Biliyorum. Ben de," diye fısıldadım.

TATE

BİR AY SONRA

KOLYEYİ KUTUSUNA GERİ KOYARKEN VE KAPAĞINI KAPATIRKEN ELİMDE ağır bir yük hissettim; bu sırada onun sözleri kafamda yankılanıyordu.

"Sen benimsin. Seni yanımda tutacağım, bebeğim."

Ashley, yarın Central Park'a bakan ikonik Songbird Oteli'nin içinde açılacak olan yeni Caffeine Couture şubesinin büyük açılışı için giyeceğim kıyafeti seçmeme yardım ederken gardırobumdan bana bakarak, "Bunu giymelisin," diyor.

"Çok pahalı. Ya kaybedersem?"

Bana anlamlı bir bakış attı. "Takılar takılmak ve keyif alınmak için yapılır. Ayrıca, kaybetsen de başka bir tane takabilirsin. Yeterince seçeneğin var." Sempatik bir gülümsemeyle omuz silkti.

"Bu gerçekten de doğru," diye mırıldanıyorum.

Kutuyu iç çamaşırı çekmecemdeki giderek büyüyen yığının üzerine geri koyuyorum ve çekmeceyi kapatarak o mavi kadife kutuların hepsinin görünmesini engelliyorum.

Sullivan ve Molly'nin evinden son kez ayrıldıktan birkaç gün sonra gelmeye başladılar. Parçalar farklı. Bazen küpe, bazen bileklik gönderiyor, bir keresinde de anahtarlık göndermişti. Ama hepsini açtığımda ve accompanying karttaki aynı kelimeleri gördüğümde içimde aynı ağır hissi uyandırıyorlar.

"Üzgünüz. Sizi özlüyoruz."

Söyleyebildiği tek şey bu. Başka bir şey söylemeye hazır değil. Geleceğe dair önerilerde bulunmaya ya da hepimizin birlikte var olabileceği bir gelecek ihtimalinin olup olmadığına dair bir şey söylemeye hazır değil. Ve bu sorun değil. Onu ağlarken kucakladığım gece ona defalarca söylediğim gibi.

Sorun değil.

Her şey yolunda olmalı. Çünkü bir an bile tereddüt edersem ve bilinçaltımdan ikisi olmadan iyi olmadığım düşüncesinin bir kıvılcımının bile yüzeye çıkmasına izin verirsem, düşüp bir daha asla kalkamayabilirim.

Ashley, askıda duran elbiseyi bana doğru getirirken, "Yine o bakışlara sahipsin," diye söze girdi. "Sana güzel bir gece eğlencesi lazım, Songbird Otel'i'nin ikramı olan aşırı pahalı şampanyalardan içerek."

Ona gülümsedim. "Artık hiç eğlenceli olmayan, son derece sıkıcı bir arkadaş olduğum için özür dilerim."

"Kızım, Huck'ın makinelerinin parçaları hakkında konuşmasını dinlemeden sıkıcılığın ne olduğunu bilmezsin. Dev ayıyı ve kahvesini çok seviyorum ama dürüst olmak gerekirse, bazen onu susturmak için üzerine atlıyorum. Yüzüne oturduğumda böyle saçma sapan şeyler anlatamaz."

Ashley beni tek koluyla kucakladığında kıkırdadım. Son bir aydır beni ayakta tutan kişi oydu. Babamı ne kadar sevsem de, New York'a döndüğümüzden beri Sullivan'la olanlar hakkında ona pek bir şey anlatmadım. Belki de Liberty Records ile olan sözleşmemi feshetmemin beni bunalım içine soktuğunu düşüneceğini sandım, oysa bu benim fikrimdi. Ama aptal değil, Sullivan ve Molly'nin evinde geceyi geçirdiğimi ve o zamandan beri geri dönmediğimi, hatta pek gülmediğimi biliyor.

Ashley, benim onunla paylaşabildiğim kadarını biliyor. Molly'nin annesinin öldüğünü ve Sullivan'ın tüm bunları sindirmek için zamana ihtiyacı olduğunu biliyor.

Molly'nin Sullivan'ın kızı olmadığını bilmiyor.

Bana göre Molly her zaman onun kızı olacak. Ondan daha çok sevilen küçük bir kız yok. O, Molly için mükemmel bir baba.

Ve ikisini de o kadar çok özlüyorum ki, eğer çok fazla düşünürsem nefes almakta zorlanıyorum.

Babam yatak odamın kapısında beliriyor ve dikkatimizi çekmek için kapıyı hafifçe çalıyor.

"Tate?"

Elindekini görünce yutkunmakta zorlanıyorum.

"Bir tane daha mı?" diye soruyor Ashley.

"Bir tane daha," diye onayladı, kutuyu bana uzatarak. İpek kurdele kutunun üzerinde mükemmel bir fiyonk oluşturmuştu; güzellik, içeride bekleyen kalp kırıklığını örtüyordu.

Her zaman böyle, aşırı ambalajlama yapılmadan özel kurye ile geliyorlar. En azından küçük bir teselli bu. Onları açıp bir özür notu daha görmek uzun sürmüyor. Çünkü ne kadar çok not alırsam alayım, o kelimeleri okumak her seferinde boğazıma bir yumruk gibi oturuyor.

İç çekip elimi uzattım.

Babam yanıma gelip tereyağı gibi yumuşak kadife kutuyu elime verdi. Bu kutu sıg ve kare şeklindeydi. Kapağı kaldırdım, güzel ve pahalı ama bakmaya bile tenezzül edemeyeceğim, bırakın giymeyi, bir başka parçayla karşılaşmaya hazırlanıyordum.

Ama bu... farklı.

Elim ağızıma gitti. "Aman Tanrım," diye fısıldadım.

Ashley kutunun içine bakarak, "Bunu neden gönderdi?" diye sordu.

Kadife yastığın ortasındaki küçük kare kartı, etrafını daire şeklinde saran preslenmiş papatyalara zarar vermemeye özen göstererek çıkarıyorum.

Papatya zinciri. O kadar kusursuz ki, sanki özenle saklanmış ve korunmuş gibi. Kutuların içinde genellikle bulunan kıymetli mücevherlerden daha değerliymiş gibi muamele görmüş.

"Molly ve ben bunu onun için yaptık," diyorum.

Daha fazla açıklama yapma fikri, kartı okurken dilimin ucunda donup kalıyor. Sonra tekrar okuyorum. Ve tekrar. Sanki beynim bunun "Üzgünüz. Sizi özlüyoruz." demediğini algılayamıyor.

Öyle bir şey yazmıyor.

Ashley, üzerinde altın çizgilerle çizilmiş, pusula taşıyan ayıcıkların yer aldığı minik davetiyeyi görünce gözleri faltaşı gibi açılmış bir şekilde, "Molly üç yaşına mı giriyor?" diye sordu.

Kaşif ayılar.

"Üç gün sonra," diye fısıldıyorum. "Ve benim orada olmamı istiyor."

SULLIVAN

JENSON, BULUNDUĞUMUZ SEASONS'IN ANA BAR ALANINDAN KALDIRIM girişine doğru uzanan koridora işaret ederek, "Bir süreliğine kapıda nöbet tutmamı ister misiniz?" diye sordu.

"Böyle giyinmiş halde sokakta mı olmak istiyorsun?" diye sırtıttı Killian.

Jenson, ayı kostümünün üzerindeki devasa kabarık karnını kaşıyarak omuz silkti. "Bekar anneler bayılacak buna, dostum. Bu kostüm oyunum için harikalar yaratacak."

"Eğer oyuna Molly'nin gelecekteki anaokulu arkadaşlarının anneleri dahilse, o zaman oynayamazsınız," diye homurdanıyorum.

Jenson, "Daha bir yıl sonra işe başlayacak," diye yakınıyor.

"Kızımı üç aylıkken beri bekleme listesine aldım. Şehrin en iyi anaokulu ve senin yaptığın hiçbir şey kızımın gelecekteki eğitimini etkilemeyecek. İhtiyacım olan son şey, senin yaptığın hata yüzünden gelecekteki arkadaşlarından birinin annesinin üzülmesi."

"Bak, buna çok kızıyorum. Ben harika bir erkek arkadaşım. Beni gelecekteki eşimden mahrum bırakıyor olabilirsin," diye araya girdi Jenson.

"Hı hı... O halde istediğin anneyle çıkabilirsin."

"Gerçekten mi?" Kaşlarını kaldırarak bana baktı.

"Molly on sekiz yaşına geldiğinde," diye kesiyorum.

Killian ve Denver kahkahalara boğuldular.

"Evet, kapıyı açıp gelen misafirleri karşıla. Teklifin için teşekkürler." Omzuna hafifçe vurup göz kırptım.

"Neden senden hoşlandığımı bilmiyorum dostum," diye mırıldandıktan sonra, kostümünün yuvarlak kuyruğu arkasında sallanarak yavaş ve geniş adımlarla uzaklaştı.

"En şanssız olan o oldu, değil mi?"

Denver alaycı bir gülümsemeyle homurdanarak, "Jenson'ın tüm pipetlerinin kısa olduğundan emin olduk," dedi.

"Aslında kazanmak istiyordu. Bu rol için doğmuştu. O kadar sentetik kürkün içinde terlemeye bayılacak. Ona büyük bir iyilik yaptık." Killian kıkırdayarak Denver'ın yumruğunu tokuşturması için uzattı.

Jenson, neredeyse kapıya kadar gelmişti ki, kostümünün devasa pençelerine takılıp dengesini kaybederek feci şekilde yere düştü.

Onun sırt üstü yuvarlanmasını izliyoruz, ancak kostümünün garip yapısı ayağa kalkmasını engelliyor.

"Birileri ona yardım etmeli," diyor Denver.

Killian da "Birileri yapmalı" diye onaylıyor.

Jenson, tekrar ayağa kalkmak için ivme kazanmaya çalışırken kollarını havada sallayınca ikisi de kahkahalarla güldü. Molly yanına koşup karnına atladı.

"Ayı!" diye sevinçle çığlık atıyor ve ayı öksürüp aynı anda gülene kadar onun üzerinde zıplayıp duruyor.

"Pekala, Mol. Bu ayı gidip arkadaşlarını selamlamalı. Yılın en iyi partisinin nerede olduğunu bildiklerinden emin olmalısın."

Molly karnının üzerinden kayarak adamın kolundan çekiştirir, adam da dizlerinin üzerine çöker ve kapı çerçevesine tutunarak ayağa kalkmayı başarır.

"Bunun için devasa bir bonus bekliyorum," diye espri yaptı ve hepimize baktı.

Killian, "Belki de patron bir sonraki maaş çekinize güzel bir kavanoz bal koyar," diyor.

"Neyse, dostum. Bekle de gör. Bu ayı bambaşka bir tür bal yiyecek." Molly'nin saçlarını okşadı ve ağır adımlarla dışarı çıktı.

Killian, "Kadınların bu kostüme kanacağını gerçekten düşünüyor musun?" diye soruyor.

Denver, "Jenson bunun gerçekleşmesini sağlayacak," diye yanıtlıyor.

"Evet. Şanslı herif. Hiçbir sorunu yok. Bebek yüzlü olması lazım herhalde. Siz ikiniz benden önce böyle partiler vereceksiniz."

Killian'ın yorumu üzerine Denver'in gözleri suçluluk duygusuyla bana kaydı, ama ben ağzımı sıkıca kapalı tuttum. Denver yıllardır ailemizin bir parçası. Babamın en güvendiği adamı ve bir arkadaşımız oldu.

Ama yine de onun ve Sinclair'in görüntüsünün kafamda olmasına ihtiyacım yok.

Adam güreşçi gibi yapılı ve kız kardeşimin üç katı genişliğinde. Ama adam işe geri dönüp onu sevdiğini ve biz istesek de istemesek de onunla birlikte olacağını ilan ettiğinden beri kız kardeşim hiç bu kadar çok gülümsememişti.

Cesur bir hamle. Neyse ki işe yaradı.

Molly yanımdan hızla geçip kapıya doğru koştu, tam o sırada kapıdan büyük, tavşan şeklinde bir balon getirildi. Ama onu koşturan şey balon değildi.

"Tate!" diye çığlık attı ve kollarını havaya fırlattı.

Kızıl saçlarının yarısı yüzünü örterken, bir anda havaya fırlatıldı ve sıkıca kucaklandı.

Akciğerlerim çalışmayı durdurdu ve çok ihtiyaç duyduğum oksijenden mahrum kaldım.

Damarlarımda adrenalin akıyor, kalbim düzensiz bir şekilde atıyor.

Aylar süren ayrılığın ardından hayatımdaki en önemli iki kadının birbirlerini selamlayışını izlerken içimden "Aman Tanrım" diye geçirdim.

"Baba! Bak!" diye seslendi Molly, sesindeki heyecan ağzımı kuruttu.

Onları birbirinden uzak tuttum. Ben. Bunu ben yaptım. Tate'in kızımın doğum gününü kutlarken ve onu dünyasının en kıymetli şeyiymiş gibi kucaklarken saklamaya çalıştığı sulu mavi gözlerinden ve titreyen sesinden ben sorumluyum.

Sanki onu seviyor gibi.

Çünkü öyle yapıyor.

Bana aynen öyle söyledi. Sonra ben gidip her şeyi berbat ettim ve hepimiz zarar gördük.

"İyi misin?" diye soruyor Denver sessizce.

"Evet."

İkisine de bakmaya devam ediyorum, etraflarına güneş gibi parlayan mutluluklarını içime çekiyorum.

Tate, Molly'nin omzunun üzerinden yukarı bakıyor ve gözlerimiz buluştuğu anda, sanki dünyanın tüm havası bir anda ciğerlerime dolmuş gibi oluyor.

Artık nefes alabiliyorum.

"Tate?" Aramızdaki mesafeyi kapatmak için kararlı adımlarla yanına doğru ilerledim, ama gözlerinin köşelerindeki kısma bakınca durdum.

Molly'yi yere indirir ve ona kurdeleyle süslenmiş bir hediye çantası verir.

"Sana küçük bir şey getirdim," diyor, gözlerini Molly'ye indirerek, sanki bana bakmaya cesaret edemiyormuş gibi.

Molly, çantanın içine uzanıp bir oyuncak tavşan çıkarırken ciddi bir ifadeyle, "Teşekkür ederim," dedi.

Tate, kızım krem rengi tüyleri okşarken Molly'ye, "Bumper ile aynı renkte," diyor. "Ve karnında bir sürpriz var."

Molly tavşanı ters çevirir ve karnındaki keseyi açar. İçinden farklı renklerde üç küçük tavşan yavrusu dökülür.

"Yavru tavşanlar!" diye sırttı Molly, onları kucağına alıp aceleyle koşarak uzaklaştı, odanın diğer ucunda Mal Amca ve Trudy Teyze ile sohbet eden Halliday ve babamı çağırırdı.

Tate ne yapacağını bilemiyormuş gibi öylece duruyor. Onu kollarıma çekip, hakkıyla selamlamak istiyorum. Burnumu saçlarına gömüp, sadece anısıyla yetinmek yerine, onun kokusuyla doldurmak istiyorum. Yumuşak dudaklarını öpmek istiyorum. Onu son gördüğümde beni bir arada tutan dudaklarını.

Ona karşı hislerimi anlatmak istiyorum.

"Burada tanıyamazdım. Muhteşem görünüyor," diye haykırıyor Tate, bakışları şehrin en iyi etkinlik yönetim şirketlerinden birine yaptırdığım hayvan ormanı temalı dekorasyonda gezinirken. "Sanki Molly'nin en sevdiği kitabın içindeymiş gibi."

Dudaklarını ısıırıyor, sanki söylediği sözlerden pişmanmış gibi ama başka ne diyeceğini de bilmiyor. Neyi dile getirmek güvenli, neyi değil.

"Öyle," diye onaylıyorum, ses tonumla endişelenmesine gerek olmadığını anlatmaya çalışarak. Artık hiçbir şey gizli kalmayacak. Hiçbir sır yok.

"Ve bir gün neden en sevdiği şey olduğunu anlayacak," diye ekliyorum.

Tate'in gözleri faltaşı gibi açıldı. "Ona söyleyecek misin?"

"Sonunda."

Son bir aydır bu konu hakkında çok düşündüm. Bu sırrı sadece ben ve tüm ailem sakladık çünkü Molly'yi korumak içindi.

“Ona yetişkin olduğunda söylemeyi hep düşünmüştüm. Ama Natasha artık aramızda değil, belki o gün daha erken gelir, eğer hazır olduğunu düşünürsem,” diyorum Tate'e.

“Sen onun babasıydın. Zamanı geldiğinde anlayacaksın.”

Tate'in sözleri ve bana olan inancı o kadar kolay geliyor ki, ona yoğun bir hayranlık ve şefkat karışımıyla bakıyorum ve eminim ki ona söylemek istediğim her şeyi tam olarak iletiyorum. En azından ona böyle bakıyor olmalıyım çünkü o da boynunun arkasını ovuşturup, sanki kendini garip hissediyormuş gibi bakışlarını kaçırıyor.

"Nasılsın?" diye soruyor, gözlerini benimkilere çevirip sonra tekrar kaçırarak.

“I’ve—”

Ona gerçeği söylemeden önce—onu her gün çok özlediğimi, onsuz ne kadar perişan olsam da her şeyin yavaş yavaş yoluna girdiğini ve bir yas danışmanına gitmeye başladığımı—Sinclair heyecanla dolu bir şekilde geldi.

"Vay canına! Sen kurabiye ustası Tate'sin."

Tate'i kucaklayıp hafifçe çılgılık attı.

“Kardeşim tam bir aptal olduğu için seni kendine sakladığından seni ancak son zamanlarda duydum.” Bana alaycı bir şekilde ters bakış attıktan sonra Tate'e dönerek sırtıttı. “Ama seninle vakit geçirmek için sabırsızlanıyorum. Ve Halliday ile tanışmalısın. Ona bayılacaksın. Kristallerle, enerji eşleştirmeye falan ilgileniyor. Çok ilginç. Büyülü.”

Tate'in dudakları aralanıyor, ama Sinclair onu götürürken bana içten bir gülümseme fırlatarak dudaklarını tekrar sıkıca kapatıyor.

Ve işte böylece Tate ailemle tanıştı.

Sinclair onu herkese tanıtırken, kızın yüzünde sürekli bir gülümseme ve kahkaha var, omuzları saniye saniye daha da gevşiyor.

O, aramızdan biri haline geldi, hiç bilmediğim, boş duran ve onu bekleyen o yere kusursuz bir şekilde yerleşti.

Molly'nin anaokuluna geçişini kolaylaştırmak için iletişime geçtiğim gelecekteki sınıf arkadaşları ve velilerinden bazıları gelince oda doluyor. Ve Arabella, iş yerindeki ekipten getirdiği hediyelerle içeri giriyor.

Parti coşkuyla başlıyor.

Bütün bunların ortasında, adeta insan adası gibi duruyorum.

Heyecanlı çılgınlık beyaz gürültüye karışıyor.

Süslemeler ve balonlar, bir kaleydoskop gibi birbirine karışıp bulanıklaşıyor.

Gördüğüm, duyduğum ve hissettiğim tek şey o. Aynı odada, yanımda. Onun ait olduğu yere, hayatıma geri döndü.

"İyi misin evlat?"

Babamın omzuma koyduğu güçlü avuç içi bana bir sakinlik hissi veriyor ve yavaşça nefes alıyorum.

Kahvemi hazırladığım barın arkasından başımı kaldırıp partiyi izliyorum. Herkes çok eğleniyor. Kiraladığım eğlenceci balon hayvanlar yapmakla meşgul. Ve buradaki yüz boyama sanatçısı sayesinde tüm çocuklar farklı yaratıklara benziyor.

"Onunla konuştun mu?" diye soruyor.

"Geldiğinden beri değil." Tate'in Molly ile canlı bir şekilde konuşmasını ve yanaklarındaki tavşan bıyıklarını hayranlıkla izlemesini gözümü kaçırarak iç çektim.

"Çok seviliyor." Babam kıkırdadı.

Şekere uzanırken, "Onunla tanışan herkes onu seviyor," diye mırıldanıyorum.

"Herkes onu seviyor, değil mi?" diye düşündü babam, bana anlamlı bir bakış atarak.

Kaşlarımı çatarak başımı salladım. "Halliday seni romantik birine dönüştürmüş."

"Ben her zaman öyleydim. Sadece Hallie bunu ortaya çıkardı."

Anlayışla başımı sallıyorum. Babamın annemi Halliday'i sevdiği gibi sevmediğini biliyorum. Ama denedi. Yıllarca olabileceği en iyi koca ve baba oldu. Ve annem Neil ile ilişki yaşayarak her şeyi riske attı. O gün ölmeseydi ne olacağını asla bilemeyeceğiz. Ama babamın gözlerinin Halliday'in adını her söylediğinde olduğu gibi parlamayacağından eminim.

"Fırsatları kaçırma oğlum. Uğruna savaşmaya değer bir şey gördüğümde anlarım." Gözleri, Sinclair'in Denver'ın yanına sarılıp kulağına bir şeyler fısıldadığı yere takıldı.

Tate her başını kaldırıp bana baktığını fark ettiğinde olduğu gibi göğsüm sıkışıyor. Ama hiç yanıma gelmedi. Sanki benimle konuşmak istemiyor.

"Ne düşündüğünü bilmiyorum," diye itiraf ediyorum, zayıflık gösterdiğim için kendimden nefret ederek. İş hayatında her zaman istediğimi elde ederim. Kontrol bende. Üstünlük bende. Sonucun her zaman lehime olacağını bilen benim. Çünkü aksini asla kabul etmem.

"O burada, değil mi? Geldi," diyor babam. "Ve eğer bu sana yeterli gelmiyorsa, ona sor."

"Bu kadar kolay mı?" diye homurdandım, bunun benim kontrolümde olmayan bir sonuç olduğunu gayet iyi biliyordum.

Omzuma tekrar vurdu. "Oğlum, ne kadar zorlaştırmak istersen o kadar zor olur."

"Nereden başlayacağımı bilemezdim."

"Onunla iletişim kurmanın bir yolunu bulun."

O uzaklaşıyor ve ben de yukarı bakıyorum, onun bu sakin ayrılışının sebebini görüyorum.

"Çocuklar çok eğleniyorlar." Tate, barın diğer tarafından utangaç bir şekilde gülümsüyor, ellerini barın kenarına dolayarak, varlığından memnunmuş gibi sıkıca tutunuyor. Sanki ona verebileceğim daha fazla zarardan onu koruyan bir bariyer gibi.

"Öyleler," diye katılıyorum.

"Öyle misin?"

Sorusu beni hazırlıksız yakaladı ve gözlerinin içine baktım. Artık gözlerini kaçırmıyordu. Cevabımın bir anlam ifade ettiğini hissederek doğrudan gözlerimin içine bakıyordu.

"Dairemizde Slade'in bir fotoğrafı asılı duruyor."

Kaşları çatıldı. "Gerçekten mi?"

"Aslında birkaç tane."

Hafifçe gülümsedi. "Memnun oldum."

"Buraya gelmelisin? Neler farklı olduğunu gör ve..."

Dilimi dişlerimin üzerinde gezdiriyorum, dudaklarının sanki bir bahane uydurmak üzereymiş gibi aralanması yüzünden bitiremiyorum. Ama sonra babamın sözleri kulaklarımda yankılanıyor ve kim olduğumu hatırlayarak derin bir nefes alıyorum.

"Tekrar geri gelmeni istiyorum," diyorum, özür dilemeden gözlerine bakarak. "Tekrar bizimle yemek pişirmeni istiyorum. Molly'yi benimle

yıkamanı istiyorum. Ona benimle birlikte kitap okumanı istiyorum. İkimizin de hayatına geri dönmeni istiyorum. Ve bu sefer seni bir daha asla hayatımızdan çıkarmaya çalışmayacağım."

"Açık-"

"Bunun ne kadar önemli olduğunu size göstermek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Yaptığım işe devam ediyorum, bir yandan kahveyi hazırlarken bir yandan da bakışlarının yüzümde olduğunu fark ediyorum, sonra kupayı ona doğru uzatıyorum.

"Affedersiniz," diyorum.

"Zaten yaptım," diye fısıldıyor, gözleri parıldayarak. "Mesele bu değil, mesele..."

Bakışları bardağa indi ve köpüğün içindeki gülen kakao yüzüne bakarken dudaklarında kalbimi buran bir gülümseme belirdi.

"Sensiz bardağım yarı boş gibiydi. Sensiz hayatım yarı boş gibiydi. Sen benim için yazılmış herhangi bir şarkıdan daha güzelsin," diye ekledim kısık bir fısıltıyla, radyoda şarkısını duyduktan sonra bana en çok ihtiyaç duyduğu gece ona söylediğim sözleri tekrarlayarak.

"Sen ağlarken seni teselli ettim. Ben ağlarken sen de beni teselli ettin. Ve... Tate?"

Gözyaşlarının arasından sıyrılıp bana bakıyor.

"Tekrar birbirimize sarılmak istiyorum." Sesimi titrek bir fısıltıya indiriyorum. "Lütfen."

Gözlerini kırıştırdı, alt dudağı titriyordu. "Ben..."

"Doğum günü kızına şarkı söyleme zamanı!" diye duyuruyor sanatçı. "Baba nerede? Buraya gelebilir misin?"

Elimle işaret ederek geliyorum.

Arkamı döndüğümde Tate çoktan ayrılmıştı.

Kahvesinin üzerindeki gülen yüz bana tiksintiyle bakıyor.

Onun seni bu kadar kolay affedeceğini mi sanıyorsun? Bir daha düşün, aptal herif.

TATE

ÇEKMECELERİMİN ÜZERİNE KOYDUĞUM MAVİ KUTU YİĞİNİNA bakıyorum. Onları geri vermem gerekiyor. İçlerinde yüz binlerce dolar değerinde mücevher olmalı. Sullivan'ın onları bana vermek istediğini biliyorum, ama onları saklamak yanlış geliyor.

Papatya zincirini içeren kutuyu açıp inceledikten sonra bavuluma götürüp içine yerleştiriyorum.

Saklayacağım tek şey bu. Bir de dün Molly'nin partisinde bana yaptığı kahve, onu dinleyip onunla yeniden başlamayı denemeli miyim diye sorgulamama neden olan şeyler. Gecenin yarısını uyuyamayıp, gece yarısı evine gidip ona tekrar denemek istediğimi söylemeli miyim diye düşündüm.

Vücudumdaki her hücre onun ve Molly'nin yanında olmayı istiyor.

Ama belki de artık çok geçti ve tekrar incinmekten korkuyorum.

Birkaç tişört alıp çantamın içine koyuyorum, Brandon'a ait olan eski Linkin Park tişörtünü dışarıda bırakıyorum. O tişörtün çöpe atılma zamanı çoktan geldi. Ashley'nin Huck'ın arkadaşlarından duyduğu son şey (çünkü adam herkesi tanıyor gibi görünüyor) Brandon'ın ailesinin misafir odasında yaşamaya geri döndüğü ve iş aradığıydı. Ne iş bulursa bulsun, müzik sektöründe tekrar çalışacağından şüpheliyim, ki Sullivan'ın da her yerde tanıdığı olduğu için bunu sağlayacağını düşünüyorum. Yani en azından gittiğim yerde ona rastlama konusunda endişelenmeme gerek yok.

Ön kapımıza gelen acil ve gürültülü bir darbe, eşyalarımı toplamayı bırakıp odamdan aceleyle çıkmama neden oldu; babamla şaşkın bir bakışma geçti.

"Çalıyor!" diye bağırdı Larry kapının ardından.

Baba kapıyı açar ve Larry kıpkırmızı bir yüzle kapı çerçevesine tutunarak, "Adam onu alıyor!" diye haykırır.

"Hangi adam?" diye soruyor babam.

"Şık bir takım elbise. Muhtemelen gürültüden sorumlu bir belediye müfettişi falan. Tate'in piyanosunu alıyor," diye hırıltılı bir sesle konuştu Larry, sanki bodrumdan koşarak gelmiş gibi.

"Pişano mu?" diye hayretle sordum.

"Evet. O ve bir başka adam, sanki oranın sahibiymiş gibi davranıyorlar. Lüks arabalarını park edip sokağı tıkadılar."

Kalbim boğazımda, aşağıdaki kaldırıma bakarken hızla pencereye koştum. Kimseyi göremedim. Ama Larry'nin bahsettiğı arabayı gördüm.

Midem kasıldı, camı yukarı itip başımı dışarı çıkardım.

"Aman Tanrım, bu da ne?" diye nefes nefese kaldım.

Arabalar, iki adamın eski piyanoyu bodrumdan karşıya, caddenin diğer tarafına tekerlekli bir araba ile taşımalarını beklerken öfkeyle korna çalıyor. Tam penceremizin hizasında duruyorlar ve içlerinden biri başını çevirip dosdoğru bana bakıyor.

Nefesim kesildi.

Sullivan.

"Çalmak!" diye devam ediyor Larry.

"Teknik olarak, onun. Bina ona ait," diyorum, sesim garip çıkıyor.

Bugün mavi bir takım elbise giymiş. Ama ceketini çıkarmış ve piyanoyu rahatça kullanabilmek için gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıyırmış. Koyu saçlarını eliyle geriye doğru iterken, geniş göğsündeki kaslar bu mesafeden bile şişkin görünüyor.

Piyanonun başına oturuyor ve tuşların üzerindeki koruyucu kapağı kaldırıyor.

Bir an için sokak sessizliğe bürünüyor. Hiçbir araba geçmiyor ve az sayıdaki yaya da adımlarını yavaşlatarak ona merakla bakıyor. Mahallemiz normalde Sullivan'ınki gibi arabaları hiç görmez. Ve kesinlikle sabahın ilk ışıklarında pişano başında oturan, tasarımcı takım elbiseli adamları da görmezler.

"Bu senin için, Tate!" diye seslendi penceremize doğru.

Çalmaya başlarken ona bakakalıyorum. Her nota kusursuz bir şekilde yankılanıyor, sanki ruhuna kazınmış gibi.

Unstoppable'ın notaları sokağı doldururken elimi ağzıma kapatıyorum.

Dönüp bana bakıyor, bakışlarımız yoğun bir şekilde birbirine kilitleniyor.

Her şey çok fazla geliyor ve titreyerek nefes alıyorum, boğazımda bir hıçkırık kabarıyor.

"Ağlama bebeğim," diye sesleniyor, tuşlara daha sertçe basarak. "Seni ağlatmak istemedim."

Binamızın sakinleri bu manzarayı izlemek için dışarı çıktıkça ve pencerelerinden sarkarak olanları seyretmeye başladıkça bir kalabalık toplanıyor.

"Anlayana kadar bütün gün çalmaya devam edeceğim!" diye bağıyor.

"Neyi anlayacaksın?" diye bağırdım.

"Seni seviyorum! Beni duyuyor musun? Seni çok seviyorum!"

Sözleri duyabilmem için bağıyor ama buna gerek yok. Sözler gözlerinde, benimkine dikilmiş, bana çalınan şarkının notalarında zaten var.

O beni seviyor.

"Aşağı iniyorum," diye kekeledim.

Babamın ve Larry'nin yanından hızla geçip asansöre doğru koştum. Saniyeler içinde geldi, sanki beni gereğinden fazla bekletmek istemiyormuş gibi.

Ben binadan çıkarken komşularımızdan bazıları binanın kapısına çıkan merdivenlerde oturuyorlardı. Herkesin gözü Sullivan'daydı, o da "Unstoppable" adlı eserinin ikinci performansına devam ediyordu. Bu sefer tuşlara biraz daha nazıkçe basıyordu. Ama müzik, caddenin karşısından gözlerime bakarken ve ben ona doğru yürürken, onun tüm duygusunun ağırlığını hala taşıyordu.

Piyanonun yanına durdum, gözlerim üzerinde gezindi. Doğal gün ışığında, bodrumdakinden bile daha eski ve yıpranmış görünüyor. Ama burada daha iyi çalışıyor gibi. Sesi farklı.

Sullivan yüzümü incelerken, "Dün sen Molly'nin partisindeyken ayarını yaptırdım," diyor.

"Bana bunun sen olmadığını söylemiştin," diyorum.

Gözlerindeki saf tutku büyüleyici; her zamanki gibi zahmetsizce çalışıyor. Sanki müzik onun bir parçası, notalar özüne işlemiş gibi.

O gece Grand Central İstasyonu'nda müziği sayesinde bir yanımda adama aşık oldu. Maskeli Üstat'ı daha önce defalarca dinlemiş olmama rağmen, bu daha önce hiç yaşamadığım bir şeydi.

"Ve bu doğru. Ben o değilim, Tate."

Şarkının son notalarını çalmasını bekliyorum ve son notalar yankılanırken etrafımızdaki hava sessizleşiyor.

“Ama o gece oradaydım. Orada olmamam gerekiyordu. Asıl Maestro'yu bir şey engelledi ve ben devreye girdim. Bazı insanların müziğini duyması gerektiğini ve onları hayal kırıklığına uğratamayacağını söyledi. Sanırım o gece benim de çalmam gerekiyordu. Hatırladığım kadarıyla kötü bir gün geçirmiştin.”

"Öyle miydi?" diye fısıldadım, yüzünde beliren o anlık keder ifadesinden nefret ederek.

“Ama size bunun ben olduğumu söyleyemezdim. Bu benim anlatmam gereken bir sır değildi.”

"Bana o şarkıyı nasıl çalacağını bilmediğini söylemiştin."

Gözlerini kısıyor. "Yalan söyledim."

"O geceki diğer tüm parçaları istediğimde çaldın, ama bunu çalmadın."

Sullivan dudaklarını büküyor, bana söyleyeceği şeyin kendisi için itiraf etmesi zor olduğu açıkça belli.

“Sinclair, kardeşimin cenazesi için onun sevdiği her şeyi, tüm riskli şeyleri yaptığı bir montaj videosu hazırladı.” Başını sallıyor, yüzünde hüznü bir gülümseme var. “Ona eklediği şarkı da öyle. Nedenise o gece onu çalmak istedim. Nedenini bile anlamıyorum. Ve sen sorduğunda ne yapacağımı bilemedim. Slade'den bahsetmeye başlarsam Molly'den de bahsetmiş olacağım diye korktum. Ve sana ne kadar güvenmek istesem de —”

"Sorun yok," diyorum nazikçe.

Bana bakıyor ve ellerini nazikçe kalçalarımın koyarak, bacaklarının arasından ve piyanonun üzerine doğru adım atmamı sağlıyor. Ellerinin tenime değen sıcaklığı nefesimi kesiyor.

“Sinclair, cenazelerinde bir alıntı okudu. Şöyle diyordu: Bazı insanlar size mutluluk verir. Bazıları size dersler öğretir. Ve diğerleri size ömür boyu yanınızda taşıyacağınız anılar verir. O zamanlar bilmiyordum ama Slade bana Molly'yi de verecekti. Bana devam etmek için bir sebep verdi, Tate. Ve bu ne kadar aptalca gelse de, onu hala hissediyorum. Sadece burada değil”—elimi alıp kalbinin derin ve düzenli bir ritimle attığı göğsüne koyuyor—“ama sanki gerçekten gitmemiş gibi bir şekilde.”

"O her zaman seninle olacak," diye fısıldıyorum.

Gözleri doldu. "Kendime aşktan nefret ettiğimi söyledim çünkü aşk seni terk edebilir. Ve terk etmese bile, şartlarla birlikte gelir. Kimse Molly'yi

benim gibi sevmemez. Sanki o onlarınmış gibi."

"O senin," diye kekeledim sesim titreyerek. Sullivan elimi dudaklarına götürüp parmak uçlarıma hafif bir öpücük kondurdu. "Ve onun ne kadar harika bir küçük kız olduğunu göremeyen hiç kimse onun hayatında olmayı hak etmiyor."

"Biliyorum." Gözleri yumuşadı. "Bana birden fazla kez söyledin. Ve ayrıca kızımı sevdiğini ve ne yaparsam yapayım bunu değiştiremeyeceğimi de söyledin. Ve... Tate? Denemeyi bile düşünmek istemiyorum. Molly'ye duyduğun sevgi, görmezden gelemeyeceğim tek şey. Gülümsemelerin ve yemek yaparken evimizde yankılanan şarkıların olmadan da idare edebileceğimi kendime söyledim. Bir daha asla senin yanında uyanmadan yaşayabileceğimi kendime söyledim. Bana baktığın gibi bakmadan da yaşayabileceğimi kendime söyledim. Bir sürü şey söyledim kendime. Ama ne olursa olsun, ayrı geçirdiğimiz tüm zaman boyunca hep aynı sonuca vardım."

"Hangisi?" diye soruyorum burnumu çekerek.

"Yani, ikimizi de seven, ama aynı zamanda Molly'nin büyüüp inanılmaz bir genç kadın olacağından emin olduğum süreçte her şeyde onun tarafını tutacağından emin olduğum bir kadın olmadan yaşayamam."

O konuşmaya devam ederken hafifçe gülüyorum.

"Ama Molly'nin evden ayrılıp kendi hayatını kuracağı gün gelecek. Ve kahretsin Tate, o eve ziyarete geldiğinde ve boğmak isteyeceğim erkek arkadaşlarını getirdiğinde yanımda olmamanı istemiyorum."

"Seni hizaya sokabilirim." Yanağımdan ilk gözyaşı süzülürken gülümsüyorum.

"Evet bebeğim, yapabilirsin," diye fısıldıyor.

Kalbim sıkışıyor. Bebeğim.

"Seni seviyorum, Tate. Bunu kendime itiraf edebileceğimden çok daha uzun zamandır seviyorum. Ama artık saklanmıyorum. Seni istiyorum. Molly seni istiyor. Ailem seni istiyor. Dünkü partiden beri sadece senden bahsedildiğini duyuyorum. Nereye gittiğini öğrenmek istiyorlardı."

"Özür dilerim." Elimle yanaklarımı sildim. "Biraz zamana ihtiyacım vardı."

"Hâlâ ihtiyacın var mı?" Mavi gözler, giderek artan bir aciliyetle gözlerimi taradı.

Tereddüt ediyorum ve yüzü düşüyor.

"Bana şarkımızın henüz bitmediğini söyle. Lütfen, Tate."

“Sullivan...”

Derin bir nefes alırken bana bakıyor, kelimeleri ağzımdan çıkarabilmeyi umuyor. Çünkü bir kere çıkarsam, her şey değişecek.

Tekrar.

“Kaliforniya’da bir iş teklifi aldım,” diye itiraf ediyorum. “Orada turne yaparken başka bir plak şirketinden bazı insanlarla tanıştım ve benimle çalışmak istiyorlar. Şarkı yazarlığı yapacağım. Bu benim hayalimdeki iş.”

"Kaliforniya mı?" diye tekrarladı.

Boğazım yanarken başımı salladım.

"Onlara ne söyleyeceksin?" diye sordu kısık bir sesle.

Gözlerimden yaşlar süzülürken başımı sallıyorum.

"Onlara cevabımı zaten verdim."

"Neydi o?"

Gözlerimi dik dik bakıyor ve yüzündeki yıkım dayanılmaz, bu yüzden yüzümü çeviriyorum.

İşte o zaman görüyorum. Piyanonun üzerinde tek başına duran bir kağıt gül. Bu beyaz değil. Mavi. Tıpkı onun gözleri gibi. Tıpkı Molly'nin gözleri gibi.

Çiçeği elime almam gerekmiyor, yaprakların onun bana az önce çaldığı müzik notalarından yapıldığını biliyorum. Durdurulamaz.

Onun ezbere bildiği tüm şarkılardan oluşan buketimi tamamlayan son çiçek.

Bunların arasında en dokunaklısı bu, çünkü bana ruhunun en derin kısmını açığa çıkarıyor.

Ona doğru döndüğümde, gözyaşlarımın ardında yüzü bulanıklaşıyor.

“Evet,” dedim, sesim neredeyse fısıltı gibiydi. “Onlara evet dedim.”

DÜĞÜN

SULLIVAN

"OĞLUM, GERİ DÖNÜYORUM."

"Sağdıç olarak, gelini korumak benim görevim, bu yüzden doğru zamanda dönmelisin," dedim babama, bu da onu güldürdü.

"Ve dün akşam hep birlikte yemek yediğimizden beri gelinini görmeyen bir baba olarak, bunun olmayacağını söyleyebilirim. O görünür görünmez onu görmek istiyorum."

"Yaşınız ilerledikçe inatçı oldunuz."

"Yaş bana hayalini kurduğum her şeyi verdi. Sen, Sinclair, ailem... ve şimdi de Hallie ve bebek."

Koridorda, Halliday'in arkadaşı ve nedimesi Sophie ile birlikte bekleyen Molly'ye baktım; elindeki çiçek yaprakları sepetini sıkıca tutarken alt dudağı ciddi bir ifadeyle büzülmüştü.

"Molly'nin oynayabileceği başka bir küçük çocuk daha olması güzel olacak."

"Ona harika bir babasın." Babamın eli, beni sevgiyle ve kararlı bir şekilde omzuma dokundu.

"Teşekkürler baba. En iyisinden öğrendim," diye yanıtladım ve elimi onun elinin üzerine koydum.

Babam yanımda kaskatı kesildi ve ben de onun bakışlarını takip ederek Sophie ve Molly'nin arkasındaki ağaçlık alana baktım.

"Derin bir nefes al baba," diye fısıldadım alçak sesle.

Dikkatini, gümüş rengi bir gelinlik içinde bize doğru yürüyen Halliday'e dikmişti. Babam yavaşça nefes alarak kendini toparladı, dudaklarından hayret dolu bir küfür mırıldandı. "Çok şanslıyım."

"Baba, senin mutlu olmanı istiyoruz." Molly çiçek yapraklarını etrafa saçarak koridorda yürürken ben de sırtını sıvazladım.

Boğazım düğümleniyor ve gözlerimi kırıyorum.

Bir gün belki de kolumda burada yürüyecek. Ve ben de küçük kızımın evlendiğini izleyeceğim.

Bu düşünce hem bunaltıcı hem de buruk bir his uyandırıyor.

"Biliyorum ve bu yüzden seni daha da çok seviyorum oğlum," diye mırıldandı babam, Halliday'e tamamen dalmış bir halde.

Vincent bir kenarda piyano çalıyor ve şarkının notaları ılık esintiyle tatlı tatlı süzülüyor. Her bir notanın içime işlemesine izin veriyorum, kendime bir başka keyifli düşünceye dalıyorum.

Belki bir gün ben de babamın durduğu yerde durup Tate'in bana doğru yürümesini izleyeceğim.

Lütfen, Tanrım.

Bugün onun yokluğunu kalbimde bir boşluk gibi hissediyorum, etrafım ailem ve arkadaşarımla çevrili. Sevgiğim tüm insanlar yanımda.

O burada olmalıydı.

Ama kendisine teklif edilen iş onun hayaliydi. Sözünden dönmesine ve bu işi reddetmesine izin veremezdim. Benim için değil. Molly için bile değil.

Sinclair ön sıradaki koltuklara otururken, "Ben onu durdurmadan önce şekeri buldu," diye özür diledi.

Babam, Molly'nin mor şeker lekeli parmaklarıyla neşeyle çiçek yapraklarını savurmasını izlerken kıkırdıyor. Oturan misafirlerden gelen bir sürü "ayyy" sesiyle koridorun başına ulaşıyor ve gururlu bir gülümsemeyle kollarını bana doğru kaldırıyor.

Bebek gibi ağlamamak için kendimi zor tutuyorum.

"Aferin," diye fısıldadım onu kollarımın arasına alırken.

Babam ve Halliday'in yeminlerini okumalarını izliyoruz ve Molly, koridorun başındaki küçük bir masanın üzerine yerleştirilmiş, ikisine de dönük iki resme işaret ediyor.

"O kim, babacım?" diye tatlı bir sesle fısıldadı.

"O, Halliday'in kız kardeşi Jenny," diye fısıldadım. "O da cennette."

"Tıpkı büyükannen gibi mi?"

“Evet, tıpkı büyükannem gibi,” diye yanıtlıyorum. Molly'ye annemden bahsetmişim, oysa hiç tanışmamışlardı.

Annem Molly'yi çok severdi.

Molly, masadaki ikinci fotoğrafa işaret ederek ve adını yanlış telaffuz ederek, "Ve Shade Amca," diye ekliyor.

“Evet. Slade gibi,” diye yanıtlıyorum, adeta aynaya bakıyormuş gibi hissettiğim fotoğrafa.

Boğazımda bir yumru oluşuyor, sesim kısılıyor ve onu daha sıkı tutuyorum. Sadece ikimiz. İkimiz. Her zaman olduğu gibi.

“Babam üzgün,” diye fısıldadı Molly.

"Babam iyi," diye yanıtlıyorum.

Bana kocaman gözlerle bakıyor, sonra kollarını boynuma dolayarak beni kendine daha da yaklaştırıyor.

O minik, yumuşacık dudakları yanağıma bir öpücük kondurup "mwah" sesi çıkardığı an kalbim paramparça oldu.

"Seni seviyorum babacım," diyor bana.

"Ben de seni seviyorum canım," diye kekeledim. "Baban da seni çok seviyor."

Jenson, Molly'nin ellerini tutuyor ve dans pistinin ortasında onunla birlikte komik dans hareketleri yapıyor. Molly'nin başı neşeye geriye atılmış, ardı ardına kıkırdamalar yükseliyor.

"Kendisiyle aynı zihinsel olgunluk seviyesinde olan biriyle vakit geçirmeye başlamış."

Vincent bana yeni bir viski bardağı uzatınca homurdandım.

“Şahsen ben Molly’nin daha gelişmiş olduğunu düşünüyorum. Ve ayı tulumunu ondan daha iyi giyiyor.”

"Doğru." Vincent kıkırdadı.

Bir süre ikisini de izledikten sonra, "Nasılsınız?" diye soruyor.

"İyi."

"Peki, tamam mı?" Ses tonundan saçmaladığımı düşündüğü anlaşılıyor.

Beni çok iyi tanıyor.

"Nasıl olduğunu merak ediyorum," diye itiraf ediyorum gönülsüzce.

"Tate zeki bir kız. Kendini koruyabilir."

Biraz viski içiyorum ki, homurdanarak verdiğim onaylayıcı bir mırıltıdan daha anlamlı bir cevap vermek zorunda kalmayayım. Bu cevap aynı zamanda Vincent'ın Tate'ten bahsederkenki hafif samimiyetinden dolayı içimde oluşan gereksiz kıskançlık hissini de gizliyor.

Onunla sadece bir kez buluştu. Sadece bir kez. Ve bana rahat hissetmek istemediğini söyledi.

Ama onun başka bir erkekle birlikte olma düşüncesi bile beni son derece rahatsız ediyor.

Çünkü o benim.

En azından benim zihnimde her zaman öyle kalacak.

Vincent haklı. O zeki. İnanılmaz biri. Ve biliyorum ki bu yeni işi avucunun içinde tutuyor. Ama yine de sözleşmesinin ince detaylarını halletmemde bana yardım etmesini istememesi beni hâlâ rahatsız ediyor. Onu ikna etmek çok zaman aldı ve Jones'un ona yardım etmesine izin verdi; bu da benim geri çekilip liderliği ona bırakmam şartıyla oldu.

Bunu kendisi yapmak istedi.

Bu işi kendi yetenekleriyle aldı. Ve benim onca müdahalemden sonra, neden kendi şartlarıyla pazarlık etmek istediğini anlıyorum.

Keşke onun nasıl biri olduğunu bilseydim. Birkaç gün önce düğün için Cape Town'a gittiğimden beri onunla konuşmadık.

Sokakta ona müzik çaldığım ve onu sevdiğimi söylediğim gün.

Los Angeles'a taşınması için gerekli düzenlemeleri yapmasına yardım etme teklifimi kibarca reddettiği gün.

O gün ayrıca zamana ihtiyacı olduğunu da söyledi.

Ona bunu vermeye o kadar çok çalışıyorum ki, oysa tek istediğim onu arayıp nasıl olduğunu sormak.

Bugün Los Angeles'ta, yeni işi için sözleşme imzalıyor.

Molly ve ben New York'a döndüğümüzde, onun tamamen ayrılmasına sadece birkaç gün kalmış olacak.

Onun geri dönmesi ve işlerin yoluna girmesini istediğini söylemesi için Tanrı'ya dua ediyorum.

Mümkün olduğunca sık oraya uçabilirim. Ve onu da ziyaret etmesi için geri uçurabilirim.

Onu kaybetmemek için elimden gelen her şeyi yapacağım.

İçimdeki bir burukluk bana bunu zaten yaptığımı söylese de.

"Senin işlerin nasıl gidiyor?" diye soruyorum Vincent'a, kaba ve kendini acındıran bir herif olduğumun farkında olarak.

"Güzel. Aslında harika. Gölgede yaşamının avantajları var. Biliyor musun, bir porno sitesi var orada bir grup adam kar maskesi takıp, Maestro'nun müziğinin canlı kayıtlarını çalarken organize orgilerde insanlarla sevişiyorlar?"

"Gerçekten mi?" diye sırıttım.

"Müziği duymaya ihtiyacı olanlar var. Bir de müziği hissetmeye ihtiyacı olanlar var sanırım." Vincent kıkırdıyor. "Ne olursa olsun, neşe yaydığı için mutluyum."

"Ve potansiyel olarak cinsel yolla bulaşan hastalıklar," diye ekledim ve bu da onun kıkırdamasına neden oldu.

Grup sorunsuz bir şekilde başka bir şarkıya geçiyor ve Molly, diğer konuklarla çevrili bir şekilde Jenson'la dans etmeye devam ediyor; aralarında Mal Amca ve Trudy Teyze de var, herkes dans ediyor. Etrafımızdaki herkes çok eğleniyor. Babam, peri ışıklarıyla süslenmiş bir verandanın altında oturmuş, bir eliyle Halliday'ın karnını şefkatle okşarken onunla yumuşak bir sesle konuşuyor; Halliday ise gözlerinde sadece sevgiyle ona bakıyor. Sinclair, Denver'ın yanına yapışmış, bir eli göğsünde, ona göz kırpmıyor; Denver ise ona bir şeylerden şikayet ediyormuş gibi görünüyor. Ama Denver'ın eli hala onun sırtının alt kısmında, şefkatle okşuyor.

Killian bile barda oturmuş, garsonlardan biriyle flört ediyor.

Herkes bir arada ve mutlu.

Boğazımı temizledim, sonra viskimi bitirdim.

"Bir tane daha?" diye Vincent'ı davet ettim, bara işaret ederek.

Dikkatini arkamdaki bir şeyden uzaklaştırıp yüzüme odakladı.

"Hayır dostum. Sanırım sana birazdan ihtiyaç duyulacak." Sırtıma hafifçe vurup uzaklaştı.

Gözlerim Molly'ye çevrildi, beni arıyor olmasını bekliyordum. Ama o hala dünyanın derdinden uzak bir şekilde Jenson'la neşeyle dans ediyordu.

"Çok sevimli bir çiçekçi kız olmuş."

Sesini duyunca başım dönüyor.

"Tate?"

Gözlerim neredeyse yerinden fırlayacak gibi görünüyor.

O Los Angeles'ta değil. Burada.

O burada.

Uzunca birkaç saniye boyunca ona bakıyorum, tıpkı çölde bir serap görmüş yalnız bir adam gibi onu içime çekiyorum. Hayatını kurtaracak yemyeşil, tropikal bir vaha.

Utangaç bir gülümsemeyle bana baktı, gözleri parıltıyordu. "Merhaba, Sullivan."

"Los Angeles'ta olmanız gerekiyordu."

"Öyleydim. Şimdi buradayım."

"Şimdi buradasın," diye sertçe tekrarladım, sanki her şey bir anlam kazanacakmış gibi ona bakarak.

Bunların hiçbirisi benim için önemli olmamalı. O burada. Ama önemli. Her şeyden daha önemli.

Bir keresinde, hayallerinin peşinden koştuğunu düşünerek onu kendimden uzaklaştırmıştım. Ama yanlış hayaldi. Bu sefer doğru olanı yapıyor. Ve ne kadar acı verse de, onun bu hayalinden vazgeçmediğini bilmeye ihtiyacım var.

"Planladığımdan çok daha hızlı oldu. Uçağımın yarın gelmesi bekleniyordu," diyor.

"Uçak biletiniz var mıydı? Cape Town'a mı?"

Gözleri düğün konuklarında gezinip durduktan sonra tekrar benimkilerle buluştu ve tereddütlü bir ifadeyle, sanki bir hata yapmış olup olmadığını merak eder gibiydi. Hâlâ onun burada, tam önümde olduğuna inanamıyorum. Etli kemikten bir insan.

"Evet, istedim. Seni görmek istedim. Ama sonra Jones beni özel bir uçağa bindirdi."

İçimden bir ses o bilgiyi yakaladı. "Özel jet mi?"

"Ona buraya sizinle konuşmak için gelmeyi planladığımı söyledim ve o da yardımcı olabileceğini söyledi. Huck'ı aramış olmalı çünkü Huck'ın beni turneden geri getirmek için bir arkadaşından ödünç aldığı jet uçağına çok benziyordu. İçi tamamen gümüş rengindeydi."

Kısık bakışlarım babama kaydı ve onun da bize baktığını fark ettim. Anlamlı bir şekilde gülümsedi, sonra dikkatini tekrar Halliday'e çevirdi.

"Yardım etmeye istekli arkadaşlara sahip olmak her zaman faydalıdır," diye yorum yapıyorum. "Toplantı nasıl geçti?"

Tate gülümseyerek, "Gerçekten çok iyi. İstedğim her şeye onay verdiler." dedi.

"Öyle mi?" Kalbim rahatladı. "Uzun hafta sonları eve gelebilmek için haftada dört gün çalışmayı mı istediniz?"

'Ev' kelimesinin ağzımdan kaçmasını engelleyecek kadar hızlı davranamıyorum.

Gözlerini kısıyor. "Hayır... Yapmadım."

"Yapmadın mı?" Boğazımın etrafında giderek büyüyen bir korku hissi kıvrılmaya başladı, tıpkı yoluna çıkan her şeyi yok etmeye kararlı zehirli bir ot gibi yavaşça yukarı doğru ilerliyordu.

İşte bu kadar. Son veda. Bana her şeyin bittiğini söylemeye geldi. Uzun mesafeli bir ilişkinin getireceği zorluklara tekrar maruz kalmak istemiyor, oysa ben bunu başarmak için her şeyi yapmaya hazırım.

İşe yaramadığını düşünmeme izin vermedim.

Yapamam.

"Tate—"

"Seni en son gördüğümde bu konuyu konuşmuştuk biliyorum ama..." İçini çekiyor. "Sullivan, istediğim bu değil."

Nefesim kesik kesik gelirken kendimi tutmakta zorlanıyorum.

Onu kaybettim. Denemek bile istemedi. İşleri o kadar kötü berbat ettim ki, tekrar hata yapıp onu incitme ihtimaline karşı denemeye bile cesaret edemedi.

Şimdi Molly'ye Tate'in yine gittiğini açıklamak zorunda kalacağım.

Ve tıpkı ilk seferinde olduğu gibi, bu da benim yüzümden.

Ellerimi tutuyor ve okşuyor. Bana son kez dokunacağını bilmenin acısı beni ele geçirmeden önce ellerini hızla çekmek istiyorum. Ama aynı zamanda, parmaklarımı onun parmaklarının etrafına kenetleyip onu kendime doğru çekiyorum, bedenlerimiz birbirine değene, göğüslerimiz birbirine sürtünene kadar.

Onun gitmesine izin vermek istemiyorum.

"Anlıyorum," diye fısıldadım, o gözlerimin içine bakarken boğazım yanıyordu.

Gözlerimi ondan alamıyorum. Onu ruhuma kazımak istiyorum, böylece ona yaşattıklarımın sonu cehenneme gittiğimde onu hatırlayacağım bir şeyim olsun.

Aramızı mahvettim. İlişkimizi yıktım.

Bunu hak ediyorum.

Bunu bana bizzat gelip söylediği için minnettar olmalıyım. Bu tam bir Tate karakteri. Nazik. Tatlı. Düşünceli.

Ama hissettiğim tek şey kendime duyduğum öfke.

“Hayır. Sanmıyorum,” diyor ve onu son bir kez öpmek için kendini zor tutuyorum. Dudaklarının benimkine değdiğini, beni yerden kaldırıp paramparça olacağımı sandığım anda beni bir arada tuttuğu gecedan beri hissetmemiştim.

Onu son öptüğümde, öpücüğüm gözyaşlarının tuzuyla karışmıştı.

"Sullivan," diye ısrar ediyor, beni düşüncelerimden çıkararak. "Sormadın, çünkü onun yerine başka bir şey istiyorum."

Kalbimde sürekli bir kaşıntı gibi gıdıklayan o umut ışığını bastırmaya çalışıyorum. Eğer ona izin verirsem ve yanıyorsam, o zaman ne yapacağımı, nasıl hayatta kalacağımı bilmiyorum.

"Ne istiyorsun?"

Gözleri donuk, sesi duygudan titriyordu. "Onlara, New York'tan uzaktan çalışamazsam işi kabul etmeyeceğimi söyledim."

Ona bakakaldım, nutkum tutuldu.

“Onlarla çalışmayı çok isterdim dedim. Ama New York'ta iki kişiyi daha çok sevdiğimi de ekledim. Onlar olmadan şarkı yazamazdım, çünkü onların yokluğu içimde her şeyden daha büyük bir acı yaratırdı. Bu yüzden, eğer şarkı istiyorlarsa, onları yazabilmek için New York'ta kalmam gerekiyordu.”

Kaşıntı, şelale gibi akıp gidiyor ve gürültülü bir uğultuya dönüşüyor.

"New York'ta iki kişiyi daha çok mu seviyorsun?"

Başını salladı. "Molly ve babam."

Dudaklarını ısırtıyor, gülümsemesini gizleyemiyor.

“Seni kastediyorum, Sullivan,” diye fısıldadı, elini uzatıp saçlarını okşadı. “Seni seviyorum. Ve New York'ta kalacağım. Senin ve Molly'nin yanında.”

"Sen misin?"

Başını salladı.

Titrek bir nefes veriyorum.

"Teşekkür ederim."

Ellerimle boynunu kavrayıp yüzünü yukarı kaldırıyorum ve gözlerine bakıyorum.

"Seni seviyorum, Tate. Seni inanılmaz derecede çok seviyorum."

Konuşurken sesimin çatlaması umurumda değil. Titrediğim umurumda değil. Başım o kadar dönüyor ki bayılacak gibiyim, bu da umurumda değil.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı ve gözlerimi yumuşak dudaklarına çevirdi.

"Lütfen, beni öpebileceğini söyle," diye kekeledim. "Bunu gerçekten kastettiğini göster. Gerçekten bizimle birlikte olduğunu göster."

"Kalbim her zaman sizin ve Molly ileydi. Her zaman."

O, tüm güven verici sözlerine rağmen hâlâ yaklaşmadı. Kalp atışlarının, başparmaklarımın altında düzensiz bir şekilde gürlemesine, sanki Mors alfabesiyle adımı söylüyormuş gibi hissettirmesine rağmen.

"Lütfen, bebeğim," diye yalvarıyorum.

Nefesi kesilir ve acı dolu bir an için sessiz kalır.

Sonra başını salladı.

Küçücük, incelikli bir hareket.

Ama bu bana yeterli.

Ağzım, ateşli bir açlıkla onun dudaklarına yapışıyor.

Onu tekrar kendime ait kılmak için hiç vakit kaybetmiyorum, özlediğim her santimini tadıp keşfediyorum. Bizi parça parça yeniden bir araya getiriyorum.

Ağzına doğru inleyerek ses çıkardım ve o da dudaklarını ısırarak gülümsedi. "Sullivan?"

"Ne?" diye inledim, dudaklarımı onun dudaklarına yaklaştırıp onu tekrar öptüm.

"İnsanlar bakıyor olabilir."

"İnsanlar kendi işlerine baksınlar," diye hırıltılı bir sesle konuşup onu tekrar öptüm. "Bize geri döndün. Beni öperken kimin gördüğünün umurunda olduğunu mu sanıyorsun? Ayrıca, hepsi aile ve arkadaşlarımız. Düğünümüzde bizi bol bol öpüşürken görecekler."

Tekrar geri çekildi ve ben de onu kovaladım, reddedilmenin verdiği çaresiz hırıltıyı çıkardım.

"Ne?"

Şaşkın ifadesine karşılık, "New York'ta kalacağınızı söylemiştiniz," diye açıkladım.

"BEN-"

"Tate. Eğer geri döneceksen, emin ol, bir daha hata yapmayacağım," diyorum kararlılıkla.

Gözleri kocaman açıldı.

"O hatayı bir daha yapmayacağım. Karım olacaksın... Bir gün," diye ekliyorum, onu bu fikre alıştırmak için, gerçi aklımda o günü olabildiğince çabuk getirmek için çoktan bir plan kurmuş durumdayım.

Gözlerini kırptırdıktan sonra gülüyor. Ama beni incelerken aniden duruyor.

"Ciddi misin?"

"Beni hiç öyle olmadığım halde gördün mü?"

Ağzı açık kaldı ama cevap veremeden tül giymiş küçük bir kasırga üzerimize doğru koştu ve çarptı.

"Tate!"

Molly'yi tek kolumla kucağıma alıyorum. Yüzündeki o güzel gülümseme göğsümü sevinçten patlayacak hale getiriyor.

"Doğru söylüyorsun canım. Tate geldi. Onu gördüğümüze ne kadar da sevindik, değil mi?" Diğer kolumu da Tate'in beline doladım ve onu kendime daha da yaklaştırdım.

Molly hevesle başını salladı ve kollarını uzattı. Tate ona yaklaştı, böylece kollarını boynuna dolayabildi.

Onları kollarımın arasında korurken, ikisine de olan tutuşum sıklaşıyor.

Kızlarım.

"Dans edelim mi babacım?" diye soruyor Molly tatlı bir sesle, gözleri benimle Tate arasında gidip geliyor.

"Kesinlikle." Ona gülümsedim.

"Devam et. Ben..." Tate, yanında boş sandalyeler bulunan bir masayı işaret ediyor.

Molly'ye, "İkimizle de dans etmek istiyorsun, değil mi tatlım?" derken kaşlarımı çatıttım.

"Yaşasın!" Molly sevinçle ellerini çırpıttı.

Başımı dans pistine doğru eğdiğimde Tate'in gözleri parlıyor. "Başlayalım mı?"

Tate'in elini tutuyorum, Molly'yi de kollarımda tutarak dans eden çiftlerin arasından ilerliyorum. Dönüp Tate'i kendime çekiyorum ve belinin alt kısmına elimi koyarak onu sıkıca kucaklıyorum.

Bir elini yakamın etrafına dolarken, diğer elini Molly'nin yakasına yerleştirdi.

Grup, Ed Sheeran'ın "All of the Stars" şarkısının cover'ını çalmaya başlıyor ve Molly başını omzuma yaslayıp Tate'e büyülü bir gülümsemeyle bakıyor; Tate şarkının sözlerini ona usulca söylerken, gülümsemenin masumiyeti daha da tatlı hale geliyor.

İkisini de kollarımda tutuyorum.

Ve biz dans ederiz.

Molly kollarımda ağırlaşana ve göz kapakları buruşana kadar dans ediyoruz. Ama küçük kızım hâlâ uykuya diremiyor, bir anı bile kaçırmak istemiyor. Ancak Tate önce ona, sonra da bana gülümsediğinde, anlıyorum.

Artık ikisine de sahip olduğum için hayat bana bunun gibi daha birçok an yaşatacak.

“Molly, ikisini de kaybettikten sonra bana hayata devam etme sebebi verdi,” diye fısıldadım Tate'e. “Ve birçok kez her şeyi mahvettiğimi düşündüm.”

“Sullivan,” diye fısıldadı, gözleri duygudan kısılmıştı. “Öyle değildin. Bak ne kadar mutlu. Harika bir babasın.”

Yanımda mutlu bir şekilde uzanmış, hâlâ uykuyla mücadele eden Molly'ye bakıyorum.

Kalbim göğsümde kabarıyor ve Tate'i kendime daha da yaklaşıtıyorum.

“Sonra seninle tanıştım. Ve artık bunu başarısız olduğum bir meydan okuma olarak görmedim.”

Gözlerini kırptırdı, kirpiklerinin arasında yaşlar birikti. “Şimdi nasıl görüyorsun?” diye sordu. Burnunu çekti.

Hafifçe gülümsüyorum. “Bir macera olarak.”

“Sullivan.” Gözlerini siliyor.

“Mutlu buluşmayı bölmek zorunda kaldığım için özür dilerim.”

Sinclair kollarını uzatıp Molly'yi işaret edince Tate'in başı aniden yukarı kalktı.

“Ama Denver ve ben Molly ile dans etmek istiyoruz.” Tate'e geniş bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Merhaba, Tate.”

“Merhaba.” diye karşılık verdi gülümseyerek.

Sinclair, Molly'yi kollarımından alırken, “Geldiğine sevindim,” dedi.

Denver onun yanında ve Tate'e doğru çenesini kaldırarak selam veriyor. “Merhaba.”

Tate, alt dudağını ısırıp bana doğru gülümsemeden önce “Merhaba” diye yanıtladı.

Sinclair sırtarak konuşmamızı izliyordu.

“Sullivan? Neden Tate'e etrafı gezdirmiyorsun? Mülkün etrafında onun görmek isteyeceği birçok romantik yer var.” Bana göz kırptı, sonra bakışlarını Denver'a çevirdi. “Öyle değil mi, Brute?”

Denver'ın bakışları onun gözlerine kenetlendi ve adam boğazını temizleyerek isteksizce onayladı. “Var. Hem de çok.”

Sinclair, sesindeki sertliğe kıkırdadıktan sonra başını bana doğru eğdi ve gitmemiz için işaret etti.

Ablamın cinsel hayatıyla ilgili ima edilen şeylere ilk defa bu kadar sinirlenmedim. Hatta şu anda ona gelecek doğum gününde alacağım inanılmaz derecede pahalı hediye planlıyorum.

"Hadi gidelim," diyorum Tate'e, oysa onu çoktan dans pistinden uzaklaştırıyordum; hızla sertleşen penisim, acil bir ihtiyaç duymadan hareket etmeyi neredeyse imkansız hale getiriyordu.

"Sullivan mı?" diye soruyor ve gülüyor. "İnsanlar nereye gittiğimizi merak etmeyecekler mi?"

"Merak etmeyecekler, bilecekler."

"Aman Tanrım." Ana evin girişlerinden birine doğru ilerlerken elini gözlerinin üzerine bastırdı. Zemin kattaki banyoları kullanmak için insanların girip çıkabilmesi için kapı ardına kadar açıktı.

Arkamı dönüp onu kollarımın arasına aldım, bu da onun nefesini kesmesine neden oldu.

"Özür dilerim. Sizin için yeterince hızlı hareket etmedim mi?" diye kıkırdadı.

Eve doğru hızla girdim ve onu kucağıma alıp geniş merdivenlerden yukarı, üst kata çıktım. Adımlarım güçlü ve kararlıydı; koridordan aşağı, Molly'nin yatak odasının yanından geçerek, karşısındaki, benim süitime açılan kapıdan içeri girdim.

Onu ayaklarının üzerine bıraktım ve kapıyı arkamızdan kilitledim.

Tate, başını çevirerek dört direkli yatağa ve okyanusa bakan balkona bakarken, "Vay canına, burası çok güzel!" diye haykırdı.

"Manzarayı daha sonra seyredebilirsiniz."

Döndü ve ben hiç vakit kaybetmeden tişörtümü çıkarırken gözleri göğsüme indi.

"Ah, doğru." Dudaklarını ısırды ve ateşli bakışlarını benimkine dikti. "Öyle mi yani?"

"Kesinlikle öyle."

Ona doğru bir adım atıyorum ve nefeslerimiz sıcak, boğucu havada birbirine karışıyor. Birkaç kalp atışı boyunca, birbirimize özlemle bakıyor, birbirimizi içimize çekiyoruz.

"Tate mi?" diye fısıldadım.

Dudaklarını yaladı. "Sullivan?"

Gözlerindeki güven, kirpiklerinin arasından bana bakarken penisimin fermuarıma sürtünerek acı verici bir şekilde zonklamasına neden oluyor.

Gözlerinin önündeki birkaç saç telini geriye doğru ittim, parmaklarımın tersiyle yüzünün yan tarafını, ipeksi teninin altında atan nabzının olduğu boynunu ve köprücük kemiklerini okşarken hafifçe inledim.

"Önce seninle sevişiyor muyum yoksa seninle aşk mı kuruyorum?"

"Seçme hakkım mı var?" Dudaklarını oyun oynarcasına ısırtıyor, benim kısık ve boğuk sesime karşılık veriyor. Onu yatağa altıma atıp, külotunu kenara çekip, kendimi tamamen içine gömmekten kendimi zor tutuyorum.

"Kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlayacaksa, buna tercih deyin. Ama ben gece bitmeden ikisini de defalarca yapacağım. Önce nasıl istediğinize karar verebilirsiniz."

Gözleri pantolonumdaki kabarık bölgeye kaydı ve dudakları yukarı kıvrıldı.

"Şu an yavaş yapabileceğini düşünüyor musun?" Avucunu penisimin etrafına sarıp sıkıyor.

"Kahretsin," diye tısladım, yarı kapalı göz kapaklarımın arasından ona bakarak.

Kadın, üzerimdeki kumaşın üzerinden beni okşuyor ve vajinamdan o kadar hızlı bir şekilde meni sızıyor ki pantolonumun önünde ıslak bir leke oluşuyor.

"Yavaş yapabilirim," diye dişlerimi sıkarak zorlukla söylüyorum.

Becerikli elleriyle fermuarımı aşağı kaydırıp kalın penisimi dışarı çıkardı. İçine boşalmak için can atan testislerim vücuduma doğru yükselirken acı dolu bir inilti çıkardım.

"Emin misin?" diye takıldı.

"Tate," diye uyardım. "Seni ait olduğun yere, penisime geri istiyorum. Bu yüzden bana üzerinde çalışabileceğim bir cevap ver."

Yüzünü bana doğru eğiyor, dili dışarı fırlayıp dolgun alt dudaklarını nazikçe yalıyor.

"Siktir," diye fısıldadı. "Önce beni sik."

Yüzünü kavrayıp dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım, şaşkınlıkla nefesi kesildi. Belki de onu yere yatırıp hemen içine girmemi bekliyordu. Ve penisim tam da bunu yapmam için yalvarsa da, önce onu öpmek istiyorum.

Onu öpmem lazım, çünkü beynim hâlâ onun burada olduğuna inanmaya çalışıyor.

Ve kalmaya karar verdi.

O benim.

"Çok güzelsin. Çok seksi," diye hırıldayarak boynuna doğru eğildim ve iz bırakabileceğini bildiğim öpücüklerle onu adeta kuşattım. Ta ki parmağına bir yüzük takıp onu karım diyene kadar, o izleri taşıyıp dünyaya benim olduğunu gösterebilir.

Bu düşünce, penisimin zonklayan ucundan akan sıvının soluk mavi elbisesinin üzerine yayılmasına neden oluyor.

"Elbisenini mahvettim," diye hırıldadım, eğilip göğüslerinin dolgunluğunu ısıran bir öpücükle öperken dişlerimi gösterdim.

Tate kollarımda titriyor, meme ucu elimle yokladığımda çelik gibi sert bir zirveye dönüşüyor.

"Sorun değil. Temizleyebilirim. Ev sahibimden yeni kurutma makineleri aldım, hatırlıyor musun?"

Şaka yaptığını bilsem de, New York'a döndüğümüzde buranın hala onun yeri olabileceği ve ayrı yaşamak isteyebileceği düşüncesi içimde yoğun bir öfke ve panik dalgası yaratıyor.

Elbisesi bunun bedelini ödüyor.

Vücudu benimkine doğru çekiliyor, ben de yakasını kavrayıp ince kumaşı tam ortadan yırtarken göğüsleri şok içinde inip kalkıyor.

"Şimdi her şeyi tamamen mahvettim."

"Aman Tanrım." Gözleri kocaman açılmıştı, ama hızla şehvet dolu bir buğuya dönüştü. "Bunu beğendim," dedi, yanakları kızarmış ve çok güzeldi.

"Sana bunun bin tanesini alacağım."

Gözlerimi acımasızca vücudunda gezdiriyorum.

"Hatırladığımdan bile daha inanılmazsın," diyorum hayranlıkla.

Elimi penisime götürüp sıkıyorum, alt dudağımı yalarken kendimi tutamıyorum, gözlerim ise sütyeninden taşan göğüslerini açgözlülükle süzüyor.

"Harika, bebeğim. Daha da seksi oldun."

Boşalmadan önceki sıvıyı topluyorum ve penisimi bırakıyorum. Parmak uçlarımla, dolgun göğüslerini benim sıvımla parlayana kadar boyuyorum.

"Bu sütyeni de beğendin mi?" diye soruyorum, uzanırken dudağımı ısırıyorum.

O cevap veremedi, parmaklarımı ince dantel kapların arasından geçirip yırtarak koyu pembe meme uçlarının dışarı çıkmasını sağladım.

"Sullivan," diye nefes nefese kaldı şaşkın bir kahkaha eşliğinde.

"Biliyorsun, sırada külotlar var Tate. Kahretsin, o amını görmem lazım. Seninle birlikte olmamın önünde duran her şeyi yakıp kül edeceğim."

Bana yoğun ve etkileyici bir bakışla bakıyor.

İkimiz de biliyoruz ki artık sadece kıyafetlerden ve seksten bahsetmiyorum.

Başımı eğip bir meme ucumu ağzımla kapatırken gözleri benimkine kilitlenmiş durumda. Derin bir nefes alıyor ve elini saçlarımın arasına daldırıp kökünden çekiyor. Daha sertçe emerken ve dilimle onu yalarken ona gülümsüyorum.

Onun beni benim onu özlediğim kadar özlediğinden şüphe ettiysem, onun muhtaç hıçkırıkları aklımdaki tüm şüpheleri ortadan kaldırıyor.

"Seni boşaltmam gerek," diye inledim, dikkatim göğüslerinde yoğunlaştı, dişlerimle hafifçe ısırıp, ağzım açık, emici öpücükler ve yalamalarla birlikte küçük ısırıklar atmaya başladım. "Kahretsin, Tate. Yüzüme ve penisime boşalmanı istiyorum, bebeğim."

Onu kucağıma alıp yatağıma yatırdığımda şehvetli bir arzuyla inliyor.

Pantolonumu ve iç çamaşırımı çıkarırken gözlerinin içine bakıyorum, ta ki yatağın ayak ucunda, elimde penisimle çıplak bir şekilde durana kadar.

Ona çok ihtiyaç duyduğu bir okşama yapıyorum.

"Sana bak bebeğim," diye homurdandım. "Güzel elbisen mahvolmuş, göğüslerin de sanki sevişmek için can atıyormuş gibi açıkta yatıyorsun."

"Aman Tanrım," diye inledi, bacaklarını yukarı doğru kıvrarak, bacaklarının arasında yatakta diz çökmüşken mükemmel meme uçlarını tekrar emmem için bana sundu.

"Bunu mu istiyorsun? Seks mi?"

"Evet."

"Evet, ne?"

"Lütfen, Sullivan," diye hıçkırarak söylüyor. "Sensiz hissettiğim bu boşluğu benden al."

Sözleri boğazımı anında düğümledi ve gözlerimiz birbirine kenetlendi.

"Seni bir daha asla bırakmayacağım, bebeğim. Yemin ederim." Sesim boğuk ve acı dolu çıkıyor.

Ama duyması gereken şey tam da bu.

İkimizin de ihtiyacı olan şey bu.

Gözleri yumuşar, sevgi ve şehvet gözlerinde parıldar ve orada kalmış olabilecek son şüphe kırıntıları da kaybolur.

O, altımda yatakta kıpırdanıyor, ben de onu hayranlıkla izliyorum. Sadece ona bakmak ve onu tekrar "benim" diyebilmenin verdiği mutluluğun tadını çıkarmakla yetiniyorum.

"Göster bana," diye fısıldadı.

Islak külotunun kumaşı penisimin ucuna sürtündüğünde kendime geldim.

Bedenlerimizin arasına bakarak hayal kırıklığına uğramış gibi homurdanıyorum.

"Bu ne?"

"Ne?" Ben topuklarımın üzerine oturup onun sertleşmiş penisime sürtünme çabasını izlerken daha da kıvranıyor.

"Bu mu?" diye tekrarlardım, ıslak bir şerit haline gelmiş mavi dantelin ortasına parmağım ile bastırarak. "Bütün bu"—dudaklarımı yavaşça yaladım—"ıslaklık. Açgözlü küçük amından sızıyor."

Parmak boğumumu yukarı doğru çekip klitorisinin üzerinde daireler çizerken ürperiyor.

"Şimdi neden önce sevişmek istediğini anladım," diyorum, ıslak külotunun kumaşını başparmağım ve işaret parmağım arasında sıkıştırıp klitorisine doğru çekiyorum, böylece vajinasının şişmiş dudakları külotun iki yanından dışarı taşıyor.

Ortaya çıkan görünüm hem iğrenç hem de inanılmaz derecede muhteşem.

Eğilip bir tarafını dudaklarımın arasından emdiğimde nefesi kesildi.

"Çünkü..." Diğer tarafını emmeye başlıyorum, güzel küçük ağzından çıkan nefes nefese kalışı çok seviyorum. "Biliyorsun ki sikimi yavaşça kaldıramayacaksın. Islak küçük amın çok açgözlü. Onunla doldurulmak, seni sert ve hızlı bir şekilde sikerken üzerine boşalmak istiyor, değil mi?"

Tate inliyor.

"Öyle değil mi?" Sıkıca gerilmiş kumaşın üzerinden klitorisini hafifçe ısıırıyorum.

"Evet!" diye haykırıyor, bacakları kulaklarımın etrafında titriyor. "Evet."

"Benim için mi gelmen gerekiyor, bebeğim?" diye kekeledim, göğsümde biriken duygularla burnumun ucuyla klitorisini okşayıp onu içime çekerken, bilerek kendimi bekletip ondan tam anlamıyla zevk almaya fırsat bulamadım.

Bunun tadını çıkarmalıyım. Hafızama kazımalıyım.

Onu neredeyse kaybettim.

"Evet," diye inledi. "Beni boşalt, Sullivan."

Gözlerimi kısıyorum, acı çeken bir hayvanınki gibi boğuk bir ses dudaklarımdan hızla çıkıyor, külotunu yana çekip açık ağzımı onun dudaklarına bastırıyorum.

Dilimde onun tadı patlıyor, duyularımı dolduruyor, aklımı başımdan alıyor, ona doğru dalarken odaklanabildiğim tek şey o oluyor; onu sert, umutsuz emmeler, yalamalar ve öpüşlerle adeta yiyip bitiriyorum.

"Bebeğim," diye fısıldadım, daha da derine dalıp ıslaklığı dilimi kaplayıp boğazımdan aşağı kayana kadar. "Beni asla terk etme," diye yalvardım. "Beni asla, kahrolasınca, terk etme."

Elleri saçlarımdan arasına giriyor, onu doruk noktasına getirirken can havliyle tutunuyor.

"Sullivan..."

Altımda titriyor ve kıvranıyor, sesi baş döndürücü bir şehvet ve arsız bir tutkuyla dolu.

"Tadın çok güzel."

O inliyor, bacakları başımın iki yanında titriyor, ben de onu daha büyük bir azimle yalamaya devam ediyorum.

"Aman Tanrım," diye inledi.

Daha da derine iniyorum, vajinasının her titremesini yalayarak ve ondan sızan tüm kaygan, tahrik edici sıvıyı yutarak.

"Gel yüzüme, bebeğim. İşte şimdi iyi bir kız oldun."

Gerildi ve saçımı daha sıkı kavradı, bu da penisimde bir ön meni dalgasına neden oldu ve meni çarşafırlara damladı.

Elini bıraktığı anda çıkardığı o inanılmaz ses, hayatımın geri kalanında zihnimde tekrar tekrar canlandıracağım bir ses olacak.

"Sullivan! Aman Tanrım... Sullivan!"

Çılgılık atıyor. Kız arkadaşım, sıcak menisini ağzıma boşaltırken adımı haykırıyor.

Dudaklarımı şapırdatarak bir çırpıda içtim ve daha fazlasını isteyerek tekrar ona doğru geri döndüm.

"İsa Mesih, evet, bebeğim. Tam olarak bundan bahsediyorum."

İnliyor, nefes nefese kalıyor ve kıvranıyor, ne yapacağını bilemiyor. Kolumu kalçalarının üzerine bastırıp onu yatağa doğru iterken, dilimle tekrar yukarı doğru hareket etmeye başlıyorum.

"Sullivan!"

Onun orgazmı, ismimi haykırdığı bir başka nefis, ıslak çığlığa dönüşüyor.

Eğer müzik grubu bu kadar yüksek sesle çalmasaydı, hiç şüphe yok ki tüm düşün davetlileri onu duyardı.

Üçüncüsünü denecekken saçımı o kadar sert çekti ki acıdan kıvrandım.

"Sana ihtiyacım var," diye hıçkırarak söylüyor, "içimde."

Titreyen tenini öpüyorum, dudaklarım kabarık, ipeksi küçük klitorisine değerken nefesini içine çekme şeklini çok seviyorum.

Külotunu aşağı çekip burnuma yaklaşıtıyorum. Derin bir nefes alırken aynı anda kendimi tatmin ettiğimde göz bebekleri kocaman açılıyor.

"Bunları saklamam gerekecek."

"Öyle misin?" diye fısıldadı, gözleri ışıldıyordu.

"Kesinlikle evet."

Elimi indirip penisimin dibini sıkıca kavradım, diğer elimle de testislerimi avuçladım. Tekrar mastürbasyon yaparken homurdandım, bu sefer külotu penisimin etrafına sarılıydı.

Yanakları kızarmış bir şekilde beni izlerken, müstehcen bir gösteri sergiliyorum; ön boşalma sıvım penisimin yanlarından aşağı akıp kumaşa, onun da kendi uyarılmasıyla birlikte işliyor.

"Uzun zaman oldu bebeğim. Belki de önce ben boşalmalıyım, sonra seni becermeliyim. O sulu göğüslerini boyasana önce. Yoksa günlerce içinden sızıp dururum."

"Bunu istiyorum."

Tate gözlerime bakıyor, gözlerinde kirli bir parıltı var.

Dudaklarımı acı dolu bir homurtuyla birbirine bastırdım.

"Kahretsin bebeğim, beni öldürüyorsun."

Gülümsedi ve ben neredeyse olduğum yerde üfleyecektim. "Buraya gel."

Külotları bir kenara atıyorum ve kızımın istediğini yapıyorum.

Bacaklarının arasına yerleşen kadın, içgüdüsel olarak bacaklarını aralayarak, atan penisimin başının ıslaklığının içinden kaymasına izin verdi.

"Emin misin?" diye hırıltılı bir sesle sordum, kollarımın üzerinde onun üzerinde dururken, yüzlerimiz sadece birkaç santim uzaklıktaydı.

Neden sorduğumu bilmiyorum. Onu tıpkı açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi yedim bitirdim.

Ama bu mu?

Bu, yapbozun son parçası gibi geliyor. Sanki bunu yaptığımızda her şey bitecek. O gerçekten geri döndü. O gerçekten benim.

Sonsuza kadar.

"Bundan fazlasıyla eminim," diye fısıldadı yanağımı okşayarak.

"Ben de."

Gözlerine bakarak ileri doğru itiyorum ve aylar süren ayrılığın ardından sonunda içine giriyorum.

"Tate," diye kekeledim, sesim beni ele veriyordu, onun dar ve ıslak sıcaklığının içinde dibe vuruyordum.

Nefesi dudaklarıma değiyor ve yüzümü ellerinin arasına alıyor.

"Seni seviyorum, Sullivan Beaufort," diyor, vücudu etrafımda dalgalanırken, ait olduğum yere, onun içine geri dönmenin her santiminin tadını çıkarıyor.

"Ben de seni seviyorum, Tate Miller," dedim boğuk bir sesle. "Seni çok, çok seviyorum."

Dudaklarına bir öpücük konduruyorum ve o da dudaklarıma doğru gülümsüyor.

"Ne oldu bebeğim?" diye hırıltılı bir sesle sordum, neredeyse tamamen dışarı çıkıp titreyerek tekrar içine girerken.

Vücudumdaki her kas gergin, kontrolü tamamen kaybetmenin eşiğinde sallanıyor.

"Sevişmenin sonra olacağını sanıyordum?" diyor ve beni tekrar öpüyor.

Bu sefer onun dudaklarına doğru gülümsedim ve alınlarımızı birbirine yasladım.

"Kız arkadaşım ilişkiye girmek istiyor, değil mi?"

Geri çekilip biraz daha kuvvetle içine girdiğimde verdiği nefes nefese tepki, bilmem gereken her şeyi bana anlatıyor.

"Seni uyarmadığımı söyleme," dedim, son bir hafif öpücüğü dudaklarına kondurduktan sonra kollarımın üzerinde doğrulup dizlerimi açarak onu altımda yere serdim.

O gerilmiş, pembe ve parıldayan bir halde, penisim içine girmiş ve onu o kadar doldurmuş ki, şişmiş küçük klitorisi kılıfından kurtulmuş.

"İşte bu da ne manzara!" diye hayranlıkla dudaklarımı büzerek kalçalarımı hareket ettirmeye başlarken, vajinasının beni tamamen içine alacakmış gibi etrafımda nasıl gerildiğini izliyorum.

"Çok güzel," diye sızlanıyor Tate.

Onu incelerken acımasız bir ritim tutturuyorum, gözlerimi vücudunda yukarı doğru kaydırıp göğüslerinin göğsünde yukarı aşağı sallandığı yere kadar indiriyorum.

Kahretsin, ait olduğu yere geri döndü.

Bu kadını hayatımın geri kalanında seveceğim.

Bu gerçek göğsüme saplanan bir ok gibi içimi acıttı ve penisim onun içinde şişerken inledim.

“Tate. Kahretsin, bebeğim.”

Bacaklarını aralayarak bana doğru bakıyor.

"Daha sert. Beni daha sert becermeni istiyorum. Seni içimde hissetmediğim o aylardaki acıyı unuttur bana."

Onu yatağa doğru bastırıyorum, zevkten başını geriye atışını izlemeyi çok seviyorum. Adımı haykırışını ve vücudunun beni asla bırakmak istemezcesine sıkıca kavramasını çok seviyorum.

Benden ona unutturmamı istiyor.

Ama hatırlamak istiyorum.

Onsuz hayatın nasıl olduğunu hatırlamam gerekiyor. Onu nasıl neredeyse kaybettiğimi. Böylece yaşadığım sürece bir daha asla bu kadar aptalca bir şey yapmayacağımı bileceğim.

"Sullivan," diye inledi adımı ve tanıdık bir sıkılık kayganlaşmış penisimi sardı.

"Gelecek misin, bebeğim?"

"Hı hı," diye zar zor da olsa nefes nefese inleyerek söyleyebildi.

"Aferin kızım. Bırak dışarı çıksın," diye mırıldandım, çenemi öne doğru iterek ve biraz daha derine iterek kasık kemiğimin açıkta kalan klitorisine sürtünmesini sağladım.

Gözyaşları eşliğinde yanıma geliyor, bakışlarımı yakalamaya çalışırken kirpikleri titriyor.

"Aferin kızım," diye kekeledim. "Amcığın beni sağıyor bebeğim. Aman Tanrım."

Artık dayanamıyorum, etrafımda kasılıp büzülürken, onu bırakıyorum.

O kadar şiddetli boşalıyorum ki gözlerim yaşıyor ve duyma yetim kesiliyor.

“Tate,” diye homurdandım. “Aman Tanrım....”

Aylardır içimde biriken cinsel özlemi boşaltırken odaklanabildiğim tek şey onun gözleri.

Bana sanki benim sevgilimmişim gibi ışıldayan, güzel, güven dolu mavi gözler.

Ben onun lanet olası erkeğiyim.

"Seni seviyorum." Onu sertçe öptüm, bir elimi boynuna kaydırıp onu yerinde tutarken, boşalırken karışık menimiz uyluklarımızın üzerine döküldü. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Ter içinde, ıslak ve birbirine yapışmış halde, kalplerimiz gümbür gümbür atarken, ben de yavaşça orgazmımın son dalgalarını onun içinde boşaltıyorum. Onun bedeni de orgazmının artçı şoklarıyla etrafımda titriyor.

Alnımı onun alnına yaslıyorum ve sonunda nefesimizi toparladığımızda yüzünde huzurlu bir gülümseme beliriyor.

"Babanı ve Halliday'i henüz tebrik bile etmedim. Diğer konuklardan hiçbirine de selam vermedim. Çok kaba davrandım."

"Merak etme, buraya özel jetle güvenli bir şekilde geldiğini biliyor." diye sııttım.

"Ne? Nasıl?"

Açıklama bekliyor ama ben onun yerine onu öpüyorum. Yakında babamın gümüş iç döşemeli özel jetin sahibi olduğunu anlayacak. Onu Halliday'e hediye olarak almıştı, böylece ailesi İngiltere'den ziyarete gelebilecekti.

Kişisel hayatıma karışan herkesten genellikle nefret ederim.

Babam bunu biliyor.

Ama yine de yaptı.

Ve sesim kısılana kadar ona teşekkür etmeliyim.

Tate bana geri döndü. Bize. Turne sonrasında. Ve şimdi.

Onun, benim ve Molly'nin yanına, olmasını çok istediğim yere geri döndü; babam da onun ait olduğu yeri görebiliyordu.

"Hem zaten misafir değilsiniz," diye belirtiyorum ona.

"Aman Tanrım. Davetli bile değildim. Düğüne izinsiz girdim!" diye cıvıldıyor ve bu çok sevimli.

Kıkırdıyorum ve o da gözlerini şak playfully kısıyor.

"Bu hiç komik değil. Burada daha önce tanışmadığım aile üyeleriniz var ve şimdi benim hakkımda kötü bir izlenime sahip olacaklar."

Boynunu öpüyorum, beni saran kokusunun tadını çıkarıyorum.

"Tate, sen düğüne izinsiz giren biri değilsin. Sen bizden birisin."

"Ne?"

“Aile,” dedim. “Artık ailemsiniz. Sadece beni ve Molly'yi alamazsınız; hepimizi almak zorundasınız. Ama geri dönüş yok.” Penisimi içine sokup kasılmasını sağladım. “Dönüşünüzü tamamladık. Artık benimsiniz.”

Dudaklarını ısıyor, gözleri ışıltıyor.

“Hmm, kulağa hoş geliyor. Ben her zaman daha büyük bir aile ve bol bol bebek istemişimdir.”

İnleyerek onu öpüyorum.

Bana göz kırıyor ve ben ona tekrar tamamen aşık oluyorum.

"Beaufort ailesi birbirine kenetlenir," diye düşünüyor.

"Evet, bebeğim."

Bebeklerden bahsetmesiyle birlikte içimde tekrar sertleşmeye başladım bile. Tate'in hamile olması, Molly'ye küçük bir erkek ya da kız kardeş yetiştirmesi fikri, penisime adeta bir adrenalın iğnesi gibi etki ediyor.

“Ama ailemden herhangi biri bu akşam sizden bir saniye bile zaman ayırabileceğinizi düşünüyorsa, yanılıyor.”

Onu tekrar öptüm.

“Çünkü şimdi...” Kalçalarımı hareket ettirmeye, içine girip çıkmaya, yavaş ve derinden ilerlemeye başlıyorum. “Şimdi, deli gibi aşık olduğum kadınla sevişmeye hazırlanıyorum.”

Gözleri doldu.

"Seni seviyorum, Tate," diye fısıldıyorum.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı ve beni kalbimi coşturan nazik bir öpücüğe çekti.

Ellerimiz birbirine kenetleniyor, parmaklarımız birbirine dolanarak uyum içinde hareket ediyoruz.

Tıpkı kusursuz bir şarkı gibi.

Tekrar tekrar dinleyeceğim şarkılardan biri.

Her zaman.

SON SÖZ

TATE

Ertesi sabah...

"TEKRAR SÖYLE BEBEĞİM. İŞTE BÖYLE. AFERİN KIZIM. AYNEN BÖYLE."

Sullivan'ın sesi, dudaklarıma fısıldarken taşın üzerinde sürüklenen kadife gibiydi; gece boyunca paylaştığımız her yakıcı ve şefkatli öpücükle aramızda duygular akıp gidiyordu.

Kollarının arasında titriyorum, penisinin üzerinde yukarı aşağı kayarken derin, nabız gibi atan dalgalar halinde boşalıyorum.

O kalçalarımın tutarken ben de kendimi desteklemek için kollarımı omuzlarına doladım.

"Tate," diye homurdanarak beni sertçe aşağı çekti ve içime girdi.

Onu öpüyorum, sonra dudaklarına doğru gülümsüyorum.

"Hayatımın en ateşli gecesi," diye mırıldanıyorum, onun adını defalarca haykırmaktan sesim kısılmıştı.

Kaç kere seviştığımızı, öpüştüğümüzü, boşaldığımızı saymayı bıraktım. Hepsi birbirine karıştı.

Uyuyamadığımı biliyorum. Sullivan'ın bedenimde olmadığı nadir anlarda, kalbimde ve zihnimdeydi. Benimle konuşuyordu. Eve döndüğümüzde birlikte yapmak istediği her şeyi, Molly ile birlikte gitmek istediği tüm yerleri anlatıyordu.

Bir aile olarak.

Sesindeki mutluluk, daha önce hiç duymadığım bir şey. Bayılıyorum buna.

O gün gelip kaldırırmda benimle oyun oynadıktan sonra New York'tan ayrılmayı asla düşünmemiştim.

"Unstoppable" şarkısının ilk notalarını duyduğum andan itibaren, hiçbir şeyin beni onlardan bir daha alıkoyamayacağını biliyordum.

Sullivan hayalimdeki işten vazgeçmemi istemiyordu. Her hafta sonu Los Angeles'tan geri uçmayı düşünmemi istedi. Uzun mesafeli ilişkiyi yürütebilmek için. Ve belki de başarabilirdik. Ama onun için yeterli olacağını iddia etmesine rağmen, benim için yeterli değildi.

Her gün onun ve Molly'nin yanında olmak istiyorum.

Sözleşme görüşmesine girdiğim an New York'tan çalışacağımı biliyordum. Bu yüzden Sullivan'ın yöntemini uyguladım ve bir köpekbalığı gibi pazarlık yaptım, onları ikna etmek için aklıma gelen her şeyi yaptım.

"Blue Eyes" adlı şarkım belirleyici faktör oldu.

O şarkıyı bırakmaya hazırdım. Turne sırasında insanlar zaten duymuştu. Yeni şirketin yeni şarkılar isteyeceğini düşündüm. Ve istiyorlar da. Ama "Blue Eyes"ı istiyorlar. Bana ilk başta dikkatlerini çeken ve iş teklifinde bulunmalarını sağlayan şarkının bu olduğunu söylediler.

Ben de kabul ettim.

Sanki Sullivan ve Molly de o toplantıda benimle birlikteymiş gibiydi. Ve olayların bu şekilde gelişmesinin sebebi de onlar.

Sullivan, beni kucağından indirip yumuşak yastıklara doğru yönlendirirken inleyerek öpüyor ve "Molly yakında uyanacak," diyor. O doğrulurken ben de yastıklara gömülüyorum.

"Acele etmeyin. Aşağıda mutfakta sizinle buluşacağız."

Kalkmadan önce onun lüks yatağında birkaç dakika geçirme fırsatı bulduğum için mutlu bir şekilde başımı sallıyorum.

Ve onun kaslı, yuvarlak kalçalarının odanın karşısına doğru salınarak uzaklaşmasını izlemekten mutluluk duyuyordu.

Dün gece dekorasyonu inceleme fırsatım olmadı. Banyo, yatak odasının içinde, devasa bir cam duvarla ayrılmış durumda. Yanında yerden tavana kadar uzanan bir pencere bulunan yuvarlak bir küvet var ve okyanusun inanılmaz bir manzarasını sergiliyor. Ayrıca Sullivan'ın açtığı devasa bir yağmur duşu da mevcut.

Bir tarafta tuvalet olduğunu tahmin ettiğim bir kapı var, ama dikkatim yine de duşun içindeki muhteşem adama takılıyor; başı suyun altında geriye

doğru eğik, gözleri kapalı.

Koyu renk saçlarını geriye doğru tararken pazuları belirginleşiyor, sonra bir şişe bir şey alıyor.

Kaslı, geniş vücudunu sabunlarken adeta ateşli bir milyarderin duşta çekilmiş pornografik sahnelerini izliyoruz.

Göğsündeki seyrek koyu renkli kılların arasında köpükler beliriyor ve elini penisinin üzerine götürerek, yarı sertleşmiş penisini ustalıkla sabunluyor.

"Nasıl bu kadar şanslı oldum?" diye mırıldanıyorum.

Yukarı bakıyorum. Gözleri parıldıyor ve dudakları kendinden emin bir sırıtışla kıvrılmış. Beni ona bakarken yakaladı. Ama umurumda değil.

"İyi misin bebeğim?" diye soruyor, tüm gece seviştiğini ele veren, zengin ve memnun bir ses tonuyla.

"Evet. Sadece izliyorum," diye düşünüyorum. "Sanırım dediğin gibi seninsem, sen de benimsin. Ve istersem senin ve milyarder penisinin üzerinde sapıkça düşüncelere dalabilirim."

Kıkırdar. "İstediğin kadar bak bebeğim. Hepsi senin."

Gözlerini kapatıp başını geriye doğru eğerek köpükleri duruluyor.

Duşu kapatıp beline havlu sarıp yatağa doğru yürürken yüzündeki sırıtışı görünce ağzım sulandı.

Eğilip beni öptü, bronzlaşmış göğsünden su damlacıkları aktı.

"O bakışı biliyorum. Ve inan bana, o güzel küçük kedinin tekrar yüzüme oturtup kahvaltıdan önce seni tekrar boşaltmayı çok isterdim. Ama Molly ile yapmam gereken bir şey var."

"Endişelenmene gerek yok. Bu inanılmaz rahat yatakta iyiyim." Dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Ama beş dakika sonra kalkıyorum çünkü Molly'yi özledim ve onu görmem gerekiyor. Dün gece çok uzun süre birlikte kalamadık."

Sullivan'ın gözlerinin kenarları yumuşadı ve elimi kaldırıp parmaklarımı öptü.

"Tate, senin burada olmana çok sevinecek. Aşağıda görüşürüz."

O gittikten sonra duş alırken acele etmiyorum, balkondan okyanus üzerindeki güneşin doğuşunu seyrederken, Sullivan'ın dün gece aşağıdan benim için getirdiği beyaz yazlık elbisemi giyiyorum. Dün gece mavi elbisemi yırtıp attığı için kendi kendime gülümsüyorum, odadan çıkıp sessizce koridorda merdivenlere doğru ilerliyorum.

Buraya geldiğimden beri Sterling'le hiç konuşmamışken, babasının tatil evlerinden birinin etrafında sessizce dolaşmak tuhaf geliyor. Sullivan, ailenin en yakın üyelerinin burada kaldığını, diğer misafirlerin ise yakındaki bir otelde konakladığını söyledi.

Umarım henüz kimse uyanmamıştır, çünkü Sullivan'ın süitinden utanmadan yürüyerek onlarla tekrar karşılaşmak istemem.

Öncesinde kahveye ihtiyacım var.

Merdivenlerden aşağı inerken, kalbimi etkileyen tanıdık, tatlı bir sesin hafif yankısını takip ediyorum.

Geniş mutfağa girdiğimde Molly uzun, parlak mermer bir masada yemek yiyordu. Sullivan kahve yaparken başını kaldırıp göz göze geldik. Bana bakarkenki sıcaklık midemde baloncuklar uçuşmasına neden oldu.

Arkasındaki, ufuk çizgisine kadar uzanan okyanusu gösteren cam duvar neredeyse hiç dikkat çekmiyor. Bunun yerine, saf mutluluğun rehberliğinde Molly'nin yanına doğru ilerliyorum.

"Günaydın. Size katılabilir miyim?"

Beni fark edince başını kaldırıp gülümsedi, ardından hevesle başını salladı.

Yanına oturdum, Sullivan'ın gözlerinin üzerimizde olduğunu hissediyordum.

"Ne yiyorsun?" diye soruyorum, çenemi bir elime yaslayarak.

"Pankek," diye yanıtlıyor, alt dudağı konsantre bir şekilde büzülmüş halde, önceden kesilmiş bir pankek parçasını çatalına alıp ağzına atıyor.

Sullivan elinde büyük bir tabakla yanlarına doğru yürürken, "Bir tane daha ister misin, tatlım?" diye soruyor.

"Aaa, ayı şeklinde pankek mi yapmışsın? Bunlar senin mi?" diye sordum Molly'ye, tabağın üzerindeki daha dağınık ayı figürlerini işaret ederek.

Başını salladı. "Onlar babaları."

Gülümsememi bastırmaya çalışarak Sullivan'a baktım.

"Fırından kaynaklanıyor," diye homurdanıyor. "Evde yaptıklarım daha güzel oluyor."

"Evde ayı şeklinde krep mi yapıyorsun?"

Başını salladı ve tabağı masaya koydu. "Molly seninkini kaçırdı."

Tezgaha doğru geri yürüyor ve iki kupa alıyor. Bununla kötü bir şey kastetmediğini biliyorum. Ama Molly'nin ayrı kaldığımız süre boyunca beni özlediğini bilmek kalbimi ağırlaştırıyor.

Sullivan geri geldi ve masaya benim için bir kahve bıraktı.

"Teşekkür ederim." Ona minnetle gülümsedim ve o da eğilip beni öptü.

Gözlerimle Molly'ye işaret ediyorum, o ise krepini yemekle o kadar meşgul ki fark etmiyor. Sullivan'ın gözleri parıltıyor, yanıma sandalye çekip oturuyor.

"Sevgilim?" diye sordu Molly'ye, gözlerini benden ayırmadan. "Tate'e konuştuğumuz şeyi gösterelim mi?"

"Evet!" Molly sandalyesinden fırlayıp tezgâha doğru koştu ve elinde bir kitapla geri geldi.

Molly onu gururla kucağıma bırakırken Sullivan'ın gözleri yüzümdeydi.

"Bu ne?"

"Aç," diye talimat veriyor.

Sade mavi kapağa bakıyorum, sonra açıyorum.

"Bunlar ne?" diye kaşlarımı çatarak ilk üç sayfayı çevirdim, her birine yapıştırılmış küçük karton parçalarına baktım.

Sullivan usulca, "Sanırım ne olduklarını biliyorsunuz," diyor.

Nefesim kesilerek ona baktım. "Orada mıydın?"

"Her birinde."

Parmak ucumla bilet fişlerinden birinin üzerinden geçerken boğazım tıkanıyor. "Ah... vay canına."

Hepsi burada. Destek grubu olarak sahne aldığım her konser. Bütün farklı şehirler. Her birindeki tüm mekanlar. Kronolojik sırayla kitabın içine yapıştırılmış, ayrı geçirdiğimiz her anı işaretliyor.

"Seni hiç görmedim."

"Bunu yapmaman gerekiyordu. Ama seni duydum. Tüm şarkılarını. Ve o şarkının her bir sözünü duydum."

Yutkunuyorum. Hangi şarkıdan bahsettiğini gayet iyi biliyorum.

"Mavi gözler mi?" diye fısıldadım.

"Mavi Gözler," diye tekrarladı, ellerimi kendi ellerinin içine alarak.

"Bu şarkıyı New York'tan ayrılmadan önce yazdım. İlk kez aşık olmakla ilgiliydi."

"Biliyorum," diye hırıltılı bir sesle cevap verdi.

Başımı kaldırıp gözlerine baktım, dilimin ucunda bir itiraf vardı. "Öyle değildi—"

"Benim hakkımda mı?" Kaşını kaldırır. "Biliyorum." Gözleri Molly'ye kayar ve hayranlıkla yumuşar. "Konu Molly hakkındaydı."

“Öyleydi,” diye fısıldadım, sesimdeki duygu Molly'nin bana ısıltı ısıltı gülümsemesiyle kıkırdamaya dönüştü.

“Onun hakkında şarkı söylüyordun. Ve o şarkıyı her duyduğumda, işlerin farklı olabilmesi için dua ediyordum.”

“Sullivan...” Ona hafif bir gülümseme verdim. “Bunu daha fazla konuşmaya gerek yok. Olan oldu. Her şey artık geçmişte kaldı.”

“Bırak da sözümü bitireyim, Tate.” Ellerimi kendi ellerinin arasında okşadı. “Onu hak ettiği gibi seviyorsun. Onu benim gibi seviyorsun. Onu koşulsuz seviyorsun, bir anne gibi.”

Sesindeki şefkat karşısında gözlerimden yaşlar süzüldü.

"Senin gibi bir anneyi hak ediyor."

Gözlerime bakıyor, o kendine özgü yoğunluğu daha önce hiç görmediğim kadar parlak bir şekilde parlıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye kekeledim, o da sandalyesini geri itip tek dizinin üzerine çöktü.

"Molly?" diye sordu yumuşak bir sesle, gözleri benden ayrılmadı. "Konuştuğumuz bir sonraki bölümü biliyorsun, değil mi?"

Yanına gelip dururken ciddi bir ifadeyle, "Evet, babacım," dedi.

Adam elini uzatır ve kadın avucuna Beaufort Diamonds imzalı mavi bir kutu yerleştirir.

"Aferin sana, tatlım." Başından öper.

“Tate?” diyor, kutuyu açıp içindeki yüzüğü gösterirken sesi duygudan titriyor. “Benimle evlenir misin?”

Kalbim durdu. Platin yüzükte yan yana yerleştirilmiş iki dev taş var, sanki tek bir dev değerli taş gibi görünüyorlar.

İkisi de mavi.

"Her birimizden birer elmas, teklifimize 'evet' diyeceğinizi umuyoruz. Çünkü biz bir paket halinde geliyoruz." Gözlerime bakıyor, bir şey söylememi beklerken gözlerinde alışılmadık bir kırılganlık var.

Ona bakıyorum, sonra da bana yukarıdan bakan, masum gözleri ve yuvarlak, pembe yanaklarıyla Molly'ye bakıyorum.

Kahve fincanım onun yanında. Şaşkın bir halde uzanıp fincana dokunuyorum ve parmağımı kakao tozuyla kaplı köpüğe batırıyorum.

Yarım daire çiziyorum ve iki nokta ile tamamlıyorum.

Sullivan izlerken kaşları gerilmişti.

İkisinin de görebilmesi için bardağı döndürüyorum.

Köpüğün içinden onlara gülümseyen bir yüz belirliyor.

"Evet mi demek istiyorsun?" diye soruyor Sullivan, sesindeki belirsizlik onu tutup öpmek istememe neden oluyor.

"Evet." Molly'ye gülümsedim, sonra ona döndüm. "Evet. İkinize de cevabım evet."

"Evet?" Kaşları yukarı kalktı ve titrek bir nefes verdi. "Evet?"

Başımı salladım. "Kesinlikle, yüzde yüz evet!"

Boğazım yanıyor ve Sullivan Molly'yi aramıza çekip dudaklarını benimkine bastırarak ezici bir öpücük kondururken, gözyaşlarımın fişkırmasını engelleyemiyorum.

Molly kollarımızın arasında sıkışınca kıkırdıyor ve bu da beni güldürüyor, öpüşmeyi kesiyoruz.

"Bütün bunları biliyor muydunuz?" diye soruyorum.

Yüzündeki gururlu gülümseme kalbimi eritiyor.

Ona bakıyorum, sol parmağıma bir şey takılırken kıkırdamasının sesini içime çekiyorum.

Ona döndüğümde Sullivan'ın gözleri kızardı.

Parmaklarımdaki kocaman, parıldayan yüzüğe bakıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Onu orada görmek, her şeyi çok daha gerçekçi kılıyor.

"Şimdi ben mi gideyim?" diye soruyor Molly, ciddi bir şekilde.

"Artık gidebilirsiniz," diye yanıtlıyor Sullivan.

"Sadece bir an için ilgi çekiciydik," diye şaka yapıyorum, gözlerimi yüzükten ayırıp mutfaktan hızla çıkan kadını izliyorum, muhtemelen oyuncak bebeklerini almaya gitmiştir.

"Bundan emin misin?" Sullivan'a döndüm. Hâlâ önümde tek dizinin üzerinde duruyor, bakışları yüzüme kilitlenmiş.

"Öyle misin?" diye soruyor.

"Evet. Eğer gerçekten bunu kastediyorsanız."

"Ciddi söylüyoruz," diyor inançla. "İkimizin de seni ne kadar çok sevdiğini tahmin bile edemezsin, değil mi?"

Yanaklarımdan süzülmeğe üzere olan gözyaşlarına rağmen, gülümseyerek başımı sallıyorum.

Yüzümü elleriyle kavradı.

"Sesin kalbimin melodisi, Tate. Sana bir kez söyledim ve anlayana kadar tekrar tekrar söyleyeceğim. Sen herhangi bir şarkıdan daha mükemmelsin. Molly de bunu her zaman gördü. Ama o seni ilk günden itibaren nasıl doğru bir şekilde seveceğini biliyordu. Ben bilmiyordum. Ve

sana bunu göstermekte yaptığım berbat işten dolayı hayatımın geri kalanını pişmanlıkla geçireceğim.”

Göğsümü sıkıştıran duygularla boğuşarak burnumu çekiyorum. "Sorun değil. Nedenini anlıyorum. Molly'yi koruyordun. Hem ayrıca, bu en başlardaydı. O zaman beni sevmiyordun."

İçini çekti ve dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

“Seni çok uzun zamandır seviyorum, Tate. Bunu nasıl göstereceğimi bilmeden önce bile seni seviyordum.”

Yüzüğün parmağında nasıl durduğuna hayran kalıyormuş gibi elimi kaldırıyor.

“Nişan yüzüğünü neden burada taşıyorsun? Geleceğimi bilmiyordun.”

"Cliff'le birlikte o eski piyanoyu sokağa sürüklediğimiz gün, o piyano cebimdeydi."

"Gerçekten mi?"

"İzin verseydin, seni hemen orada, kaldırımda evlenirdim."

Bana bakıyor.

“O zaman sana beni affedip affetmediğini soracaktım. Ama işler farklı gelişti ve o zamandan beri onu içimde saklıyorum ki ona bakıp senin bana geri dönmeni dileyebileyim. Ya da buna benzer bir şey. Halliday bunun yardımcı olacağını söyledi. Ama çoğunlukla ona bakıp, seni kaybettiğim için ne kadar aptal olduğumu kendime söyledim.”

Dudaklarımdan hafif, şaşkın bir kahkaha döküldü. "Kendine haksız yere çok yükleniyorsun."

"Seni seviyorum ve gerçekten çok özel birini kaybettiğimi biliyordum."

Uzandım ve yanağını avuçladım.

“Hayır, yapmadın. Ben buradayım.”

Bana doğru eğilip öpmeye çalıştı ama yüksek bir havlama sesi beni ondan uzaklaştırdı.

İki köpek çılgınca havlayarak ve kuyruklarını kontrolsüzce sallayarak mutfığa koştu. Arkalarından da ciyaklayan bir Sinclair geliyordu.

“Molly senin yaptığını söyledi!”

"Ne yaptın?" diye sordu Sullivan, ayağa kalkarken.

"Aman Tanrım, lütfen kenara çekilin." Kahkaha atarak yanından hızla geçti ve benimkinin yanındaki boş koltuğa doğru hızla ilerledi.

Denver, sırttan Molly'yi kucağında taşıyarak odaya girer. "Ben yapmadım," diye homurdanır.

Sinclair elimi tutup nişan yüzüğünü incelerken Molly onun kollarında kıkırdıyor.

"Molly'yi suçlama," diyor. "Sanki seni yeterince tanımıyorum Sull. Günler önce bir şeyler çevirdiğini biliyordum. Ve uçakta bavuluna kimsenin dokunmasına izin vermeyecek kadar gergindin. Ve nedenini anlıyorum!" Sevinçle çılgık atıyor. "Harika yapmışsın. Muhteşem olmuş. Onaylıyorum."

Gözlerime bakıyor ve gözlerindeki bize duyduğu saf, dizginsiz sevinç, gözyaşlarımı yeniden akıtmak üzereymiş gibi hissettiriyor.

"Biliyorsun, Halliday'in bu düğünü planlamasına yardım ettim. Hâlâ bir sürü fikrim var. Bir gün canın sıkılırsa ve—"

"Nişanlımın biraz nefes almasına izin ver, olur mu abla?"

Sinclair'in verdiği tepkiye kıkırdıyorum, ama Sullivan'ın sözleri aklıma yatınca ona gülümsüyorum.

Nişanlı.

Aman Tanrım, bu gerçek.

"Babamı aramalıyım, o—"

"Birkaç saat içinde iniş yapması bekleniyor."

"Ne?" Sullivan'a dik dik bakıyorum.

Sullivan, "Sizi şehirde tekrar gördükten bir gün sonra ondan izin istedim. Tüm bunlardan haberdar olması gereken tek kişi oydu," diyor.

Sinclair gözlerini devirdi ve elini havada salladı. "Evet, neyse. Bu günün geleceğini o kedi kurabiyelerinden beri biliyordum. Bir baldızım olacak!"

Onun heyecanı bulaşıcıydı ve beni kucaklayıp sıkıca sarıldı. Denver, Sullivan ile tokalaşıyor ve onu tebrik ediyordu. Sinclair'in iki köpeği de sakinleşmiş ve Denver'ın ayaklarının dibinde yan yana oturuyorlardı.

"Çok tatlılar!" diye haykırdım, daha büyük olanın boynundaki küçük fiyonku ve daha küçük olanın boynundaki beyaz kurdeleyi görünce.

"Görünüşlerine aldanmayın. Bakımları çok zahmetli," diyor Denver. Ama gözlerindeki sevgi, Sinclair'in iki köpeğini de tıpkı onu koruduğu gibi devasa vücuduyla vahşice koruyacağını gösteriyor.

Sullivan, gözlerini sahte bir öfkeyle alay eden Sinclair'e çevirerek, "Bakım gerektirmek senin zayıf noktan olmalı," diye taklid ediyor.

Her şeyi içime sindiriyorum. Sullivan'ın ailesiyle daha önce hiç şakalaştığını görmemiştim. Sanki bambaşka bir insan olmuş, her geçen gün daha da mutlu oluyor.

Ayrı kalmak ne kadar zor olsa da, şimdi anlıyorum. Buna ihtiyacımız vardı. Ona da ihtiyacı vardı. Sonunda iyileşmekte olan bir adama benziyor.

Beni incelerken fark edince gözleri yumuşadı, yanıma geldi ve beni ayağa kaldırıp kollarına sardı.

Sinclair odadan fırlayıp çıktı ve Sullivan'ın o kadar yüksek sesle bağırmasına gözlerim faltaşı gibi açıldı ki, yemin ederim denizde bile duyabilirlerdi.

"Herkes buraya gelsin! Sullivan'ın haberleri var!"

Kıkırdıyor, göğsü benimkine sürtünerek beni kucaklıyor.

Çok geçmeden mutfak doldu. Babası ve Halliday, Mal ve Trudy, ayrıca güvenlik ekibinden Killian ve Jenson hepsi bize bakıyordu.

İlk konuşan babası oluyor.

"Molly? Neler oluyor?" diye soruyor nazikçe, sanki zaten bilmiyormuş gibi. Sullivan'inkine çok benzeyen pırıl pırıl mavi gözlerinden, Sinclair'in bizi buraya neden topladığını tam olarak bildiğini görebiliyorum.

Adam Halliday'in yanında duruyor, bir kolunu onun etrafına sarmış, karnının alt kısmını koruyucu bir şekilde okşuyor.

Bana gülümsüyor, hayatının aşkıyla evlenmiş bir kadın gibi ışıltıyor ve ben de ona karşılık gülümsüyorum, sanki onun hayatının aşkıyla evlenmeyi kabul etmiş bir kadın gibi yüzümde kocaman bir gülümseme var.

Molly ciddi bir ifadeyle, "Babam ve Tate evleniyor," diyor.

Sterling başını salladı. "Ah. Öyleyse tebrikler, Son. Tate."

Önce bana gelip beni kucaklıyor, sonra aynı şeyi Sullivan'a yapıyor ve ona alçak sesle bir şeyler söylüyor; Sullivan da başını sallayıp onu daha sıkı kavırıyor.

Oda neşeli sohbetlerle doluyor ve ben de hepsini içime çekiyorum.

Molly kıkırdıyor. Sullivan gülümsüyor. Ve ben de uçuyorum.

Bundan daha iyisi olamaz.

"Nişanlıma yardım etmeme izin verir misiniz?"

Sullivan'a gözlerimi kısarak baktım, sonra güldüm. "İstediyini elde etmek için o kelimeyi kullanamazsın, biliyor musun?"

"Ne? Yardım mı?"

"Nişanlım." Sahilde yürürken karnına hafifçe vurarak homurdandım.

Bugün mükemmel bir gündü. Babam geldi ve dün geceki diğer misafirler de büyük bir öğle yemeği için eve geldiler. Sterling'in kardeşleriyle, çocuklarıyla ve torunlarıyla tanıştım. Hepsi birbirine çok benziyor. Sıcakkanlı ve misafirperverler.

Sullivan sözlerine şöyle devam ediyor: "Bunu eşime bir düğün hediyesi olarak düşünün."

"Henüz karın değilim," diye takılıyorum.

"Ama olacak. İstedığınız gibi bir tören ve resepsiyon düzenleyebiliriz. Yeter ki en kısa sürede gerçekleşsin."

Onun bu kadar istekli olmasına bayılıyorum, sanki yeniden bir araya geldiğimizden beri bir görevi varmış gibi. Ama yine de onunla oynamaya karşı koyamıyorum.

"Bilmiyorum. Sinclair'in çok fazla fikri var. Hepsini nasıl yapacağımıza dair bir plan oluşturmamız aylar sürebilir."

Sullivan'ın yanağındaki bir kas kasılıyor ve ben de o yanağını öpüyorum, bu da onda küçük bir gülümsemeye yol açıyor.

"Yemekten sonra kakao tozu serpilmiş içecekler ikram edebilir miyiz?"

"En kısa sürede benimle evlenirsen, elmaslarla süslü arıların topladığı nektarı sana sunabiliriz."

Burnumdan kıkırdadım. Bu daha neşeli, daha mutlu Sullivan'ı çok seviyorum. Her ne kadar bu tür şeyleri her zaman sahip olduğu o kuru alaycılıkla söylese de.

Midtown'da bir ofis alanı satın alıp, bana şarkı yazarı olarak iş teklif eden plak şirketine kiralamak konusunda ısrarcı. Şirket raporlarının Doğu Yakası'na ofislerini genişletmek istediklerini ve New York'tan başlamanın onlar için iyi bir iş stratejisi olduğunu gösterdiğini söyledi. Bunun, apartman bloğum gibi bir yatırım fırsatı olduğunu belirtti.

O açıklamayı yaptığında gözlerimi devirdim. İkimiz de biliyoruz ki, küçülmüş üniformam o alışverişin sebebi.

"Pekala," diye kabul ediyorum. "Binayı satın al. Onların ev sahibi ol. Ama hepsi bu. Sürekli işe gelmeni istemiyorum. Çok ateşlisin, dikkat dağıtırsın."

Dudakları memnun bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Jones'a sözleşmeleri hazırlamasını söyleyeceğim."

“Öyle yap.” Kıkırdıyorum. “Şimdi, işten bahsetmeden manzaranın tadını çıkarabilir miyiz? Burası çok güzel.”

Sullivan durdu, kolunun altına beni daha da yaklaştırdı ve birlikte pırıl pırıl okyanusa baktık.

“Buraya geri dönmek...” Derin bir nefes veriyor. “Burada çok fazla anı var, Tate. Yıllardır geri dönmemiştım. Ama şimdi buradayım ve kayıplarının acısını yeniden hissediyorum. Her baktığım yerde kardeşimi görüyorum. Bu duyguyu annemle değil, sadece Slade ile yaşıyorum. Belki de ikiz olduğumuz içindir, bilmiyorum.”

“Çok zor olmalı. Ne yapabilirim?” diye soruyorum, göğsüm onun için acıyor.

Başımın tepesini öpüyor.

“Hiçbir şey. Sadece burada senin ve Molly ile olmak işleri kolaylaştırıyor. Biliyorsun, o gün olanları kabullenmekte çok uzun süre zorlandım. Yangınla ilgili şeyler mantıklı gelmiyordu. Ne kadar hızlı yayıldığı da öyle. Ve liman müdürünün karısına büyük bir ödeme yapılmıştı, sanki biri onun sessizliğini satın alıp, izinin sürülmemesi için ona para ödüyordu. Sadece...” İç çekiyor. “Ama neredeyse üç yıldır cevap arıyoruz. Ve hiçbir şey bulamadık. İleriye doğru gitmem gerekiyor, Tate. Geçmişimin hayatımı yönetmesine artık izin veremem. Seni neredeyse kaybettikten sonra.”

Onu sıkıca kucaklıyorum. Sonunda bana içini dökebilmesine bayılıyorum. Ama yine de, içini döktüğü şeyin bu kadar yürek burkan olmamasını diliyorum. Acısını dindirmek için her şeyi yapardım.

“Halliday bana onu daha önce gördüğünü söyledi. Hamile olmasaydı, ayık olup olmadığını sorgulardım.” Sullivan hafifçe kıkırdıyor, ama bunda hiçbir komiklik yok.

“Slade mi?” Şaşkınlıkla ona baktım.

“Evet. Koridora doğru yürürken. Beni sandığını söyledi.”

“Sence mümkün olabilir miydi? Yani, ölmüş insanları görüyor mu acaba?”

“Hayır. O medyum değil. Bir hayalet görmedi, Tate. Bence o günün duygularıydı. Babamın buraya gelmesinin zor olduğunu biliyordu ama yine de düğünlerinin burada olmasını istiyordu. Görmeyi umduğu şeyi gördü. Çünkü eğer bir mucize eseri Slade hayatta olsaydı, bu babamı mutlu ederdi. Bütün aileyi mutlu ederdi. Ama değil. O gün ikisinin de gözümün önünde alındığını gördüm. Gittiler. Ölüler geri gelmez.”

Sesindeki kesinlik boğazımı yakıyor.

Sessizce duruyoruz, dalgaların kıyıya vuruş seslerini içimize çekiyoruz. Uzakta, sahilde biraz ileride bir çift var. Molly'ye benzer yaşta küçük bir çocukla birlikte yürüyorlar. Çocuk kumsalı inceliyor, her birkaç adımda bir bir şeyi kontrol etmek için duruyor. Adam uzun boylu ve koyu saçlı, gözlerimi kısarak Halliday'ın Sullivan'a çok benzeyen birini görüp kim olabileceğini sorgulamasının nasıl bir şey olacağını hayal etmeye çalışıyorum.

Odak dışı kalana kadar giderek uzaklaşırlar.

"İyi misin?" diye sordum Sullivan'a, yüzümü ona doğru çevirerek.

"İyiyim." Alnımdan öpüyor. "Sadece o gün ailemin nasıl değiştiğini düşünüyorum. Ve şimdi tekrar değişiyor. Bu sefer büyüyor."

Ona hafif bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Bu gruba katılmaktan onur duyuyorum. Beaufort ailesi birbirine kenetlenir. Ve ben de bunu istiyorum. Sizin ve Molly için burada olmak istiyorum."

"Öyle yapıyorlar. Ve biz de senin için aynısını yapacağız, Tate. Her zaman yanında olacağız. Seni çok seviyorum... Şimdiye kadar çalınmış en güzel şarkı," diye mırıldanıyor.

"Bana söylenen en romantik şey."

"Bu beni aynı anda hem kızdırıyor hem de mutlu ediyor."

Kaşlarının arasında oluşan derin kırışıklığa gülüyorum. "Şimdi eski sevgililerimi öldürmeyi hayal etmenin zamanı değil."

"Hayır, değil." Yüzü yumuşadı. "Nişanlıma sadece en güzel şarkı olmadığını, aynı zamanda onu söylemenin benim hakkım olduğunu söyleme zamanı geldi."

"Benim için sorun yok." diye sııttım.

Bir an beni inceliyor.

"Size sormak istediğim bir şey daha var. Bu hem benim için hem de Molly için."

"Ne olursa olsun, cevabım evet. Sizi ve Molly'yi mutlu edecek her şeyi yaparım. İkiniz de mutlu olursanız, ben de mutlu olurum."

Ona doğru gülümsüyorum. Gözleri gözlerimin içinde ve birdenbire ne kadar yoğun bir ifadeye büründükleri biraz korkutucu.

"Yani cevabınız evet mi?"

"E-evet," dedim, bakışları kemiklerimi ısıtana kadar içime işlerken sesim tereddütlüydü.

Gözlerini kırpıştırarak, keskin bakışını biraz yumuşattı ve alnımdan bir saç telini büyük bir özenle geriye itti.

"Molly'yi evlat edinmeni istiyorum."

"Siz yapıyorsunuz?"

"Onun senin gibi bir anneyi hak ettiğini söylediğimde gerçekten ciddiymdim. Onu seviyorsun. Beni sevdiğinden daha çok. Ve bu sadece seni daha çok sevmemi sağlıyor. Kızlarımın birlikte olmasını istiyorum, Tate."

Mutluluk gözyaşlarımı geri tutmaya çalışıyorum.

"Seni Molly kadar çok seviyorum."

"Beni mutlu etmek için bunu bana söylemene gerek yok."

"Öyle değil mi?" Dudaklarımı ısırdım, gözlerim yaşardı.

Sullivan yüzümü şefkatle avuçlarının içine aldı. "Hayır, bebeğim. Ama sorumu cevaplaman gerekiyor."

Boğazımdan boğuk bir mutluluk sesi çıkararak başımı sallarken nefesim kesildi.

"Söyle artık, Tate. Lütfen."

Sesinde bir keskinlik var. Sanki tam olarak doğru kelimeyi duyması gerekiyor. Sanki doğru şekilde söylenmesi gerekiyor. Dünyanın en güzel şarkısının açılış notası gibi, mükemmel bir tonda ve perdede çalınması gerekiyor.

Yanaklarımdan süzülen gözyaşları ellerine damlarken ona gülümsüyorum.

Gözlerimi başka yöne çevirmiyor. Sadece kendi gözleriyle gözlerime bakıyor.

Mavi gözlü.

Tıpkı onun kızı hakkında yazdığım ve hayatımı değiştiren şarkı gibi, bir sonraki sözüm de hayatımı yeniden değiştirecek.

Ve bundan daha mutlu olamazdım.

"Evet!"

"Evet?" Sanki hâlâ bunu gerçekten kastettiğimden emin değilmiş gibi kaşını kaldırdı.

Dudaklarını kendiminkine doğru çekiyorum.

"Evet, Sullivan. Milyar kere EVET."

Son.

**Tate, Sullivan ve Molly'den daha fazlasını mı istiyorsunuz? Uzatılmış
bonus epiloglarının kopyasını buradan edinin:**

<https://dl.bookfunnel.com/r633fxzx3a>

Beaufort Milyarderleri serisinin son bölümüne hazır mısınız?

4. Kitabın kopyasını edinin,

Her şeyin ortaya çıkacağı yer:

<https://books2read.com/BBbook4>

ELLE NICOLL'DAN AYRICA

Erkekler Serisi

Bay Anderson ile Buluşma – Holly ve Jay

Bay X'i Keşfetmek – Rachel ve Tanner

Bay King'e ilgi duyan Megan ve Jaxon

Bay Wild tarafından yakalanan Daisy ve Blake

Bay Parker'ı Memnun Etmek – Maria ve Griffin

Bay Walker ile Kaplı Kalmak – Harley ve Reed

Bay Silver ile Zaman – Rose ve Dax

Bay Rich'e Direniş – Maddy ve Logan

Bay Harper ile Başa Çıkmak – Sophie ve Drew

Ava ve Jet, Bay Grant ile oynuyorlar.

(Unutma Beni Çiçekleri ve Havai Fişekler, Shona ve Trent — Erkekler Serisi'nin öncesini anlatan kısa roman)

Beaufort Milyarderler Serisi

Çöpçatan - Halliday ve Sterling

Kural Bozan - Sinclair ve Denver

Aşk Nefretçisi - Sullivan ve Tate

4. Kitap - Yakında

YAZAR HAKKINDA

Elle Nicoll, İngiltere'den eski bir uzun mesafe uçuş görevlisi ve iki çocuk annesidir. 38.000 fit yükseklikte çalışırken on dört yıl boyunca hayal dünyasında yaşadıktan sonra, şimdi genellikle başını bir kitabın sayfaları arasına sokmuş, kitap okurken veya kendisine tatlı sözlerle yaklaşan kitap sevgilisi için yeni bir fikir üzerinde hararetle notlar alıp yazarken bulunuyor. Elle, sık sık çok tatlı ve masum görüldüğü için ateşli bir kitap yazamayacağı yönündeki eleştirileri komik buluyor, ama yazmayı asla bırakmak istemiyor. İnsanlar, tutku ve aşk hakkında hikayeler yazmaktan daha güzel ne olabilir ki?

Çünkü,
Aşk Her Zaman Kazanır
xxx

Web sitesi – <https://www.ellenicollauthor.com>

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM